

CAMILLA GREBE

CRIME

Gheața de sub picioarele ei

ÎNTUNECAT. INCITANT. ȘOCANT.

CITEȘTE THRILLERUL CARE-ȚI VA TĂIA RĂSUFLAREA!

TREI

FICTION
CONNECTION

Noua revelație a literaturii scandinave, Camilla Grebe ne oferă un thriller psihologic pe cât de inteligent construit, pe atât de captivant ca poveste – perfect pentru fanii Camillei Läckberg, ai lui Jo Nesbø sau Ruth Ware.

PUBLISHERS WEEKLY

Citind cele trei mărturii nestatornice ale personajelor, avem senzația că pășim pe o gheață din ce în ce mai subțire.

SUNDAY MIRROR

O intrigă magistral condusă. Cei ce vor să regăsească atmosfera din Fata din tren vor îndrăgi o antieroină cum n-au mai întâlnit.

BOOKLIST

Impresionant... Un tur de forță care aduce numele Camillei Grebe pe primul raft al literaturii nordice noir, din ce în ce mai aglomerat.

KIRKUS REVIEW

CAMILLA GREBE

CRIME

Gheata de sub picioarele ei

TREI

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Camilla Grebe

Gheata de sub picioarele ei

Traducere din engleză de
Andrei Dósa

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Carmen Botoșaru

Coperta: Faber Studio
Foto copertă: Culiver/Getty Images/ © Anima Fotografie aka Des Cannon

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriel Ionescu

Corectură:
Maria Mușuroiu
Maria Tamaș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GREBE, CAMILLA

Gheața de sub picioarele ei / Camilla Grebe ; trad. de Andrei Dósa.
- București : Editura Trei, 2017
ISBN 978-606-40-0090-3

I. Dósa, Andrei (trad.)

821.11

Titlul original: Älskaren från huvudkontoret

Autor: Camilla Grebe

Copyright © Camilla Grebe, 2015

Published by agreement with Ahlander Agency

Copyright © Editura Trei, 2017 pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-0090-3

Pentru Estelle și Fredrik

Nu ştii cine ți-e prieten și cine dușman,
până când gheața de sub picioarele tale nu cedează.
— Proverb inuit

Peter

Stau în zăpadă lângă mormântul mamei mele, când primesc apelul. Piatra funerară e simplă, din granit brut, abia îmi ajunge până la genunchi. Am vorbit o vreme cu mama despre cât de greu e să fii ofițer de poliție în orașul ăsta, unde nimănui nu-i pasă de nimic în afară de sine însuși. Și — poate mai important — despre cât de greu e să trăiești într-un astfel de oraș, în vremurile astea.

Îmi scutur zăpada de pe adidași și mă întorc cu spatele la mormânt. Simt că nu e în regulă să vorbesc la telefon lângă mormântul ei. În fața mea se întind dealurile vălurite ale cimitirului Woodland. Ceața plutește printre vârfurile pinilor înalți, iar trunchiurile țâșnesc din zăpadă asemenea unor semne de exclamare, ca și cum ar sublinia caracterul efemer al vieții. Zăpada topită picură de pe vârfurile copacilor și de pe morminte. Apa adunată din topirea zăpezii e peste tot. Îmi pătrunde în încălțăminte subțire, adunându-se în jurul degetelor ca un memento umed al necesității de a cumpăra acele ghete pe care încă nu mi le permit. Undeva în depărtare zăresc câteva siluete întunecate care se retrag în pădurea de pini. Poate că au venit

să aprindă candelile sau să așeze coroane de brad pe morminte.

Nu mai e mult până la Crăciun.

Fac câțiva pași către aleea îngrijită, curățată de zăpadă, și arunc o privire spre ecranul telefonului, chiar dacă știu deja cine e. Sentimentul e inconfundabil. O senzație de scufundare apăsătoare pe care o cunosc foarte bine.

Înainte de a răspunde, mă întorc încă o dată spre mormântul ei. Fac încurcat cu mâna și băigui ceva despre faptul că o să mă întorc în curând. Bineînțeles că e inutil — știe că mă întorc întotdeauna.

Drumul se întinde negru și lucios în timp ce conduc înapoi spre oraș. Luminile de frână ale altor mașini pâlpâie în fața mea, luminându-l. De-a lungul șoselei spre Stockholm se înșiră troiene mari de zăpadă maronie, murdară, și clădiri pătrătoase, deprimante, conformiste. Din loc în loc, steaua de Crăciun luminează câte o fereastră, asemenea unei torțe în întuneric. A început din nou să ningă. O peliculă de zloată se depune pe parbriz, estompând colțurile, îmblânzind peisajul. Singurul zgomot care se aude e șuierul ștergătoarelor acompaniat de toarcerea lină a motorului.

O crimă.

Încă o crimă.

Cu mulți ani în urmă, pe vremea când eram doar un detectiv novice, faptul că eram chemat la scena unei crime îmi provoca mereu un soi de exaltare. Moartea era sinonimă cu un mister care trebuia rezolvat, asemenea lăunii încurcate care trebuia descâlțită. Pe vremea aia, credeam că totul poate fi descâlțit și explicat. Atâta timp

cât aveai suficientă energie, rezistență și știai de care fire să tragi și în ce ordine. Realitatea nu era nimic mai mult decât o rețea complexă de fire.

Pe scurt, putea fi stăpânită, deslușită.

Acum nu mai știu. Poate că mi-am pierdut interesul față de rețea, mi-am pierdut intuiția și nu mai știu de care fir să trag. În timp, moartea a căpătat o nouă semnificație. Mama, odihnindu-se în pământul umed al cimitirului Woodland. Annika, sora mea, odihnindu-se în același cimitir, nu departe de mama. Și tata, care și-a propus să bea până își dă duhul pe Costa del Sol, li se va alătura în curând. Crimele cu care am de-a face nu mi se mai par atât de importante. Desigur, pot să dau o mână de ajutor la elucidarea lor. Să pun în cuvinte ceea ce este de neconceput — viața cuiva fusese curmată— și să descriu evenimentele care au dus la asta. Poate chiar să-l găsesc pe făptaș și, în cel mai bun caz, să ajut la intentarea procesului. Dar morții nu învie, nu-i așa? În ultimul timp mi-e greu să găsesc un sens în ceea ce fac.

Când ajung la Roslagstull se lasă deja întunericul și-mi trece prin minte că astăzi nici nu a fost lumină. Ziua a trecut neobservată prin aceeași ceață incoloră de decembrie, ca și ziua de ieri și cea de altăieri. Odată ce intru pe autostrada E18 care se îndreaptă spre nord, traficul se întetește. Trec pe lângă zone unde se repară drumul, iar gropile îmi zguduie mașina, astfel încât micul brăduț atârnat de oglinda retrovizoare saltă alarmant.

Când trec pe lângă universitate, Manfred mă sună din nou. Îmi spune că e o porcărie de nedescris, că e implicat un fel de ștab și că ar fi bine dacă nu mi-ar lua atât de al naibii de mult timp să ajung acolo odată. Mă uit afară în crepusculul gri precum cimentul, îi spun să

nu-și piardă cumpătul, drumul e mai plin de găuri decât un șvaițer, și că o să mă rănesc la coaie dacă mă grăbesc mai tare.

Manfred explodează în familiarul lui răs grohăit, care seamănă cu guițatul unui porc. Sau poate că sunt nedrept: Manfred e gras; poate că asta îmi alterează percepția asupra râsului său, mă face să mă gândesc la un grohăit voluptuos. Poate că râsul lui nu e diferit de al meu.

Poate că toți scoatem aceleași sunete.

Manfred și cu mine lucrăm împreună de mai bine de zece ani. An după an, am stat unul lângă altul în fața mesei de autopsie, interogând martori și întâlnindu-ne cu rudele distruse de suferință. An după an, i-am urmărit pe răufăcători și am făcut tot ce ne-a stat în puteri ca să transformăm lumea asta într-un loc mai sigur. Dar am reușit oare? Toți acei oameni care dorm în camerele frigorigice de la Institutul de Medicină Legală din Solna sunt în continuare morți și nimic nu va schimba asta. Niciodată. Nu suntem decât echipa de făcut curățenie a societății, care leagă capetele firelor libere după ce materialul se destramă, după ce inimaginabilul s-a produs deja.

Janet spune că sunt deprimat, dar n-am încredere în Janet. Pe lângă asta, nu cred în depresie. Pentru că așa stă treaba: nu cred în ea. În cazul meu, am ajuns să văd adevărata natură a existenței noastre și privesc pentru prima dată viața cu ochi lucizi. Janet spune că asta e o reacție standard, că persoana deprimată nu reușește să vadă dincolo de mizeria ei personală. Ca răspuns, îi zic că depresia e una dintre cele mai profitabile invenții ale industriei farmaceutice și că nu am nici timp, nici chef să îmbogățesc și mai mult niște companii farmaceutice

obscen de bogate. Iar dacă după asta Janet vrea să vorbim despre felul în care mă simt, închid întotdeauna telefonul. Până la urmă, ne-am despărțit de mai bine de cincisprezece ani; nu am de ce să discut astfel de lucruri cu ea. Faptul că se întâmplă ca ea să fie mama unicului meu copil nu schimbă cu nimic situația.

Că veni vorba, Albin e copilul pe care n-ar fi trebuit să-l avem. Nu din cauză că ar fi ceva în neregulă cu Albin — e un adolescent destul de normal: plin de coșuri, obsedat de sex și interesat în mod patologic de jocurile pe computer —, ci din cauză că realmente nu eram pregătit să devin părinte. În momentele mai grele (care se repetă din ce în ce mai frecvent pe măsură ce trec anii), cred că Janet a făcut-o dinadins. Și-a aruncat pilulele contraceptive și a rămas însărcinată ca să se răzbune pentru chestia aia legată de nuntă. Poate că așa este. N-o să aflu niciodată și acum nici nu prea mai contează. Albin există și trăiește bine mersi cu maică-sa. Ne vedem uneori, nu prea des — de Crăciun, cu ocazia solstițiului de vară și de ziua lui. Cred că e mai bine pentru el să nu avem de-a face unul cu altul. Altfel, probabil că ar ajunge să fie dezamăgit de mine.

Câteodată mă gândesc că ar trebui să port o fotografie de-a lui în portofel, ca toți ceilalți părinți (adevărați). O fotografie nereușită de la școală, având ca fundal un panou sepie dintr-o sală de sport, făcută de un fotograf ale cărui visuri nu l-au purtat mai departe de liceul Farsta. Dar după aceea îmi dau seama că prin asta n-aș prosti pe nimeni, pe mine însumi în niciun caz. Cred că statutul de părinte e ceva ce se câștigă prin merit. Un drept pe care-l obții după ce înduri nopți nedormite, schimbi scutece și toate celelalte lucruri care vin la pachet. Are prea puțin

de-a face cu genele, cu sperma pe care am donat-o fără să știu, în urmă cu cincisprezece ani, astfel încât Janet să-și poată realiza visul de a deveni mamă.

Identific casa de la distanță. Nu din cauză că acea clădire albă, pătrătoasă ar ieși în evidență în vreun fel în suburbia exclusivistă, ci pentru că e înconjurată de mașini de poliție. Lumini albastre strălucesc pe zăpadă și înconfundabila dubă a experților legiști e parcată elegant ceva mai încolo. Îmi las mașina la poalele dealului și parcurg pe jos distanța care mă mai desparte de casă. Salut tipii în uniforme, le flutur insigna pe sub nas și mă strecor pe sub banda alb-albastră care fâlfâie ușor în bătaia brizei.

Manfred Olsson stă în ușa de la intrare. Corpul lui masiv obturează mare parte din deschizătură în timp ce-și ridică o mână să mă salute. Poartă un sacou de tweed cu o batistă de mătase roz care i se ițește din buzunarul de la piept. Pantalonii lui largi de lână sunt strâns îndesați în botoșeii de plastic de unică folosință.

— Să fiu al naibii, Lindgren. Credeam că nu mai apari.

Privirile ni se întâlnesc. Ochiul lui mic și neastâmpărați, de culoarea piperului, sunt adânciți în fața rumenă. Părul lui rar și roșcat e pieptănat cu atenție într-un stil care amintește de un actor din anii cincizeci. Arată mai degrabă ca un vânzător de antichități, ca un istoric sau un somelier decât ca un ofițer de poliție. De fapt, că este detectiv e ultimul lucru la care te-ai gândi când îl vezi, iar el e fără îndoială conștient de asta. S-ar putea să fie doar un truc, s-ar putea ca lui să-i placă să-și exagereze stilul excentric pentru a-i provoca pe ofițerii mai înguști la minte.

— Cum am spus...

— Da, da. Dă vina pe trafic, spune Manfred. Știi cum e când pui mâna pe un film porno al naibii de bun. E greu să te dezlipești de el.

Limbajul dur al lui Manfred contrastează puternic cu stilul lui vestimentar elaborat și conservator. Îmi dă o pereche de botoși de plastic și mănuși și-mi spune, coborând puțin vocea:

— Ascultă. Chestia asta e cu adevărat nasoală... Vino să vezi cu ochii tăi!

Îmi pun botoșeii și mănușile de latex și pășesc pe plăcile de plastic pe care se pare că experții legiști le-au dispus la întâmplare prin hol. Mirosul sângelui e atât de intens și de greșos, încât aproape că-mi vine să mă dau înapoi, cu toate că e un iz pe care-l cunosc foarte bine. Senzația de apăsare din stomac devine mai puternică. În ciuda tuturor locurilor în care am fost să constat crime, a tuturor cadavrelor pe care le-am văzut, există ceva legat de faptul că te afli în apropierea morții reci și nemediate care-mi face părul măciucă. Poate că e conștientizarea vitezei cu care se poate întâmpla. Cât de repede poate fi stinsă o viață. Dar, pe de altă parte, uneori e invers — scena unei crime sau un cadavru sunt mărturia unei agonii prelungite în mod insuportabil.

Salut experții legiști în haine de protecție albe și arunc o privire prin hol. E gândit ca un spațiu anonim, aproape auster. Sau e doar extrem de masculin? E cam același lucru când vine vorba de amenajări interioare. Pereți albi, podea gri. Nici urmă de obiectele personale pe care le-ai găsi în mod obișnuit într-un hol: geci, genți sau pantofi. Pășesc pe următorul dreptunghi de plastic și arunc o privire în bucătărie. Dulapuri de bucătărie lăcuite

în negru, luciu puternic. O masă eliptică cu scaune în jurul ei pe care o recunosc dintr-o revistă de decorațiuni. De-a lungul peretelui se înșiră cuțite. Observ că niciunul nu pare să lipsească.

Manfred își așază mâna pe brațul meu.

— Haide! Pe-aici!

Traversez holul pășind pe plăcile de plastic. Trec pe lângă un expert legist echipat cu un aparat foto și un carnetel. Sub plastic se întinde o mare pată de sânge. Nu, nu e o pată, e o mare. O mare roșie, lipicioasă, de sânge proaspăt care pare să se întindă pe toată această porțiune a holului, de la un perete la altul și mai departe pe scări, până jos în pivniță. Din această mare pornesc sute de urme de pași de diferite mărimi care duc spre ușa din față.

— Al dracului de mult sânge, mormăie Manfred și pășește înainte cu o agilitate surprinzătoare, cu toate că plăcile de plastic se îndoaie sub greutatea lui.

O plăcuță cu un număr e așezată lângă o grămadă de haine însângerate. Zăresc un picior și o gheată neagră cu toc înalt, apoi partea inferioară a trupului unei femei întinse pe spate. Îmi ia câteva secunde să realizez că a fost decapitată și că ceea ce la început am crezut că e o grămadă de haine, e de fapt un cap care zace pe podea. Sau mai degrabă e înfipt acolo, ca și cum ar fi crescut din podea.

Ca o ciupercă.

Manfred geme și se lasă pe vine. Mă aplec în față, ca să cuprind toată scena macabră. Mă las pătruns de ceea ce văd — acest lucru e important. Reacția naturală e să te dai înapoi, să îți ferești privirea de această oroare, dar în calitate de detectiv am învățat de multă vreme să-mi suprim acest reflex.

Fața și părul castaniu al femeii sunt pline de sânge. Dacă ar fi să ghicesc, ceea ce e cam dificil ținând cont de condiția în care se află cadavrul, aş zice că are în jur de douăzeci și cinci de ani. Trupul e și el plin de sânge și zăresc ceea ce par a fi niște răni adânci pe antebrăț. Poartă o fustă neagră, ciorapi negri și un pulover gri. Sub ea, zăresc un palton de iarnă îmbibat cu sânge.

Futu-i!

Manfred dă din cap și-și mângâie fața nerasă.

— A fost decapitată.

Încuviințez. Nu mai e nimic de adăugat. E clar că exact asta s-a întâmplat. E nevoie de o forță considerabilă, sau cel puțin de un efort susținut să separi capul de trup. Asta spune ceva despre făptaș. N-aș putea spune încă ce anume exact, dar e clar că cel care a făcut asta nu era un infirm. Ucigașul era destul de puternic. Sau foarte motivat.

— Știm cine este victima?

Manfred dă din cap.

— Nu. Dar știm cine locuiește aici.

— Cine?

— Jesper Orre.

Numele îmi sună cunoscut, așa cum îți sună cel al unui atlet retras din activitate sau al unui fost politician. Îmi aduce vag aminte de ceva, dar n-aș putea spune unde l-am mai auzit.

— Jesper Orre?

— Da, Jesper Orre. Directorul executiv de la Clothes&More.

Și îmi aduc aminte. Controversatul șef al lanțului de magazine de haine cu cea mai rapidă creștere din Scandinavia. Omul pe care media îl iubește și îl urăște în același timp. Pentru practicile lui manageriale, pentru

nenumerăratele lui aventuri amoroase și pentru frecventele afirmații incorecte politic față de media.

Manfred oftează adânc și se ridică. Fac la fel.

— Arma crimei? îl întreb.

Arată în tăcere spre hol. În capăt, lângă scările care par să ducă spre pivniță e un cuțit mare sau poate o macetă. Nu văd prea bine. Alături e o plăcuță așezată cu grijă, cu numărul 5 pe ea.

— Și Jesper Orre a fost reținut?

— Nu. Nimeni nu pare să știe unde se află.

— Ce altceva mai știm?

— Cadavrul a fost descoperit de o vecină aflată în trecere care a observat că ușa din față e deschisă. Am vorbit cu ea. Acum se află la spital — se pare că are probleme cu inima din cauza șocului. Oricum, nu a văzut nimic care să merite să fie menționat. Din păcate, s-a plimbat de colo-colo pe hol, așa că nu știu dacă experții vor reuși să identifice vreo urmă folositoare. Și zăpada de-afară e plină de sânge. Probabil că ucigașul a încercat să se curețe după săvârșirea crimei.

Mă uit în jur. Podeaua de lângă ușa principală e acoperită de o mulțime de urme roșii. De-a lungul pereților sunt pete de sânge și urme de mâini însângerate. Scena seamănă cu o pictură de Jackson Pollock: ca și cum cineva ar fi vărsat vopsea roșie pe podea, s-ar fi rotit în jurul ei și apoi ar fi împrăscat-o peste tot.

— Crima pare să fi fost precedată de o încăierare destul de serioasă, continuă Manfred. Victima are răni pe antebrațe și pe brațe, provocate în timp ce încerca să se apere. Concluzia preliminară a medicului legist este că a murit ieri, între orele trei și șase după-amiaza. Victima este o femeie care are în jur de douăzeci și cinci de ani, iar cauza

morții o constituie cel mai probabil multiplele răni de la gât, provocate atunci când capul a fost... Mă rog, cred că-ți dai seama și singur.

Manfred devine tăcut.

— Și capul, spun eu. Cum de a ajuns să stea așa, în poziția asta? E posibil să fie din întâmplare?

— Legistul și tehnicienii presupun că ucigașul l-a așezat în poziția asta.

— Cât de al dracului de dezgustător!

Manfred dă din cap și-mi susține privirea cu ochii lui mici, cafenii. Apoi își coboară vocea ca și cum n-ar vrea să fie auzit de nimeni altcineva din încăperea, cine știe din ce motiv. Singurii oameni care mai sunt aici sunt experții legiști.

— Ascultă, asta seamănă în mod straniu cu...

— Dar asta s-a întâmplat în urmă cu zece ani.

— Chiar și-așal

Dau din cap. Nu pot să neg că nu există similitudini cu o crimă pe care am investigat-o în Södermalm în urmă cu zece ani, una pe care nu am reușit s-o rezolvăm, în ciuda faptului că a fost una dintre cele mai extinse investigații din istoria criminalisticii suedeze.

— Așa cum am spus, asta a fost cu zece ani în urmă. Nu există niciun motiv să credem că...

Manfred face un gest indiferent cu mâna.

— Da, știu. Probabil că ai dreptate.

— Și tipul ăsta, Orre, care locuiește aici, ce știm despre el?

— Deocamdată nu multe, doar ce știm din ziare. Dar Sánchez se interesează. A promis să afle câte ceva până diseară.

— Și ziarele ce spun?

— Păi, obișnuita bârfă. Îl numesc proprietar de sclavi. Sindicatul îl urăște și a intentat mai multe procese împotriva companiei. Se pare că e un afemeiat celebru. Tone de gagici.

— Nu are soție? Copii?

— Nu, trăiește singur.

Mă uit prin hol, lăsându-mi privirea să gliseze prin bucătăria spațioasă.

— Dacă locuiești singur, chiar ai nevoie de un conac?

Manfred dă din umeri.

— „Nevoie” e un termen relativ. Vecina, doamna pe care au dus-o la spital, a spus că aici a locuit când o femeie, când alta, dar le-a pierdut șirul.

Ieșim din nou, ne scoatem botoșii și mănușile. La vreo zece metri, lângă intrarea laterală, pare să fie o magazie care a ars, acoperită pe jumătate de zăpadă.

Manfred își aprinde o țigară, tușește și se întoarce spre mine.

— Am uitat să-ți amintesc de asta. În urmă cu trei săptămâni, în garajul lui a avut loc un incendiu. Compania lui de asigurări investighează cazul.

Mă uit la rămășițele carbonizate ale grinzilor care se ȋtesc din zăpadă și-mi aduc aminte de pinii din cimitirul Woodland. Aceleași forme tăcute, întunecate, profilate pe zăpadă, evocând același sentiment neliniștitor de efermeritate și de moarte.

În timpul drumului cu mașina înapoi în oraș, mă gândesc din nou la Janet. E ceva legat de cele mai odioase crime, cele mai negre orori care mă fac întotdeauna să mă gândesc la ea. Bănuiesc că e din cauză că Janet m-a tulburat, așa cum se întâmplă și cu o astfel de crimă. Sau

poate că uneori, la un anumit nivel primitiv, subconștient, îmi doresc ca ea să moară, asemenea femeii din casa albă. Bineînțeles că nu vreau cu adevărat să o omor — până la urmă, ea e mama lui Albin — dar acest sentiment este prezent.

Viața mea a fost infinit mai simplă înainte să ne întâlnim.

Janet lucra într-o cafenea în apropiere de secția principală de poliție de pe Kungsholmen. De fiecare dată când treceam pe-acolo, ne salutam. Câteodată, dacă nu erau mulți clienți, îmi ținea companie pentru o vreme, îmi făcea cinste cu o cafea și stăteam de vorbă. Avea părul scurt, blond, de punkeriță, și o strungăreață care uneori era fermecătoare, alteori nu. Era ceva pe care puteai să-ți concentrezi privirea, un punct fix ca fotografia unei muște într-un closet public. Plus că avea sâni mișto. Bineînțeles că mai avusesem femei până atunci. Destul de multe chiar, dar nicio relație serioasă. Veneau și plecau fără să lase cine știe ce impresie asupra mea. Nici eu nu cred să le fi influențat viața în cine știe ce măsură.

Însă Janet era diferită. Era încăpățânată, incredibil de încăpățânată. Cred că luaserăm cina împreună de trei sau patru ori, ajunseserăm în pat cam de tot atâtea ori, când a început să mă lucreze să ne mutăm împreună. Bineînțeles că am refuzat-o. Nu voiam să locuiesc cu ea. Vorbăria neîncetată a lui Janet începuse deja să mă enerveze. Mi-am dat seama că îmi doream din ce în ce mai des să tacă din gură. Dar uneori când dormea goală în patul meu îngust, o găseam incredibil de frumoasă. Tihna și liniștea i se potriveau mult mai mult decât cicălirea. Mi-ar fi plăcut să fie întotdeauna așa. Dar era o dorință absurdă. Nu-i poți cere prietenei tale să fie tăcută și goală.

Cel puțin nu tot timpul.

La început, toată bătaia de cap era îndreptată împotriva unor lucruri mici, cum ar fi excursiile făcute împreună. Obişnuia să vină acasă cu o geantă plină de broşuri informative şi să-şi dedice întreaga seară alegerii celei mai bune destinaţii. Mallorca sau Ibiza. Insulele Canare sau Gambia. Insula Rhodos sau Cipru. Putea să fie vorba despre unde urma să fie vremea cea mai favorabilă, unde se găsea cea mai gustoasă mâncare sau unde puteai să-ţi cumperi cele mai interesante vechituri.

Până la urmă am plecat în excursie şi nici n-a fost aşa de rău. Nu erau multe de făcut în acel sătuc de pe coasta de est a insulei Mallorca, iar Janet şi-a petrecut cea mai mare parte a săptămânii în bikini, citind *The Clan of the Clan Bear*¹, ceea ce însemna că cel puțin era tăcută. Şi aproape goală.

Şi apoi mai era şi sexul.

Sexul era incredibil, n-am ce să zic. Probabil că tot vinul şi sangria pe care le-am consumat în căldura aia au contribuit şi ele. Era ca un animal, dezinhibată şi vulnerabilă în acelaşi timp. Câteodată mă surprindeam gândindu-mă că exista ceva aproape masculin în felul în care se comporta în pat. Cu acea dorinţă exigentă şi nerăbdătoare care voia să fie satisfăcută cât mai repede şi într-un mod surprinzător de egoist. Obţinea ce voia, iar pe atunci era vorba de mine, de trupul meu. Şi poate chiar s-a întâmplat ca în febra momentului să mă gândesc cum ar fi să trăiesc alături de ea. Poate că i-am şi spus-o. Nu-mi aduc aminte.

Sunt atât de multe lucruri de care nu-ţi aminteşti!

¹ *Clanul ursului de peşteră*, un roman istoric scris de Jean M. Auel. (N.T.)

Dar nici n-am ajuns bine acasă, că ea a început să vorbească despre apartamentul pe care-l vom cumpăra împreună. I-am explicat cât se poate de clar că nu eram pregătit să locuiesc împreună cu ea, dar se comporta ca și cum n-ar fi vrut să audă ce-i spuneam. Ca de obicei, se decisese asupra unui scop — un apartament și o familie —, și n-ar trebui oare să simt și eu la fel, din moment ce aveam deja treizeci și trei de ani?

De asemenea, și-a tatuat numele meu, „Peter“, pe o flamură purtată de doi porumbei, în zona lombară. Acest lucru mă stânjenea, cu toate că nu știam de ce. Probabil din cauză că un tatuaj e pe viață și numai gândul de a petrece eternitatea alături de Janet îmi dădea fiori.

Toate acestea au coincis cu numirea mea în funcția de detectiv, așa că era firesc să am multă treabă la serviciu. Pe vremea aia, tratam cu maximă seriozitate fiecare caz în parte, de fapt aveam impresia că dau o mână de ajutor la crearea unei lumi mai bune. Credeam chiar că e posibil să-ți imaginezi cum ar putea să arate o astfel de lume.

O lume mai bună?

Acum, după cincisprezece ani, știu că nimic nu se schimbă. Mi-am dat seama că timpul nu e liniar, ci doar circular. Poate să sune arogant, dar e destul de banal. Timpul e un cerc, ca o roată de cârnați. Nu e ceva care să merite prea multă contemplare. E așa cum e. Crime noi și ofițeri noi de poliție cu o viziune romantică asupra profesiei, aruncându-se cu capul înainte în meserie. Criminali noi care, odată ce sunt închiși, sunt înlocuiți de alții și mai noi.

Nu se termină niciodată.

Eternitatea e o roată de cârnați. Iar Janet voia s-o împartă cu mine.

Tind să cred că la începutul relației noastre eram mai ferm. Pe atunci chiar îi înfruntam ideile nebunești. Dar cu timpul mi-a învins rezistența, sau poate că eu am fost acela care am renunțat la strategia mea defensivă. Am devenit mai evaziv. Când aducea vorba, îi răspundeam că „la anul am putea să ne mutăm împreună”. Apoi am găsit defecte la fiecare apartament pe care mă obliga să-l vizitez împreună cu ea: ar trebui să fie la un etaj aflat mai sus, ar trebui să fie mai jos (e pericol de incendiu!), prea departe de oraș, prea central (prea zgomotos!) sau orice alt motiv pe care reușeam să-l inventez.

Întotdeauna părea zdrobită când ne întorceam acasă după acele vizionări. Se uita în pământ fără să spună o vorbă, bretonul ei lung și blond îi cădea ca o perdea peste ochi. Își ținea geanta strâns la piept ca pe un scut. Buzele lipite într-o linie subțire din care s-a scurs tot sângele.

Janet știa toate trucurile. Știa că senzația de vinovăție pe care mi-o provoca mă va face mai slab, mai maleabil. Câteodată mă întrebam unde a învățat toate astea, cum putea cineva atât de tânăr să se priceapă atât de bine la manipulare.

Poate că tocmai experiențele prin care trecusem în relația cu Janet au fost cele care m-au făcut să devin atât de fascinat de Manfred când am început să lucrăm împreună, câțiva ani mai târziu. Cu toate că la suprafață te lăsa cu o impresie aproape comică — parțial din cauza tensiunii dintre înfățișarea și limbajul lui necizelat —, poseda și o forță interioară pe care am admirat-o de la bun început. După doar câteva zile, m-a luat deoparte și mi-a explicat că urmează să divorțeze și că probabil cel mai bine e să fiu în cunoștință de cauză, din moment ce s-ar putea ca asta să-i afecteze munca.

Pe atunci, Manfred era căsătorit cu Sara și erau părinții a trei adolescenți. Țin minte că l-am întrebat ce părere are Sara despre divorț și Manfred mi-a răspuns că „nu contează, pentru că eu am luat deja o hotărâre”. Ceva în legătură cu acea afirmație m-a pus pe gânduri. Luase decizia de unul singur și urma să obțină divorțul indiferent care ar fi fost părerea Sarei.

Nu prea reușeam să pun piesele cap la cap.

În același timp, mă și îngrijora. Exista riscul ca Manfred, care era atât de perspicace și de puternic, să poată vedea prin mine. Să-mi vadă slăbiciunile, ambivalența și împotrivirea mea la ideea de a mă lega la cap. Însușiri despre care știam că sunt atât de urâte, încât ar fi mai bine să le ascund. Însușiri care miroseau urât atunci când ieșeau la suprafață, ca niște frunze putrede pe un râu.

Câteva ani mai târziu, chiar i-am spus lui Manfred despre chestia cu însurătoarea. La început a părut încurcat ca și cum n-ar fi fost în stare să înțeleagă până la capăt ce-i spusesem, apoi a început să râdă. A râs și a râs până când pe obrajii lui rumeni au început să se rostogolească lacrimi, iar gușa i s-a scuturat. A râs atât de mult, încât mai avea un pic și se tăvălea pe podea.

Despre Manfred pot fi spuse multe lucruri, dar cu siguranță știe să vadă partea luminoasă a vieții.

Când ajung la secția de poliție de pe Kungsholmen e deja întuneric. Vremea pare să se fi răcit, pentru că lapovița s-a transformat în fulgi mari și pufoși care cad peste Polhemsgatan. Dacă secția de poliție n-ar fi atât de incredibil de urâtă, scena ar fi fost una frumoasă, dar în loc de asta, peisajul e obturat de clădirile gigantice, un memento al stilului arhitectonic brutal care a fost atât

de la modă în anii şaizeci. Ecranele de lumină care se proiectează pe faţadă relevă colegii care lucrează din greu în birouri; în lupta împotriva crimei nu există pauze. Nici măcar într-o seară de vineri de dinainte de Crăciun. Şi în niciun caz atunci când o tânără femeie a fost omorâtă cu brutalitate.

Pe scările ce duc la etajul doi, dau nas în nas cu Sánchez.

— Pari obosit, îmi spune ea.

Poartă o bluză de mătase de culoare crem şi nişte pantaloni negri eleganţi care o fac într-adevăr să arate ca un şef de birou, ceea ce şi este. Părul ei întunecat e prins într-o coadă de cal şi pot să-i văd tatuajul de pe gât. Pare să fie un şarpe care îi urcă pe spate spre urechea stângă ca şi cum ar încerca s-o muşte de lob.

— Nici tu nu arăţi prea bine, îi răspund.

Zâmbeşte cu o gingăşie înşelătoare şi realizez imediat că va trebui să plătesc mai târziu pentru acest comentariu.

— Am pus cap la cap informaţiile legate de Jesper Orre. I-am dat materialul lui Manfred.

— Mersi, spun şi continui să urc scările.

Manfred bea ceai în faţa calculatorului său şi, când intru, îmi face semn să mă duc la el. Pe biroul lui sunt fotografii cu Afsaneh, tânăra lui soţie, şi cu fetiţa lor care va împlini în curând un an, Nadja.

— Ai mâncat? întreabă el.

— Nu mi-e foame. Mersi.

— Nu. Vizita aia n-a fost prea bună pentru apetit.

Mă gândesc la capul din mijlocul băltoacei de sânge. Oamenii îşi fac lucruri ciudate unii altora, câteodată fără motiv, iar alteori din cauza unor dispute care afectează mai multe generaţii. Îmi aduc aminte de o emisiune de la

televizor pe care am văzut-o în urmă cu câteva luni, care încerca să găsească un răspuns la întrebarea: omul este un animal pașnic sau unul setos de sânge? Fără îndoială, oamenii sunt cel mai periculos animal de pe planetă; vânam și ucidem în mod constant nu numai alte specii, dar și pe cei din specia noastră. Membrana civilizației e la fel de subțire și de cosmetică precum este și lacul care împodobește unghiile lui Janet.

— Ai reușit să afli ceva despre Jesper Orre?

Manfred dă afirmativ din cap și-și trece degetul gros peste textul din fața lui.

— Jesper Andreas Orre. Patruzeci și cinci de ani. S-a născut și a crescut în Bromma.

Manfred face o pauză și se întinde după ochelarii pentru citit, în timp ce eu reflectez la cele auzite. Patruzeci și cinci de ani, cu patru ani mai tânăr decât mine, suspectat de o crimă brutală. Sau poate că și el e o victimă, cu toate că e mai mare probabilitatea să fie implicat în crimă. Explicația cea mai simplă se dovedește de cele mai multe ori a fi și cea corectă.

Manfred își drege vocea. Continuă:

— Este directorul executiv al lanțului de magazine de haine Clothes&More de doi ani. Este... ceea ce noi am numi un tip controversat. Nu e prea iubit, e considerat a fi o persoană dificilă. Din câte se pare, a concediat oameni pentru că au stat acasă cu copiii lor bolnavi, chestii din astea. Cel puțin așa susține sindicatul. Au fost intentate mai multe procese civile împotriva companiei. Anul trecut a avut un venit imposabil de 4 378 000 de coroane. Nu are dosar penal, n-a fost căsătorit niciodată. Apare adesea în media, mai ales în tabloide și de cele mai multe ori subiectul e viața lui amoroasă. Sánchez a vorbit

cu părinții și cu secretara lui și, de câteva ore, nimeni nu știe nimic de el. Dar vineri s-a dus la lucru ca de obicei și părea complet „normal”.

Când rostește cuvântul normal, Manfred face ghilimele în aer și mă privește pe deasupra ochelarilor.

— Are cumva o relație?

— Părinții lui susțin că nu. Iar secretara a menționat că, de când au început să apară articole despre el în media, a devenit foarte reticent în privința vieții lui personale. Avem de asemenea datele de contact ale mai multor prieteni de-ai lui. Sánchez urmează să ia legătura cu ei.

— Și cu focul ăla ce-a fost?

— Că bine zici! Focul. Manfred răsfoiește din nou teancul de hârtii. Jesper Orre tocmai își construia un garaj, dar în urmă cu trei săptămâni acesta a ars, împreună cu două mașini care-i aparțineau. Se pare că erau niște mașini destul de scumpe. O... stai să văd... un Mg și un Porsche. Compania de asigurare investighează posibilitatea ca focul să fi fost pus intenționat. Sánchez urmează să vorbească și cu ei.

Mă uit pe fereastră afară. Ninsoarea s-a întetit, întunecând peisajul. Manfred îmi surprinde expresia.

— Curând, spune el. Trebuie să mă duc acasă. Nadja are o infecție la ureche.

— Iar?

— Știi cum e la vârsta asta.

Dau din cap, gândindu-mă că de fapt nu știu. A trecut mult timp de când Albin era mic, iar pe vremea aia aproape că nu-l vedeam deloc. Infecție la ureche, gastroenterită — toate astea au trecut pe lângă mine.

— Peter, spune Manfred. N-ar fi rău să săpăm un pic prin ancheta aia veche. Metoda e prea asemănătoare ca

s-o ignorăm pur și simplu. Aș putea să vorbesc cu oamenii care au fost implicați. Poate o scoatem la lumină și pe vrăjitoarea aia. Cum o chema? Hanne?

Mă întorc spre Manfred, încet. Am grijă să nu arăt efectul pe care acest nume îl are asupra mea. Cum țâșnesc amintirile, răspândindu-se prin toate celulele corpului meu.

Hanne.

— Nu, îi spun și poate că vocea mea sună prea strident, nu sunt sigur.

Nu mai pot să-mi controlez vocea.

— Nu, în niciun caz nu e nevoie s-o contactăm.

Emma

Cu două luni în urmă

— La naiba, asta e o piatră mare.

Degetele slabe ale Olgăi apucă inelul și-l ridică-n lumină, ca și cum ar vrea să se asigure că e real.

— Foarte drăguț, îmi spune și mi-l dă înapoi. Cât a costat?

— L-am primit cadou. Nu puteam să întreb așa ceva.

— De ce nu?

— Pentru că nu se face.

Pentru un moment, se face liniște.

— Păi, spune-ne, zice Mahnoor. Cine e prințul?

— Nu pot...

— Ei, haide, chicotește Mahnoor. Acum ești logodită. Cât de secret poate să fie?

O cosiță groasă, neagră îi acoperă umărul. Ochii sunt conturați cu un dermatograf de culoare închisă.

— E complicat, încep eu.

— Mătușă-mea s-a căsătorit cu vărul ei. Nu au spus nimănui timp de zece ani, se oferă Olga îndatoritoare. Au doi copii. E complicat. Pe bune!

— Jur! Nu e vorba de o rudă. Nu are loc niciun incest. Doar că... e complicat.

— Ca pe Facebook? „E complicat.”

Olga râde cu viclenie.

— Poate.

În mica chichinetă se lasă tăcerea, iar frigiderul pornește cu un oftat. Pot să înțeleg curiozitatea colegelor mele. Și eu aș fi reacționat la fel. Dar asta e altceva. Asta e o situație excepțională. Ar fi o greșeală și o iresponsabilitate din partea mea să spun cuiva, mai ales lui Olga și Mahnoor. Ar putea să-i aducă necazuri lui Jesper, și-n cele din urmă și mie.

Și, pe lângă asta, am promis.

Olga adună firimiturile de pe masă într-o grămăjoară, desenează modele în ea cu unghiile lungi și albe, date cu acril.

— Nu pricep de ce ești așa secretoasă, se plânge ea. Dacă era căsătorit, aș fi înțeles, dar e evident că nu e, pentru că ești logodită cu el.

Mahnoor ridică o mână.

— Nu vrea să spună. Respectă-i decizia.

Îi fac un semn de mulțumire lui Mahnoor, care-mi întoarce zâmbetul și-și dă pletele pe spate.

Olga își strânge buzele subțiri și-și dă ochii peste cap.

— În fine!

Liniște din nou. Mahnoor își drege vocea.

— Cum a fost la înmormântarea mamei tale, Emma? A fost în regulă?

Mahnoor. Întotdeauna amabilă și plină de tact. O voce moale și un mod de a vorbi nesigur și lent. Cuvinte ca niște mângâieri micuțe, blânde. Pun inelul la loc. Respir.

— A fost în regulă. N-a venit multă lume, doar cei care i-au fost foarte apropiați.

De fapt, au fost doar cinci oameni în micuța capelă. Câteva coroane singuratice așezate pe sicriul simplu, de lemn. Organistul a cântat câteva imnuri, cu toate că știam că mama ura tot ce ține de imnuri și rugăciuni. În moarte, ca și-n viață, trebuie să te supui tradiției, eu asta cred.

— Cum te simți acum? Ești bine? pare Mahnoor îngrijorată.

— Sunt bine.

Adevărul e că nu prea știu ce simt, dar indiferent ce-ar fi, e prea dificil de explicat. Situația e suprarrealistă. Nu reușesc să procesez faptul că mama mea e moartă, că trupul ei mare și gras era într-adevăr îndesat în sicriul acela. Că cineva a îmbrăcat-o, i-a pieptănat părul sârmos, blond oxigenat, și a așezat-o în sicriu. Că a pus capacul și l-a bătut în cuie, sau ce-o fi făcut.

Ce-ar trebui să simt?

Disperare, tristețe? Ușurare? Relația mea cu mama a fost una complicată, ca să nu spun mai mult și, în ultimii ani, de când a început să bea „cu normă întreagă”, cum a spus una dintre mătușile mele, nu prea ne-am văzut.

Și acum treaba asta cu Jesper. În mijlocul întregii nenorociri, îmi dă inelul și-mi spune că vrea să-și petreacă viața alături de mine. Mă uit la diamantul care-mi strălucește pe deget și mă gândesc că indiferent ce se întâmplă, nimeni nu poate să-mi ia asta. Îl merit. L-am câștigat.

Ușa se deschide cu un bufnet.

— De câte ori trebuie să-ți spun că nu poți să mă lași singură în magazin? Stai degeaba și fumezi, în timp ce...

— Nu fumează nimeni, îl întrerupe Olga cu asprime și-și trece mâna prin părul lung și rar.

Replica ei mă surprinde. Nu e cea mai bună idee să te cerți cu Björne. Devine rigid, își întinde trupul lung și subțire și își îndeasă mâinile adânc în buzunarele de la spate ale blugilor, care sunt suficient de largite și amplasate la înălțimea perfectă. Se leagănă înainte și înapoi pe cizmele lui de cowboy, se holbează la Olga și ridică bărbia, astfel încât mărunul lui Adam îi iese și mai mult în evidență decât de obicei. Arată ca un pește, mă gândesc. Un pește malefic care pândește în apa neclară așteptându-și prada. În timp ce-și dă capul pe spate, părul lui întunecat, încălzit îi atârână până aproape de umeri.

— Ți-am cerut părerea, Olga?

— Nu, dar...

— Ei bine! Propun să-ți ții gura și să mă ajuți să pun etichete la blugi, în loc să stai aici și să-ți admiri noile unghii rusești.

Se întoarce pe călcâie și trânteste ușa în urma lui.

— Penis, spune Olga, căreia îi e greu să găsească cuvintele potrivite, în ciuda celor zece ani petrecuți în Suedia.

— Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem, spune Mahnoor și se ridică, trage de bluză un pic de parcă ar vrea s-o netezească și deschide ușa.

În drum spre casă îmi cumpăr câte ceva de mâncare. Lui Jesper îi place carnea, iar în seara asta sărbătorim, așa că iau niște filé de mușchi — din cel scump, organic, cu toate că nu prea îmi permit. Cumpăr salată, roșii cherry și brânză de capră ca să fac și niște sendvișuri la cuptor. Petrec mult timp în fața rafturilor cu băuturi. Îmi trec mâinile peste sticlele proeminente, etalate în fața mea.

Nu sunt expertă în vinuri, dar de obicei bem vin roșu. Lui Jesper îi plac vinurile din Africa de Sud, așa că aleg o sticlă de o sută de coroane de Pinotage.

Când cobor în drum spre casă pe Valhallavägen, e deja întuneric. Bate un vânt rece dinspre nord și picături mici și tari de ploaie îmi biciuie fața. Mă uit în jos la asfaltul ud și negru și parcurg în grabă ultima bucată de drum.

Clădirea de apartamente a fost construită în 1925 și se află chiar lângă centrul comercial Fältöversten, într-o zonă de lux a Stockholmului. Una dintre mătușile mele a locuit aici până acum trei ani, când a murit. Dintr-un motiv de neînțeles, am moștenit apartamentul, lucru care a cam provocat controverse între rudele mele. De ce a trebuit ca eu, Emma, care nici măcar nu-i fusesem apropiată Agnetei, să moștenesc apartamentul ei din centrul orașului? Cum am reușit să o păcălesc să mi-l lase mie?

Nu a fost ceva complet irațional. Mătușa Agneta nu avea copii și mă mai vedeam cu ea uneori. Din când în când, toate mătușile mele se întâlneau, hotărâte să-și țină în viață matriarhatul disfuncțional și uneori mă alăturam și eu lor.

Descui ușa, apăs pe clanța de alamă. Mă lovește mirosul familiar de detergent și de pâine prăjită. Și altceva, un miros stătut pe care nu reușesc să-l identific prea bine. Ceva organic și familiar. Așez cu grijă pungile pe podea, aprind lumina în hol și-mi dau jos pantofii uzi. Îmi agăț haina pe un umeras, apoi iau un prosop și șterg cu delicatețe picăturile de ploaie.

Pe podea sunt două plicuri. Facturi. Le ridic și le duc în bucătărie. Le pun într-o grămadă, alături de celelalte facturi și atenționări. Maldărul e alarmant de mare și-mi aduc aminte că va trebui neapărat să vorbesc cu Jesper

despre asta. Poate că nu în seara asta, dar în curând. Nu pot să tot adun facturi grămadă. Vor trebui plătite într-o bună zi.

Îl chem pe Sigge și scot din dulap niște mâncare pentru pisici. Imediat ce aude scârțâitul balamalelor e lângă mine și mi se freacă de gambe. Mă aplec în față, îi mângâi blana neagră, mă conversez un pic cu el, apoi mă duc în camera de zi.

În apartamentul meu sunt puține mobile. Tot de la mătușa Agneta am moștenit și scaunele Carl Malmsten. Masa și scaunele din hol le-am cumpărat online, iar patul e de la IKEA. Am și un birou, pe care l-am găsit la Armata Salvării. E plin de cărți și de carnețele roșii. În afară de slujba de la magazin, studiez pentru bacalaureat. M-am lăsat de școală. Mi s-au întâmplat anumite lucruri care m-au făcut să-mi pierd atât capacitatea, cât și dorința de a continua, dar pentru mine școala a fost întotdeauna ușoară. Mai ales matematica. Lumea numerelor are ceva eliberator. Nu există nici zone gri, nici subiectivitate, matematica nu lasă loc de interpretare; fie calculezi bine, fie calculezi greșit.

Mi-aș dori ca și restul vieții să fie la fel de simplu.

Mă gândesc la Woody pentru o clipă. Părul lui lung și negru strâns într-o coadă de cal la ceafă. Obiceiul lui de a-și ține mâna pe obraz în timp ce asculta — întotdeauna părea să asculte cu o intensitate uluitoare. Ca și cum toți am fi avut ceva foarte important de spus. Și poate că aveam. Mă înfior și trec în camera de zi.

Îmi spun că într-o bună zi voi înceta să mă mai gândesc la Woody. Într-o bună zi, amintirea lui va păli ca o veche fotografie polaroid, iar eu îmi voi continua viața ca și cum el n-ar fi existat niciodată.

În casa mea există un singur obiect cu adevărat valoros — un tablou de Ragnar Sandberg, atârnat în dormitor. O compoziție naivă cu jucători de fotbal în echipament galben cu albastru. Îmi place mult. Mama m-a sfătuit de multe ori să-l vând ca să împărțim banii și ea să-și poată bea partea, dar eu am refuzat. Voiam să-l păstrez pe perete, unde a fost dintotdeauna.

Mătușa Agneta mi-a lăsat și niște bani. O sută de mii de coroane, ca să fiu mai exactă. Teancuri de bancnote de o sută de coroane atent învelite pe care le-am descoperit în dulapul unde-și ținea rufăria. Mamei nu i-am spus niciodată. Știam foarte bine ce-ar fi făcut cu banii.

Mă duc la fereastră și mă uit afară.

La cinci etaje sub mine, Valhallavägen se întinde ca o arteră neagră, uriașă, alimentând Lidingövägen și centrul orașului cu trafic, parte a uriașului sistem de circulație care împânzește Stockholmul. Ploaia pare să se fi întetit. Lovește în geam, lăsând dăre uleioase. Afară trebuie să fie frig, aproape de îngheț, mă gândesc și mă înfior.

Despachetez mâncarea, tai brânza de capră în bucățele pe care le pun pe felii mici de pâine. Aprind cuptorul și prepar salata. Apoi fac un duș. Mă bucur de apa caldă care-mi alunecă pe trup. Inspir aburii fierbinți. Spăl cu grijă fiecare centimetru pătrat al trupului meu cu săpunul pe care știu că-l adoră. Îmi simt sânii fragezi și umflați când îi masez. Mă întind după șampon, îmi spăl părul înainte de a ieși din cada de modă veche.

Baia e plină de aburi. Întredeschid ușa, șterg oglinda cu un prosop și mă aplec înainte. Mi se pare că am fața umflată și roșie. Pistruii ies în evidență pe pielea palidă, sute de insulițe împrăștiat la întâmplare pe suprafața mării. Unele mai mari, altele mai mici. Unele se

contopesc în grupuri, formând continente neregulate de piele roșiatică pe marea palidă.

Încep să-mi îndrept cu blândețe părul castaniu-roșcat cu un pleptene cu dinți rari. Îmi examinez sânii. Sunt mari, mult prea mari în comparație cu corpul meu, cu aureole late, roz-deschis. I-am urât dintotdeauna, încă de când acele mici și hidoase excrescențe au început să devină vizibile, ca niște abcese pe pielea mea palidă. Am făcut tot ce am putut ca să-i ascund: am purtat bluze lălâi, am umblat cocoșată. Am exagerat cu mâncarea.

Jesper spune că îmi iubește sânii și eu îl cred. Stă între picioarele mele, dezmiardându-i ca pe doi cățeluși și îi vorbește pe rând fiecăruia, îndrăgostit lulea. Mi se pare că iubirea nu e doar ceea ce simți pentru o altă ființă umană, ci înseamnă să te și vezi prin ochii iubitului. Să vezi frumusețe acolo unde înainte vedeai doar defecte.

Mă machiez cu migală. Lui Jesper nu-i place machiajul în exces, dar asta nu înseamnă lipsa machiajului, doar aparența lipsei. Îți ia mult mai mult timp decât ai crede să obții acea înfățișare naturală. După ce am terminat, îmi dau cu un pic de parfum în locurile strategice: pe încheieturi, între sâni, pe gât. Îmi pun un pic și în zona inghinală. Apoi îmi îmbrac rochia neagră, direct pe pielea goală, îmi șterg cu grijă picioarele pe covorașul din baie și ies.

De obicei, Jesper e punctual. Sunt tentată să pun sendvișurile în cuptor la șapte, dar durează doar câteva minute să fie gata, așa că mai bine aștept până sosește. Ploaia continuă să bată în ferestrele întunecate, fără să scadă în intensitate. Afară, sunetul sirenelor se îndepărtează. Aprind lumânări pe masă. Curentul care vine dinspre ferestrele vechi, neetanșe agită flăcările, iar

umbrele din încăpere par să prindă viață, să se miște. Flutură pe ușile vechi ale bucătăriei și pe masă. Pentru un moment, pare că întreaga cameră se leagănă și pare să fie contagios, pentru că brusc mă cuprinde o ușoară greață.

Închid ochii și mă sprijin de scaun. Mă gândesc la el.

Jesper Orre. Sigur că auzisem de el, îl văzusem de câteva ori la televizor și în ziarele de scandal. Și, desigur, câteodată vorbeam despre el la muncă. Știam că directorul nostru executiv e un om controversat, atât în afaceri, cât și în alte privințe. Practic, era băiatul cel rău al industriei de modă, având reputația de a fi dur și lipsit de scrupule. Când a devenit director executiv, într-o lună a concediat toată echipa de management și a înlocuit-o cu oameni din propria gașcă. Imediat au urmat și alte schimbări. Douăzeci la sută dintre angajați au fost concediați. Au fost emise noi directive legate de felul în care ar trebui tratați clienții. Personalului i s-a impus un cod vestimentar mai strict. S-a redus timpul alocat prânzului. S-au redus pauzele.

În acea zi de mai, când a intrat în magazin, nu l-am recunoscut imediat. Era ceva ușor confuz în legătură cu întreaga lui înfățișare. Stătea în mijlocul departamentului de haine bărbătești și se rotea încet, ca un copil care stă în mijlocul ringului la circ, holbându-se cu ochii cât cepele la spectatori.

M-am dus la el și l-am întrebat dacă pot să-l ajut cu ceva. E treaba mea să fac asta, iar compania are manuale cu replici predeterminate pe care angajații ar trebui să le folosească — o altă idee de-a lui Jesper care nu i-a convenit sindicatului.

S-a întors spre mine, având în continuare acea expresie confuză, și-a trecut rușinat mâna peste piept și a arătat cu degetul spre o pată mare portocalie de pe pieptul cămășii.

— În jumătate de oră trebuie să particip la o reuniune a consiliului de administrație, a spus, continuând să-mi evite privirea, plimbându-și ochii prin magazin. Trebuie să-mi găsesc o cămașă nouă.

— Spaghete bolognese?

A înghețat și o urmă de zâmbet i-a traversat fața bronzată. Apoi m-a privit și-n acel moment l-am recunoscut. Din fericire, s-a uitat din nou în altă parte, pentru că prezența lui mi s-a părut dintr-odată atât de copleșitoare, atât de palpabilă, încât mi-am pierdut capul. Și m-a lăsat singură în acea tăcere, nefiind în stare să controleze situația.

A durat câteva clipe. Până la urmă, mi-am revenit.

— Ce mărime?

S-a uitat din nou la mine și atunci am observat cât de obosit arăta.

Cearcănele negre sub ochi, petele cenușii la tâmples și grimasa tristă care-i trăgea în jos colțul gurii aproape că dădeau feței lui o expresie amară. Părea mai în vârstă decât în fotografii. Mai în vârstă și mai obosit.

— Mărimea?

— Da, mă refer la mărimea cămășii.

— Scuze, așa e, mi-a spus el.

— Și ce culoare ați prefera?

— Nu știu. Poate albă. Ceva neutru. Ceva adecvat unei reuniuni a comitetului.

Mi-a întors spatele și a cercetat magazinul. Am ales trei cămăși care mă gândeam că s-ar potrivi. Când m-am întors, stătea în continuare acolo.

— Crezi că mă poți ajuta cu alegerea? a întrebat.

— Desigur.

Întrebarea nu avea nimic ciudat; făcea parte din munca mea: să-i ajut pe clienți să-și găsească haine care să le stea bine. Am așteptat în fața cabinei de probă până când a ieșit îmbrăcat cu prima cămașă, cea albă.

— Merge?

— Absolut! Vi se potrivește perfect. Dar încercați-le și pe celelalte.

Perdeaua s-a lăsat din nou, fără zgomot. Două minute mai târziu a ieșit îmbrăcat cu următoarea cămașă: una cu dungi alb-albastre cu nasturi la guler.

— Hmm...

— Nu-ți place?

Părea atât de îngrijorat, că aproape m-a bufnit râsul.

— Nu, nu, doar că nu e potrivită pentru o reuniune a consiliului de administrație. Poate că ar trebui să purtați ceva mai... protocolar.

A dat din cap ca și cum ar fi fost pregătit să dea ascultare tuturor capriciilor mele și a intrat din nou în cabina de probă.

— S-o încerc oare și pe a treia? a spus din interiorul cabinei.

— Bineînțeles.

Situația începea să mă amuze. Era ca un joc plăcut pe care-l jucam cu directorul nostru executiv, care se furișase sub acoperire în magazinul nostru. Ca un rege dintr-un basm care se îmbracă asemenea unui cerșetor ca să treacă neobservat printre supușii lui.

Ușa cabinei de probă s-a deschis și a ieșit de-acolo îmbrăcat cu o cămașă albastru-deschis.

— E perfect. Ar trebui s-o luați pe aceasta, am declarat. E serioasă, dar nu e atât de plictisitoare precum cea albă.

— Deci... noi vindem haine plictisitoare în magazinul ăsta?

În ochii lui apăruse o lumină nouă și m-a privit cu totul altfel decât înainte.

— Ei bine, uneori clienții noștri au nevoie de haine plictisitoare.

— Touché!

A zâmbit și s-a oprit în pragul cabinei de probă.

— Îmi place stilul tău. Cum te numești?

— Emma. Emma Bohman.

A dat din cap și a dispărut în spatele perdelei fără să mai spună nimic.

Când scoteam bonul pentru cămașă, s-a întâmplat ceva care urma să-mi schimbe pentru totdeauna viața. Jesper a început să-și caute ca un nebun portofelul. Era clar că devenea din ce în ce mai stânjenit.

— Nu înțeleg. Ar trebui să fie...

Și-a răscolit buzunarele, apoi a dat resemnat din cap.

— La naiba, a murmurat printre dinți.

— Ascultați, e în regulă dacă îmi aduceți mai încolo banii. Știu cine sunteți.

— În niciun caz! Până atunci se va închide casa. Chiar nu vreau să-ți cauzez probleme.

— Ei bine, dacă mă păcăliți, voi trimite poliția după dumneavoastră.

Pare să nu fi înțeles gluma. Vedeam picăturile de sudoare care i se formau pe linia părului. Străluceau ca niște cristale sub lumina crudă, artificială.

— La naiba, a repetat și a reușit cumva s-o facă să sune ca o întrebare, ca și cum mi-ar fi cerut sfatul în legătură cu situația asta ciudată.

M-am aplecat în față, mi-am pus cu blândețe mâna pe brațul lui.

— Ascultați. Vă voi împrumuta eu banii. Uitați, o să vă dau numărul meu de telefon. Îmi dați banii înapoi când puteți.

Și așa s-a întâmplat.

A acceptat cu ușurare numărul meu de telefon. În drum spre ieșirea din magazin a fluturat bilețelul, ca și cum i-aș fi dat cine știe ce diplomă, și mi-a zâmbit.

Arunc o privire spre ceasul aflat deasupra televizorului. Șapte și douăzeci de minute. Unde e? Poate că n-a reținut corect ora. Poate s-a gândit că e mai bine să ajungă la opt în loc de șapte. Dar ceva nu mi se pare în regulă. Jesper e cel mai punctual om pe care-l cunosc. Ajunge întotdeauna la timp și întotdeauna îmi aduce flori proaspete. La început poate părea necioplit sau arogant, aproape brutal, dar în realitate e sensibil, empatic și la fel de jucăuș ca un copil.

Și punctual.

Îmi torn încă un pahar de vin și dau televizorul pe știri. Fermierii francezi au aruncat tone de cartofi pe șoseaua de centură a Parisului ca să protesteze împotriva modificării subvențiilor economice ale UE. În după-amiaza aceasta, o tornadă a lovit orașul Sala și a provocat pagube serioase unei școli noi. Oamenii de știință chinezi au descoperit o genă care cauzează cancer de prostată dacă este deficientă.

Sting din nou televizorul. Mă joc nerăbdătoare cu mobilul. Nu-mi place să-l deranjez pe Jesper, dar mi-e teamă să nu fi înțeles ceva greșit: ora, locul, data?

Îi trimite un scurt mesaj scris, întrebându-l dacă e pe drum. Sper să nu par prea insistentă.

Jesper Orre. De-ar ști Olga și Mahnoor!

Dacă mama ar fi avut cum să știe!

Simt că ceva îmi strânge stomacul. Nu te gânde la mama!

Dar e prea târziu. Deja îi simt prezența în mica mea cameră de zi. Mirosul amestecat de bere și transpirație. Văd carnea palidă revărsându-se în locul în care s-a prăbușit pe canapea, sforăind zgomotos în fața televizorului, cu o sticlă de bere pe jumătate goală plantată ferm între genunchi.

Pentru mama întotdeauna a fost o chestie de principiu să nu bea nimic mai tare decât berea. Lena, una dintre mătușile mele, obișnuia să explice că alcoolicul care bea bere e dependentul cel mai tragic, de cea mai joasă speță care, aflat în pragul mormântului, dă o fugă până la magazinul de băuturi pentru a-și refăce proviziile.

Dar partea cea mai tristă e că mama nu fusese întotdeauna așa. La un moment dat, cu mult timp în urmă, fusese diferită. Îmi aduc încă aminte cu claritate și mă întreb uneori dacă regret pierderea persoanei care a fost cândva mai mult decât regret moartea ei.

Una dintre primele amintiri. Stau cu mama pe patul meu îngust. Pereții camerei sunt murdari, acoperiți de urme de degete, de mâini și chiar de picioare.

— Cum reușești să te cațeri pe pereții ăștia ca o mai-muță? obișnuia să spună mama și să ofteze apoi teatral în timp ce încerca să șteargă urmele cu o cârpă umedă.

Afară era întuneric. În curte, cineva dădea zăpada. Auzeam sunetele înalte ale lopeții afundându-se în zăpadă și lovindu-se de pietrele cubice aflate dedesubt. Înăuntru era frig și atât eu, cât și mama mea purtam pijamale cu mâneci lungi și șosete. Cartea despre cei trei ursuleți se odihnea la mama în poală.

— Continuă! am zis.

— Bine, dar nu mult, a spus mama căscând și a dat o pagină al cărei colț era lipit cu bandă adezivă. Privea textul cu o expresie serioasă pe față.

— Cine a dormit în patul meu? am citit, urmărind cuvintele cu degetul arătător.

Aveam șapte ani și eram în clasa a doua. Învățasem să citesc înainte să fiu dată la școală.

Nu prea-mi aduc aminte cum am învățat. Cred că o parte din copii pur și simplu prind din zbor, sparg codul de unii singuri. În orice caz, învățătoarea mea fusese foarte fericită când a sunat-o pe mama și i-a spus că în privința cititului eram cu mult înaintea colegilor mei. Și din moment ce așa cum a spus învățătoarea „cititul este baza tuturor celorlalte cunoștințe“, asta însemna că în viitor lucrurile aveau să meargă bine pentru mine.

— Și următorul rând?

— Ursul cel mic s-a uitat la ursul cel mare și a încuv... încuviințat din cap.

Mama a dat din cap concentrată. Părea să mediteze la o problemă complicată de matematică. Chiar în acel moment, la ușa dormitorului s-a auzit un ciocănit ușor. Tata a băgat nasul pe ușă. Ținea în mână o carte și un

pachet de țigări. Părul lui, destul de lung, îi cădea peste față în valuri line. Cu tunsoarea aceea neglijentă și stilul relaxat, întotdeauna mi s-a părut că tata seamănă cu o vedetă rock. Era mișto într-un fel în care nicio altă mamă sau alt tată nu era, și îmi doream să fiu dusă la școală mai degrabă de el decât de mama.

— Voiam doar să vă spun noapte bună, a spus și a intrat în cameră.

A venit până în dreptul patului, s-a aplecat și m-a sărutat pe obraji. Barba lui nerasă îmi împungea pielea, iar mirosul fumului de țigară îmi înțepa nările.

— Noapte bună, am spus și l-am urmărit cu privirea în timp ce ieșea din cameră.

Spatele lui îngust, stilul tunsorii sau lipsa stilului și felul specific în care-și mișca brațele în timp ce mergea îl făceau să arate ca un adolescent.

M-am uitat din nou la mama. Ea era cu totul diferită față de tata. Trupul ei era mare și fusiform, ca al unui animal care trăiește în mare, poate ca al unui leu-de-mare sau al unei balene. Părul oxigenat îi creștea în toate direcțiile și, de fiecare dată când inspira adânc, sânii ei amenințau să iasă prin pijamalele din flanelă de bumbac.

— Acum e rândul tău, am spus.

Mama a ezitat un moment, apoi și-a trecut încet degetul arătător de-a lungul textului.

— Am...

— N-am, am citit eu în locul ei.

Mama a dat din cap, a încercat din nou.

— N-am dormit... în patul tău, a spus ur... ur...

— Ursulețul, am spus. Mama și-a încleștat puternic pumnul.

— La naiba! Ursuleț — ce cuvânt greu.

— În curând o să ți se pară ușor, i-am spus cu seriozitate.

Mama s-a uitat la mine. Dintr-odată, ochii ei au devenit strălucitori și m-a strâns de mână.

— Chiar crezi asta?

— Bineînțeles. Toți cei de la mine din clasă știu să citească.

Nu i-am mai spus că toate mamele și toți tații știu la rândul lor să citească. Cu toate că aveam doar șapte ani, știam că s-ar întrista. Eram singura care știam. Nici măcar colegii mamei sau tatei nu știau de secretul ei rușinos.

— Putem să continuăm mâine dimineața, mi-a spus mama și m-a sărutat pe obraz. Și să nu-i spui nimic lui tata despre...

— Promit!

A stins lumina și a ieșit din cameră. Stăteam întinsă pe pat și mă năpădea un sentiment cald și delicat. Sentimentul că mama mă iubește, dar că în același timp are nevoie de mine.

Dacă mama ar trăi încă; dacă ar fi avut șansa să mă vadă împreună cu Jesper? Ce-ar fi crezut? Ceva îmi spune că nu i-ar fi plăcut atenția pe care s-ar putea s-o atragă relația noastră. Și-ar fi făcut gura punga, mi-ar fi aruncat o privire dezamăgită, plină de milă de sine, și ar fi bâlguit ceva despre faptul că nu-mi mai pasă de ea, dar la ce altceva ar fi trebuit să se aștepte din moment ce n-o ajutasem niciodată cu nimic? Apoi ar fi început să vorbească despre fiica babei Löfberg care, cu toate că avea deja treizeci de ani, continua să stea acasă și să aibă grijă de mama ei bătrână.

Mă uit la ceas. Nouă jumate. Un sentiment vag de neliniște începe să-mi apese pieptul și, înainte să apuc să-l definesc cu ajutorul cuvintelor, îmi dau seama ce este:

teamă. Dacă i s-a întâmplat ceva lui Jesper? E întuneric și bate vântul și drumurile sunt mai mult ca sigur acoperite cu un strat gros de ploaie înghețată. Mă gândesc la asta pentru câteva clipe, apoi iau telefonul de pe masă. Ezit. Ciudat cât de greu îmi e să-l sun. E ca și cum valoarea mea depinde într-un fel de faptul că el trebuie să mă dorească mai mult decât îl doresc eu pe el — sau cel puțin să mă dorească în aceeași măsură. Doar femeile disperate te bat la cap, mă gândesc, iar femeile disperate sunt greu de iubit.

Până la urmă, tot îl sun.

Apelul e preluat direct de căsuța vocală și mă întreb dacă și-a închis mobilul și de ce a făcut-o. Golesc sticla de vin, trag pătura pe mine și închid ochii.

Lui Jesper i-a luat o săptămână să mă sune în legătură cu împrumutul și să mă invite la masă.

Ne-am întâlnit într-o sâmbătă, în apropiere de reședința lui temporară, în Södermalm. Restaurantul era aglomerat și zgomotos. La început, aproape că nu l-am recunoscut. Purta blugi și un tricou cu mâneci scurte, arătând considerabil mai tânăr decât în acea zi în magazin, când purtase costum. Atitudinea lui era complet diferită. Expresia ușor stranie, confuză, dispăruse. Avea o ținută dreaptă. A zâmbit și m-a privit plin de încredere.

— Emma, a spus și m-a pupat pe obraz.

M-am simțit stânjenită. Nimeni nu obișnuia să mă pupe pe obraz, nici măcar propria mea mamă.

În special propria mea mamă.

— Bună, am spus.

S-a lăsat pe spate și m-a privit în tăcere, a stat așa până când am început să mă simt prost, forțându-mă să spun ceva doar ca să întrerup tăcerea aceea opresivă.

— Și cum a decurs reuniunea consiliului de administrație?

— Bine.

A zâmbit. În privirea lui era lăcomie, aproape foame, ca și cum ar fi văzut ceva comestibil când s-a uitat la mine. Dintr-odată m-am simțit stânjenită de întreaga situație.

— De ce m-ai invitat la masă?

Întrebarea mi-a ieșit pe gură pur și simplu. Comportamentul lui mă confuza atât de tare, încât singura cale prin care mă gândeam că îi voi putea face față era onestitatea brutală.

— Pentru că mă faci curios, mi-a răspuns fără ezitare și fără să-și la ochii de la mine.

Mi-am coborât privirea în pământ, examinându-mi noua pereche de blugi pe care-i cumpărasem special pentru această ocazie. Ce prostuță! De parcă lui Jesper Orre i-ar fi păsat ce purtam eu — o vânzătoare de la magazin.

— Eram curios în privința ta pentru că m-ai tratat ca pe un egal, mi-a clarificat el.

I-am întâlnit privirea. Pentru o clipă mi s-a părut că am surprins ceva ascuns acolo, poate durere sau dezgust, ca și cum ar fi luat o mușcătură din ceva amar.

— Ca pe un egal?

A dat încet din cap. Dinspre bar s-a auzit un freamăt colectiv. M-am întors. Pe ecranul televizorului montat pe perete, Arsenal tocmai înscrisese împotriva lui Manchester United.

Jesper s-a întins peste masă, apropiindu-și fața de a mea, atât de mult încât puteam să simt în respirația lui mirosul loțiunii de bărbierit și pe cel al berii. Am simțit din nou cum mă cuprinde senzația de disconfort.

— Când ești... Când ai slujba pe care o am eu, s-a corectat el, puțini sunt cei care se comportă normal în preajma

ta. Cei mai mulți oameni te tratează cu un respect exagerat. Mulți nici nu îndrăznesc să-mi vorbească. Doar puțini îmi spun ce cred și simt cu adevărat. E epulzant. Și stingheritor, dacă înțelegi ce vreau să spun. Dar tu ai spus ce gândeai. M-ai tratat ca pe o persoană normală.

Am dat din umeri.

— Și nu ești?

A răs și a luat o înghițitură de bere. Brațele lui erau arse de soare și acoperite de fire de păr aurii.

— Poți să spui că-s nebun, dar am simțit un fel de conexiune cu tine. Dacă ești onestă...

— Da?

— Nu înseamnă că ești și genul de persoană care se simte singură? Ciudată? Diferită de oamenii din jurul tău? Un... observator?

Am dat încet din cap. Avea dreptate. Întotdeauna m-am simțit diferită. Încă de când eram mică. Întotdeauna am avut senzația stranie că joc un rol secundar în propria viață. Că trăiesc într-o bulă, privindu-mă din exterior. Întrebarea era cum naiba a reușit Jesper Orre să observe asta în cele zece minute petrecute cu mine în magazin.

Dinspre bar s-au auzit oftaturi decepționate.

— A lovit bara, a spus Jesper.

— De unde... știi asta?

— Ce anume?

A aruncat o privire confuză în direcția ecranului, ca și cum întrebarea mea ar fi avut legătură cu meciul.

— Despre mine. Ai cumpărat o cămașă de la mine și acum susții că suntem la fel. Și că suntem singuri. Nu știi nimic despre mine. Nu știi cine sunt, de unde vin sau ce anume îmi doresc de la viață. Și totuși... îmi spui toate

lucrurile astea. Ca și cum ai avea impresia că mă poți citi ca pe o carte deschisă.

Și-a ridicat berea în cinstea mea și mi-a făcut cu ochiul.

— Repet, îmi place că mă tratezi ca pe egalul tău. Și ești neînfricăță. Ca și mine.

Când am plecat de la restaurant, îmi tremurau picioarele. Îmi ardeau obrații și aveam palmele transpirate. Nu știu ce simțeam mai puternic: iritarea cauzată de faptul că m-a descris cu atâta acuratețe după atât de puțin timp petrecut în compania mea sau atracția care își făcea deja simțită prezența. Și, pe lângă toate astea, nu puteam decât să mă întreb dacă avea dreptate. Eram la fel? Există o conexiune, o senzație imediată de apartenență care doboră toate diferențele de clasă și de vârstă și de profesie?

Abia trecuse de patru, iar eu mă grăbeam spre Slussen. După-amiază era caldă, iar eu aveam pe mine doar un tricou fără mâneci. Cu toate astea, sudoarea îmi curgea printre sâni, iar la jumătatea străzii Götgatan a trebuit să mă opresc să-mi recapăt suflul. Oamenii treceau pe lângă mine: pietoni și cumpărători, cerșetori și femei purtând voal, aflate în drum spre moschee. Mă simțeam ca și cum aș fi fost în mijlocul unui râu umflat, ca și cum aș fi pierdut dintr-odată direcția și pluteam în derivă într-o mare de oameni.

Când am ajuns la gura de metrou, am zărit în ușă o siluetă familiară. Jesper Orre. Reușise cumva să anticipeze unde mergeam și ajunsese acolo înaintea mea?

M-a luat de mână.

— Vino, a fost tot ce a zis.

M-a tras după el, iar eu n-am putut să mă opun, n-am putut să-l contrazic. Senzația de slăbiciune era

năucitoare, dar în același timp și eliberatoare, într-un mod ciudat. O decuplare de responsabilitate și de vina care o însoțește. L-am urmat. Am închis ochii și l-am lăsat să mă poarte prin marea de oameni.

Când mă trezesc e trei dimineața, iar eu stau într-o poziție ciudată, pe jumătate întinsă în fotoliu. Îmi simt gâtul țeapăn și când mă ridic mă doare. Întunericul a format un zid negru în fața ferestrei mele și vântul bate acum mai tare. Fluieră prin crăpături și simt aerul rece în jurul gleznelor.

Dintr-un motiv sau altul, mă face să mă gândesc la tatăl meu și la insecta pe care am găsit-o. Cred că aveam în jur de zece sau unsprezece ani.

Omida, care era uimitor de moale și era de culoare verde-pal, îmi aducea aminte de un ursuleț de jeleu cu perișori pe el. Avea aceeași formă rotundă și aceleași viscere semitransparente. Din stomacul ei ieșeau o grămadă de piciorușe, iar pe coadă avea un mic cârlig. Mă gâdila în timp ce mi se târa pe mâna pistruiată și-mi urca pe braț.

— Mușcă? am întrebat.

Tata a dat din cap.

— Nu, mica țepușă de la coadă e trompa ei anală. E complet inofensivă.

Omida a continuat să se târască, iar eu mi-am întors interiorul brațului în sus, astfel încât raza prăfoasă de soare care intra pe fereastră să-i lumineze trupșorul verde. Dintr-odată, părea aproape transparentă. Asemenea unei pietre prețioase scânteietoare, perfect șlefuite, prinse de încheietura mea.

— Unde ai găsit-o? m-a întrebat tata.

— Lângă leagăne, într-un tufiș.

A dat din cap, apoi a spus:

— Mănâncă frunze. Vinol! Hai să-i facem rost de ceva de mâncare!

Ne-am furișat prin hol ca să n-o trezim pe mama. Tata mi-a făcut semn să-l urmez afară, iar ușa de la intrare s-a închis în spatele nostru cu un clic. Clădirile care înconjurau curtea mică îmbrățișau vegetația rară cu trupuile lor înalte de beton. Soarele nu se ivise încă deasupra acoperișurilor, iar curtea era în umbră. Nu era nimeni acolo. Leagănele atârnav singuratece de barele lor de metal, iar groapa cu nisip era goală, așteptând copiii care urmau în curând să fie lăsați afară la joacă. Câteva lopeți de plastic crăpate zăceau împrăștiate pe alea de pietriș de alături. Din depărtare se auzea muzică din Orientul Mijlociu și țipătul unui copil. În aerul verii timpurii plutea mirosul cafelei.

— Aici, am spus și am arătat spre tufișul cu frunze zimțate.

Tata a rupt în tăcere câteva rămurele umede de rouă, apoi m-a privit cu seriozitate.

— Acum vom construi pentru ea un mic cuib.

Am pus crengile rupte din tufiș într-un borcan de sticlă și ne-am furișat înapoi în clădire cu aceeași silențiozitate. În hol era întuneric și mirosea ușor a țigările mamei. O auzeam cum sforăie în dormitorul de alături. Tata căuta printr-un dulap. Cutia cu unelte zăngănea. Când s-a întors pe hol, în mână ținea un obiect mic și ascuțit.

— Asta e o sulă, mi-a șoptit și a străpuns cu ea în câteva locuri capacul de metal, făcând niște găurele prin care ocupantul verde al borcanului să primească aer.

Omidă părea să accepte noua ei casă. Aparent nu avea pretenții prea mari de la viață — o creangă și câteva frunze — pentru că s-a făcut imediat confortabilă pe una dintre crenguțele țepoase.

— Ce-o să se întâmple acum?

— Ceva uimitor, a spus tata și și-a șters câteva picături de sudoare de pe fruntea arsă de soare. Ceva cu totul uimitor. Dar trebuie să ai răbdare. Ai așa ceva?

M-am întins după telefon. Niciun apel nepreluat. Niciun mesaj. Jesper a sărit fără nicio explicație peste cina pregătită în cinstea logodnei noastre. Ar trebui să fiu furioasă sau îngrijorată? Hotărâsc că în cazul în care nu e la urgențe cu piciorul în ghips, merită o mustrare pe cinste.

Cu o pătură înfășurată în jurul umerilor, îmi târșai picioarele până în bucătărie. Pun salata, aperitivele și vinul în frigider. Apoi îl chem pe Sigge și mă bag în pat.

Lumina gri-albăstruie a dimineții se infiltrează prin perdelele subțiri. În cameră pare să fie răcoare și mă ghemuiesc din nou sub pături în căutarea căldurii. Sigge, care stă încovrigat ca o mică minge la picioarele mele, se trezește și își linge lăbuțele. Pentru câteva secunde, mintea mea e complet golită de orice, în afară de căldura plăcută a corpului pisicii și a picăturilor de ploaie care bat darabana în geam.

Apoi îmi aduc aminte.

Jesper nu s-a arătat deloc ieri. Dintr-un motiv sau altul, nu a venit la cina pregătită în cinstea logodnei, iar eu mi-a petrecut seara singură în bucătărie cu un platou supraaglomerat cu aperitive și purtând o rochie neagră cu spatele decoltat și nimic pe dedesubt.

Telefonul meu e pe podea. În continuare, niciun apel pierdut. Niciun mesaj.

Mă ridic în capul oaselor. În cameră e frig și pe undeva se strecoară curentul. Chiar dacă mă înfășor strâns în pilotă în timp ce mă duc la fereastră, simt aerul rece care răzbate prin crăpături.

Privesc traficul dimineții târându-se fără grabă pe Valhallavägen. Oameni minusculi, abia mai mari decât furnicile, se îndreaptă spre metrou. Mă duc în camera de zi ca să pornesc televizorul. În cazul în care s-a întâmplat ceva — un accident, o crimă — probabil că vor anunța la știri. În timp ce mă las pe unul dintre fotoliile verzi, mă cuprinde greața. Cât am băut aseară? Poate că ar trebui să mănânc ceva.

Mă duc în bucătărie și deschid frigiderul.

Aperitivele sunt aranjate frumos pe platou. Iau două felii, mă întorc în camera de zi și pornesc televizorul. Dar ecranul rămâne negru și un text scurt, scris cu litere galbene mă anunță că nu este semnal. Împing una dintre felii în gură și mă întorc din nou în bucătărie, știind aproape sigur care e explicația. Mut cu grijă stiva de facturi pe masă, îmi vâr și a doua felie în gură și mă apuc să deschid plicurile. Scot înștiințare după înștiințare de la companiile de utilități publice, de la cea de telefonie mobilă și de la companiile emitente de cărți de credit.

Într-un fel, toate astea sunt din vina lui Jesper. Acum o lună i-am împrumutat niște bani și de atunci adun facturile într-un teanc în loc să le plătesc. Salariul meu nu e suficient — n-a fost niciodată — dar înainte puteam să apelez mereu la economiile mele.

Deschid ultimul plic. E de la compania de televiziune prin cablu. Îmi trec privirea peste rândurile în care sunt

amenințată că abonamentul meu pentru televiziune și internet va fi suspendat dacă nu-mi plătesc factura în decurs de zece zile.

Scrisoarea a fost trimisă în urmă cu două săptămâni.

Împing plicul într-o parte și iau teancul de facturi. Ezit un moment, neștiind prea bine ce să fac cu ele. Apoi le îndes în coșul gol de pâine. Capacul scârțâie în timp ce-l închid.

În metrou, citesc știrile de pe telefon. O luptă cu cuțite în Rinkeby, o revoltă în Malmö, dar nicio știre despre Jesper. De asemenea, nu găsesc nicio știre despre accidente rutiere care au avut loc noaptea trecută.

Garnitura de metrou e ticsită, iar căldura și mirosul trupurilor înghesuite îmi reînnoiesc senzația de greață. Sunt nevoită să cobor la stația Östermalmstorg, unde îmi dau jos geaca și mă așez pentru o clipă pe o bancă. Îmi îngrop fața în mâini. Văd cu coada ochiului navetiștii care îmi aruncă priviri nedumerite, chiar îngrijorate, dar nimeni nu se oprește să mă întrebe cum mă simt și le sunt recunoscătoare pentru asta.

Tot ce-mi trece prin cap, tot ce vreau să aflu este unde se află Jesper și de ce n-a apărut asăară?

Hanne

Cei care susțin că nefericirea este rezultatul unor așteptări prea mari de la viață se înșală. Eu nu am avut niciodată așteptări speciale, n-am așteptat să primesc fericire, bani sau succes. Și, cu toate astea, iată-mă, plină de o dezamăgire pe care nu prea reușesc s-o pun în cuvinte, n-o pot defini, care trece dincolo de ceea ce pot descrie cuvintele. Poate că e mai mare decât mine. Poate că trăiesc în interiorul dezamăgirii și nu invers.

Ca și cum ar fi o casă în care am fost închisă.

Parțial, asta se datorează faptului că nu mai pot avea încredere în propriul corp. Intellectul, memoria mea se dezintegrează, se fragmentează în mici firimituri înșelătoare care nu se mai unesc într-un întreg plin de înțeles.

Mă uit la organizatorul de pastile de pe bufet. La toate pastilele mici, albe și galbene, așezate în compartimentele marcate cu zilele săptămânii. Mă întreb dacă au vreun efect. La ultima programare, medicul a spus că îi e imposibil să afirme ceva categoric în legătură cu parcursul bolii. Ar putea să evolueze încet sau repede, ar putea să dureze luni sau ani de zile până când voi aluneca în uitare și confuzie. Medicația ar putea sau nu să

funcționeze — acest lucru era la fel de imprevizibil — dar faptul că boala s-a declanșat la o vârstă relativ tânără, la doar cincizeci și cinci de ani, e un indiciu că ar putea deveni agresivă.

Când a spus ultima parte, despre felul în care boala ar putea deveni agresivă, am renunțat la lista de întrebări pe care o pregătisem. Nu mai voiam să aud nimic.

Uneori e mai bine să nu știi.

Scot hrana pentru câine din dulap și dinspre dormitor se aude imediat tropăitul labelor. Stă în fața mea pe podea, privindu-mă cu ochii ei întunecați. Capul ei e ușor întins înainte, iar ochii ei sunt atenți, rugători. Mă gândesc că încerci să te dai bine pe lângă mine. De ce? Am neglijat eu vreodată să te hrănesc?

Apoi îmi dau seama că, într-adevăr, e posibil să fi uitat s-o hrănesc pe Frida. Acum uit tot felul de lucruri fără ca măcar să-mi dau seama. Mă uit prin bucătăria primitoare. Dulapurile sunt pline de post-it-uri galbene pe care le folosesc ca să-mi amintesc lucruri. Owe urăște bilețele alea. Poate pentru că îmi urăște boala și ceea ce îmi face, dar bănuiesc că urăște mai mult ceea ce îi face lui boala mea. Cum îi amenință imaginea de sine și tot ceea ce a construit de-a lungul vieții: căminul perfect; soția frumoasă, intelectuală; cinele cu prietenii, care se prelungesc adânc în noapte. A făcut o aluzie la faptul că n-ar invita pe nimeni la noi atâta timp cât bucătăria arată așa și știu că undeva în adâncul lui se simte rușinat. Pentru că e rușinos să pierzi astfel controlul asupra ta, rușinos.

Mă duc în camera de zi. Îmi examinez viața bine organizată: perne moi, ademenitoare; suporturi pentru lumânări din oase de balenă sculptate; etajere cu cărți

care acoperă pereții de sus până jos. Printre cărți sunt împrăștiate măști și statuete de pe întreaga planetă, ce stau mărturie călătoriei care n-a fost niciodată întreprinsă: *Acest Rai Înghețat: Șapte Anotimpuri în Groenlanda, Arta Inuită și Eseuri despre Eschimoși — Povești de la Polul Pământului.*

Owe nu-mi împărtășește fascinația față de Groenlanda și populația inuită. Nu înțelege ce e așa de interesant la acel continent arctic inospitalier și necivilizat. Acolo nu poți să joci golf, mâncarea are gust de căcat (așa spune Owe) și, ca să înrăutățească și mai mult situația, spune că te costă o avere să ajungi acolo.

Cred că am renunțat la visul meu de a vedea vreodată Groenlanda. Nu sunt sigură că aş avea curajul să plec de una singură într-o călătorie ca asta. Nu acum, când boala mă pândește oriunde aş merge. Așteptând să mă devoreze, la fel cum, potrivit legendei, marea a devorat-o pe Sedna.

Frumoasa, dar vanitoasa fecioară inuită Sedna a fugit de la tatăl ei împreună cu o pasăre a furtunii ca să-i devină soție. Pasărea i-a promis Sednei că o va duce într-un ținut fabulos unde nu îi va fi niciodată foame, unde corturile vor fi ridicate din cele mai fine piei și unde ea va dormi pe cea mai moale blană de urs. Dar când fata a ajuns acolo, cortul era făcut din piele vechi de pește prin care pătrundea frigul, iar ea nu avea nimic altceva decât piei vechi și tari de morsă pe care să doarmă și rămășițe crude de pește drept hrană.

Când a venit primăvara, tatăl s-a dus să-și viziteze fiica și a găsit-o abătută și epuizată în țara păsării de furtună. I-a ucis soțul și a dus-o pe Sedna acasă în caiacul său.

Însă păsările s-au răzbunat. Au stârnit o furtună teribilă, iar tatăl a fost nevoit să-și jertfească fiica mării ca să împace păsările. A aruncat-o peste margine în apa înghețată și când ea n-a vrut să dea drumul bărcii, i-a tăiat degetele unul câte unul. Fiecare deget, odată căzut în mare, se transforma într-o balenă sau o focă. Până la urmă, marea a devorat-o pe Sedna, iar ea a devenit iubita ei — zeița mării.

Vechea legendă a Sednei este desigur un avertisment pentru tinerele fete inuite despre pericolele vanității și ale insubordonării față de tată, dar vorbește și despre elementele neîndurătoare pe care nu le putem controla, dar pe care trebuie să le înduplecăm astfel încât să nu pierim.

Eu însămi nu duc lipsă de mâncare și am un pat cald în care să dorm; cu toate astea, boala e mereu acolo, așteptând să mă devoreze. Ca să facă din mine ibovnica vidului, în viața fără de memorie care îmi e hărăzită.

Owe e de părere că n-ar trebui să le spunem prietenilor noștri despre boala mea. Nu încă. O repetă iritant de des, dar adaugă mereu că va fi acolo ca să aibă grijă de mine. Așa cum ai făcut mereu, mă gândesc, dar nu spun nimic. Pentru că exact așa stau lucrurile: Owe a avut întotdeauna grijă de mine. Încă de când ne-am cunoscut, pe vremea când eu aveam nouăsprezece ani, iar el douăzeci și nouă, a avut grijă de mine. M-a luat de pe autostradă când mi s-a stricat mașina, mi-a plătit facturile, m-a dus acasă de la petreceri atunci când beam prea mult. Ba chiar m-a scos cu blândețe din paturi străine, după fiecare tentativă serioasă de a mă revolta prin a-l înșela. Și, după aceea, se arăta mereu înțelegător. Înțelegător, dar condescendent. Mi-a dat pastile care te amorțesc

și te calmează. Mi-a explicat că știe că mă simt rău, dar problemele mele nu vor dispărea dacă sar în brațele unui coleg sau ale unei cunoștințe periferice. Nu înțeleg ce e bine pentru mine, dar el mă iubește și așa.

Anii de atenție siropoasă m-au făcut să mă simt sufocată. E ca și cum în prezența lui n-aș putea să respir cu adevărat, ca și cum ar ocupa atât de mult spațiu, încât ar consuma tot oxigenul din cameră. Câteodată îi spun asta, iar el îmi răspunde că dacă n-aș fi fost atât de imatură și de iresponsabilă, n-ar fi fost nevoit să procedeze așa cum a procedat. Eu l-am făcut să fie așa.

E vina mea. Din nou.

Tind să cred că există ceva adevăr în asta, dar nu reprezintă nici pe departe tot adevărul. Nevoia lui de control e patologică și îmi afectează toate aspectele vieții: ce mănânc, cu cine mă împrietenesc și da, chiar și ceea ce gândesc.

În urmă cu zece ani am fost pe punctul de a-l părăsi. Dacă în acea zi nu s-ar fi dus totul dracului, acum n-aș mai trăi alături de Owe. Dar e imposibil să gândești așa. Te face să-ți pierzi mințile. Sunt atât de multe lucruri în viață care nu se întâmplă așa cum ai vrea tu, dar asta nu e un motiv să te amărăști. Așa că mă lupt împotriva dezamăgirii ca și cum ar fi un mănunchi de buruieni, refuzând s-o las să mă acapareze cu adevărat. Încerc să mă concentrez pe aspectele pozitive: munca mea, cercetarea căreia i-am dedicat ultimii zece ani, prietenii — cei care au devenit familia mea în locul copiilor pe care până la urmă nu i-am avut.

Pun farfuria pe podea și o privesc pe Frida înfulecându-și mâncarea. Mă întreb dacă nu cumva viața de câine e totuși mai bună. Apoi împachetez lucrurile. Îmi

iau carnetelul și-mi notez „cafenea IKEA, ora 14, să o ajut pe Gunilla să-și aleagă mobilă”. Un simplu memento în caz că uit unde mă duc. Cu toate că încă nu e așa grav. Țin minte unde mă duc și încă mai pot să conduc o mașină. Dar mă gândesc cu groază la ziua când va trebui să-l rog pe Owe să mă ajute cu asta.

Temperatura a scăzut binișor sub zero în weekend, așa că îmi pun geaca de puf și ghetе călduroase. Încui ambele zăvoare de la ușă (da, încă-mi mai aduc aminte și de asta) și cobor la mașină, care e parcată pe Skeppargatan, pe dealul care duce în jos spre Strandvägen. Totul este acoperit de zece centimetri de zăpadă și-mi ia ceva timp să o curăț de pe parbriz atât cât să pot conduce.

Norii atârnă alarmant de întunecați și de grei deasupra golfului Nybroviken, iar suprafața ușor vâlurită a apei pare aproape neagră. Prognoza meteo anunță noi căderi de zăpadă, așa că mă hotărâsc să plec cât se poate de repede — să pornesc mașina și să conduc spre nord. La cinci trebuie să ajung înapoi. Owe și cu mine mergem la un concert de Crăciun în biserica Hedvig Eleonora.

Să fii cultivat e ceva foarte important pentru Owe. Muzica, teatrul și cărțile nu sunt doar niște hobby-uri, ele constituie subiectul majorității conversațiilor pe care le avem cu prietenii noștri. Dacă nu ții pasul cu viteza vieții culturale, ajungi să te simți stânjenit și să taci la petrecerile noastre.

Încă o dovadă a comportamentului excesiv de manipulator al lui Owe: nevoia lui de a conduce discuțiile atunci când se adună mai mulți oameni. Câteodată sunt copleșită de o nevoie aproape irepresibilă de a începe să vorbesc despre ceva complet diferit. Subiecte frivole care l-ar stânjeni pe Owe și l-ar face să țipe la mine după ce

toată lumea a plecat acasă. Să pomenesc de tratamentul facial minunat cu uleiuri esențiale de care tocmai am beneficiat sau să încep să vorbesc despre haine și bijuterii, sau despre vacanțe la plajă. Sau, cel mai de neînchipuit dintre toate, să insist cu o seriozitate jucată că am citit și mi-a și plăcut *Cincizeci de umbre ale lui Grey*.

Când ies pe lângă Barkarby, fac un rezumat al motivelor pentru care îl urăsc pe Owe: Fățarnic. Egocentric. Narcisic. Dominator. Miroase urât.

Gunilla mă așteaptă deja la o masă din cafenea. Și-a agățat cojocelul de blană de spătarul scaunului și pare să-și studieze unghiile. Părul ei până la umeri, blond-căpșună, e perfect coafat, iar tricoul polo se potrivește de minune cu silueta ei subțire.

Există mai multe motive pentru care Owe n-o place pe Gunilla. În primul rând, ea e unul din acei oameni superficiali pe care-i disprețuiește atât de mult: genul de om care-și vopsește unghiile, se machiază și cumpără haine scumpe. Pe lângă asta, râde prea zgomotos și prea mult atunci când ne vizitează și întotdeauna în momente greșite. Dar cel mai important motiv dintre toate e că și-a părăsit soțul după douăzeci și cinci de ani de căsnicie. Doar așa, pentru că se săturase de el. Așa ceva nu se face. Cel puțin în lumea lui Owe.

Nu faci așa ceva dacă ești femeie.

Îmbrățișarea ei este lungă și caldă și emană miros de parfum scump.

— Stai jos, mă duc să cumpăr ceva pentru noi, spune.

Dau din cap și mă las pe scaunul din celălalt capăt al mesei. Îmi dau jos geaca grea de iarnă și mă uit în jur. Incredibil câtă lume se înghesuie în cafeneaua de la IKEA.

Miroase a lână umedă, fursecuri cu șofran, transpirație și mâncare. Se aud răsete răzlețe și murmurul scăzut al discuțiilor de la mesele din apropiere.

Gunilla se întoarce cu o tavă roșie de plastic, câteva fursecuri cu șofran și două cești. Mirosul de mirodenii e inconfundabil.

— Vin fiert? E fără alcool?

Ea râde cu indulgență. Își înclină fața drăgălașă.

— Nu, m-am gândit că astăzi ar trebui să ne răsfățăm. Să sărbătorim faptul că am cumpărat un apartament.

— Dar eu conduc.

— O, dar e doar o ceașcă mică. Și cu siguranță vom sta ceva vreme aici.

Dau din cap.

— Ești amuzantă. Să sărbătorim? La IKEA?

— De ce nu?

— Poate să existe ceva mai tragic decât să sărbătorești la cafeneaua IKEA?

Gunilla soarbe din băutura caldă și privește în jur. Observă oamenii care stau la mesele din jurul nostru. Ochii ei strălucitori se fixează asupra unui cuplu de bătrâni care stau în liniște, văzându-și fiecare de porția lui mică de chiftele.

— Pot să mă gândesc la lucruri și mai rele. Cum te simți?

În afară de Owe, Gunilla e singura care știe. De fapt, i-am spus despre boală înainte să-i fi spus ceva lui Owe. Asta poate să însemne că de fapt sunt mai apropiată de ea decât de propriul meu soț. Cred că așa și este.

— Mă simt bine.

— Ce-a spus medicul?

— Ca de obicei.

Dă din cap și dintr-odată pare să devină foarte serioasă. Îmi ia mâna și o strânge cu blândețe. Simt cum mă traversează căldura ei.

— O să-mi spui dacă ai nevoie de ajutor, nu-i așa?

— Nu am nevoie de ajutor.

— Tocmai de-aia.

Expresia ei e atât de serioasă, că-mi vine să râd.

— Dar tu ce mai faci? o întreb. Cum merge relația?

Gunilla zâmbește și se întinde ca o pisică. Își așază cana cu vin fiert pe masă, se apleacă în față și-mi șoptește, ca și cum ar urma să dezvăluie un secret.

— Absolut fantastic. Și suntem atât de puternic... atrași unul de celălalt. Suntem în călduri, ca să fiu vulgară. Oare e permis, la vârstă noastră?

— O, te rog. Habar n-ai cât de mult îmi doresc să fiu un pic în călduri.

Owe și cu mine nu mai facem sex, dar nu vreau să-i spun asta Gunillei. Nu pentru că și-ar da cu părerea, ci din cauză că mi se pare de un tragism patetic să trăiești cu cineva pe care nu-l dorești. Doar oamenii slabi stau în relații nefuncționale. Iar eu nu vreau să fiu slabă — nici măcar în ochii Gunillei.

Îmi aud mobilul vibrând în geantă. Îl scot și mă uit la ecran. Nu recunosc numărul.

— Haide, răspunde, spune Gunilla. Eu oricum trebuie să mă duc până la toaletă.

Răspund, în timp ce Gunilla se ridică și se îndepărtează șchiopătând ușor. Suferă de sciatică și am bănuiala că suferă mai mult decât vrea să arate.

Bărbatul care m-a sunat are o voce catifelată, amplă. Se prezintă ca fiind Manfred Olsson și-mi dă de înțeles că e detectiv la poliție. A trecut ceva vreme de când n-am

mai fost căutată de ei. Am încetat să lucrez pentru ei în urmă cu cinci sau șase ani în urmă, când am decis să mă concentrez exclusiv pe cercetarea mea și să pun capăt muncii de consultanță pe care o prestam pentru poliție. Sau, mai bine zis, Owe a fost cel care a decis în locul meu. Era de părere că muncesc prea mult, spunea că mă face posacă și morocănoasă.

Și, în plus de asta, nu aveam nevoie de bani.

— Am colaborat în urmă cu vreo zece ani, spune Manfred Olsson. Dar poate că nu-ți aduci aminte.

Nu-mi amintesc de niciun Manfred Olsson, dar nu am niciun chef să vorbesc despre ce-mi aduc aminte și ce nu, așa că tac.

— Era în legătură cu o anchetă privind o crimă din Södermalm, de aici din Stockholm, continuă el. Un tânăr a fost decapitat. Capul fusese...

— Îmi aduc aminte, îi spun. Nu ați arestat pe nimeni pentru cele întâmplate, nu-i așa?

Demență sau nu, imaginea felului în care acel cap fusese așezat pe podea mi-a rămas gravat în memorie. Poate din cauză că actul fusese atât de brutal, poate din cauză că am muncit cu toții pe brânci să găsim un suspect. Când am fost chemată, ancheta era deja în desfășurare de câteva luni bune. Pe vremea aceea, poliția statului nu avea oameni care să se ocupe de portretizarea răufăcătorilor, așa că am fost angajată în calitate de consultant ca să ajut echipa de investigație să creeze profilul psihologic al făptașului.

Sunt expertă în comportamentul uman, dar, de-a lungul anilor, cercetarea mea s-a concentrat din ce în ce mai mult pe modelele psihologice ale anumitor crime. Am dat peste cercetările poliției și apoi am lucrat cu regularitate pentru ei timp de mai mulți ani.

— Nu, așa este. Nu l-am prins niciodată. Iar acum a avut loc o crimă similară. Straniu de similară. Mă întreb dacă ai fi dispusă să ne vedem la o cafea. Țin minte cum găseam foarte interesante considerațiile tale legate de caz.

Gunilla s-a întors. Se așază pe scaunul aflat în fața mea și dă pe gât dintr-o înghițitură ce-a mai rămas din vinul fiert.

— Nu mai lucrez pentru poliție, îi spun.

— Știu asta. Dar în cazul ăsta nu ar fi vorba de consultanță. Aș vrea pur și simplu să aflu ce părere ai despre subiect. La o cafea. Dacă ai timp, bineînțeles.

Se lasă tăcerea și Gunilla ridică din sprâncene.

— O să mă gândesc, îi spun.

— Ai numărul meu, îmi răspunde.

Când ajung acasă, îl găsesc pe Owe pe hol, ca și cum m-ar fi așteptat. Părul lui rar, grizonant e pieptănat pe o parte în încercarea de a-i masca chelia. Burta dă să-i iasă din cămașă, fața îi e de un roșu-aprins, iar pielea îi strălucește de transpirație, ca și cum tocmai s-ar fi întors acasă de la jogging. Aruncă o privire plină de înțeles către ceasul de la mână (care e scump fără a fi ostentativ și care trimite mesajul potrivit cunoscuților săi).

— Avem zece minute, îi spun.

Owe îmi întoarce spatele fără un cuvânt și se îndreaptă către dormitor. Se va întoarce într-un minut, cu cardiganul pe el. Așez punga cu candelă și șervete de masă de la IKEA pe podea și o întâmpin pe Frida, care se agită în jurul picioarelor mele, încercând să-mi câștige atenția. Îmi trec mâinile peste blana ei neagră, cărlionțată care seamănă cu o blană de oaie.

Owe se întoarce în hol îmbrăcat cu cardiganul lui de culoarea muștarului. Cel urât. Își pune paltonul și ghetete și mă privește în ochi.

— Trebuie să plecăm acum, dacă nu vrem să întârziem.

Plugul de zăpadă nu a trecut pe Kaptensgatan. Degeaba încerc să evit să-mi intre zăpadă în încălțări mergând pe o alee bătătorită, traversând întunericul spre Artillerigatan.

— Am fost sunată astăzi de la Poliția statului, îmi spun.

— Bine, spune Owe cu o voce neutră care nu dă de gol sentimentele lui față de subiect.

Dar așa stau lucrurile cu Owe: e ca o mașinărie cu aburi care își reține sentimentele până când se acumulează presiune. Apoi explodează.

— Vor să se întâlnească cu mine.

— Bine.

Începem să urcăm dealul spre biserică, trecem pe lângă restaurantul Muzeului Armatei, unde luăm câteodată prânzul.

— A avut loc o crimă asemănătoare unui caz în care-am fost implicată în urmă cu zece ani.

— Doar nu vorbești serios, Hanne. Spune-mi că e doar o glumă.

— Ce vrei să spui? Îmi întreb cu inocență.

Se oprește din mers, dar îmi evită în continuare privirea.

În loc de asta, se uită în direcția bisericii scăldate în lumină care se înalță în fața noastră în mijlocul zăpezii. Pe cerul negru al nopții, turla indică spre eternitate. Observ că Owe strânge din pumni și îmi dau seama foarte bine cât de furios este. În mod ciudat, asta mă excită,

mă umple de o bucurie primitivă, răutăcioasă. Sunt ca un adolescent care a reușit în sfârșit să-i smulgă o reacție unui părinte cumpătat.

Se întoarce, își lasă ușor mâna pe brațul meu și e ceva în acest gest subtil — care transmite atât indulgență, cât și un sentiment de posesiune — care mă înfurie.

— Ce? îi spun. Ce este?

— Crezi că e într-adevăr cazul?

Acum și-a coborât vocea și știu că se străduiește să-și recapete controlul. Owe detestă să piardă controlul, aproape în aceeași măsură în care detestă ca eu să pierd controlul.

— Nu e cazul să ce?

— Să accepți multe sarcini în... starea în care te afli?

— Starea în care mă aflu? O spui ca și cum aș fi însărcinată.

— Măcar de-ar fi fost vorba de asta.

— Și cine a spus că voi lucra pentru ei?

— O, Doamne! Știi bine la ce se ajunge atunci când te sună.

— Și de ce n-aș fi în stare să lucrez?

Își ridică bărbia în timp ce mă privește cu condescendență, în felul acela pe care-l detest, apoi inspiră adânc.

— Pentru că așa spun eu. Nu ești suficient de sănătoasă să accept ceva de genul ăsta și, în calitate de soț, eu sunt cel care trebuie să ți-o spună.

Știu că ar trebui să-i servesc o replică nimicitoare sau pur și simplu să-l lovesc sau, în cel mai rău caz, să mă răsucesc pe călcâie și să mă întorc acasă la Frida. Să aprind focul, să-mi torn un pahar de vin. În schimb, nu spun nimic și continuăm să mergem spre biserică în liniște și întuneric.

Emma

Cu două luni în urmă

— Și, cum a fost aseară?

Privirea Olgăi e curioasă, dar binevoitoare. Își ține ochii cenușii ațintiți asupra mea în timp ce împăturește perechile de blugi care zac pe masa lungă de lângă punctul de verificare.

Nu știu cum să-i răspund. O parte din mine vrea să-i spună că a fost bine, că mâncarea a fost bună și că ne-am petrecut toată noaptea făcând sex. Cealaltă parte vrea să spună adevărul, dar poate că nu sunt pregătită pentru asta.

— Nu a venit.

— N-a venit deloc?

Olga lasă din mână o pereche de blugi fără să-i împăturească și mă privește mai cu atenție.

— Nu, n-a trecut deloc pe la mine. Și nici n-am reușit să dau de el, așa că nu știu ce s-a întâmplat.

— Nu te-a sunat?

— Nu.

Liniștea care urmează e stânjenitoare. Observ că Olgă îi e greu să înțeleagă situația și nu prea știe ce să spună.

— Dar de obicei te sună când întârzie sau nu mai vine?

Ezit pentru un moment.

— Nu întârzie niciodată. Și nu s-a întâmplat niciodată să nu poată ajunge la întâlnire.

Dintr-odată, încăperea mi se pare aglomerată, cu toate că abia am deschis și în magazin nu a intrat încă niciun client. Lumina artificială puternică îmi rănește ochii și simt o pulsație surdă în ceafă.

Mă sprijin de masa pe care sunt blugii și îmi simt interiorul pleoapelor arse de lacrimi.

— Dacă i s-a întâmplat ceva?

Vocea Olgă e scăzută, aproape o șoaptă. Între sprâncenele ei false a apărut o cută mică. Nu pot să vorbesc, așa că dau din cap.

— Azi ai încercat să-l suni?

— Da. Mai devreme. Chiar înainte să deschidem magazinul.

Nu mai spune nimic, se apucă din nou să împăturească blugi în timp ce se uită în jur prin magazin.

— Uite-l că vine! șoptește fără să se uite la mine.

Înșfac cea mai apropiată pereche de blugi și încep să-i împăturesc. Îi așez în vârful grămezii, dar deja e prea târziu.

— Iar vă pierdeți vremea pe-aici? Emma, ia sertarul de la teigheal!

Björne s-a tuns. Smocurile întunecate de păr de la ceafă au dispărut. Și-a pieptănat o şuviță astfel încât să-i acopere un ochi. Picioarele lui strâmbe, combinate cu noua lui frizură și vesta, mă duc cu gândul la Călărețul Singuratic. Un Călăreț Singuratic arogant, îmbătrânit.

Mă întorc și mă îndrept spre casă fără să-i răspund. Mă gândesc la maică-mea. La maică-mea și la mătușile mele și la tot ce nu mai există. Despre cât de groaznic este că acele amintiri fragile și frumoase s-au risipit ca fumul în ceață și au fost înlocuite de Björne și de grămezi de blugi și curele.

Încep să mă gândesc la o anumită sâmbătă și la sunetul râsetelor, clipocind și rostogolindu-se prin micul apartament al mătușii Agneta de pe strada Värtavägen.

Mirosul cafelei proaspăt pregătite plutea în aer amestecat cu fumul țigărilor mamei mele. Mătușa Christina, care tocmai renunțase la fumat, a oftat și a precizat că mama nu prea era înțelegătoare cu ea. M-am întrebat dacă era supărată, dar apoi a râs cu râsul ei aspru și am decis că trebuie să fi fost un fel de glumă.

În prima sâmbătă a fiecărei luni, mama și mătușile mele luau mereu prânzul împreună. Era o șezătoare gălăgioasă, bogată în calorii, la care luau parte doar surorile și cu mine.

Vocile coborau până la murmur, întrerupt din când în când de chicoteli. Nu trebuia să ascult ca să știu despre ce vorbesc: noul iubit al Lenei, soțul nesăbuit al Christinei și durerile de spate ale mamei.

Mama era cea mai tânără dintre surori. Era mezina sălbatică, necuviincioasă, cu toate astea îndrăgită a familiei, care a băgat groaza în bunica și bunicul, rămânând însărcinată cu mine pe când avea doar optsprezece ani. Încăperile erau umplute de și mai multe râsete, un val primitiv de bucurie și încântare. Agneta a râs zgomotos; a sunat ca și cum ar urma să tușească, dar apoi am auzit zgomotul veselei.

Stăteam nemișcată, cu picioarele încrucișate, pe po-deaua de lemn a dormitorului meu. Borcanul de sticlă în care țineam omida mi se odihnea în poală. Frunzele se uscaseră de mult timp și căzuseră, una câte una, pe fundul borcanului, iar crenguțele golașe semănau cu un ghem de sârmă ghimpată. Omidă verde pal nu mai era vizibilă. Tata îmi explicase ce s-a întâmplat. În interiorul coconului mic și neted care atârna de una dintre crengi, se petrecea ceva uimitor. Omidă se transforma, iar dacă aveam răbdare și noroc, aveam să văd cum, din interiorul coconului, avea să ecluzeze o ființă cu totul diferită.

Asta mă îngrijora un pic; îmi doream cu disperare să fiu prezentă când avea să ecluzeze ființa nouă, transformată, dar nu știam când avea să se întâmple. Așa că am făcut în așa fel încât să am mereu borcanul la mine. Primul lucru pe care-l făceam când mă trezeam și ultimul înainte să adorm era să cercetez cu atenție coconul, ca să văd dacă pot detecta vreo schimbare.

Îl întrebam pe tata de ce nu putea omida să rămână așa cum era, să uite să se înfășoare într-un înveliș lucios, gri-marونیu, dar tata nu făcea decât să dea trist din cap.

— N-are încotro, dulceță. Trebuie să se transforme, altfel moare. Așa funcționează natura.

M-am gândit mult timp la ceea ce îmi spusese, am încercat să-mi imaginez cum m-aș simți dacă aș fi pusă în fața unei asemenea alegeri — să mă transform sau să mor. Dar oricât de mult am încercat, n-am reușit să mă pun în locul omizii.

Când mi-am ridicat ochii de la borcan, privirea mi-a căzut direct pe patul îngust al Agnetel. De mult nu l-a mai împărțit cu nimeni, îi șoptise mătușa Lena mamei, în timp ce urcam scările. Adulții credeau mereu că noi, cei

mici, nu-i auzeam, sau că dacă-i auzeam, nu înțelegeam. Desigur, nici una, nici alta nu erau adevărate. Trebuia să fac eforturi considerabile ca să-mi păstrez expresia dezinteresată și naiv-neînțelegătoare ori de câte ori îmi aungeau la urechi secretele mătușii.

Deasupra patului atârna un mic tablou cu jucători de fotbal. N-am înțeles niciodată ce era așa de deosebit la el, ce anume le făcea pe mătuși să vorbească despre el cu vocea scăzută, înflăcărată, atunci când se opreau în fața lui formând un semicerc, fumând și admirându-l. Nu le-am spus, pentru că îmi era teamă să nu se întristeze, dar tabloul era de fapt destul de urât. Personajele nu aveau un contur precis, păreau să se contopească; artistul nu reușise să-i redea într-un mod realist. Probabil că eu aș fi făcut o treabă mai bună. Dar n-am spus-o, pentru că în ciuda aparențelor, nu eram chiar atât de prost-crescută.

— De ce stai pe podea, drăguță?

Lângă mine, în pragul ușii, a apărut mătușa Agneta. S-a lăsat pe vine. De aproape, picioarele ei groase păreau și mai groase, iar ciorapii ei lungi i se adânceau în gambe într-un mod deloc măgulitor.

— N-ai prefera să stai în fotoliu? Ori pe patul meu?

Am scuturat din cap fără să-i răspund, iar mătușa Agneta a oftat încet.

— Eh. Faci cum vrei. Apropo, ce ai în borcanul ăla?

— E un cocon. E ceea ce construiește o omidă ca să se transforme.

— Aaa! Și unde mai exact e coconul?

I l-am arătat. A luat cu grijă borcanul, l-a ridicat în lumină, strângând din ochi până când ochii ei mici și albaștri au dispărut cu totul sub pleoapele grele.

— Abia se vede.

— Asta și e ideea. Altfel ar fi mâncată de păsări. Le plac omizile.

M-a privit cu gravitate și a dat din cap.

— Are sens. Nu m-am gândit niciodată la asta.

De aproape, mătușa Agneta părea mai în vârstă ca-n realitate. În timp ce stătea pe vine, obrații îi atârnavă, iar sânii i se lăsau grei pe genunchi.

— În natură, fiecare îl mănâncă pe celălalt cât poate de repede.

Agneta mi-a mângâiat părul cu mâna ei bătătorită.

— Micuță Emma, mi-a spus ea cu o voce moale ca ciocolata.

A făcut-o să sune ca o întrebare, ca și cum aș putea, cine știe cum, să răspund interogării ei nerostite. Mi-a dat înapoi borcanul, iar eu l-am așezat cu grijă pe podea.

— Cum stau lucrurile acasă, Emma?

Dintr-odată, mătușa Agneta părea îngrijorată; în vocea ei exista o anumită încordare pe care nu știam cum s-o interpretez.

— La ce te referi?

A făcut o pauză și s-a uitat spre ușă. Dinspre bucătărie se auzea un murmur stins. Absența râsetelor era un indiciu sigur că bârfeau pe soțul cuiva. Toți bărbații surorilor erau fie meschini, fie proști, așa că Agneta era de fapt cea mai norocoasă pentru că evitase să se mărite.

— Mama și cu tatăl tău beau mult vin și bere, Emma?

Era o întrebare la care nu prea știam cum să răspund. Evident, am înțeles cuvintele, dar nu știam ce înseamnă „mult”. Mă întreba oare dacă părinții mei beau *prea mult*? Dimineața, în chiuvetă și în camera de zi erau multe cutii de bere, dar erau multe? Era prea mult? Câte beri și câte sticle de vin beau seara celelalte mame și ceilalți tați?

Astea erau lucruri pe care chiar nu le știam, așa că i-am răspuns sincer.

— Nu știu.

Mătușa Agneta a oftat din nou și s-a ridicat cu dificultate în picioare, genunchii i-au pârâit și scârțâit ca și cum ar fi fost făcuți din lemn uscat de mesteacăn în loc de tendoane, oase și sânge.

— Isuse, a spus ea, înăbușindu-și o mică râgâială. Emma, nu vrei să vii să mănânci cu noi niște prăjiturile cu scorțișoară?

— Mai târziu. Poate.

Odată ce Agneta s-a întors în bucătărie, murmurul a devenit o șoptă. De obicei, asta însemna că se discuta ceva interesant, așa că mi-am luat borcanul și m-am furișat pe hol ca să mă întind pe podea și să ascult. Auzeam doar fragmente din ce vorbeau. Am auzit vocea aspră a Agnetei:

— Copilul e diferit.

Apoi am auzit-o pe mama, vocea ei mai puternică acum.

— Diferit nu e neapărat ceva rău.

Niciuna dintre mătușile mele nu a zis nimic.

Tocmai când mă pregăteam să mă furișez înapoi în dormitorul Agnetei, ceva mi-a atras atenția asupra borcanului. Coconul atârna pe creanga lui, la fel ca înainte, dar se întâmplase ceva. Era ca și cum învelișul ar fi început să devină translucid, asemenea sticlei zgâriate sau gheții murdare. Și-n interiorul învelișului strălucitor am perceput un freamăt.

Metamorfoza începuse.

Omul din fața casei își întinde mâna spre mine și zâmbește larg.

— Anders Jönsson. Sunt jurnalist.

Ezit, îi strâng mâna și zâmbesc precaut.

— Eu sunt Emma.

Are ochii albastru-aprins, iar părul lui rărit e de culoarea pișatului de câine în zăpadă. Poartă o parka verde-murdar și blugi și pare să aibă treizeci și ceva de ani.

— Pot să vă ajut? îl întreb când îmi dau seama că nu pare să aibă de gând să-mi dea drumul la mână. Rânjește cu gura până la urechi.

— Scriu un articol despre condițiile de lucru de aici. Mi s-a spus că vi s-a interzis să vorbiți cu jurnaliștii, e adevărat?

— Interzis? Neah, nu prea știu...

— Și abia vă lasă să mergeți la baie, insinuează el când îmi observă ezitarea.

Firește, există ceva adevăr în ceea ce spune. Sigur, așa cum media s-a și grăbit să arate, compania a avut parte de vremuri grele de când a fost preluată de Jesper. Dar nu pot vorbi despre asta, ținând cont și de relația mea cu Jesper.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, îi spun și simt cum mi se urcă roșeața în obraji.

— Putem să ne întâlnim altundeva, dacă vă e mai ușor, spune el, aplecându-se înainte.

Acei ochi apoși mă fixează.

— Puteți să vă păstrați anonimatul, nu va afla nimeni.

— Prefer să nu.

Observ cu coada ochiului că se apropie cineva.

— Ți-a spus că nu vrea să vorbească cu tine. Ce anume n-ai înțeles?

Jurnalistul se îndreaptă cu totul.

Björne stă lângă mine acum. Observ că e furios. Strânge din pumni și are maxilarul încordat. Își aranjează șuvița după ureche cu un gest studiat, își bombează maxilarul și spune, fără să se grăbească:

— E a doua oară când vii aici să-mi hărțuiești personalul. Dacă nu pleci acum, chem poliția. Înțelegi ce spun?

— Am tot dreptul...

— Hei, ai auzit ce-am zis? Trebuie să-ți repet? Nu vrea să vorbească cu tine.

Din gura lui Björne sar mici picături de salivă în timp ce cuvintele îi țâșnesc afară. Apoi se întoarce și pleacă. Înainte să dispară, mă strigă peste umăr:

— Bună treabă, Emma.

Mă uit din nou la jurnalist. Zâmbetul larg i-a dispărut de pe față. Fața îi e complet lipsită de expresie. Cotrobăie după ceva în buzunarul de la geacă, pune obiectul pe teșghea și o împinge spre mine încet cu degetul arătător. E o carte de vizită. Ochii lui deschiși la culoare îi întâlnesc din nou pe ai mei.

— Uite. Dacă te răzgândești, sună-mă.

Apoi pleacă.

Mă aplec precaută în față și iau cartea de vizită, cercetând-o cu atenție înainte s-o strecor în buzunar.

Jesper Orre. Acele mâini mari și calde. Fața aceea fină, ușor ridată. Barba scurtă, un amestec de castaniu și gri, care acoperă o bărbie puternică. Felul în care mă privește, asemenea unui om înfometat care se holbează la produsele de cofetărie prin vitrina brutăriei.

Totuși mă întreb ce vede la mine. Sunt doar o persoană oarecare cu o slujbă plictisitoare și o viață lipsită de evenimente. De ce petrece atât de mult timp cu mine?

Ce anume-l determină să stea cu orele în brațele mele, mângâindu-mă pe tot corpul? Descoperind în felul acesta părți din mine cărora înainte nu prea le dădusem mare atenție.

Îmi aduc aminte de întâlnirea noastră de acum câteva săptămâni, de la mine din apartament.

— Semănăm atât de mult, Emma, a murmurat. Câteodată am impresia că-ți pot citi gândurile. Știi ce zic?

M-am gândit că nu, de fapt nu știu. Nu simt nicio afinitate telepatică cu el, nu știu deloc ce gândește. Îl iubesc, dar nu înțeleg ce vrea să spună când începe să trăncănească despre legătura noastră.

Dar nu i-am spus asta.

— Sunt atât de norocos, mi-a șoptit în timp ce-și sălta trupul greu peste al meu.

Mi-a desfăcut picioarele cu genunchii, s-a înghesuit din ce în ce mai mult în mine.

— Sunt cel mai norocos bărbat de pe lume.

M-a penetrat înainte să fiu pregătită. M-a sărutat pe gât, mi-a trecut un deget peste sân.

— Te iubesc, Emma. N-am întâlnit niciodată până acum pe cineva ca tine.

Am tăcut în continuare, nu voiam să stric acest moment magic. Voiam să rămân cât mai multă vreme în interiorul acestui sentiment. Mă ardea. A fost dur cu mine și n-am avut parte de plăcere, dar într-un fel tot a fost magic.

Să fii iubită. Dorită. Ca o tartă cu zmeură în vitrina brutăriei.

A început să se miște cu mai multă violență în mine. M-a strâns mai tare de braț. Picături de sudoare mi-au căzut pe obraz ca niște lacrimi. A scâncit; a sunat de parcă ar fi suferit.

— Emma?

A avut tonul unei întrebări sau poate a unei cereri.

— Da?

S-a oprit, respirând greu. M-a sărutat.

— Emma, ai face orice pentru mine?

— Da, am spus. Aș face.

Aș face orice pentru Jesper Orre? Întrebarea e teoretică. Nu mi-a cerut nimic, cu excepția ocaziei când a împrumutat bani de la mine ca să-și plătească furnizorii. Și adevărul e că eu am fost cea care a insistat să-i ia. Eu am fost cea care am vrut să stea cu mine în loc să se ducă la bancă.

Țin minte că m-a sărutat pe pleoape.

— Iubito. Știi că vreau să stau, dar le-am promis furnizorilor că îi voi plăti astăzi. Bani lichizi. Și nu am o sută de mii de coroane la mine. Așa că, din păcate, va trebui să mă duc la bancă.

Un futai de prânz.

Expresia era a Olgăi. A izbucnit în râs când i-am spus că urmează să iau prânzul cu iubitul meu. La mine acasă. Olga era grosolană. Directă. Provocatoare. Spunea întotdeauna ceea ce gândea și nu-i părea niciodată rău.

Jesper s-a ridicat în coate.

— Trebuie să plec, Emma.

— Poți să-ți împrumut eu, i-am propus.

— Tu?

A părut surprins, dar a dat impresia că-mi ignoră propunerea pentru că s-a ridicat, s-a dus la fereastră și s-a uitat afară, scărpînându-și între timp membrul.

— Am bani în casă.

S-a întors spre mine amuzat.

— Ai o sută de mii acasă. Aici, în apartament? A făcut un gest circular arătând spre cameră.

Am dat din cap.

— Am bani în șifonier, am spus, m-am ridicat din pat și am chicotit.

Apoi am tras pe mine un tricou, nu pentru că mi-ar fi păsat dacă Jesper mă vede fără haine, ci din obișnuință. Nu mă simțeam confortabil să-mi arăt sânii în plină zi. Nimănui.

Nici măcar lui Jesper.

M-a urmat până la șifonier, m-a urmărit în tăcere în timp ce eu am scos un coș cu fețe de masă și am despăturit cu grijă un goblen de Crăciun ca să scot de acolo teancuri de bancnote. „Magia Sărbătorilor” era brodat pe el în cruciuliță.

— Ești complet nebună? Ai o sută de mii acasă, în șifonier?

— Da. Și?

— De ce nu ai depus banii ăștia în bancă? Cum ar face o persoană normală.

— De ce?

— Dacă ești jefuită sau ceva? Doar bătrânelele își țin banii sub saltea și-n șifonier.

I-am adus aminte că am moștenit apartamentul exact de la o astfel de bătrânică. A râs ușurel și a dat din umeri.

— Bine. Ți-i dau înapoi. Curând.

Apoi m-a sărutat pe gât, m-a îmbrățișat de la spate, și-a trecut încet mâinile peste sânii mei.

— Vreau să ți-o trag din nou, curvă bogată ce ești.

Peter

Manfred se apleacă aparent neafectat deasupra cadavrului. Privirea lui alunecă de la incizia atent cusută care traversează pieptul și abdomenul, la rănille adânci de pe antebrate.

— Să înțeleg că nu s-a lăsat cu una, cu două?

Medicul legist dă din cap. Fatima Ali are patruzeci și ceva de ani, originară din Pakistan, educată în Statele Unite. Am colaborat cu ea de mai multe ori în trecut. Ca mulți medici legiști, e aproape absurd de precisă și se ferește să folosească termeni prea categorici. Dar am încredere în ea. Nu i-a scăpat niciodată nimic. Și pare să nu existe nimic de care ochii ei mari, întunecați și mâinile ei gingașe să se ferească.

— Are răni provocate prin strivire pe ceafă și pe față și optsprezece răni în total pe antebrate și pe palme. Majoritatea pe partea dreaptă, indicând că a fost atacată din dreapta.

Fatima se apleacă înainte, desparte marginile uneia dintre cele mai adânci răni de pe brațe care scoate la iveală carnea roșie și arată cu degetul.

— Uitați-vă aici, spune ea. Rănile se adâncesc cel mai mult în direcția asta, așa că probabil ucigașul e dreptaci și a înjunghiat în felul ăsta.

Ridică mâna învelită într-o mănușă albastră de cauciuc și face o mișcare rapidă în direcția lui Manfred care se dă instinctiv înapoi.

— Poți să ne spui ceva despre cât a durat lupta dintre ei? o întreb.

Fatima dă din cap cu fermitate.

— N-aș putea spune exact. Dar niciuna dintre aceste răni nu i-a cauzat moartea. A murit din cauza rănilor de la gât.

Mă aplec în față și mă uit la capul femeii, care stă așezat pe bufetul de inox. Păr castaniu înțeleat cu sânge uscat. Sprâncene proeminente. Iar sub ele, o masă înformă de carne și țesuturi.

— Și rănile de la gât? întreb eu.

Fatima dă din cap și-și șterge fruntea cu dosul palmei. Clipește, ca și cum luminile puternice ar deranja-o.

— I-au fost date numeroase lovituri de cuțit și a fost tăiată la gât. Una singură ar fi fost suficientă ca s-o ucidă, dar făptașul pare să fi fost hotărât să-i despartă capul de trup. Măduva spinării a fost despicată între vertebra a treia și a patra. Un asemenea act ar fi solicitat o forță considerabilă. Sau încăpățănare.

— Cât de multă forță? întreabă Manfred și se apleacă și el mai aproape de cap.

— Greu de spus.

— O femeie sau o persoană mai slabă ar putea s-o facă?

Fatima ridică din sprâncene și-și încrucișează brațele peste șorțul de plastic.

— Cine zice că femeile sunt slabe?

Manfred se foiește un pic.

— Nu asta am vrut să spun.

— Știu ce ai vrut să spui, îi răspunde Fatima și oftează expresiv.

— Da, o femeie ar fi în stare să facă asta. Sau o persoană în vârstă. Sau o persoană tânără, cu forță. E treaba ta să deslușești asta.

— Altceva? o întreb.

Fatima dă din cap și se uită în jos spre cadavrul palid.

— Aș zice că are între douăzeci și cinci și treizeci de ani. Are un metru și șaptezeci și doi și o greutate de șazeci de kilograme. Cu alte cuvinte, o compoziție corporală normală. Sănătoasă, în formă.

Mirosul din încăpere începe să-mi provoace greață. Mi-ar plăcea să cred că m-am obișnuit cu el după atâția ani, dar există ceva în mirosul ăsta cu care niciodată nu te obișnuiești. Nu e neapărat un miros urât, e mai degrabă un amestec de flori vechi de o săptămână și carne crudă, dar simt nevoia să ies de aici. Tânjesc brusc după aerul rece și proaspăt de afară.

— Mai e ceva, murmură Fatima. A născut de curând sau cel puțin a fost însărcinată.

— Un copil? întreabă Manfred.

— Asta nu poate fi determinat, spune Fatima și-și dă jos mănușile cu un plesnet. Suntem gata?

★

Manfred ne duce înapoi cu mașina în Kungsholmen. Zăpada viscolită cade peste traficul dens. Începe să se întunece, cu toate că e abia ora trei.

— Arătoasă femeie, spune Manfred și pornește radioul.

— Fatima?

— Nu, cea decapitată.

— Ești al dracului de nebun!

— Zici? Ai văzut și tu. Trebuie să fi fost frumoasă. Adică, ce corp. Sâinii ăia...

Mă gândesc la ce-a spus, în timp ce mă uit afară pe geam.

— Avem informații legate de identitatea ei? întreb.

— Nu.

— Și n-am reușit să dăm de Orre?

— Nu. Se pare că ieri nu s-a prezentat la muncă.

— Și astăzi?

— Nu știu încă. Urma să verifice Sánchez. Dar deja îl caută jumătate de Suedie, așa că nu va reuși să ne evite prea mult timp.

— Dar raportul preliminar al legiștilor?

— E la tine pe birou. Nu există indicii că ar fi fost o spargere, așa că fie cineva l-a lăsat de bunăvoie pe criminal să intre, fie locuia în casă. Cu alte cuvinte, făptașul a fost Orre. Au găsit urină pe podea. Și o serie de amprente și urme de picioare, dar vecina și-a târșăit atât de-al naibii de mult picioarele pe-acolo, încât e greu de spus ce vor reuși să descopere. Apoi mai era o tonă de fibre de toate felurile, dar nimic demn de reținut. Apropo, arma crimei a fost o macetă. Au trimis-o la Laboratorul Național; să vedem ce vor găsi. Și l-au adus la secție pe murdărilă ăla, Linbladh, care se ocupă de petele de sânge. Se pare că el ne va ajuta să reconstituim firul evenimentelor.

Pentru o clipă e liniște. Manfred bate darabana pe volan în ritmul muzicii, iar eu am senzația că e stresat. Barba nerasă îi e mai lungă decât de obicei și ochii îi par obosiți.

— Nadja se simte mai bine? îl întreb.

Se uită la mine și-și trece palma peste paltonul din păr de cămilă.

— Și-a petrecut toată noaptea urlând ca dracu'. Afsaneh a luat-o razna. Trebuia să se trezească devreme. Unul dintre studenții ei își susținea lucrarea de dizertație. Și, în mijlocul întregii nenorociri, începe să vorbească despre căsătorie. De ce fac femeile una ca asta?

Nu am niciun răspuns la asta. Îmi aduc aminte cât se poate de bine ce s-a întâmplat cu propria mea nuntă.

Eram deja cam de un an cu Janet când cicăleala ei legată de căsătorie a început să devină aproape insuportabilă și, cu toată sinceritatea, nu prea știu cum s-a întâmplat, dar a ajuns cumva să aibă impresia că eu i-am spus că ar trebui să ne căsătorim. Ar fi trebuit să o corectez de la bun început, în loc să fiu atât de nehotărât și de evaziv. Dar bănuiesc că nu voiam (sau nu îndrăzneam) să o dezamălesc.

Așa că am lăsat-o să facă așa cum voia ea.

În lunile care au urmat, a fost obsedată de aranjamente florale, meniuri și liste de invitați. A adus acasă torturi pentru degustare, a făcut schema aranjării invitaților la mese pe foi mari de hârtie și a pus muzica de deschidere pe casetofon.

Și s-a apucat de dietă.

Aproape că am început să-mi fac griji pentru ea. Pi-gulea ca o pasăre ca să încapă într-o rochie specială. Una pe care sub nicio formă nu puteam s-o văd până în ziua nunții. Acest lucru era, aparent, foarte important.

Între timp, eu mi-am găsit un refugiu în slujbă. Investigam omorârea paznicului unui parc auto din Tensta și, din moment ce abia fusesem promovat, era deosebit

de important pentru mine să dovedesc ce pot. N-aș zice că Janet s-a arătat foarte înțeleghătoare. În loc de asta, a solicitat și mai mult timp și atenție din partea mea. A trebuit să alegem biserica, să ne rezervăm luna de miere și să ne păstrăm jurămintele (pe care ea le scrisese).

Într-o seară a venit la mine cu un teanc de plicuri. Îmi aduc aminte că arăta entuziasmată, în felul în care arăta doar atunci când cumpăra ceva prea scump sau poate atunci când găsea un sejur într-una din acele cataleage pe care le căra până acasă. Ochii îi străluceau și părul ei scurt și oxigenat îi stătea zbârlit.

Mi-a explicat că invitațiile erau gata, mi-a înmănat scrisorile și m-a întrebat dacă le pot trimite. Nu-mi aduc aminte prea bine ce i-am spus. Probabil ceva de genul că vom vorbi despre asta mai încolo, dar, ca de obicei, nu m-a ascultat.

Ce-mi aduc aminte e cum, mai târziu în acea seară, stăteam în fotoliu cu invitațiile în poală, întrebându-mă ce naiba să fac cu ele. Știam că ar trebui să le trimit. Ar fi fost cel mai simplu lucru din lume să fac asta — să cobor până-n intersecție și să le îndes în cutia poștală galbenă — și atunci aș fi putut să-mi iau gândul pentru încă vreo câteva săptămâni bune de la căcatul ăsta. Dar nu puteam. Nu eram pregătit să fac ceva atât de definitiv, să fac un pas atât de decisiv în direcția unei vieți de cuplu pe care nu eu o alesesem. Pentru o clipă, am avut impulsul de a vorbi cu Janet, să-i spun cum stătea treaba: că toată afacerea cu nunta mă speria de mă căcam pe mine și că aș fi dat orice să o amân. Dar când m-am dus în dormitor să vorbesc cu ea, deja dormea. Așa că am pus invitațiile în sertarul biroului meu și am decis să vorbesc cu ea mai târziu.

Apoi, pur și simplu s-a întâmplat. N-aș putea spune că am uitat cu totul de invitațiile din sertar; era mai degrabă ca și cum n-aș fi avut suficientă energie să abordez subiectul. De fiecare dată când mă hotăram să vorbesc cu Janet, apărea câte un obstacol: era prea supărată sau stresată sau nu voia să vorbească. Putea să fie și așa, nepoliticoasă și morocănoasă. De multe ori, din motive pe care nu le înțelegeam cu adevărat.

Când îmi aduc aminte de acea perioadă, îmi dau seama cât de mult încerc să-mi justific comportamentul, chiar și față de mine însumi. Dar de fapt nu există nicio scuză. Ceea ce am făcut a fost stupid și imatur și am rănit-o pe Janet într-un fel în care nu mi-am imaginat că ar fi posibil, într-un fel în care n-am intenționat niciodată să o rănesc.

Nu voiam s-o rănesc pe Janet. Voiam doar să mă lase în pace.

Oricum, nunta se apropia — cred că mai erau trei sau patru săptămâni —, iar ea a venit într-o seară în cameră și s-a așezat lângă mine pe pat. Părul, pe care îl lăsase să crească pentru a-l putea aranja într-un coș, îi încadra fața tristă și sânii îi atârnavă alarmant pe pieptul ei emaciat.

— Nimeni n-a răspuns încă la invitație, a spus ea și și-a întors fața spre mine. Nu ți se pare ciudat?

Parcurgeam o investigație preliminară pe care promiseseam să o duc a doua zi de dimineață la procuror, așa că în momentul acela n-am avut timp să discut cu ea despre asta. Dar țin minte că m-a indispus. Ba chiar m-a făcut să mă simt rușinat.

— Crezi că e posibil să se fi pierdut pe drum? m-a întrebat cu jumătate de voce.

Ceva din postura ei corporală neajutorată și calitatea neobișnuită a vocii ei, lipsa ei de ton m-au afectat profund. M-au făcut să înțeleg gravitatea trădării mele.

M-am simțit foarte prost.

Dar tot nu mă înduram să-i spun. Nu atunci. În schimb, am hotărât să discut cu ea în dimineața următoare. Dar asta nu s-a mai întâmplat și știu că n-am procedat corect, dar când te uiți în urmă vezi mult mai clar.

În noaptea aceea, în timp ce dormeam, Janet a început să caute prin apartament. Zici că și-ar fi dat oarecum seama ce se întâmplase, ca și cum ar fi avut un fel de al șaselea nenorocit de simț. Am fost trezit de un țipăt îngrozitor, cum n-am mai auzit nici înainte, nici după aceea. Prima oară am crezut că e omorâtă în bătaie, că cineva spărsese ușa și o viola. Am sărit din pat și m-am împiedicat de un scaun, am căzut peste măsuța de cafea și m-am ales cu o tăietură adâncă în bărbie. Cu sângele curgându-mi pe față, am continuat să caut prin apartament. Până la urmă am găsit-o în fața biroului. Plicurile zăceau împrăștiate pe podea asemenea unor frunze moarte, ca și cum le-ar fi azvârlit în aer. Continua să țipe. Țipa și țipa, dar am luat-o în brațe și am legănat-o ca pe un copil. Iar când mi-am pus mâna pe gura ei în încercarea de a o face să tacă, m-a mușcat.

Țin minte că, în ciuda durerii, am simțit o mare ușurare. Atâta timp cât îmi țineam mâna la gura ei, măcar nu mai putea să țipe.

Manfred, Sánchez și cu mine stăm în mica sală de conferințe de la etajul doi, aflată în dreapta chicinetei. Arată la fel ca toate celelalte săli de conferință din clădirea asta: pereți albi, scaune din lemn de culoare deschisă, cu spătare albastre, și o masă albă de lemn laminat. În

fereastră e un sfeșnic pe care l-a adus Gunnar în încercarea de a da încăperii o brumă de aer festiv. Pe perete e atârnat un poster decolorat care arată cum să efectuezi Suportul vital de bază.

Trebuie să ne pregătim pentru întâlnirea de mâine cu echipa de investigație și cu șeful investigației preliminare — Björn Hansson, unul dintre procurorii noi. Nu l-am întâlnit până acum, dar Sánchez susține că e „deștept, dar prea are capul băgat în fund și o părere mult prea bună despre el”.

Manfred a adus cafetiera, iar Sánchez taie fursecurile cu șofran cu un cuțit pentru unt. Fotografii cu scena crimei sunt împrăștiate pe toată masa. Încerc să nu mă uit la capul tăiat în timp ce mă întind după un fursec.

Au trecut două zile de când femeia ucisă a fost găsită în casa lui Jesper Orre din Djursholm și încă nu știm cine este. Undeva, cei la care ea ținea își continuă viața, fără să știe că fiica sau sora, sau mama lor a fost omorâtă.

Undeva, un ucigaș umblă liber. Sánchez face un rezumat al situației:

— Jesper Orre s-a prezentat ultima oară la muncă vineri. Potrivit colegilor săi, părea în regulă și nu s-a întâmplat nimic ieșit din comun. A părăsit biroul la patru și jumătate și apoi, potrivit afirmațiilor sale, s-a îndreptat spre casă. Nu a spus nimănui ce planuri avea pentru weekend, dar își luase liber până miercuri, așa că probabil avea de gând să plece într-o călătorie. Telefonul și portofelul i-au fost găsite în casă. Nu s-au mai efectuat retrageri din conturile lui de săptămâna trecută. Tehnicienii au identificat o urmă însângerată de picior în hol, o urmă de picior mărimea patruzeci și trei, care ar putea să indice faptul că a părăsit casa după incident. Au găsit de asemenea urme ale vecinului

și ale victimei noastre necunoscute. Plus alte câteva urme, deocamdată neidentificate. Analiza amprentelor de pe macetă încă nu a fost finalizată, dar Laboratorul Național a spus că pe armă s-au găsit un fel de urme.

— Cum e ca om Orre ăsta? întreabă Manfred, apoi soarbe zgomotos din cafea.

— Pare destul de popular printre colegii lui din echipa de management, dar ceilalți angajați de la biroul corporației sunt de părere că e cam dur, și multora le e de fapt teamă de el, îi răspunde Sánchez. Cu toate astea, în celelalte structuri ale organizației — cele lucrative, ca să zic așa — e disprețuit pentru duritatea sa. Iar sindicatul îl urăște. Dar asta știi deja. Părinții lui sunt pensionari și trăiesc în Bromma, în casa în care a copilărit Orre. Ei îl descriu pe Jesper ca fiind plin de energie, athletic și fericit. Din câte știu ei, nu are nicio problemă psihologică. De asemenea, părinții lui au confirmat că e celibatar de ani buni, dar are ceea ce ei numesc „o viață amoroasă activă.”

— Ce dracu' înseamnă asta? întreabă Manfred.

Sánchez se apleacă peste masă și se uită în ochii lui Manfred. Își îndeasă în gură ultima bucată de fursec.

— Înseamnă că se distrează în pat de o mie de ori mai bine decât tine, Manfred.

— Nu e ceva ieșit în comun, intervin, ceea ce o face pe Sánchez să chicotească până când din gură îi cad bucățele de fursec pe fusta neagră, scurtă.

Pe Manfred nu pare să-l amuze prea tare discuția asta. Își dă jos sacoul ecosez, îl atârână cu un gest dramatic de spătarul scaunului și lovește ușor masa cu pumnul lui mare ca să ne câștige atenția.

— Dacă am reuși să ne concentrăm un pic, poate vom pleca de aici în cursul zilei de azi. Sánchez, care e teoria ta?

Pentru că e cel mai tânăr ofițer de la masă, e logic ca Sánchez să fie întrebată prima. Așa merg lucrurile. Anchetatorii mai în vârstă, mai experimentați îi învață pe cei tineri. Face parte din procedură. Sánchez își îndreaptă spatele și capătă dintr-odată o mină serioasă. Își încleștează mâinile în fața ei, pe masa albă.

— E destul de clar, nu? Jesper Orre e acasă cu una dintre fetele lui, când ceva merge prost. Izbucnește o ceartă care se termină cu o crimă. După ce comite crima, părăsește scena.

— De ce nu-și ia telefonul sau portofelul? Întreabă Manfred și își mătură câteva firimituri invizibile de pe cămașa roz.

— Pentru că erau în camera de zi și nu voia să se fâțâie prea mult la locul crimei, sugerează Sánchez. Sau a uitat. Avea multe alte lucruri la care să se gândească.

— Mă gândesc la crimă în sine, spun eu, arătând spre fotografia cu capul care pare să fi crescut direct din po-dea. De ce a fost atât de brutală? N-a fost suficient s-o ucidă? De ce a trebuit s-o și decapiteze?

Sánchez se încruntă.

— Trebuie să fi fost al naibii de furios, poate că de fapt chiar o ura. Mă întreb de asemenea dacă poziția capului are vreo semnificație specială. Pare să privească spre ușă, spre oricine ar putea să intre. V-ați gândit la asta? Mă întreb dacă voia să spună ceva cu asta.

— Cum ar fi? Întreabă Manfred.

Ne uităm din nou la fotografie. Ochii femeii sunt închiși, iar părul ei plin de sânge îi cade-n șuvițe peste față.

Sánchez dă ușor din umeri.

— Nu știu. Uite ce e! Așa pățești dacă mă amăgești sau dacă mă minți, sau orice credea că ar fi făcut ea.

Lui Manfred îi sună telefonul și răspunde. Ascultă, apoi spune:

— Suntem în mica sală de ședințe de la etajul doi. Poți să-i arăți cum să ajungă aici? Bine. Desigur. În regulă.

Apoi adună fotografiile făcute la locul crimei, le întoarce cu fața în jos și le așază lângă el, într-un teanc ordonat. Trage aer adânc în piept și se lasă pe spate în scaun.

— Avem un vizitator, spune el. Vă aduceți aminte că am vorbit despre crima aceea de acum zece ani care era similară cu acest caz? Mi-am luat libertatea să invit pe unul dintre oamenii implicați în acea anchetă ca să ne vorbească. Nu pentru că ar exista neapărat o legătură, ci pentru că sunt de părere că ar putea să ne ajute să-l înțelegem un pic mai bine pe ucigașul nostru.

Se aude un ciocănit în ușă și simt că mă ia cu fri-soane; toată căldura îmi părăsește instantaneu corpul și e înlocuită de o senzație ca de gheață și inima îmi bate tare. Încăperea se micșorează și plafonul începe să se lase ca și cum ar urma să se prăbușească peste mine.

Ușa se deschide și iat-o, purtând o pufoaică neagră care nu-i vine bine și niște bocanci care par suficient de groși pentru o expediție la Polul Nord. Dar hainele n-au fost niciodată punctul ei forte. În părul ei des, șaten-des-chis, s-au amestecat șuvițe de păr cenușiu și poartă o pereche de ochelari care o fac să pară ușor încruntată. Altfel, arată la fel. Exact ca acum zece ani. E chiar mai frumoasă, dacă e posibil. Există ceva în rețeaua fină de riduri din jurul ochilor și fața ei ceva mai sfrijită acum care o face să pară vulnerabilă. Ca și cum timpul ar fi făcut-o doar să devină un pic mai fragilă și mai subțire.

— Aceasta e Hanne Lagerlind-Schön, spune Manfred.

Emma

Cu două luni în urmă

Există un anumit tip de epuizare care te copleșește când lucrezi în vânzări. Lumina artificială puternică și muzica de fundal mereu prezentă au un straniu efect hipnotizant. De fapt, aș putea să jur că uneori chiar dorm în timp ce mă deplasez încet prin magazin cu o expresie preocupată. Câteodată, ore întregi dispar, ca și cum mi-ar fi fost șterse din memorie. Se întâmplă să mă întorc de la prânz, să strâng câteva haine și să-mi dau seama că e ora închiderii, fără să știu când s-a dus ziua.

Afară, oamenii trec purtând haine de ploaie și cu umbrele în mână. Mahnoor pune etichete pe cămășile din colecția de vară. Se mișcă încet, în ritmul muzicii. Părul ei lung întunecat i se revarsă pe umeri și spate, un râu negru peste tunica ei roșie. Picioarele ei îmbrăcate în blugi strâmți fac pași subtili de dans. Olga nu e de văzut nicăieri. Poate că e afară la o țigară; poate că a plecat mai devreme să ia prânzul.

Jesper n-a dat niciun semn de viață.

S-a evaporat și, indiferent ce i s-o fi întâmplat, rămâne un mister. Bănuiesc că aș fi aflat de la știri dacă ar fi fost implicat într-un accident grav. Iar dacă ceva l-a împiedicat să vină, mi-ar fi spus, nu?

Nu s-a mai întâmplat niciodată să nu vină la întâlnire.

Magazinul e pustiu. Îmi simt ochii uscați în timp ce clilesc în lumina albă. Difuzoarele emit aceeași muzică de acum o oră; lista de cântece, pe care departamentul de marketing o reîmprospătează lunar, se repetă zi după zi.

Nu te face să înnebunești? m-a întrebat mama odată. Adevărul e că te obișnuiești. Până la urmă, ajungi să nici nu mai auzi muzica. Începând din acel moment, vei fi în stare să dormi și să muncești în același timp, să te duci dintr-o parte în alta prin magazin fără să te gândești. Să plutești deasupra notelor muzicale fără să fii absorbit de melodie, cu toate funcțiile intelectuale înalte deconectate, asemenea unei frunze care plutește pe apă.

— Ți place să lucrezi acolo? m-a întrebat Jesper când am luat pentru prima dată masa împreună.

M-am folt un pic, nu știam ce să-i răspund. Intraserăm pur și simplu într-un restaurant de pe Stureplan, unul pe unde mai trecusem de multe ori fără să intru în el. Am hotărât că probabil e mai bine să mint. Abia-l cunoșteam atunci și ce rost avea să mă încred în cineva care până la urmă e șeful meu.

— Absolut, am spus. Îmi place.

— Nu pari cu totul convinsă.

O chelneriță în sandale cu tocuri kilometrice ne-a adus meniul. S-a făcut mică lângă noi și ne-a luat

comanda pentru băuturi. Avea fusta atât de scurtă, încât i-am zărit chiloții printre coapsele delicate. Eram recunoscătoare pentru această distragere a atenției, pentru că nu mă simțeam confortabil în legătură cu acest subiect.

— Ce-ai dori?

— Ce-ți iei și tu.

A ridicat din sprâncene, m-a privit pentru o clipă, apoi s-a întors către chelneriță și a comandat două băuturi. Apoi și-a slăbit cravata și, cu un oftat, s-a lăsat să alunece și mai mult în scaunul adânc.

— Eu uneori îmi urăsc din tot sufletul slujba, a spus cu emfază, privind pe fereastră.

Soarele jos, de început de vară, picta dungi aurii pe pavajul ud de afară.

— Serios? N-aș fi crezut asta niciodată.

— De ce nu? Doar pentru că am... o poziție plină de prestigiu. O slujbă importantă. Cel puțin la suprafață.

Dintr-odată, a părut obosit. Obosit și cinic, nu semăna deloc cu un executiv de nivel înalt.

— Nu, eu... Nu știu.

— Pentru că oamenii asta cred. Că slujba mea e al dracului de extraordinară și de interesantă. Știi, ăsta e un mit. Nu e deloc așa.

— Atunci cum e?

Au sosit băuturile. Eram nervoasă; în timp ce duceam paharul la gură, am observat că-mi tremură mâna. A trebuit să-l țin cu ambele mâini, dar lichidul tot s-a vărsat. Degetele mi s-au umezit. Au devenit lipicioase. S-au lipit de paharul de cocktail. Am încercat să le șterg cu un șervețel, dar mi s-au lipit mici bucăți de hârtie de mâini. Jesper nu părea să observe nimic. Zâmbea într-un mod introspectiv, aproape dezinteresat.

— Sincer?

— Sincer.

A luat o gură din băutura lui și s-a aplecat spre mine. În ochi îi lucea o expresie stranie, ceva ce nu reușeam să identific. În jurul ochilor i-au apărut mici riduri. Oare cu câți ani era mai în vârstă decât mine? Am apreciat că avea în jur de patruzeci. Deci cu cât: cincisprezece? Douăzeci?

— Înseamnă singurătate, a spus.

— Singurătate?

— Nu mă crezi, nu-i așa? Jur! Nimic nu te umple mai tare de singurătate decât lumina reflectoarelor, decât să apari la televizor și în ziare. Să fii șeful. Toată lume știe cine ești, dar tu nu cunoști pe nimeni. Toată lume vrea să fie prieten cu tine, dar nu poți avea încredere în nimeni. Nu cu adevărat. Înțelegi?

— Înțeleg.

A zâmbit. O grimasă lipsită de bucurie care i-a dezvăluit dinții nefiresc de albi. Oare ce-și făcuse la dantură? Și-o albise?

— Știam că tu vei înțelege. Suntem la fel, Emma. Simțim la fel.

Am avut din nou acea senzație că ceva nu e în ordine, că vedea în mine lucruri și calități care nu existau. Hotărâse că eram ceva ce poate că nu eram. Un alt sentiment își făcea loc în interiorul meu: frica. Oare urma să fie dezamăgit când avea să descopere cine eram de fapt, în cazul în care ajungea să mă cunoască așa cum eram cu adevărat? Eram oare doar o modalitate de distracție pentru omul ăsta influent? Avea oare să scape de mine după aceea, ca de o jucărie veche?

— Dar în viața privată? Nu ai familie? am întrebat.

Întrebarea era, cel puțin în parte, retorică. Știam foarte bine că Jesper nu avea soție sau copii. Iubitele veneau și plecau.

Toți cei care învățaseră să citească știau asta. De fapt, nici măcar nu trebuia să citești. Era suficient să te uiți la fotografiile de pe prima pagină a tabloidelor.

Zâmbetul lui Jesper a coborât cu o fracțiune de centimetru.

— N-a funcționat niciodată, a spus tăios. Ce-ar fi să ne uităm pe meniu?

Am comandat.

Afară, în fața ferestrei, un cuplu se săruta în soarele înserării. M-am simțit stingherită, nu știam unde să mă uit. Am încercat în zadar să îndepărtez bucățelele de hârtie de pe mâinile lipicioase.

— Dar tu? a întrebat. Tu ai familie?

— Eu?

A zâmbit.

— Da. Tu, Emma.

Am simțit cum mi se înroșesc obraji și m-am înjurat în gând că nu m-am prins mai repede.

— Dacă mă întrebi dacă am un prieten, răspunsul este nu. Iar în ceea ce privește familia... O am pe mama.

— A! O vezi des? Sunteți apropiate?

— Ne vedem de câteva ori pe an, așa că aș putea spune că nu suntem prea apropiate.

— OK.

Am simțit un impuls, o dorință de a avea încredere în el. De obicei, nu prea vorbeam despre mama, dar, dintr-un motiv sau altul, în acel moment, cu Jesper mi s-a părut adecvat.

— Mama mea e alcoolică, am spus.

Și-a oprit privirea întunecată pe mine, s-a aplecat înaintea și mi-a strâns mâna lipicioasă.

— Oh! Îmi pare rău. Nu știam.

Am dat din cap, mi-am lăsat privirea spre masă, mi-am pierdut dintr-odată glasul, nu mai eram în stare să-i întâlnesc ochii.

— Are de mult timp probleme cu alcoolul?

A urmat o pauză, în care m-am gândit cât de sinceră să îndrăznesc să fiu.

— De când mă știu.

Am privit în trecut. A existat o perioadă în care mama n-a băut? Nu reușeam să-mi amintesc de așa ceva. Dar când eram mică, era fericită și plină de energie. Ne furișam afară noaptea târziu, cu mult după ora culcării, și ne alergam desculțe prin zăpadă. Odată, când mama era beată, ne-am dus la magazinul cu animale și am cumpărat un câțel. Se clătina atât de tare pe drum, încât a trebuit s-o susțin. Și apoi, a fost acea ocazie când nu aveam bani și ne-am dus împreună să furăm de la supermarket.

Amintiri frumoase, în ciuda a tot ce s-a întâmplat.

— Dar tatăl tău? a întrebat Jesper.

— A murit când aveam paisprezece ani.

— Te gândești des la el?

— Câteodată. Îmi apare în vise.

A dat din cap ca și cum ar fi înțeles pe deplin.

— Tată vitreg?

Imagina lui Kent mi-a răsarit în minte și am tresărit imediat.

Mama fusese cu el timp de mai mulți ani. N-am înțeles niciodată ce aveau în comun, în afara pasiunii pentru băutură.

— Trebuie să fie greu să crești alături de un părinte alcoolic.

Mâna lui Jesper se odihnea pe a mea. Căldura emana din el precum razele soarelui.

— M-am simțit... singură.

— Vezi, a spus cu el triumfător și mi-a strâns și mai tare mâna.

— Ce?

— Și tu ești singură. Așa cum am spus. Știam eu.

În drumul de la muncă înapoi spre casă, cobor la stația de metrou Slussen. Bate un vânt rece, împingând frunzele și mucurile de țigară pe strada Götgatan. Pe pământul umed s-au format mici cristale de gheață. Scânteiază în lumina felinarelor. Alunecă și aproape că-mi pierd echilibrul când fac stânga pe Högbergsgatan. Un miros slab de mâncare se răspândește dinspre restaurantele și cafenelele ieftine. Doi tipi împart o țigară pe o scară. Se uită la mine ca și cum i-aș deranja, ca și cum aș întrerupe ceva intim. Ochii lor par aproape amenințători. Mă înfășor mai bine în geaca de piele și trec pe lângă ei cât pot de repede, cu privirea fixată pe pământul înghețat.

Apoi sunt în fața clădirii de apartamente de pe Kapellgränd.

O recunosc imediat. Tufă uscată de trandafiri de la intrare, ochiurile de sticlă colorată ale ușii. Chiar când sunt pe punctul de a intra, iese un om în vârstă cu un câine. Mă salută și-mi ține ușa deschisă. Îl salut și eu cu un gest din cap.

Nu-l recunosc.

Nu există niciun nume pe ușă, doar un mic semn pe care scrie „Fără reclame” pe care l-a scris chiar Jesper

și care-mi arată că am venit unde trebuie. Întotdeauna mi s-a părut ciudat că nu voia ca numele lui să apară pe ușă, dar mi-a spus că preferă anonimatul. Ca să-i evite pe vecinii și pe jurnaliștii băgăcioși. Apăs pe sonerie. Nu se întâmplă nimic. Aștept un pic, apoi apăs din nou, poate chiar țin degetul un pic prea mult pe buton. De partea cealaltă a ușii, soneria sună cu furie. De undeva dinăuntru se aud pași și, dintr-odată, ușa se deschide.

— Da!

Bărbatul poartă o vestă fără mâneci și pantaloni de trening și ține o doză de bere într-o mână, brațele îi sunt acoperite de tatuaje. Dar mai e ceva care mă surprinde: mobila din hol e complet diferită de cea pe care o avusese Jesper înainte. Scaunele roșii și micul bufet au dispărut. În locul lor, de perete sunt sprijinite tablouri, iar în colț e o movilă formată din gecii. Covorul, pe care l-a țesut chiar mama lui Jesper, a dispărut și el.

— Mă scuzați, Jesper e aici?

— Jesper? Care Jesper?

Bărbatul deschide doza de bere. Pocnește, apoi șuieră. O duce la gură și ia o dușcă sănătoasă fără să-și ia ochii de la mine.

— Bărbatul care locuiește aici. Jesper Orre.

— N-am auzit niciodată de el. Eu sunt singurul care locuiește aici. Cred că ai adresa greșită.

Dă să închidă ușa, dar eu sunt mai rapidă, pun picioarul în prag.

— Stai, ăsta e singurul apartament de la parter?

— Da.

— Știi cumva dacă aici a locuit cineva pe nume Jesper înainte să te muți?

— La dracu, habar n-am. Stau aici doar de o lună și curând o să mă mut. Blocul ăsta o să fie demolat. E nu știu ce căcat în pereți. Și acum să mă scuzi, dar am ceva treabă.

Mă dau înapoi. Îmi cer scuze. Bărbatul închide ușa fără să mai zică nimic.

Mă duc acasă și fac ture prin apartament. Mă plimb încolo și încioace pe podeaua de lemn care scârțâie. Întunericul de afară e impenetrabil. Din interior, arată ca și cum cineva ar fi zidit ferestre. Vântul urlă în jurul casei, aproape că o face să se lege, iar ferestrele se zgâlțâie la fiecare rafală, protestând împotriva tratamentului aspru.

Apartamentul meu e genul în care poți să te plimbi și îmi dau seama că mă comport exact ca atunci când sunt la muncă. Mă rotesc fără niciun rost, ca și cum asta m-ar putea ajuta să-mi clarific gândurile.

Niciun apel, niciun mesaj.

De la o vreme, îmi verific chiar și corespondența. Dar nu primesc decât reclame și facturi. Nu am energie să deschid scrisorile, le stivuiesc peste celelalte din vechiul coș de pâine.

Mă cufund într-unul din fotoliile verzi. Îmi rotesc inelul de logodnă pe deget. Mi se pare mare și mă irită un pic. Îl scot cu grijă, îl ridic în lumină. Nu e inscripționat. Ne-am înțeles că ne vom ocupa de asta mai târziu.

Piatra e ridicol de mare.

De fapt, niciodată în viața mea n-am văzut un diamant atât de mare. Mă gândesc la Olga, care m-a întrebat cât costă. E o întrebare justificată, chiar dacă eticheta interzice. Cât costă un inel ca ăsta? Jesper a avut mare grijă să nu văd eticheta cu prețul. Iar mie mi s-a părut romantic, m-am simțit ca Julia Roberts în *Pretty Woman*,

stând acolo pe canapeaua uzată, de catifea a magazinului de bijuterii.

Cred că cel puțin cincizeci de mii. Date fiind prețurile de pe celelalte inele cu pietre mai mici din magazin, trebuie să fi costat cel puțin cincizeci de mii. Gândul e copleșitor. Niciodată nu am avut atât de mulți bani de cheltuit pe ceva complet inutil și cred că nimeni altcineva din familia mea nu a avut. Cu excepția mătușii mele, desigur.

Mă plimb prin casă purtând o avere pe deget, dar omul care mi-a dat-o a dispărut ca prin ceață. De ce să spui că iubești pe cineva, să-i dai un inel de logodnă scump și apoi să dispari? Există o altă explicație în afară de un accident, o boală neașteptată, o călătorie de afaceri urgentă, un telefon pierdut? E posibil s-o fi făcut dinadins? Simte oare o plăcere bolnăvicioasă să știe că sunt îngrijorată, că aștept acasă fără să am nicio idee ce s-a întâmplat?

Îmi înăbuș acest gând.

Sigur că se va întoarce. Doar că nu știu când.

Mă spăl pe dinți și mă târăsc în pat, simt pe piele așternuturile reci. În ciuda gândurilor care mi se adună în cap — a celei pe care o am cu mine însămi —, adorm aproape instantaneu.

Visez că stă lângă patul meu, neclintit, holbându-se la mine fără să spună un cuvânt. Luna strălucește prin fereastră, dar cu toate că îmi forțez ochii, nu reușesc să-i văd fața. E doar o siluetă neagră pe fundalul luminii argintii, conturul unui om pe care nu-l mai cunosc. Pe care poate că nu l-am cunoscut niciodată. Vreau să vorbesc cu el, să-l fac să explice, dar când încerc să deschid gura,

îmi dau seama că trupul meu e paralizat. Iar când încerc să țin, niciun sunet nu îmi părăsește buzele.

Apoi dispare.

Fereastra filtrează lumina cenușie a dimineții. Mă ridic în capul oaselor, sprijinindu-mă de tapetul decolorat. Încercând să-mi fac ordine în gânduri și să găsesc în ele un sens.

Tabloul lui Ragnar Sandberg lipsește.

În locul în care era atârnat e un dreptunghi deschis la culoare. Cuiul a rămas în perete. Cu toate că știu că e puțin probabil să fie acolo, mă scol din pat și mă uit sub el. Nu e nimic acolo, doar gheme de scame și un bon de la magazinul de băuturi.

Mă uit iar la podea, formulând încet întrebarea: oare a intrat cineva aici și a luat tabloul în timp ce dormeam sau ieri când am venit acasă lipsea deja? Încerc să-mi aduc aminte dacă noaptea trecută s-a întâmplat ceva ciudat, dar fără rezultat. A fost o seară ca toate celelalte. O seară solitară, în care doar Sigge mi-a ținut companie și o furtună de toamnă dezlănțuindu-se dincolo de ferestrele negre.

Tabloul era singurul obiect cu adevărat valoros pe care-l aveam. Iar toți banii pe care-i aveam i-am dat cu împrumut lui Jesper. Ce mă fac acum? Facturile zac într-un teanc în cutia ruginită de pâine, asemenea unor felii mucegăite de pâine. E adevărat că mai e doar o săptămână până la salariu, dar banii n-o să-mi ajungă mult timp.

Dacă cineva a intrat în apartament și a furat tabloul? Dar dacă cineva a intrat în timpul nopții, s-a aplecat peste trupul meu adormit și a luat tabloul de pe perete?

Mi-a ascultat respirația, în timp ce eu zăceam acolo, inconștientă la ceea ce se întâmplă.

Dintr-odată, îmi aduc aminte de vis. Silueta din lumina lunii. Teroarea paralizantă când am înțeles că nu pot nici să mă mișc, nici să țip.

Greața îmi explodează în stomac. Mă duc împleticindu-mă la baie, mă las în genunchi și vomit un lichid galben amar. Imediat ce încerc să mă ridic, vine un nou val. Mă întind pe podeaua rece a băii, mă rostogolesc pe spate cu brațele și picioarele depărtate, ca o stea-de-mare.

Praful atârână în fire lungi din tavan. Se mișcă în curentul slab de aer care vine dinspre grilajul gurii de ventilație. Undeva în clădire cineva trage apa; gâlgâie și murmură prin țevile din pereți, ca și cum mi-ar vorbi într-o limbă străină.

Sigge vine la mine, pare surprins. Probabil că se întreabă ce caut pe podea. Apoi se întoarce și iese cu coada fluturând în vânt.

Ce bine ar fi dacă ai ști să vorbești, mă gândesc. Atunci mi-ai putea spune ce s-a întâmplat în timp ce dormeam.

Hanne

E vina lui Owe că stau în fața intrării în secția de poliție. Ieri seară, după concertul de la biserica Hedvig Eleonora, ne-am certat teribil. Genul de ceartă care e ca o explozie dementă. Nu, el a fost dement. Mi-a explicat cât de iresponsabil și copilăresc a fost să iau în considerare fie doar și teoretic să merg la poliție pentru a discuta despre munca mea pentru ei, când bucătăria noastră e plină de bilețele, când nici măcar nu pot să țin minte ce pâine voia de la magazin (cea cu semințe de secară albă și de dovleac, ceea ce țineam minte; am cumpărat din cealaltă doar ca să-l enervez).

Voiam să-i spun să-și cumpere singur nenorocita aia de pâine, dar normal că n-am făcut-o. În schimb, Frida și cu mine ne-am dus să dormim în patul îngust din camera neocupată. Am încercat să-mi dau seama de ce mi-e atât de greu să-l refuz pe Owe, de ce-l las să mă trateze în felul ăsta.

N-am găsit niciun răspuns bun.

A doua zi de dimineață, după ce Owe a plecat la muncă, l-am sunat pe detectivul acela și i-am explicat că aș fi mai mult decât fericită să trec pe la secție și să stăm un pic de vorbă; mâine ar fi în regulă?

A spus că ar fi perfect.

Tânăra femeie, care m-a condus până sus în sala de conferințe de la etajul doi, flecărește fără încetare despre vreme. Mă întreabă dacă mi-a fost greu să ajung aici, cu toată zăpada asta. Îi răspund politicos că metroul funcționează foarte bine și că hainele mele sunt atât de călduroase, încât aş putea să dorm afară.

Ea zâmbește compătimitor, aruncând o privire spre paltonul meu umflat.

Ajungem în dreptul ușii. Femeia ciocănește și, după câteva secunde, ușa se deschide. Nu știu la ce mă așteptam, dar nu la asta.

Iată-l în mijlocul încăperii, lângă fereastră.

Peter.

Și e ca și cum tot sângele mi-ar coborî dintr-odată în picioare. Ca și cum, într-un mod misterios, aerul ar fi evacuat prin crăpăturile ferestrei, lăsând în urmă un gol. Simt furnicături în vârful degetelor și inima îmi bate să-mi sară din piept, ca și cum ar vrea să evadeze din fața bărbatului aparent inocent, de vârstă mijlocie, așezat pe scaunul albastru.

Arată exact așa cum mi-l aduc aminte. Poate ceva mai obosit și mai burtos. Păr scurt, de culoare deschisă, încăruntit, și ochi verzi adânciți în orbite. Un nas ascuțit și coroiat care amintește de ceva dintr-un film cu mafioți din anii șaiszeci. Mâini subțiri, atât de delicate, încât ar putea să fie ale unei femei.

Știu foarte bine de ce sunt capabile acele mâini.

Gândul vine de nicăieri și mă face să mă simt rău. Sunt nevoită încă o dată să-mi înfrânez impulsul de a mă întoarce și de părăsi încăperea. Dar mă forțez să rămân

locului, cu toate că trupul meu vrea să acționeze complet diferit.

— Bună, spun.

— Bine-ai venit, spune un bărbat viguros, roșu în obraji, purtând o cămașă roz cu o batistă galbenă.

Arată comic. Nelalocul lui în cenușii instituțional din interiorul secției de poliție. Ca și cum ar fi un prieten de demult, de la una din partidele de vânătoare ale lui Owe, care a ajuns aici dintr-un motiv inexplicabil.

O femeie cu părul închis la culoare, în jur de treizeci și ceva de ani, se apropie de mine și se prezintă. Zâmbesc, dau mâna cu ea, dar nu aud ce spune. Apoi mă trezesc față în față cu el. Trupul lui, felul în care se mișcă păstrează încă ceva băiețesc. O neîndemânare de lungan care n-a dispărut niciodată cu adevărat. Întinde mâna și-mi dau seama cu claritate cât de inconfortabil se simte în această situație.

Dau mâna cu el, dar evit să mă uit în ochii lui verzi. Cu toate astea, reacția mea e palpabilă, atât de viscerală, încât mă sperie. E ca și cum cineva m-ar fi lovit cu putere în stomac. Apoi momentul se consumă și ne dăm drumul la mâini. Îmi dau jos paltonul, mă las pe un scaun și spun nu cârind femeia îmi oferă cafea. Nu cred că aș fi în stare să țin ceașca fără să-mi tremure mâinile.

Mă uit în jos la masa albă. Mici zgârieturi se împletesc pe suprafața ei strălucitoare. Îl zăresc pe Peter cu coada ochiului. Pare să se uite afară pe fereastră.

— O mai spun o dată, îți mulțumesc foarte mult că ai venit, spune omul cel mătăhălos. Ne-am întâlnit scurt în urmă cu zece ani în legătură cu cercetările privind uciderea lui Miguel Calderón.

Încuviințez, îi întâlnesc privirea. Scoate un dosar gros și începe să ia din el rapoarte și fotografii. Hârtia

e îngălbenită, iar fotografiile sunt îndoite la colțuri. Le așază pe masă.

Mă aplec în față, examinând imaginile alb-negru. Amintirile mă asaltează fără nicio restricție: mirosul de la morgă, capul tânărului, plasat la câțiva metri de trup, așezat intenționat pe gât și întors în direcția ușii. Ochii victimei, lipiți cu bandă pentru a rămâne deschiși, mi-au bântuit visele luni de zile.

— Miguel Calderón, douăzeci și cinci de ani, un lucrător temporar care a avut tot felul de slujbe, continuă ofițerul de poliție mătăhălos cu o voce moale, pe care îmi amintesc acum că-l cheamă Manfred. Găsit mort de sora lui, Lucia, în apartamentul său de pe strada Hornsbruggsgatan, din apropiere de Zinkensdamm, în data de cincisprezece august, în urmă cu zece ani. Încercase o săptămână întreagă să dea de el și era îngrijorată. Avea cheia de la apartamentul lui, așa că s-a dus acolo și l-a găsit mort pe podeaua din hol. Moartea a fost cauzată de numeroase lovituri la gât cu un obiect asemănător unei săbii care n-a fost găsit niciodată. Capul fusese despărțit de trup și așezat lângă el pe podea, iar pleoapele au fost lipite cu bandă, ca și cum ucigașul ar fi vrut ca toți cei care intrau în încăpere să fie nevoiți să întâlnească privirea victimei.

Dau din cap, concentrându-mă la imagini și simt cum, încetul cu încetul, inima mi se liniștește. Simt cum se întoarce oxigenul. Mă gândesc cât este de ciudat că o crimă brutală, de acum zece ani, reușește să-mi distragă atenția cu atâta eficiență. Poate voi reuși să mă prefac că de fapt nu se află la doar câțiva metri de mine. Dacă mă concentrez suficient de tare, poate voi reuși să-mi imaginez că a plecat.

Să mă gândesc mai degrabă la moarte.

Manfred Olsson aruncă zgomotos stivele groase de hârtii pe masă și continuă:

— Ancheta a fost una dintre cele mai extinse din istoria Suediei, poate cea mai mare după cazul Olof Palme, desigur. Am interogat sute de martori și cunoștințe, am cercetat și am luat amprente de la o groază de oameni. Într-adevăr, am găsit un muc de țigară lângă ușă, așa că aveam o mostră ADN de la cel care putea fi făptașul. Cazul a fost mediatizat în mod extensiv la televizor. A existat chiar și un jurnalist care a scris o carte despre asta, în care susținea că Miguel Calderón a fost victima unui asasin chilean care vâna refugiații politici din Suedia cu permisiunea serviciilor secrete suedeze. Hanne, sunt sigur că îți amintești de toate astea.

Dau din cap afirmativ.

— Și acum asta, continuă Manfred Olsson și începe să așeze încet pe masă ceea ce par a fi niște fotografii noi. Duminică seara, o tânără femeie a fost găsită moartă în suburbia Djursholm. Moartea a survenit din cauza multiplelor lovituri la gât, la fel ca-n cazul Calderón. Capul a fost despărțit de trup, așezat în poziție verticală pe podea, cu fața spre ușa de la intrare.

— Pleoapele erau lipite cu bandă adezivă să stea deschise?

Aproape că sunt surprinsă că am îndrăznit să pun întrebarea, că sunt într-adevăr în stare să vorbesc.

Femeia cu păr întunecat dă din cap.

— Nu, nu cu bandă adezivă. Și, în acest caz a fost găsită și arma săvârșirii crimei. O macetă. A fost trimisă la Laboratorul național pentru analize.

Nu mă pot abține să nu mă uit la Peter. E palid și-și ține brațele încrucișate pe piept. E vizibil frământat și,

într-un fel, resimt asta ca pe o victorie: o victorie mică și meschină, dar plăcută.

Manfred Olsson continuă:

— Îmi aduc aminte că pe vremea aceea aveai multe teorii interesante în privința ucigașului. Aș vrea să te întreb dacă e posibil să fie aceeași persoană.

Mă uit la fotografiile pline de moarte și haos întinse în jurul meu. Ca de obicei, simt un fel de tristețe, dar și o anumită fascinație față de nevoia de nestăpânit a ființelor umane de a se omorî una pe alta. Și încă ceva: o furnicătură, poate dorința de a plonja în acest caz, de a-l roti și răsuci pe toate părțile. De a construi încetul cu încetul un portret al făptașului, transformându-l într-o ființă umană din carne și oase.

Îmi place cercetarea, dar există ceva în munca din cadrul poliției care îmi oferă un cu totul alt gen de satisfacție. Îmi petrec zilele elaborând teorii. E incredibil de fain să aplici acea cunoaștere.

Îmi dau seama brusc cât de mult duceam dorul părții ăsteia practice a lucrurilor.

— Așa cum probabil îți poți imagina, nu pot să spun nimic definitiv fără să cercetez mai îndeaproape rezultatele anchetei, spun. Dar prima mea impresie... E clar că victimele sunt diferite — un bărbat și o femeie — la fel cum și scena crimei e diferită. Iar în acest nou caz, arma crimei a fost lăsată la locul faptei, un alt aspect diferit față de cazul Calderón. Cu toate astea, aș spune că asemănările privind modul de săvârșire sunt prea mari pentru a fi ignorate. Fără îndoială, trebuie să cercetați asta mai îndeaproape. Dar bănuiesc că v-ați dat deja seama de asta, altfel nu m-ați fi chemat aici.

Polițistul mătăhălos încuviințează.

— Cine ar face asta? a întrebat femeia cu părul întunecat. Un dement?

Zâmbesc slab. Cuvântul „dement” e folosit adesea greșit în societatea noastră.

— Depinde ce înțelegi prin „dement”. Desigur, se poate susține că o persoană trebuie să fie nebună în vreun fel pentru a comite o astfel de crimă. Dar dacă avem de-a face cu un criminal care are o boală mintală severă, atunci n-ar fi în stare să-și poarte de grijă și de asemenea n-ar fi în stare să-și acopere urmele sau să stea ascuns. Cel mai probabil l-ați fi prins până acum.

— Spui că e un el?

Polițista se apleacă în față și-mi prinde privirea.

— Da, vasta majoritate a criminalilor sunt bărbați. Mai ales în cazul genului acesta de... crimă violentă. Dar evident nu poate fi exclusă posibilitatea ca făptașul să fi fost femeie. Aici vorbim despre probabilități — nu e o știință exactă.

— Dar tăierea capului și așezarea lui pe podea — ce semnificație are? întreabă ea.

Dau din umeri, apoi spun:

— Păi, țin minte că am presupus că ar putea fi o modalitate de a înjosi victima — probabil că făptașul îl cunoștea pe Calderón și nutrea față de el o ură adâncă. Suficient de puternică, încât să vrea să o arate lumii. Acțiunea în sine, decapitarea, e un indiciu al... furiei. Din punct de vedere istoric, decapitarea a fost aplicată pe tot cuprinsul lumii timp de mii de ani ca pedeapsă pentru cele mai serioase nelegiuiri. Expresia „pedeapsă capitală” vine de fapt de la latinescul „caput”, care înseamnă „cap”. Și încă se recurge la ea în anumite locuri, cum ar fi, de exemplu, Arabia Saudită. În Suedia, ultima decapitare a avut loc în

1900, dar în multe țări europene a fost practică în mare parte a secolului douăzeci. De exemplu, se estimează că între 1933 și 1945, în Germania și Austria au fost decapitate mai mult de cincisprezece mii de persoane.

— În multe țări europene, decapitarea era considerată mai onorabilă decât, să zicem, spânzurarea sau arderea pe rug și era metoda de execuție rezervată nobililor și soldaților. Dar în unele culturi, de exemplu în China, era considerată o dizgrație. Celții își decapitau dușmanii și le atârnavă capetele pe cai. După o bătălie, acele capete erau îmbălsămate, păstrate, astfel încât să poată fi etalate mai târziu — ceva ce îi înfură pe romani, care credeau despre celți că sunt barbari. Dar pentru celți era ceva normal să-și decapiteze dușmanii, deoarece capul simboliza viața, sufletul însuși.

În încăperea liniștită și-mi dau seama că e posibil ca prezentarea mea să-i fi șocat pe acești ofițeri de poliție căliți.

— Există vreo legătură între victime? întreb.

— Din câte știm noi, nu, dar încă mai lucrăm la asta, spune Manfred Olsson. De fapt, avem un suspect pentru crima de duminică trecută, așa că încercăm să aflăm dacă între el și Calderón există sau nu vreo legătură.

Mă uit din nou la fotografia cu capul tăiat al femeii. Încerc să-mi imaginez ce anume ar determina pe cineva să facă asta unei alte ființe umane. Ce mecanisme trebuie să fie puse în joc pentru ca cineva să comită o astfel de crimă.

— Cine era? întreb și-mi trec ușor degetul peste fotografie.

În încăperea liniștită. Dincolo de fereastră, zăpada continuă să cadă. Fulgi mari și moi se agită în vântul puternic, ascunzând totul vederii.

— Nu știm, spune Peter brusc, și privirile noastre se întâlnesc pentru prima dată.

Simt durerea din ochii lui înalinte să-și ferească privirea. Ceilalți nu par să fi observat tensiunea dintre noi, pentru că ofițerul de poliție mătăhălos completează imediat:

— Mă întreb dacă ai fi interesată să ne dai o mână de ajutor cu cazul. Sub formă de consultanță, desigur. N-ar fi o slujbă cu normă întreagă, doar câteva ore. Adică, dacă ai timp și dispoziție.

În timp ce mă îndrept pe Hantverkargatan spre primărie, Stockholmul e învăluit într-o ceață albă. Fulgii de zăpadă îmi biciuiesc fața, și totul e liniștit. Ar fi fost mai ușor să iau metroul, dar voiam să-mi limpezesc capul, să scap de Peter care s-a insinuat din nou în viața mea. Mașinile trec încet pe lângă mine în ninsoarea deasă, iar pe măsură ce mă apropiu de centru, zăpada scârțâie sub pașii mei.

Peter Lindgren.

De fapt, e ciudat că nu am dat nas în nas cu el mai devreme. Am continuat să mai lucrez o vreme pentru poliție. Câteodată îmi imaginam cum stă el acolo, undeva în clădirea secției de poliție, lucrând la un caz ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Pe atunci, asta mă necăjea atât de tare, încât îmi era greu să respir. Dar așa e viața. Oamenii se înșală întotdeauna unii pe alții, iar viața merge mai departe, indiferent că-ți place sau nu. Viața nu ține cont de dorințele noastre.

Turnul roșiatic al primăriei dispare în ceață, ca și cum ar fi urcat până la cer și până dincolo de el, în întunecimea spațiului și-n eternitate. Mă gândesc că poate într-o zi memoria mea va fi atât de afectată, încât el va dispărea. Diminuat precum orașul în pâcla iernatică.

Sper.

Sau, în cel mai rău caz, se va întâmpla contrariul — tot restul va dispărea și singurul lucru care va rămâne va fi amintirea lui, trupul lui, cuvintele lui.

Ne-am cunoscut când eram consultantă în ancheta privind omorârea a două prostituate din Mārsta, ceva mai la nord de Stockholm. Țin minte că la început nu mi-a lăsat cine știe ce impresie. Era doar unul dintre ofițerii de poliție cu care mă intersectam. Poate m-am gândit doar că e un pic cam fragil. Avea un anumit aer de nesiguranță aproape — nu în sens fizic; ceva din felul în care se exprima era indecis, ușor evaziv. Îmi amintesc că mă gândeam că e un ofițer de poliție ciudat; de obicei, ofițerii de poliție sunt direcți, clari și încrezători.

Apoi a fost incidentul din lift.

Secția de poliție era în renovări și, din greșeală, au tăiat un cablu de alimentare în timp ce eu și cu Peter ne aflam în lift, între parter și primul etaj. S-a făcut beznă instant, iar liftul s-a oprit. Câteva secunde mai târziu, la picioarele noastre s-a aprins o lumină slabă, albăstruie, probabil un fel de lumină de avarie. Am petrecut mult timp vorbind cu un paznic confuz printr-un mic interfon montat în perete, până când ni s-a spus că singurul lucru pe care-l putem face e să ne așezăm și să așteptăm ajutoare, ceea ce ar putea dura ceva timp.

Până la urmă, a trebuit să așteptăm mai bine de trei ore înainte ca pompierii să vină să ne scoată de-acolo. Și-n acele trei ore, am ajuns să-l cunosc mai bine pe Peter.

La început, am vorbit despre una și alta. Cel mai mult despre muncă, de fapt, despre cazul la care lucram și cum se putea ca două adolescente oarecare să ajungă

prostituate din moment ce păreau să aibă tot ce le trebuia. Dar destul de curând am deviat spre subiecte mai personale. I-am povestit despre relația mea cu Owe și țin minte că am fost surprinsă de cât de onestă eram față de Peter; i-am povestit lucruri despre mine și Owe pe care nu le-aș fi povestit nici măcar prietenilor. Dar felul lui de a fi avea ceva, acea băjbăire blândă, dar stăruitoare după lucrurile importante din viață, care m-a făcut să-l las să pătrundă în cele mai intime spații ale mele.

Poate că a fost și din cauză că a îndrăznit să-și împărtășească cele mai întunecate, mai reprimite gânduri.

Mi-a povestit despre sora lui, care a murit pe când era adolescentă și despre relația de iubire care s-a destrămat. Despre băiatul lui în vârstă de cinci ani, pe care aproape că nu-l vedea niciodată și despre tristețea care-l cuprindea la gândul că devenea o persoană de care nu-i plăcea. Cum s-a simțit când a făcut groaznica descoperire că nu era neapărat un om bun. Exact acestea au fost cuvintele pe care le-a folosit ca să se descrie: „Nu sunt un om foarte bun.” A spus-o pe un ton realist, ca și cum ar fi vorbit despre o mașină sau despre un apartament. Și părea să creadă cu seriozitate că fiului său, Albin, îi era mai bine fără el.

Am încercat să-i explic că toată lumea are defecte, dar că cei mici — în special băieții — au nevoie de un tată, chiar dacă acesta nu e perfect. Societatea noastră ne face să credem că creșterea și educarea copiilor trebuie făcute perfect, când de fapt simpla noastră prezență este mult mai importantă.

Dar până la urmă ce știam eu? Eu nu aveam copii.

A spus că singurul lucru la care știa cu certitudine că se pricepe era meseria de polițist, așa că era hotărât să

se limiteze la asta. Poate că ar fi trebuit să văd în asta o avertizare, în schimb, am fost curioasă. Ca de fiecare dată când întâlneam pe cineva care era puțin defect, am simțit nevoia de a încerca să-l vindec.

De parcă Peter putea fi reparat.

Două săptămâni mai târziu, m-am dus acasă împreună cu el după muncă. Nu prea știu cum; pur și simplu, s-a întâmplat. Am rămas până a doua zi în micul lui apartament din Farsta, cu un singur dormitor, și am făcut dragoste toată noaptea. Țin minte că mi s-a părut magic; a trezit ceva în mine care fusese ani de zile în stare latentă. Acel sentiment de conectare totală: fizică, emoțională și, da, aproape spirituală.

Mă trec fiori când mă gândesc la asta. Acum și aici, în mijlocul furtunii de zăpadă, zece ani mai târziu, mi se pare înfiorător de banal. Ce anume aveam noi în comun de fapt, în afară de un soi de amărăciune față de faptul că viața noastră a urmat alt curs decât cel pe care l-am fi dorit? O singurătate care ne-a împins unul în brațele celuilalt. Cum am fi fost noi în stare să construim o viață împreună? El era cu zece ani mai tânăr decât mine, iar eu eram măritată. Foarte măritată. Nu aveam același fond, interese sau cadru de referință.

Și totuși.

Toată ziua, toată noaptea. Brațele lui căutau lacome trupul meu. Am făcut dragoste în patul lui, în mașina lui de poliție și în baia de la muncă. Ca niște adolescenți. Abia reușeam să stăm în aceeași încăpere fără să ne uităm unul la celălalt, roșind și chicotind. Colegii noștri schimbau priviri pline de subînțeles și scuturau din cap.

Mă opresc la parcul Berzelii. Încerc să disting prin furtuna de zăpadă contururile Teatrului Dramatic Regal.

Îmi întorc fața în sus, deschid gura și las fulgii să-mi cadă pe limbă. Gust cerul în timp ce cade peste mine.

Bineînțeles că Owe a observat că eram îndrăgostită. Oamenii își dau seama pur și simplu de lucrurile astea — chiar dacă tu nu crezi asta. Dar nu a spus nimic. Cel puțin, nu atunci.

După aproximativ un an, Peter și cu mine am început să vorbim despre posibilitatea de a deveni un cuplu adevărat, de a ne muta împreună. De fapt, eu am fost aceea care avea îndoieli — din motive cu totul greșite, trebuie să recunosc. Mă gândeam prea mult la ce o să creadă oamenii dacă îmi părăseam soțul pentru un ofițer de poliție cu zece ani mai tânăr decât mine și mă mutam în suburbii. Eu, care aveam totul: o casă frumoasă, o carieră strălucitoare și un bărbat pe care-l admira toată lumea.

În afară de mine, desigur.

Dar Peter era încăpățânat. Mi-a explicat că mă dorește. Chiar dacă nu vom putea avea niciodată copii și va trebui, fără îndoială, să plătim un preț mare pentru dragostea noastră. Mă voia pentru că mă iubea și nu putea să trăiască fără mine.

Bla bla bla.

Cuvinte, doar cuvinte. Sau poate că în acel moment chiar asta simțea. Da, probabil că așa stăteau lucrurile atunci.

Oricum, până la urmă a reușit să mă convingă și pe mine, iar eu am decis să-l părăsesc pe Owe. M-am dus acasă să împachetez lucrurile de care aveam nevoie și Peter mi-a promis că mă ia din fața ușii la ora cinci seara.

Țin minte că, în timp ce-mi făceam bagajele, mă simțeam în același timp entuziasmată și vinovată, ca un copil

care fură dulciuri. Tocmai când părăseam apartamentul, Owe a venit acasă, ceea ce nu făcea parte din plan — de obicei nu se întorcea înainte de șase. I-am spus cum stau lucrurile, că întâlnisem pe altcineva și că urma să-l părăsesc. Că nu-l iubeam și că mariajul nostru mi se părea o închisoare. S-a înfuriat, a început să strige că voi regreta ceea ce fac, că era doar o chestiune de timp și mă voi târî la picioarele lui, implorându-l să fiu primită înapoi. Nu i-am răspuns, am plecat fără să închid ușa de la intrare după mine. Țipetele lui s-au auzit până am ajuns jos, la poartă. Mult după ce cuvintele lui au devenit de neînțeles, vocea lui furioasă a continuat să reverbereze în casa scării.

Afară era întuneric și o burniță fină cădea pe asfalt. Mi-am pus geanta pe scări și m-am așezat lângă ea, copleșită dintr-odată de o extenuare paralizantă. Mă simțeam ca și cum cineva m-ar fi tras spre pământ și picioarele nu mai răspundeau la comenzi; eram obosită.

Și am tot stat.

Ceasul a bătut ora cinci, apoi cinci și jumătate. La șase fără un sfert l-am sunat pe Peter ca să-l întreb unde e, dar nu mi-a răspuns. La șase și jumătate, am început să conștientizez faptul că nu mai vine, dar nu aveam suficientă forță ca să mă mișc, nu puteam să părăsesc treptele de piatră. Ploaia a încetat și a început să bată un vânt rece care mirosea a mare și gaze de eşapament. Mi s-a furișat pe sub geaca subțire și mi s-a cuibărit în inimă. Umplându-mă de frig din interior.

La ora nouă, când Owe a coborât și m-a luat de-acolo, n-am protestat, cu toate că strânsoarea lui cumplită îmi rănea brațul. L-am urmat până sus în apartament fără o vorbă.

O săptămână mai târziu, am primit o scrisoare. Peter îmi dădea de înțeles că nu putea să trăiască alături de mine, că n-ar fi făcut decât să mă rănească — că așa era el; că el „rănea oamenii” — că cea mai bună soluție pentru toți cei implicați, inclusiv pentru mine, era să nu ne mai vedem.

Ajung în fața magazinului Svenskt Tenn de pe Strandvägen, îmi prezintă fața de vitrina înzăpezită și mă uit înăuntru. Arată aproape ca apartamentul nostru. Multă culoare, eleganță burgheză și elemente etnice. E exclusivist, fără să fie ostentativ. De bun-gust, fără să fie neliniștitor. Pe stradă trece un tramvai și închid ochii, încerc să mi-l scot din minte pe Peter. Încerc să fiu aici și acum, în mijlocul furtunii de zăpadă. În drum spre casă, spre bărbatul pe care în continuare nu-l iubesc. Uitarea e singura cale de salvare.

Peter

O anchetă criminalistică e ca viața: are un început, o parte de mijloc și un sfârșit. La fel ca în viață, niciodată nu știi în ce punct te afli până nu se sfârșește. Câteodată se termină când abia a început, iar uneori pare să dureze la nesfârșit, până când moare de moarte naturală sau e abandonată.

Singura diferență este că, spre deosebire de viață, o anchetă presupune să ajungi la capătul chestiei și să știi că ai ajuns acolo. Cu toate că uneori mă întreb dacă nu cumva viața e și ea la fel.

Obişnuiam să cred că imprevizibilul, elementul de şansă care nu poate fi controlat, face parte din farmecul slujbei. Dar acum până și astea au devenit o rutină, la fel ca toate celelalte.

Femeia care stă în fața noastră în camera de interogatoriu se numește Anja Staaf. Nu știu dacă va putea să ne ajute la descifrarea celor întâmplate duminică în casa lui Jesper Orre, dar potrivit prietenilor lui, e cu siguranță una dintre femeile cu care a petrecut cel mai mult timp împreună în ultimul an.

Are părul închis la culoare, aproape negru, aranjat într-un fel care amintește de vechile staruri de cinema. Are pielea palidă și e machiată abundent: mult dermatograf și buze roșu-închis. Poartă o rochie cu picățele care îi scoate în evidență sânii, un cardigan scurt și ghetete negre. Și pare să fie calmă, neobișnuit de calmă, ținând cont că se află în camera de interogatoriu a unei secții de poliție.

Manfred îi toarnă niște apă și pornește reportofonul, îi spune că e interogată în legătură cu crima care a avut loc duminica trecută în casa lui Jesper Orre. Ea dă din cap cu serlozitate și se joacă cu unul dintre nasturii de sidef mici și strălucitori ai cardiganului.

— Drăguță jachetă, spune ea și face un semn cu capul spre blazerul de lână galben muștar al lui Manfred.

Manfred nu se arată tulburat, dar își trece ușor mâna peste reverul drept.

— Mulțumesc. Fiecare se descurcă cum poate, mormăie. Puteți să ne spuneți când și cum ați ajuns să-l cunoașteți pe Jesper Orre?

Ea își mută privirea înspre tavan, ca și cum ar face un efort să-și aducă aminte.

— S-a întâmplat la club, spune ea. La Vertigo, locul în care lucrez. El venea acolo uneori și, ei bine, am început să vorbim. Apoi am început să ieșim din când în când. Câteodată luam cina, câteodată venea pe la mine și ne petreceam noaptea împreună.

— Când s-a întâmplat asta?

Ea face o pauză.

— Cam cu un an în urmă. Cu toate că nu l-am mai văzut de luni de zile.

— Și clubul ăsta, Vertigo. Ce fel de loc este?

— Păi, e un club oarecare, doar că cei mai mulți dintre patronii noștri sunt interesați de queer și fetish și le place să petreacă. Dar nu toată lumea e excentrică. Totuși trebuie să fii îmbrăcat cum trebuie ca să intri. Chiloții de bunicuță și șlapii nu au ce căuta acolo.

Își încrețește puțin nasul când rostește ultimele cuvinte, ca și cum chiloții de bunicuță ar fi cel mai dezgustător lucru pe care și-l poate imagina, chiar obscen într-un fel.

— Și Jesper e unul dintre... cei excentrici?

Nu mă pot abține să nu-i zâmbesc lui Manfred, care e vizibil tulburat, în ciuda îndelungatei lui experiențe privind interogarea oamenilor de tot fel. Cu toate astea, poate că nu conversația fetiș îl face să se simtă incomod, ci faptul că ea e tânără, frumoasă și, colac peste pupăză, i-a mai și lăudat jacheta.

— Jesper nu e foarte excentric. Cred că e doar curios să-și testeze un pic limitele. Avid de senzații tari, am putea spune. Deși, în principiu, e un tip foarte agreabil și blând.

— „Agreabil și blând” nu sunt tocmai cuvintele pe care le folosesc colegii lui pentru a-l descrie.

Femeia oftează.

— Ei bine... Nu știu cum e la locul de muncă. Știu doar cum se comporta când obișnuiam să ne întâlnim.

— Și atunci cum era?

Din nou, privirea ei rătăcește spre tavan.

— Păi. Fericit, draguț. Se întâmpla ca uneori să pară ușor stresat, își verifica obsesiv telefonul și chestii de genul ăsta. Dar am presupus că slujba îi cere să fie disponibil la orice oră. Țin minte că îmi părea rău de el. Și, desigur, nu prea voia să fie văzut prin oraș cu mine. Asta probabil din

cauza tabloidelor care îl urmăreau tot timpul. Da, chiar îmi părea rău pentru el.

Tace. Ochii ei de un albastru intens se intersectează cu ai mei.

— Deci, unde vă întâlneați? Întreabă Manfred.

— Așa cum am spus, la club sau în apartamentul meu din Midsommarkransen.

— Și cât timp ați fost împreună? Ați spus că v-ați cunoscut în urmă cu un an și că nu l-ați mai văzut de câteva luni.

Femeia râde încetișor.

— O, Doamne! Nu eram „împreună“. Doar ne întâlneam. Ne cuplam. Făceam sex. Înțelegi.

Manfred se uită ca și cum n-ar înțelege.

— Sex fără obligații? E cel mai bun. Nu ești de acord?

Manfred dă ezitant din cap.

— S-a întâmplat vreodată să devină violent în timpul sexului? S-a întâmplat ceva care să vă sperie?

— Să mă sperie? Râde. Nu. Era un dulce, ți-am mai spus. Cu un strop de duritate. Îi plăcea să fie dur în pat. Dar și mie îmi place, așa că nu era o problemă.

— Dur? Adică sado-maso?

— Nimic de genul ăsta. Era doar... oh, știi ce zic. Îi plăcea să mă strângă tare și alte chestii.

Acum pare angajată în conversație, ca și cum ar fi important pentru ea să explice cu exactitate în ce fel era dur Jesper Orre. Ca și cum în declarația ei ar vrea să evite cu orice preț neînțelegerile.

— V-ați întâlnit vreodată la el acasă?

Ea dă din cap.

— Niciodată. Locuiește în suburbii.

— Și despre ce vorbeai când nu făceați sex?

— Cam despre orice. Politică, sport. Era foarte pasionat de sport. Cred că mergea des la sală, pentru că arăta foarte bine pentru vârsta lui. Se vedea clar că are grijă de el. Nu mânca niciodată alune sau chipsuri, sau chestii de genul ăsta în club. De cele mai multe ori bea apă cu gheață și lămâie.

— Bun. Deci era genul de tip care plesnește de sănătate?

Ea se încruntă și se lasă pe spate. Își încrucișează brațele la piept și simt că nu-i convine cum se desfășoară discuția.

— Da, chiar așa, spune ea.

Tocmai când Manfred e pe punctul de a o conduce pe Anja afară, ea se întoarce și-mi întâlnește privirea.

— Ei bine, mai era ceva.

— Da? spun eu.

— Uneori îmi fura lenjeria intimă.

— V-a furat lenjeria intimă?

— Da. Am presupus că avea o slăbiciune pentru lenjerie. Nu prea îmi păsa, doar că era destul de scumpă, așa că ar fi putut măcar să-mi cumpere alta, ținând cont cât câștigă. Nu crezi?

După ce prietena lui Jesper Orre a plecat, Manfred și cu mine ne întoarcem din nou la etajul doi. Manfred gâfăie un pic. Bănuiesc că de vină sunt scările, dar de la o vreme am renunțat să-l mai sâcâi în legătură cu slăbitul. E adult și cred că știe și singur cât de nesănătoase sunt acele kilograme în plus.

— Să fiu al naibii, spune el. E un pervers.

— Nu e ilegal să le-o tragi domnișoarelor în latex sau să faci pe durul în pat.

— Dar să furi lenjerie intimă este.

— Ce idee al dracului de genială! Hai să-l arestăm pentru furt.

Manfred rânjește. Își dă jos jacheta și-și șterge sudoarea de pe frunte.

— Jumătate din forțele de poliție sunt în căutarea lui Orre. Nu avem nevoie de o scuză ca să-l aducem aici.

Pentru o clipă, Manfred pare să schimbe vitezele, apoi spune:

— Niciodată nu încetează să mă uimească cât de diferiți sunt oamenii sub aparența lor cizelată.

Dau din cap, dar în același timp mă gândesc că există lucruri mai rele de ascuns decât o viață sexuală palpitantă. De exemplu, să nu ai absolut nimic sub suprafață. Să fi gol pe dinăuntru, ca o cutie goală de lapte.

Ca mine.

— Aparent, un director respectat și harnic, dar de fapt un voyeur pasionat de latex care nu poate să susțină o relație reală. Căruia îi e frică de responsabilitate. Căruia îi e frică de viață, spune Manfred ca și cum ar fi un doctor investit cu autoritatea de a rosti un diagnostic fatal.

Mult după ce Manfred a plecat, stau încă în fața biroului meu. Privesc cerul de deasupra Stockholmului întunecându-se. Trecând de la cenușiu murdar la negru adânc. Câțiva fulgi singuratici se rotesc într-o rafală de vânt. Ferestrele din clădirea de apartamente de peste stradă difuzează un galben cald, revelând tot ce e normal, oamenii responsabili — indiferent ce-ar însemna asta — sunt acasă și pregătesc cina sau vegetează în fața televizoarelor.

În minte îmi apare imaginea lui Hanne. Felul în care mi-a strâns mâna în sala de conferințe fără să mă

privească cu adevărat în ochi. A fost ca și cum s-ar fi uitat la peretele de lângă capul meu. Și bineînțeles că am simțit ceva când ne-am atins: un fel de mâhnire poate, pentru ceea ce n-a fost să fie niciodată. Sau o dorință prostească de a explica, de a clarifica de ce m-am comportat așa cum m-am comportat. Să spun toate lucrurile pe care n-am îndrăznit să le spun atunci.

Ca și cum asta ar putea să îndrepte în vreun fel lucrurile.

Apoi mă gândesc la ce a spus Manfred, că lui Jesper Orre îi e frică de responsabilitate. Dacă mama mea ar mai fi în viață, stând aici, de cealaltă parte a biroului, probabil că mi-ar spune că eu sunt cel căruia îi e frică de responsabilitate. Orice fel de responsabilitate. Responsabilitate față de relații, față de bani. Da, față de toată nenorocita asta de planetă.

Mi-o imaginez pe mama stând pe scaunul de vizavi. Părul ei lung și închis la culoare, împletit într-o coadă groasă, atârându-i pe spate. Trupul ei gingaș cu spatele puțin cam lat. Purtând ochelari în stilul anilor optzeci, prea mari pentru fața ei îngustă, bronzată.

— Ulla Margareta Lindgren, v-am rugat să vă prezentați aici pentru a ne da o declarație despre Peter Ernst Lindgren, fiul dumneavoastră. Da, eu sunt acela.

— Chiar e necesar?

— Nu va dura mult.

— Păi, bine, în cazul ăsta. Dar putem să ne grăbim un pic. Nu am toată ziua la dispoziție.

Pauză. Mama se joacă cu părul ei și îmi aruncă o privire încruntată care nu poate fi evitată.

— M-ai caracteriza drept o persoană responsabilă?

Oftează adânc.

— Peter, știi că te-am iubit întotdeauna. Ai o inimă de aur, chiar ai — n-ar putea nimeni să nege. Dar niciodată nu ți-ai asumat responsabilitatea. Uită-te la tine cum trăiești! Atât de dezordonat! Mănânci mâncare din ambalaje de plastic, care dăunează mediului. Și nici nu reciclezi. Nu-ți vezi niciodată băiatul. Biata Janet a trebuit să ducă singură tot greul. Bine, nu zic că ar trebui să locuiți împreună — adulții trebuie să decidă singuri lucrurile de genul ăsta. Și, ca să fiu sinceră până la capăt, niciodată nu mi s-a părut că ați fi prea compatibili. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, puteai să faci un efort. Albin e sânge din sângele tău. Și nu te interesează nici lumea din jurul tău, cu toate că ești polițist. Abia dacă pui mâna pe ziare. În Siria și Gaza, copiii mor ca muștele, iar tu îți petreci timpul uitându-te la filme proaste și muncind. E atât de... meschin, Peter. Înțelegi ce zic? Când eram tânără, eram o activistă. Mă speteam pentru lucrurile în care credeam. Cu toate că aveam o slujbă și doi copii. Ai venit cu mine la demonstrații. Nu era nimic ciudat în asta. Nu înțeleg de ce nu poți face asta și tu. Profită acum, când ești în floarea vieții. Înainte să-ți dai seama, s-a și terminat.

Mă ridic, mă duc până la fereastră, îmi apăs fruntea de cadrul ei rece și negru. Închid ochii și mă las copleșit de amintiri.

Mama a fost implicată în acțiunile împotriva războiului din Vietnam. Era designer grafic și a dat o mână de ajutor la realizarea ziarului *Vietnam Bulletin* cu diferite postere și broșuri. Uneori, sora mea Annika și cu mine o ajutam să picteze pancarte sau să realizeze colaje, într-o căsuță din Kronobergs Park, unde se întâlnea grupul. Țin minte că lui tata nu-i plăcea când mergeam și noi, pentru

că era de părere că suntem prea mici ca să înțelegem situația din Vietnam, ca și orice altă problemă politică, de altfel. Dar ne rugam de el și până la urmă tata ceda, o pupa pe mama pe obraz și o sfătuia să aibă grijă de noi, să ne protejeze de partea cea mai proastă a propagandei antiimperialiste.

Adoram întrunirile acelea.

Întotdeauna veneau și alți copii, iar atmosfera era veselă și permisivă. Cu toate că toată lumea muncea din greu, nimeni nu se grăbea. Copiii făceau ce voiau ei, dar nu stăteau niciodată în calea nimănui.

Pentru că eram atât de mic, eu primeam cele mai ușoare sarcini — să colorez cu roșu, pe fundalul alb, literele de pe pancarte cum ar fi „Statele Unite afară din Indochina”. Annika, fiind mai mare, putea să coloreze rachetele americane, ceea ce mă făcea gelos.

Când terminam cu munca, adulții beau vin și cântau la chitară sau discutau despre situația din Indochina. Eu mă jucam cu ceilalți copii. Și uneori adormeam pe podea la picioarele mamei mele.

Câteodată, cei de la Freedom Singers cântau pentru noi, și ceea ce părea să fie doar o seară oarecare în care munceam, culmina cu — ori poate degenera în — o petrecere gălăgioasă.

Uneori, unul dintre tinerii slabi cu jachete de catifea cord și perciuni se așeza foarte aproape de mama, oferindu-i țigări și apăsându-și pe nas cu indignare ochelarii cu ramă de baga în timp ce vorbea despre Comitetul Suedez pentru Vietnam sau despre prietenșii, dar vai, atât de naivii pacifiști radicali. Uneori, unul dintre acei bărbați își trecea un braț în jurul umerilor mamei, îi atingea părul lung și negru. Dar ea zâmbea mereu și se dădea

un pic înapoi. Și într-un fel înțelegeam, cu toate că eram foarte mic, că acel gest însemna siguranță și stabilitate. Locul mamei era lângă tatăl meu, chiar dacă ea spunea uneori despre el că e „reacționar” — care îmi dădeam seama că era un cuvânt foarte urât.

Apoi, într-o bună zi, războiul s-a terminat. Luptătorii pentru libertate învinseseră, iar imperialiștii se duseseră acasă în SUA ca să mănânce hamburgeri și să bea coca-cola. Bombele nu mai cădeau peste jungle și plantații de orez, peste copii lipsiți de apărare. Napalmul nu mai trecea prin carne și oase cu aceeași ușurință cu care un cuțit fierbinte trecea prin unt.

Și țin minte că, într-un fel, eram conștient că asta ar trebui să mă facă fericit. Mama a spus că e un lucru bun și că ar trebui să fiu mândru că-mi asumasem responsabilitatea asta și că am ajutat la încetarea războiului, în schimb eu m-am simțit trist. Gol.

Adio manifestații! Adio demonstrații! Adio pancarte care trebuie colorate!

M-am rugat la Dumnezeu să înceapă curând un alt război, dar nu-mi făceam mari speranțe, pentru că mama îmi spusese deja cu mult timp în urmă că Dumnezeu era o invenție capitalistă menită să-i facă pe săraci să-și știe locul.

Mă întorc. Mama a dispărut; s-a întors într-o clipă de pe scaunul din cealaltă parte a mesei înapoi în pământul rece al cimitirului Woodland. Îi aud pe colegii mei pe coridor, părăsindu-și birourile. Conversația punctată de râs se stinge, dispare.

E timpul să plec acasă.

Să pornesc televizorul și să las să treacă fără noimă încă o seară din viața mea.

Emma

Cu două luni în urmă

— Oh, ești bolnavă?

Olga pare dezinteresată. Pe fundal se aude playlistul deprimant, și faptul că azi nu trebuie să mă duc la muncă mi se pare dintr-odată o ușurare.

— Nu e nimic grav. Cred că am mâncat ceva stricat. Probabil că mâine voi veni la muncă. Poți să vorbești cu Björne?

Pauză.

— Sigur.

O pot vedea stând în fața mea, felul în care ține telefonul între bărbie și umăr în timp ce își concentrează întreaga atenție asupra unghiilor, ținându-le în lumină ca să verifice dacă nu au crăpături sau zgârieturi, dacă diamantele false sunt bine fixate în lac.

— Atunci ne vedem mâine, îi spun, dar ea a închis deja.

Încerc din nou să-l sun pe Jesper, cu toate că nu mă mai aștept să-mi răspundă. Vreau mai ales să-i aud vocea, dar nu ajung până la mesajul înregistrat. În schimb, aud

o voce care-mi explică despre acest număr că nu mai e valabil.

Hotărâsc să încerc o altă metodă. Caut numărul de telefon al biroului de la corporație. Formez numărul, cu degete tremurătoare. Când îi spun că vreau să vorbesc cu Jesper Orre, femeia care-mi răspunde îmi face legătura fără un cuvânt, ceea ce mă surprinde un pic. E chiar atât de ușor să iei legătura cu directorul general al unei companii? Oricine poate să sune la telefonistă și să fie pus în legătură cu el?

Dar, bineînțeles că cel care răspunde nu e el.

Apelul e preluat de asistenta lui Jesper, se prezintă și mă întreabă cu accentul ei imposibil de identificat cum poate să-mi fie de folos. Îi explic că îl caut pe Jesper și că e vorba de o chestiune privată. Îmi cere numele și numărul de telefon ca să mă poată suna el. Ezit. ăsta să fi fost motivul pentru care Jesper m-a rugat să nu-l sun la birou: pentru ca nicio secretară sau recepționistă să nu-mi noteze numele?

O întreb dacă n-ar putea să-mi facă legătura direct, iar ea îmi răspunde politicos că Jesper e într-o ședință.

— Deci este în regulă?

Liniște.

— Ce vreți să spuneți? mă întreabă și mi se pare că există o urmă de suspiciune în vocea ei.

— Ideea e că mi-a promis că o să mă sune... în urmă cu câteva zile și când n-am reușit să dau de el mi-am făcut griji să nu se fi întâmplat ceva.

— Se simte foarte bine. Dacă îmi lăsați un nume și un număr, îl pot ruga să vă sune când iese de la ședință, îmi spune cu vocea ei plăcută, profesionistă.

Îi spun că voi încerca să-l sun mai târziu, iar ea spune că e în regulă. Apoi închidem și eu rămân abandonată la

masa mea din bucătărie, ceasul de deasupra ticăie atât de tare, încât am impresia că arătătoarele lui sunt în capul meu.

De ce mă evită Jesper? S-a răzgândit, regretă logodna? Sau e un nemernic bolnav la cap, un sadic căruia îi place să mă facă să sufăr?

Poate să existe vreo altă explicație? Putea să i se fi întâmplat ceva care să-l facă să dea înapoi: un deces în familie, o situație de criză la locul de muncă? Nu-i exclus, dar ce putea fi atât de grav, încât să nu poți să dai un telefon sau să trimiți un mesaj?

Cu trei săptămâni în urmă, stăteam goi la mine în living. Lumina înserării, colorată în sepia, se strecura printre storuri, conturând o rețea fină de lumini și umbre pe trupurile noastre. Fereastra era întredeschisă, iar aerul rece umfla un pic perdeaua.

Jesper fuma. Nu se întâmpla des, doar după ce beam câteva pahare de vin sau câteodată după ce făceam dragoste. Se uita spre tavan în timp ce mâna lui mare se odihnea pe abdomenul meu. Îmi desena mici cercuri cu degetele pe pielea acoperită de sudoare.

— Ce s-a întâmplat cu ea? a întrebat.

— S-a îmbolnăvit și a murit.

Jesper a tras adânc în piept.

— Da. Am înțeles asta. Dar care a fost cauza morții?

— Inflamația pancreasului. Au spus că e din cauză că a băut prea mult.

— Biata ființă!

— Da și nu. Uneori nu pot să nu mă gândesc că ea a fost singura vinovată. Nimeni nu putea fi învinuit pentru faptul că ea a băut.

Jesper și-a întors capul spre mine. Mi-a întâlnit privirea.

— Nu la ea mă gândeam. Ci la tine.

— La mine?

A râs și a scuturat ușor din cap, ca și cum aș fi spus ceva prostesc.

— Da. La tine.

— Nu e nimic în neregulă cu mine.

Pentru o clipă s-a lăsat tăcerea. În depărtare se auzeau sirenele. În bucătărie, frigiderul a revenit la viață cu o tresărire.

— Îmi pare foarte rău că nu pot veni cu tine la înmormântare, a spus după un moment, ca și cum ar fi fost ceva la care s-ar fi gândit.

— Mă descurc.

— Nimeni n-ar trebui să se ducă singur la înmormântarea mamei sale.

Nu am răspuns. Ce-aș fi putut să spun? Bineînțeles că avea dreptate; trecuseră deja câteva luni de când începuserăm să ne vedem, și devenea din ce în ce mai dificil să ținem relația ascunsă.

— Așa va fi mereu?

Și-a stins țigara în paharul de vin și s-a întors spre mine. S-a ridicat în coate, m-a sărutat cu blândețe. Un sărut care avea gust de cenușă și vin. Mi-am întors capul în altă parte, un gest pe care trebuie să-l fi interpretat mai degrabă ca pe o obiecție împotriva situației noastre, decât împotriva respirației sale.

— Bineînțeles că nu va fi mereu așa.

— Cât va mai dura atunci?

Și-a lăsat din nou capul pe pat. A scos un oftat adânc, vizibil frustrat.

— Am discutat despre asta de mii de ori. Știi bine că ziarele de scandal sunt pe urmele mele. Chiar ieri am aflat despre doi jurnaliști care au folosit expresia „contracte pentru sclavi” când au scris despre condițiile de muncă ale angajaților noștri. Dacă media ar afla ceva despre asta... Știi și tu foarte bine ce s-ar întâmpla. Aș fi concediat. Trebuie să așteptăm ca lucrurile să se calmeze.

— Și când mai exact crezi că se vor calma?

— De unde dracu' să știu eu? Când hienele alea vor găsi o altă companie asupra căreia să se concentreze. Apropo, ar trebui să începi să-ți cauți o altă slujbă. Ar ajuta dacă n-ai mai fi angajata companiei.

S-a aplecat înainte, a apucat pătura și a tras-o peste noi.

— E frig, a spus. Să închid fereastra?

— Doar că e foarte greu. Toată lumea se întreabă cine ești, iar eu nu le pot spune nimic. Mi se pare ușor... adolescentin.

Și-a întors fața către mine. Briza de aer se potolise. În colțul gurii îi juca un zâmbet.

— Adolescentin?

— Da, par o nenorocită de adolescentă. Cu un iubit secret.

A râs. M-a sărutat pe gât și a început să coboare înspre abdomen.

— Eu sunt iubitul tău secret?

— Cam așa ceva.

— Și tu cine ești? Micul meu cotlet de miel?

Am chicotit. Și-a trecut limba peste pieptul meu, mi-a scormonit buricul, rotindu-se ca și cum s-ar fi hrănit cu o delicatesă invizibilă din trupul meu. Apoi a coborât și mai jos, și-a lăsat limba să alunece pe partea interioară a coapsei. Am înghețat. Incomod conștientă de trupul

meu. De toate cavitățile, mirosurile și sunetele. Probabil că și-a dat seama că m-am încordat, pentru că și-a ridicat un pic capul și m-a privit în ochi.

— Relaxează-te, Emma. Trebuie să înveți să te relaxezi.

Îmi spunea mereu să mă relaxez și nu doar în pat. Și eu chiar mă străduiam, dar era ceva în el care mă punea în gardă. Ceva legat de întreaga noastră relație. Era prea frumos pentru a putea fi adevărat. Eu și Jesper Orre. Vânzătoarea săracă întâlnește un bărbat mai în vârstă, bogat și plin de succes.

Totuși, ce anume vedea la mine? De ce a ales să înceapă o relație cu o angajată care era cu douăzeci de ani mai tânără decât el?

Poate că avea dreptate. Poate că totul ținea de stima mea de sine scăzută. De ce n-aș fi interesantă pentru el? De ce îmi era așa de greu să accept relația noastră? De ce îmi venea atât de greu să cred în relația noastră?

— Relaxează-te, Emma, a spus el din nou. Te vreau și meriți să fii iubită. Cum pot să te fac să înțelegi asta? Ce trebuie să fac ca să te fac să crezi?

În noapte aceea am dormit amândoi pe podea.

Când m-am trezit era întuneric și mă durea spatele. Am pipăit locul de lângă mine, dar Jesper nu era acolo. M-am ridicat încet în picioare. În timp ce am mers lipăind spre dormitor, îmi simțeam trupul țeapăn și neîndemânatic. Podeaua era rece; fereastra rămăsese deschisă.

Apoi l-am zărit.

Stătea perfect nemișcat în întuneric. Privirea lui era fixată asupra tabloului lui Ragnar Sandberg, atârnat deasupra patului meu. Părul îi era răvășit și-i cădea pe frunte, ca și cum tocmai s-ar fi trezit. Avea o pătură în jurul umerilor.

— Cred că te iubesc, Emma, a murmurat.

Stau pe pat, încercând să-mi fac laptopul să meargă, dar ceva nu e în regulă cu conexiunea la internet. Îmi ia ceva timp să-mi dau seama că e probabil din cauza unei facturi neplătite. Acum nici televizorul, nici internetul nu mai funcționează și e doar vina lui Jesper.

Mă hotărâsc să mă duc la o cafenea de pe Karlavägen; aici nu mă pot conecta la rețeaua mobilă. Mi-a mai trecut greața și simt, pentru prima oară în decursul zilei, o vagă senzație de foame.

Când îmi trag blugli pe mine, realizez că am ceva în buzunar. E o carte de vizită. Mă uit la ea și-mi aduc aminte de ziaristul care a trecut pe la magazin. Ezit pentru câteva clipe, apoi mă duc în bucătărie, deschid coșul de pâine și așez cartea de vizită deasupra, în vârful teancului de facturi neplătite.

Stau într-un colț cu un *latte* pe jumătate plin. Nu departe de mine stă un tip tânăr cu *dread*-uri și un Mac-Book în poală. În celălalt colț, două femei își șoptesc ceva una alteia, de parcă ar discuta secrete de stat. În cafenea e lumină scăzută, aproape întuneric. Mă uit la ploaia de toamnă de dincolo de ferestrele mari. Copacii ard în nuanțe de galben, portocaliu și maro. Din când în când, cade câte o frunză din copaci, aterizând ușor în iarbă.

Răsfoiesc articole despre Jesper. I se spune și „Regele modei“, dar și „Proprietarul de sclavi“. Apoi găsesc un articol într-o revistă de afaceri: „Cine este Adevăratul Jesper Orre?“ Deschid articolul. Jesper s-a născut în Bromma; ambii lui părinți au fost profesori. A studiat business la Universitatea din Uppsala, dar după doi ani a renunțat.

Potrivit celui care a scris articolul, ceea ce urmează e un șir de întrebări fără răspuns. Perioade lungi de timp despre care nu se poate da socoteală în mod „satisfăcător”. Ani de inexplicabilă absență în CV.

Continui să citesc. Jurnalistul s-a distrat cartografiind legăturile sociale ale lui Jesper, susținând că e asociat cu criminali. Doi dintre prietenii lui apropiați au fost condamnați pentru crime economice, un altul pentru deținere de droguri. Nu-l recunosc pe niciunul dintre ei. Jesper nu mi-a povestit nimic despre asta.

Mai bine să caut imagini.

Jesper într-un costum. Jesper în echipament de sală. Jesper în frac. Jesper stând pe o scenă, cu mânecile de la cămașă suflecate, arătând spre un număr de pe un ecran.

O altă imagine: Jesper în prim-plan, cu un zâmbet jucându-i pe buze. Dar îi observ cuta adâncă de pe frunte și știu că nu se simte confortabil. Nu-i place să fie fotografiat; am vorbit de multe ori cu el despre asta, despre cât de mult urăște să-și vadă fotografia în ziare sau la televizor.

Găsesc și alte imagini: Jesper la braț cu o femeie blondă. Ea e lăsată pe spate și râde. Rochia ei e foarte decoltată. El pare obosit. Are cămașa boțită și nasturii descheiați la gât. Pe cracul pantalonilor are o pată mare, ca și cum cineva ar fi turnat un pahar de vin pe el. Continui să mă uit. Mai sunt și alte fotografii de-ale lui Jesper cu femei — întotdeauna alte femei. Nici măcar o dată nu văd stând lângă el aceeași femeie.

Închid ochii și mă afund din nou în canapea, încercând să gândesc limpede. Au existat cumva anumite semne ultima oară când ne-am văzut? Ceva care ar putea să arate că se săturase de mine? Nu pot să mă gândesc la

nimic. Totul a decurs normal. A fost la fel de iubitor ca întotdeauna. Ne-am întâlnit, am luat o cină copioasă, am făcut sex. Am chicotit ore întregi în patul meu îngust. Am vorbit despre viitor, ce aveam să facem când vom fi împreună cu adevărat.

Când nu vom mai fi nevoiți să ne ascundem.

Apoi îmi aduc aminte de una dintre ultimele noastre întâlniri. Eram în apartamentul lui de pe Kapellgränd. Eu stăteam întinsă pe o parte în pat, cu fața la perete, iar el a ieșit de la duș cu un prosop legat la brâu, s-a așezat lângă mine și a început să-mi mângâie părul.

— Mă iubești?

A fost o întrebare ciudată. Nu mă mai întrebase niciodată dacă îl iubesc. Adevărul e că nu foloseam acel cuvânt prea des, poate pentru că părea atât de atașant, atât de mare, aproape înfricoșător.

— Da, am spus.

— Înțeleg cât de greu trebuie să-ți fie. Să trebuiască să te ascunzi tot timpul.

S-a urcat în pat, s-a strâns în jurul meu lipindu-mi-se de spate. Am simțit pe trup căldura trupului lui umed, proaspăt ieșit de la duș, am inspirat mirosul de săpun și de aftershave.

— Promite-mi că o să mă aștepți. Că nu o să renunți.

— Promit!

— Promite-mi că nu-ți vei găsi pe altcineva.

— Nu fi prostu! Știi bine că nu există nimeni altul.

Strânsoarea lui s-a intensificat.

— Dar înainte de mine?

M-am simțit confuză.

— Ce vrei să spui?

— Înainte să ne fi întâlnit. Ai avut pe altcineva?

Înainte de Jesper.

M-am gândit la viața mea de dinainte să-l fi cunoscut: seri singuratice petrecute în fața televizorului împreună cu pisica mea, zile nesfârșite la magazin. Cină semipreparată pentru o singură persoană. Nu era absolut nimic de povestit. Nimic de care să-mi fie rușine sau de care să mă ascund.

— Trebuie să mai fi avut pe cineva înainte de mine, a spus.

La început nu am răspuns. Fusesse cineva înainte, dar nu voiam să vorbesc despre asta acum.

— Bineînțeles.

— Cine a fost?

— Știi, tipul despre care ți-am povestit. Woody.

— Profesorul tău de design și tehnologie?

Am încuvlințat din cap și am închis ochii. Imediat ce-am făcut asta, totul mi-a revenit în minte, în ciuda anilor care trecuseră. Coridoarele lungi și reci, zgomo-tul din cantină, mirosul rumegușului ars în atelierul de tâmplărie. Stau întinsă pe bancă. Woody stă în fața mea într-o cămașă de flanelă, cu blugii în vine. Fața lui îndâr-jită în timp ce mă penetrează.

Eram înnebunită după el. Iar acasă, totul era un haos. Eram atât de vulnerabilă! Abia acum îmi dau seama cât de vulnerabilă. El a profitat de asta. Eram o fată dezorien-tată de cincisprezece ani, iar el m-a sedus.

— Turbez când mă gândesc la asta, mormăie Jesper.

— Încetează — s-a întâmpnat cu mult timp în urmă.

— Ați făcut sex în clasă.

— Da, dar...

Dintr-odată, strânsoarea lui devine dureroasă, încât ajung să nu mai pot respira.

— Lasă-mă! Mă doare.

— Ți-a plăcut?

— Ce să-mi placă?

— Să te fuți cu el în rumeguș? Ți-a plăcut?

Jesper mă strângea ca într-o menghină. Nu reușeam să mă mișc. Dar am simțit că i se scoală.

— Ești bolnav, am spus.

Și-a scos prosopul, s-a lipit mai tare de mine. Apoi i-a sunat mobilul, iar el și-a slăbit pentru o clipă strânsoarea, dar eu zăceam în continuare acolo, înghețată. Nu mă puteam mișca.

— Ți-a plăcut, mi-a șoptit. Nu-i așa?

Nu i-am răspuns.

Părăsesc cafeneaua și mă întorc acasă pe jos, prin ploaie. A început să bată vântul; frunzele nu mai cad lin pe pământ, ci dansează în curenții de aer, până când cad pe iarbă în spațiul din mijlocul bulevardului. De ce era Jesper atât de gelos pe trecutul meu? În ciuda faptului că abia dacă avusesem vreo relație pe care să aibă de ce să fie gelos, el stătea întins acolo, acuzându-mă.

Și de ce-l atâța atunci când vorbeam despre Woody? Era ca și cum Jesper s-ar fi excitat atunci când vorbeam despre el.

Mi-e din nou greață. Nu înțeleg. Sunt atâtea lucruri pe care nu le înțeleg!

Traversez piața Karlaplan. Fântâna e goală. În colțul îndepărtat s-au acumulat grămezi de frunze și gunoi. Zona e pustie.

Când ajung acasă, sunt izbită de faptul că ceva mi-roase diferit. În aer se simte un miros slab de lână udă și de săpun, ca și cum cineva s-ar fi oprit aici în drum spre un

alt loc. Traversez din cameră în cameră, examinând fiecare detaliu, dar nu observ nimic ciudat. N-a dispărut nimic.

Mă duc în dormitor, mă holbez la dreptunghiul luminos aflat deasupra patului meu, la locul în care era tabloul. Pare aproape iluminat, vibrant, ca și cum s-ar desprinde pentru o clipă de tapetul galben și murdar și ar veni spre mine, încercând să-mi comunice ceva. Dinspre bucătărie se aude crăntănitul lui Sigge, mâncându-și rația zilnică din mâncarea tristă, uscată, din care i se compune întreaga dietă.

Totul pare să fie normal. Singurul lucru care îmi provoacă neliniște e mirosul.

Măine trebuie să merg la muncă, mă gândesc, și mă așez pe pat. Indiferent cum mă simt, trebuie să lucrez. Am lipsit deja cinci zile luna asta și știu că Björne se va supăra dacă îmi iau mai multe. Absențele sunt marcate pe calendarul din chichinetă cu stickere roșii care exprimă furie. Toți angajații pot vedea câte zile au fost bolnavi sau au stat acasă cu un copil bolnav colegii lor — încă una dintre acele strategii care încing sindicatul și fac ca media să dedice atât de multe articole metodelor de „stăpân de sclavi” ale lui Jesper.

Îmi trec mâna peste perete. Tapetul îngălbenit și uzat mă face să mă gândesc la un alt perete, dintr-o altă viață.

Era seară, iar eu zăceam în pat uitându-mă la peretele care fusese cândva alb, dar căpătase între timp o patină puternică de fum de țigară, unsoare și praf. Cu un obiect ascuțit, cum ar fi o scobitoare sau o crenguță, ai fi putut să gravezi litere pe suprafața galbenă și murdară.

Oricât de mult aș fi încercat, nu reușeam să dorm. Pe de o parte, din cauza luminii de un albastru palid de

vară timpurie care se infiltra prin fereastră — părea să pătrundă chiar și prin pleoapele închise — iar pe de altă parte, din cauza vocilor furioase ale mamei și tatei care se auzeau din bucătărie.

Habar n-aveam care era motivul de data aceasta și nici nu conta. Oricum se certau aproape în fiecare seară. Șmecheria era să reușești să adormi înainte ca ei să înceapă; atunci puteai să dormi până a doua zi de dimineață. Dimineața erau din nou prietenoși, dar obosiți, din moment ce nu dormiseră prea mult.

Într-un târziu, au coborât tonul, până când s-a făcut liniște cu totul. Mi-am ținut respirația. După câteva secunde am auzit o voce clară, ca și cum cineva ar fi cântat. Tonul urca și cobora, devenind un urlet prelungit.

Mama mea plângea.

Întotdeauna mama era cea care plângea. Nu tata. Nici măcar nu știam dacă tata era în stare să plângă. E posibil ca tații să plângă?

Un bufnet surd a fost urmat de un țipăt ascuțit, și brusc am devenit realmente îngrijorată. Poate că unul dintre ei căzuse și se lovise. Poate că se răsturnase o mobilă. Am sărit din pat, am luat borcanul în care se afla coconul și m-am apropiat de ușă. Sub picioarele mele, podeaua acoperită cu linoleum era alunecoasă și rece. Singurele zgomote pe care am reușit să le disting când am ajuns pe hol au fost smiorcăiala mamei și ticăitul indiferent al ceasului din bucătărie.

Tata era pe podea, cu fața îngropată în mâini, iar mama stătea și plângea pe un scaun de lemn. Dintr-un motiv sau altul, eram mult mai îngrijorată de tăcerea și poziția aceea ciudată, gârbovită a tatălui meu, decât de lacrimile mamei mele. Tații n-ar trebui să stea așa:

împuținați și resemnați, tăcuți, cu fața îngropată în palmă.

Apoi s-a mișcat. A fost doar o răsucire abia perceptibilă, câțiva centimetri în direcția mea, ca și cum mi-ar fi simțit prezența. Vocea lui era lipsită de ton.

— Emma, scumpo. Du-te în pat! Ar trebui să dormi.

Mama a sărit din scaun. Ochiul ei aveau acea căutătură sălbatică pe care o căpătau doar noaptea târziu, după ce ea și cu tata stăteau vreme îndelungată în bucătărie. Mi-a adus aminte de un fel de animal. Un animal sălbatic, nefericit, închis într-o cușcă, și prin urmare foarte periculos.

— Copilul mă-sii, a țipăt. Iar ai tras cu urechea, ciudato?

Tata s-a ridicat în picioare și s-a oprit între noi doi.

— Oprește-te, a bâiguit. Nu e vina ei.

— Știu că ai tras cu urechea, a bolborosit mama. Ce ai de gând? S-o suni pe mătușa Agneta și să dai din gură? Hă?

— Nu, i-am spus, dar mama nu m-a auzit.

În loc de asta, s-a prins de masă ca să-și păstreze echilibrul și s-a împleticit spre mine, cu mâinile strânse pumn pe masă. Trupul ei era ciudat de neîndemânatic și a răsturnat scaunul în timp ce încerca să treacă de tatăl meu.

— Las-o în pace, a spus tata.

— Trebuie s-o învăț să nu mai tragă cu urechea, a bolborosit mama.

A trecut cu forța de tatăl meu și s-a întins după mine. Dar eu am fost mai rapidă și am evitat-o. Când mama dădea greș și nu reușea să mă prindă, se prăvălea cu fața la podea.

— La naiba, a mormăit și s-a ridicat în coate.

Un șuvoi îngust de sânge i se scurgea dintr-o nară în gură.

— Vezi ce-ai făcut, Emma? Vezi?

S-a ridicat încet.

— Dar eu n-am...

Lovitura a venit fulgerător și de data asta n-am îndrăznit să mă mișc, de teamă că mama va cădea din nou și șuvoiul îngust de sânge se va transforma într-un torent sau poate chiar într-o mare.

— Tu să taci!

Mama se legăna încet, părul îi stătea în sus, ca dimineața, la puțin timp după ce se trezea. Tata se lăsase din nou pe scaun și-și ascundea fața în mâini ca și cum ar fi încercat să ignore întreaga scenă. Îmi doream să se ridice și să-i spună mamei să înceteze, să-i explice că n-a fost vina mea. Îmi doream să fie deja dimineată și ei să fie din nou părinți obosiți și de treabă. Să-mi dea bani să-mi cumpăr micul dejun pentru că pe ei îi doare capul. Îmi doream să fiu altcineva, oriunde altundeva. Dar să nu mai fiu Emma. Dar nu aici. Nu acum.

Mama mi-a luat borcanul în care țineam coconul.

— Dă-mi borcanul ăla stupid, a mârâit. Îl iei cu tine peste tot. Probabil că e important pentru tine. Poate chiar mai important decât mama ta. Nu-i așa?

Nu i-am răspuns.

— Te învăț eu ce-i important, a spus mama, apoi s-a dus împleticit până la fereastra de la bucătărie, a deschis-o și a aruncat borcanul afară.

După aproximativ o secundă, am auzit cum se face zob pe dalele aflate dedesubt.

— Nu! am țipat. Nu, nu! Nu!

— Ba da, a spus mama. Da. Trebuie să te învăț ce e cu adevărat important. Ăla era un nenorocit de borcan. Înțelege? O chestie fără viață.

N-o mai ascultam. În schimb, am alergat spre ușa de la intrare, am deschis-o, am coborât în grabă scările și am alergat în curte. Bucăți de sticlă străluceau ca stelele pe pavajul negru. Am pășit cu grijă în vârful picioarelor, încercând să nu mă tai la picioare. Apoi am bâjbâit cu mâinile pe solul rece și umed. Tot ce-am găsit erau câteva frunze uscate.

— Uite aici, Emma.

M-am întors. Tata stătea ghemuit lângă mine cu mâna întinsă. Ținea în palmă câteva crengi țeptoase. Coconul era în continuare lipit de creangă. Lumina lunii o făcea să pară aproape luminescentă.

— Asta chiar că e patologic.

Olga dă din cap în așa fel încât cerceii ei grei încep să zornăie. Stăm lângă masa cu blugi, împăturim. Björne nu e de văzut, dar știm amândouă că e în magazin. Seamănă un pic cu singurătatea din savană — ești conștient că prădătorii sunt pe undeva prin preajmă.

— Ce-ar trebui să fac?

Olga dă încet din cap, ca și cum ar fi de părere că situația e prea ciudată ca să-și dea cu părerea. Apoi își trage blugii lălâi, care i-au alunecat pe șolduri.

— Te cere în căsătorie, apoi pleacă. Cine e omul ăsta? Acum poți să-mi spui, nu-i așa?

Sigur că aș putea să-i spun Olgăi despre Jesper, dar ceva mă face să ezit. Dacă îi spun, în curând o să afle toată lumea. Și asta ar putea să însemne probleme și pentru

mine, nu doar pentru Jesper. Ce-ar spune Björne dacă ar afla despre iubitul meu din conducere?

— El e... nimeni. Doar cineva care apare uneori în zia-
rele de scandal. Chiar dacă vrea să pună capăt relației, eu
îmi vreau banii înapoi.

Olga nu răspunde, în loc de asta se întinde spre o
pereche de blugi care sunt pe punctul de a cădea de pe
mica masă pe podea. Îi prinde chiar înainte să alunece
cu totul.

— Ce bani? spune cu o voce indiferentă și îmi aduc
aminte că nu i-am spus despre împrumut.

— A împrumutat o sută de mii de coroane de la mine
ca să plătească niște parteneri.

— Ești nebună? I-ai dat o sută de mii?... Și?

Dau din umeri.

— Vino!

Olga mă prinde de braț și mă trage înspre spațiul
angajaților.

Dintr-odată, Björne apare în fața noastră. Pare în-
cruntat. Își ține mâinile în șold, ne-a invadat puțin spa-
țiul de confort. Observ că vrea să-și lase barbă. Bărbia lui
îngustă și proeminentă e acoperită de o barbă roșcovană.

— Unde vă grăbiți așa?

— Luăm pauză, spune Olga fără să mai dea și alte expli-
cații, apoi își strânge buzele într-o linie subțire.

Chiar atunci, Mahnoor iese din spațiul angajaților.
Își prinde părul lung într-un coc la ceafă.

— Poți să rămâi tu la casă? întreabă Olga într-o străful-
gerare.

— Sigur.

Ne privește plină de curiozitate, dar Björne pare
satisfăcut de răspunsul ei; se întoarce și se duce spre

departamentul de haine pentru bărbați. Olga mă trage spre spațiul angajaților, apoi mă obligă să mă așez pe unul dintre scaunele albe din chichinetă.

— Ce ticălos împruțit, mormăi eu. Știai că au concediat o fată în magazinul din Ringen pentru că a cerut prea multe zile libere pentru a sta cu copilul ei bolnav în vârstă de trei ani? A avut vreo zece absențe într-o lună. Dar au dat vina pe deficitul de mână de lucru, așa că sindicatul n-a putut să facă nimic.

Dar Olga nu mă ascultă. În schimb, răsfoiește un teanc de reviste puse pe o etajeră din colț.

— Deci ai încercat să dai de tipul tău? spune ea încet, în timp ce ridică un teanc de reviste, gros de câțiva centimetri, și mi le așază în poală.

— Am sunat, i-am scris mesaje. Am încercat totul. Nu răspunde.

— Ai încercat să treci pe la el?

Îmi aduc aminte de vizita la Kapellgränd: omul cu coadă de cal, trosnetul și sâsăitul din momentul în care și-a deschis berea, mobila pe care n-am recunoscut-o.

Olga a terminat de răsfoit prima revistă. Se uită la mine cu îngrijorare nedisimulată.

— Într-o seară m-am dus până la el acasă...

— Și?

— În apartament locuia altcineva. Mobila dispăruse.

Nu mai spune nimic, își concentrează atenția asupra teancului de reviste.

— Ce faci?

— Caut ceva. Totuși, de ce i-ai împrumutat bani?

— Pentru că... Nu știu. Se întâmpla să am bani în casă, iar el avea nevoie de ei ca să-și plătească partenerii.

— Aveai o sută de mii în casă?

— Da.

— Îmi pare rău, dar asta e o nebunie. A mai furat ceva de la tine?

— Nu, îi răspund, dar mă gândesc imediat la tabloul lui Ragnar Sandberg.

Jesper era singurul care știa că-l am. În afară de mama mea, desigur, dar ea nu mai trăiește.

— Uite, murmură Olga, răsfoind o revistă care pare să conțină mai multe fotografii cu celebrități decât text. Aici era.

Întoarce paginile mai încet. Examinând fiecare pagină.

Apoi se oprește. Mâna ei se oprește asupra unui articol: *Trăiești cu un psihopat?*

— Futu-i! E clar că tipul tău e un psihopat, mormăie, și-și trece degetul arătător, subțire peste text ca și cum ar fi în Braille.

— Ce scrie?

Își dregă un pic vocea, bate darabana pe revistă cu unghiile ei lungi.

— „La început, psihopatul e fermecător, dar devine repede manipulativ și egocentric. Lipsit de empatie, acesta nu arată nicio considerație față de sentimentele și nevoile tale. Înșală și amăgește fără ezitare. Fură și minte fără să simtă remușcare sau vină.”

Mă și întreb. Față de mine, Jesper e afectuos, iubitor și empatic. Dar dacă într-adevăr m-a părăsit; dacă el e cel care mi-a furat tabloul; dacă n-are de gând să-mi dea înapoi banii... atunci s-ar putea ca Olga să aibă dreptate.

— Spune cumva ce e de făcut?

Olga dă din cap și i se mișcă buzele în timp ce citește ultimul paragraf.

— „Trebuie să pleci cât mai departe de el, pentru că nu se va schimba.” Psihopații nu se schimbă, așa zice aici.

Se apleacă spre mine, îmi așază o mână pe braț fără să spună nimic, doar privindu-mă cu ochii ei mari, deschiși la culoare, plini de îngrijorare. Simt că mi se adună lacrimile. Dar mai există ceva, mai puternic decât disparea mea — nevoia de a afla.

— Nu înțeleg, băigui. Are atât de mulți bani. Și e... faimos. De ce-ar risca totul ca să mă înșele cu o sută de mii?

— Poate că nu e vorba de bani, spune Olga ezitând.

— Ce vrei să spui?

— Poate că vrea să te umilească. Să se pișe pe tine. Cine știe?

Stau în fața oglinzii din baie, acasă la mine. Părul meu lung, castaniu, îmi atârnă pe umeri în şuvițe umede. Sâni mei, aceste ugere detestabile, sunt foarte moi și mai mari ca niciodată.

Mă aplec încet în față, șterg aburii pe o mică porțiune și-mi cercetez reflexia. Acum că n-am machiaj, pistrii îmi ies și mai mult în evidență în lumina rece, fluorescentă.

Mă înfășor strâns într-un prosop verde și ies pe hol. Pe podeaua de sub ușa din față au apărut alte trei scrisori.

Una e de la bancă, una de la compania de carduri de credit, iar pe una nu e trecută adresa expeditorului. Duc scrisorile în bucătărie și le pun în coșul de pâine fără să le deschid. E atât de plin, încât aproape că nu se mai poate închide.

Evident că realizez că situația e nerealistă. Într-o bună zi, facturile vor trebui plătite. Dar nu știu cum să procedez. Nu am bani în bancă, nu am acțiuni sau

fonduri mutuale pe care să le vând. Niciunul dintre prietenii mei nu are bani să mă împrumute.

Și nu mai am familie.

Cred că Jesper e familia mea. Sună ciudat, dar e persoana cea mai apropiată de mine.

Îmi aduc aminte de ultima noastră seară petrecută împreună. Ne-am certat ca descreierații. Motivul a fost cel dintotdeauna: cât va mai dura până să se schimbe situația? Voiam să ies printre oameni, să merg la cinema, la restaurant. El era stresat și iritat, din câte se pare, avusese o zi nașpa la muncă. Ne plimbam prin ploaie și-mi aduc aminte cu claritate că mă gândeam, m-am săturat, acum chiar că m-am săturat.

Peste Stockholm cădea o burniță fină, transformând Götgatan într-o oglindă neagră și strălucitoare, pe suprafața căreia reflexiile felinarelor și vitrinelor străluceau ca nestematele. Aveam o umbrelă, dar n-o împărțeam cu el. Lui Jesper nu părea să-i pese. Mergea lângă mine gesticulând și vorbind cu indignare în voce.

— ...n-aș zice că e chiar vina mea. Nu? Ți-am spus acum mai bine de o lună că trebuie să-ți găsești o altă slujbă. Ți-ai găsit? Nu. De ce dracului e așa de greu? De ce trebuie să fiu eu mereu cel care să aibă grijă de toate?

Am cotit spre Högbergsgatan. Îmi dădeam seama după limbajul corporal, după întreaga lui ființă că e supărat. Până să ajungem în fața intrării în clădirea de pe Kapellgränd, unde stătea, niciunul dintre noi n-a mai spus nimic.

— Vreau o dată, am spus, și mi-am pus mâna pe clanța de bronz a ușii. Mă simt ca și cum aș fi cu cineva care e căsătorit. Vreau o dată. Vreau să știu când mă vei recunoaște.

Jesper și-a scos cheile, a dibuit yala.

— Cum adică să te recunosc? Tu nu ești vreo nenorocită de țară africană care trebuie recunoscută de către Națiunile Unite. Și nu există nimeni altcineva, știi asta. Singura întrebare e cât trebuie să mai așteptăm înainte de a face publică relația noastră.

Holul era întunecat, dar niciunul dintre noi nu era atât de deranjat de asta încât să aprindă lumina. Mi-am scos cizmele. Mi-am aruncat geaca într-un colț, pe podea.

— Și atunci când ai de gând să faci asta? Te eschivezi de la toate. Minți și te eschivezi.

— Ți-ar pierdut complet mințile ? Nu te-am mințit niciodată. Niciodată.

Acum țipa. Și-a izbit geaca de perete. A aterizat pe micul bufet, a răsturnat o vază, pe care știam că o făcuse mama lui, cândva în anii șaptezeci. A căzut pe podea cu un bubuit.

— Da, mă minți și profiți de mine.

— „Profit“ de tine? Cum?

Deodată, tonul vocii a sunat rece și condescendent.

— Facem totul în termenii stabiliți de tine. Ai impresia că poți să vii și să iei ce vrei de la mine, atunci când vrei tu. Trupul meu, sentimentele mele. Ai impresia că le stăpânești.

Acum stătea complet nemișcat. Privirea îi era întoarsă spre fereastră. Lumina care venea de la o reclamă luminoasă de neon de pe casa de vizavi îi desena dungi albastre și roz în părul întunecat. Puteam să disting picăturile de ploaie de pe fruntea lui.

— Și nu e adevărat? a spus calm, ca și cum ar fi fost lucrul cel mai evident din lume.

Răspunsul lui m-a prins cu garda jos. La început n-am știut ce să-i răspund.

— Ce vrei să spui? am întrebat până la urmă, cu o voce atât de slabă, încât abia mi-am auzit propria voce.

S-a întors spre mine și, dintr-odată, fața lui părea la fel de lipsită de viață ca a unei fantome. Ca și cum ar fi fost doar un înveliș. Un înveliș nelocuit, lipsit de emoții.

— Vreau să spun că ești a mea, Emma.

A venit spre mine până când am ajuns să stăm unul în fața celuilalt în camera întunecată. Din depărtare, se auzeau sirene care se apropiiau. În rest, totul era cufundat în liniște. M-a tras spre el, dar îmbrățișarea lui avea ceva ciudat: o apropiere nenaturală, pompoasă, fără căldură reală. Vrea să-mi arate că sunt a lui, m-am gândit. Aici nu e vorba de dragoste, aici e vorba despre altceva. Despre putere, poate.

— Îmi pare rău, mi-a șoptit la ureche. Bineînțeles că ai dreptate. Nu putem să continuăm așa.

Am simțit că își slăbește strânsoarea și se caută în buzunar.

— Te iubesc, Emma. Să nu uiți niciodată asta, indiferent ce s-ar întâmpla. Poți să-mi promiți?

Dintr-odată, m-am simțit inconfortabil.

— Ce vrei să spui? Ce-ar putea să se întâmple?

El mi-a ignorat întrebarea.

— Vreau să-ți dau asta.

A întins mâna și am văzut că ceva îi strălucea în palmă. M-am întins încet și mi-am închis pumnul într-o doară în jurul micului obiect rece de metal.

Era un inel.

Acum îl ridic în lumină. Un inel subțire din aur alb cu o nestemată impresionantă — un diamant mare și

splendid. Strălucește și scânteiază în lumină ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Iar mă apucă gheața. Mă așez pe pat. Camera pare ciudat de goală fără tabloul de pe perete. Totul pare să se rotească; proporțiile par distorsionate. Fereastra se transformă într-o fâșie înaltă, îngustă. Plafonul se înclină periculos.

Sigge pare să-și dea seama că nu mă simt bine, pentru că e brusc lângă mine, frecându-și trupul mic și moale de picioarele mele. Îmi îngrop fața în mâini, dar sânii mă dor atât de tare atunci când mă aplec în față, încât sunt nevoită să revin imediat în poziția inițială.

Și dintr-odată înțeleg.

E ca și cum te-ai urca pe vârful unui munte foarte înalt, aflat în mijlocul unei păduri adânci, după ce ai mers zile în șir prin umbra deasă a copacilor. Dintr-odată, lumina e puternică, priveliștea se deschide. Revelația mă lovește asemenea unui pumn în stomac și îmi vine greu chiar și să respir.

Cu frica pulsând în mine, scot mobilul, răsfoiesc calendarul și încep să număr zilele. Număr o dată, de două ori. Apoi mai număr încă o dată. În continuare, nu reușesc să admit; e prea bizar.

Dar altă explicație nu există.

Sunt însărcinată.

Hanne

Manfred, polițistul gras și roșcovan, inițiază ședința. Se ridică în picioare, se îndreaptă agale spre panou și-și împinge cu degetul arătător ochelarii de modă veche cu ramă de baga și mai sus pe șaua nasului. În jurul mesei stă șeful anchetei preliminare — un procuror tânăr și blond pe nume Björn Hansson — și șeful poliției criminale, Greger Sävstam. Sánchez se află și ea aici, la fel și Peter, care stă în spatele meu. Sunt recunoscătoare că astăzi s-a așezat acolo și nu în fața mea. Nu știu dacă aș fi fost în stare să-i înfrunt privirea.

În micul meu caiet, scriu cu migală numele tuturor celor prezenți, titlurile lor și felul în care arată. Doar o măsură suplimentară de precauție. Îmi este deosebit de dificil să rețin numele.

Am fost de acord să particip la anchetă, cu condiția ca volumul de muncă să nu devină prea mare pentru mine. Poate că e o naivitate să cred că voi fi în stare să fac față muncii, în ciuda bolii mele, dar continui să-mi spun că mă voi descurca. Adevărul e că nu sunt atât de confuză. Nu încă. Memoria de scurtă durată e cea mai afectată și unele cuvinte au tendința să dispară pur și

simplicu (cum ar fi numele prim-ministrului și al regelui, de care m-a întrebat medicul la ultima vizită).

Îmi place să-mi imaginez memoria ca pe o țesătură, iar țesătura mea are găuri în ea ici și colo. Găuri mici, urâte, care cu timpul vor crește și se vor înmulți. Ca și cum cineva ar fi folosit o țigară ca să facă găuri la întâmplare în țesătura mea. Deocamdată pot să le compensez, să le ascund față de oamenii din jurul meu. Dar până la urmă boala va devora țesătura, până când puținele piese rămase vor fi susținute doar de câteva fire subțiri.

Câteodată mă întreb cu ce voi mai rămâne atunci. Vreau să spun că o persoană e formată din experiențele acumulate, din gânduri și amintiri. Dacă acestea dispar — eu cine mai sunt? Altceva? Altceva?

Manfred Olsson își drege vocea și se sprijină de perete.

— M-am gândit să încep cu noile informații care s-au ivit în legătură cu cazul. Am interogat deja nouă dintre colegii lui Jesper, cinci prieteni, pe mama și pe tatăl lui și două foste prietene. De vineri, niciunul dintre ei n-a mai luat legătura cu Jesper. Nimeni nu știa unde a plecat să-și petreacă zilele libere sau unde ar putea fi acum. Portretul care începe să se contureze este acela al unui bărbat extrem de ambițios și de motivat cu puține interese în afara serviciului, în afară de sport și de femei. S-a vorbit în media despre legăturile criminale ale lui Orre, dar nu am găsit nicio dovadă care să susțină asta, cu toate că are o cunoștință îndepărtată care a fost condamnată pentru o acuzație minoră legată de droguri. Apoi am vorbit cu vecinii. Nimeni nu a văzut nimic ieșit din comun în seara cu pricina. Niciunul dintre ponturile pe care le-am primit de când dispariția lui Orre a fost făcută publică nu

au condus la vreun rezultat. I-am cercetat de asemenea adresa de mail și mesajele telefonice fără să găsim ceva remarcabil, dar asta nu înseamnă neapărat ceva — ar putea să aibă un număr privat despre care să nu avem cunoștință. În momentul de față investigăm această posibilitate. Ieri a fost pus sub urmărire, așa că nu avea cum să părăsească între timp țara. Toate punctele de control de la graniță au fost informate. Și dacă încearcă să retragă niște bani, vom observa imediat. Din păcate, asta e tot ce avem despre Jesper Orre în momentul ăsta. A... am vorbit cu Laboratorul Național de Medicină Legală și ei ne-au spus că maceta găsită în holul lui Orre e o panga, o ustensilă folosită în Africa de Est, care are o lamă mai lată și un vârf mai ascuțit decât cel al unei macete obișnuite.

Manfred atârână o fotografie a macetei pe panou, arată în direcția armei și spune:

— Mânerul e sculptat din ebonită. Au spus că e un obiect destul de neobișnuit și probabil destul de vechi. Poți găsi exemplare asemănătoare la licitațiile speciale. Pe mâner nu s-au găsit amprente, ceea ce indică faptul că ucigașul le-a șters după înfăptuirea crimei. Cu toate astea, pe lamă a fost găsită amprenta lui Jesper Orre.

Sánchez scoate un ușor fluierat.

— L-am prins, spune ea.

— Nu chiar. Nu putem să demonstrăm decât că a atins maceta, nimic altceva. Laboratorul Național și experții legiști lucrează la compararea loviturilor primite de victima noastră cu cele primite de Miguel Calderón în urmă cu zece ani și au promis să ne dea un raport până mâine sau cel târziu până poimâine. Sângele găsit pe hol aparține victimei. Însă urina provine de la un bărbat. Laboratorul Național nu a reușit încă să obțină un profil

ADN complet, dar se lucrează la asta. După cum știți, e mult mai greu să obții ADN din urină decât din sânge sau țesut.

— Deci urina provenea de la un bărbat. Ce înseamnă asta? întreabă Sánchez.

— Că un bărbat s-a pișat pe hol, răspunde Manfred.

În încăpere se aud chicote înăbușite.

— Da, am înțeles asta. Dar de ce?

— Va trebui să ne dăm seama singuri de asta, răspunde Manfred.

— S-a găsit urină și la locul crimei Calderón? întreb.

Manfred clatină din cap și continuă:

— Nu. Am vorbit de asemenea cu experții care au verificat restul casei lui Orre.

Nu a fost găsit nimic ieșit din comun, cu excepția unui coș cu lenjerie intimă feminină folosită, ascuns într-un dulap din spălătoria aflată în pivniță. Luând în considerare interogatoriul pe care eu și cu Peter i l-am luat Anjei Staaf, despre care v-am spus mai devreme, putem să tragem concluzia că Orre colecționează lenjerie folosită. Cred că îl face să se excite.

Râsete răzlețe. Care se sting imediat ce șeful poliției criminale, Greger Sävstam, îi măsoară cu severitate pe cei de la masă.

— S-a mai găsit și altceva, continuă Manfred. O pereche de chiloți folosiți, plini de sânge, care fuseseră ascunși sub patul lui Orre de la etaj.

— Acea perioadă a lunii? sugerează Sánchez.

Manfred clatină din cap.

— Petele de sânge sunt vechi și, ținând cont de dispunerea lor, experții sunt de părere că cineva a folosit chiloții ca să oprească sângerarea unei răni. De exemplu,

prin înfășurarea acestora în jurul unui braț sau al unei mâini. Încă nu știm dacă asta are sau nu vreo relevanță pentru ancheta noastră.

Manfred răsfoiește carnetul legat în piele și continuă:

— A, și încă un lucru. Peter a vorbit cu compania de asigurări care investighează focul din garajul lui Orre. Mi-au spus că cel mai probabil e vorba de incendiere premeditată. În urma analizei chimice a cenușii au găsit urme de vopsea. Poliția locală e de asemenea implicată și am luat legătura cu ei. Până acum nu există niciun suspect. Cei de la compania de asigurări au sugerat că ei ar băga mâna în foc că a fost Orre.

— Care este situația lui financiară? întreabă Greger Sävstam cu un limpede accent din sud.

— E bună, răspunde Peter din spatele meu.

Nu mă întorc, și-mi trece din nou prin minte că poate n-a fost o idee atât de bună să vin aici. Dar îmi spun că sunt suficient de puternică să rezist la câteva ședințe alături de omul care mi-a distrus viața în urmă cu zece ani. Dacă m-aș abține să fac ce-mi face plăcere din teama de a mă confrunța cu trecutul meu, ar însemna să-l las să câștige. Și e important să-mi pun viitorul pe primul loc, pentru că mi-a mai rămas foarte puțin din el.

— Are un venit anual de patru milioane, continuă Peter. În plus, deține acțiuni a căror valoare se ridică undeva la circa trei milioane. Și, din câte știm noi, nu are datoriile.

Greger Sävstam se foiește pe scaun.

— Cum poate un tip ca Jesper Orre să dispară fără să lase nicio urmă?

Manfred își drege vocea.

— Toată poliția îl caută.

— Am o senzație proastă în legătură cu asta, spune Greger Sävstam, apoi se ridică în picioare și-și vârmă mâinile în buzunarele pantalonilor de stofă șifonați. Nu avem nimic. O macetă veche cu mâner de ebonită și o pereche de chiloți plini de sânge nu vor duce la rezolvarea cazului. Au trecut trei zile, jurnaliștii sună non-stop și nici măcar nu știm cine e victima ori unde se află Jesper Orre. Nu am de gând să pic de prost la întâlnirea cu comisarul doar pentru că voi nu ați reușit să avansați.

— Măine ne întâlnim cu auditorul intern de la Clothes&More, spune Manfred. Se pare că au pornit un fel de anchetă în legătură cu Orre. Se zvonește că a lăsat compania să suporte cheltuielile pentru petrecerea organizată cu ocazia împlinirii vârstei de patruzeci de ani. Poate vom reuși să aflăm ceva de la ei.

Greger Sävstam pare sumbru și obosit. Își dă ochii peste cap, ca și cum răspunsul lui Manfred i s-ar părea enervant.

— Chiar dacă a delapidat banii companiei, asta nu ne va ajuta în legătură cu ancheta. Putem să recurgem la altceva? Ceva mai radical? Să ne adresăm mass-mediei și să le cerem ajutorul?

— Faptul că Jesper Orre a dispărut și că o femeie a fost găsită moartă în casa lui a fost deja făcut public, începe Manfred.

Greger Sävstam își flutură iritat mâinile.

— Da, știu. Nu la asta mă refeream. Am putea să publicăm o fotografie a victimei? Ca măcar să putem s-o identificăm?

— A suferit răni grave... De obicei nu..., începe Manfred.

— Mă doare în cur de ce facem de obicei! Trebuie să înaintăm în cazul ăsta la următorul nivel. Nu putem să

stărn aici și să tăiem frunză la câini, scobindu-ne în buric, întrebându-ne de ce îi plăcea să miroasă lenjerie intimă purtată.

— Am putea să-l rugăm pe unul dintre artiștii noștri să facă o reconstrucție, o imagine a feței, sugerează Sánchez. Nu e la fel de șocantă ca publicarea unui... cap tăiat, mutilat.

Greger îi aruncă o privire obosită.

— De mult timp n-ai mai avut o idee atât de bună, Sánchez. Dă-i bătaie!

Stau într-un fotoliu mare de piele în fața șemineului; citind rapoartele investigației preliminare pentru cazul Calderón. Focul trosnește, iar pe masa de cafea joasă din marmură de lăngă mine arde o lumânare. E o senzație ciudată să văd vechile rapoarte la care am contribuit și eu. Mă gândesc că au trecut atât de mulți ani și totuși s-au întâmplat atât de puține lucruri. Trăiesc în același apartament, alături de același bărbat. Doar câinele e altul.

Mă uit la Frida, încovrigată la picioarele mele pe covor. Trupul ei negru tremură și lăbuțele ei tresar în aer, ca și cum ar visa vreo vânătoare sângeroasă.

Îmi reiau lectura. Îmi aduc aminte că la data respectivă am observat că pleoapele victimei fuseseră lipite ca să rămână deschise. Închid ochii, simt căldura care radiază dinspre foc spre trupul meu și mă gândesc. De ce să lipești cu bandă adezivă pleoapele victimei tale lipsite deja de viață — așa cum a dedus medicul legist că s-a procedat cel mai probabil. Pleoapele fuseseră lipite post-mortem. Teoria era susținută de prezența petelor de sânge de sub banda adezivă.

Așadar, ucigașul lipește cu bandă adezivă pleoapele victimei și plasează capul în așa fel încât următoarea

persoană care intră în apartament să întâlnească privirea mortului. De ce? Știa ucigașul cine avea să-l găsească pe Calderón? Era un mesaj pentru acea persoană? Sau voia doar să umilească victima? Asemenea celților, care atârnav capetele dușmanilor de caii lor și se întorceau cu ele acasă pe post de trofee.

Nu apuc să-mi duc firul gândurilor mai departe, că aud cheia în încuietoare. Frida îngheață, apoi sare și aleargă în hol, fluturându-și coada. Știu că ar trebui să ascund rapoartele de investigație — Owe se va înfuria dacă le va vedea —, dar nu pot. În schimb, rămân așezată, cu hârtiile în poală.

S-a oprit în prag, părul gri îi e răvășit, obrajii de un roșu întunecat din cauza frigului. Puloверul lui roșu de Burgundia i se întinde peste burtă, iar postura îi dă de gol iritarea. Se întâmplă uneori să fie așa, morocănos încă de când ajunge acasă. De obicei e din cauză că s-a certat cu cineva la birou. După un timp, frustrarea pricinuită de vreun coleg incompetent sau de un pacient incomod tinde să se disipeze.

— Bună, spune el.

— Bună.

Rămâne în pragul ușii, lăsându-și greutatea când pe un picior, când pe altul, ca și cum n-ar ști prea bine ce să facă.

— Ce faci?

— Bine, îi spun. Tu?

Dă din umeri.

— Păi, ce pot să spun? Spitalul districtual nu atrage neapărat cele mai strălucite minți. Sunt atât de al naibii de obosit să-i tot învăț pe medicii ăștia străini, care nu-s în stare să facă diferența între un pacient

schizofrenic și unul bipolar! Și care nu sunt în stare să întocmească un raport decent, pentru că sudeza lor e de căcat.

— Sună rău!

Mormăie ceva, dar nu reușesc să înțeleg ce. E unul dintre acele sunete guturale pe care le scoate uneori. Poate că după atâta timp ar trebui să fiu în stare să le înțeleg, la fel ca părinții care înțeleg în mod instinctiv ce vor bebelușii lor atunci când țipă.

— Apropo, ai cumpărat vin pentru mâine? mă întreabă.

— Nu, eu... Au fost alte...

Vocea mi se stinge. Nu am uitat să cumpăr vin; doar că am fost foarte ocupată la secția de poliție. Dar nu prea pot să-i explic asta.

Oftează și se pregătește să se întoarcă, dar se oprește la jumătatea gestului.

— Totuși, ce citești acolo?

Acopăr hârtiile cu mâinile, dar e prea târziu. Mi-a observat deja ezitarea, a văzut gestul instinctiv de a ascunde ce am în poală.

— Nimic deosebit, îi răspund, dar el se îndreaptă deja spre mine.

Se oprește chiar în fața mea, o siluetă neagră uriașă proiectată pe șemineu. Se apleacă și-mi ridică mâinile cu o mișcare fermă.

— Ce naiba e asta?

Mirosul lui mă copleșește, amestecul acela stătut de fum și sudoare și încă ceva pe care nu pot să-l numesc, ceva ce-mi aduce aminte de varza călită.

— E un... raport de investigație preliminară.

— Văd și eu asta, îmi răspunde cu o voce cu o octavă mai ridicată decât de obicei. Mă întreb ce naiba caută la

noi în casă. Mi-ai spus că nu vei mai accepta alte sarcini din partea poliției.

— Nu, n-am spus asta. Tu ai spus asta.

Cu o singură mișcare, înșfacă hârtiile și le aruncă prin cameră. Cu coada ochiului, o văd pe Frida fugind în hol cu coada între picioare.

— La dracu', Hanne. Am discutat deja despre asta și am hotărât că nu e cazul. Nu te simți suficient de bine ca să lucrezi. Și acum mă contrazici și decizi să o faci indiferent ce-ar fi.

Când spune asta, cu toată solemnitatea lui condescendentă, în timp ce eu sunt înconjurată de duhoarea lui, ceva plesnește în mine. Se rupe, ca atunci când un zid de rezistență cedează și toată casa se prăbușește. Simt o mie de mici explozii în interior și toată furia pe care am adunat-o se umflă, căutând o cale de a ieși la suprafață.

Sar din fotoliu și încep să-i lovesc trupul enorm cu pumnii. Loviturile nu au niciun efect — nu au scop, țâșnind dintr-o disperare și deznădejde pe care nu prea pot s-o pun în cuvinte — cel mult îi provoacă surprindere.

— Nenorocitul! strig. Nu am hotărât nimic de felul ăsta. Ai spus că nu pot lucra. Tu ai decis. Ca de obicei. Tu, tu, tu! M-am săturat până peste cap să-mi spui ce să fac!

Îmi prinde brațele în aer, blocându-le într-o strânsoare puternică.

— Calmează-te! Ți-ai pierdut dracului complet mințile? Asta e o manifestare a bolii tale, nu înțelegi? Agresivitatea, depresia. E o boală.

Nu e ceva nou pentru Owe să asocieze toanele mele cu depresia. Mi-a spus de mai multe ori să încep să iau antidepresive — a căror îmbrățișare primitoare, prescrisă, mă îngrozește mai tare decât boala în sine.

— Nu mai da vina pe nenorocita mea de boală. Aici nu e vorba despre boală. Aici e vorba despre mine. Despre cât de tare m-am săturat de neobositele tale intimidări și nevoia ta de a mă controla.

Nu mai spun nimic și stăm amândoi acolo, în fața focului. Totul e nemișcat. Singurul zgomot e trosnetul focului și respirația mea găfâită. Strânsoarea lui e dureroasă.

— Dă-mi drumul! îi spun.

Se conformează și rămâne nemișcat în mijlocul încăperii, în timp ce eu strâng foile de pe jos și mă retrag în grabă în dormitor.

— Hanne, dragă. Ce s-a întâmplat?

— L-am părăsit, spun și depun valiza grea lângă mine pe podeaua de piatră a casei scărilor.

— O, dulceața mea. Haide, intră! Gunilla îmi ia valiza. Isuse, ce ai aici?

— Ai grijă cu spatele. Sunt cărți. Despre Groenlanda. Doar cele mai importante.

Gunilla dă încet din cap.

Frida mi-o ia înainte, alergând pe holul luminos al Gunillei, iar eu o urmez. Îmi scutur încălțările de zăpadă și-mi scot paltonul, îl agăț în cuierul plin de culoare, mă duc în living și mă cufund pe canapeaua albă a Gunillei.

— Spune-mi totul! Îmi zice, iar eu mă conformez.

Îi povestesc despre întâlnirea cu poliția. Despre Peter. Despre cazul de acum zece ani care a devenit din nou relevant și despre nevoia de a face ceva semnificativ cu timpul care mi-a mai rămas. Să pot folosi toate cunoștințele pe care le-am acumulat de-a lungul unei întregi cariere. Și apoi îi povestesc despre Owe, explicându-i ce dezgust îmi provoacă atitudinea lui limitativă, egocentrismul lui

și chiar și mirosul lui. Cum clocotesc de furie de luni de zile, până când totul izbucnește asemenea unui incendiu în pădure, lăsându-mă secată și epuizată. Despre faptul că nu mai pot să fac față acestei pârloliri emoționale.

— Păi, atunci era și timpul să te muți, e tot ce-mi spune când termin de povestit.

Întrebarea pe care o așteptam nu apare decât mult mai târziu, după ce am băut mai multe pahare de vin și am mâncat din brânza mucegăită oferită de Gunilla.

— Crezi că e o decizie înțeleaptă să-l părăsești tocmai acum, când nu știi cum te vei simți peste o lună sau peste un an?

Înainte de a-i întâlni privirea și de a-i răspunde e o scurtă pauză.

— Tocmai de-asta e atât de important. Nu vreau să-mi petrec alături de el timpul care mi-a mai rămas.

A doua zi dimineață, când mă trezesc, soarele strălucește pentru prima oară în ultimele săptămâni și picături grele de zăpadă topită cad pe glaful ferestrei. Mi se pare un semn, și atât senzația de jubilară, cât și cea de eliberare cresc în mine. În mijlocul întregii nefericiri, e aproape ca un drog, un val pe care să-l călărești cu placa de surf și să te lași dus de el.

Mă gândesc că, de-acum încolo, lucrurile nu pot lua decât o turnură pozitivă și iau în mână cartea scrisă de Louis-Jacques Dorais, despre limbajul și cultura inuiților. O răsfoiesc la întâmplare.

Zăpada cade de pe acoperiș și aterizează cu un bufnet surd pe glaful ferestrei.

Chestia asta cum că inuiții au atât de multe cuvinte pentru zăpadă e un mit, născut din pasiunea romantică

a civilizației vestice pentru popoarele primitive și relația lor simbolică cu elementele. Cu siguranță, inuiții au mai multe cuvinte pentru zăpadă — dar la fel avem și noi. Mai mult, nu există o „singură” limbă inuită. Mai exact, pe teritoriul arctic și în anumite părți ale Alaskăi, Canadei, Siberiei și Groenlandei, există mai multe limbi și dialecte.

Dar, ca de obicei, noi, oamenii, simțim nevoia să simplificăm, ca să facem față mai ușor realității. De fapt, la secția de poliție facem același lucru. Simplificăm, încercăm să înțelegem, facem asocieri și identificăm scheme în materialele complexe supuse investigației. Și poate că și noi facem aceeași greșeală: atribuim caracteristici oamenilor și aplicăm scheme ca să explicăm evenimente pentru că acestea corespund vederii noastre asupra lumii.

Mă gândesc din nou la cazul Calderón. E posibil să ne fi scăpat ceva? E posibil ca preconcepțiile noastre să fi dat o anumită coloratură evenimentelor?

Ciocănitul timid al Gunillei la ușă îmi întrerupe gândurile.

— Micul dejun? mă întreabă ea.

— Da, te rog. Sunt lihnită, îi spun, dându-mi seama că vorbesc serios.

Pentru prima oară în ultimele luni, simt că mi-e cu adevărat foame.

Emma

Cu o lună în urmă

Stau în metrou în drum spre muncă, încercând să înțeleg ce s-a întâmplat. În interiorul meu crește copilul lui Jesper, copilul nostru. Într-un loc întunecat și secret, un mic mormoloc cu coadă și branhii e pe punctul de a căpăta o formă umană.

E inimaginabil!

Nu prea reușesc să conștientizez faptul că sunt însărcinată; aici nu mai e vorba doar de mine și de relația mea cu Jesper. Acum ar trebui să hotărăsc dacă păstrez sau nu copilul. Acum nu mai am posibilitatea de a-l lăsa pur și simplu în urmă pe Jesper și de a merge mai departe. Ecuția s-a schimbat, iar el are dreptul să știe că aștept un copil, indiferent dacă e sau nu nemernicul secolului.

Trebuie să dau de el și să-i spun în față ce s-a întâmplat.

Când ajung la muncă, Mahnoor și Olga stau amândouă în camera angajaților bând câte o cană de cafea. Mai sunt douăzeci de minute până deschidem magazinul

și Björne încă n-a apărut, așa că putem să profităm de situație și să bem cafea.

— Cafea? întreabă Mahnoor.

— Da, te rog.

Îmi dau jos geaca și mă așez pe unul dintre scaunele albe din jurul mesei. Mahnoor așază cu grijă în fața mea o cană. În timp ce se apleacă în față, părul ei cade pe masă și observ cât e de frumos, genul de păr pe care mulți îl invidiază.

— Unde e Björne? întreb.

— Habar n-am, spune Olga. Poate că întârzie.

— Întârzie? Dar de obicei e foarte matinal. Poate că e bolnav, sugerez eu.

— Nu cred, bâiguie Mahnoor. Nu a mai lipsit de șase luni.

Pentru o clipă e liniște. Sorb cafeaua fierbinte și încerc să-mi ignor greața. Încerc din răspuțeri să nu mă gândesc la pasagerul clandestin aflat undeva adânc în trupul meu.

— Tu ai zece absențe luna asta, spune Olga și-și întoarce privirea către mine.

Nici urmă de tact sau de compasiune în vocea ei. Menționează acest lucru ca și cum i-ar spune unui client prețul unei perechi de pantaloni.

— Sunt sigură că nu va fi o problemă, spune Mahnoor și îmi atinge ușor mâna.

— Sigur că e o problemă. Dacă lipsești de prea multe ori, te concediază, spune Olga.

— Am fost bolnavă, spun.

— Nu contează, continuă Olga, ca și cum ar explica cel mai evident lucru de pe lume unui copil foarte mic, ori poate prost.

Bate darabana cu unghiile în masă, ca și cum acestea ar vrea să decoleze singure. Sunt atât de lungi, încât mâinile ei mă fac să mă gândesc la niște arme letale.

— Trebuie să ai grijă cu toate relațiile. Câteodată faci lucruri pe care nu vrei să le faci, de dragul de a cădea la o învoială. De exemplu, dacă eu vreau ca Alexej să fie fericit, când vine acasă îi fac sex oral.

— Hai, lasă-mă, protestează Mahnoor. Nu e chiar același lucru.

— Ba este. Trebuie să faci un efort, atât acasă, cât și la muncă.

Se vede că Mahnoor s-a enervat. Se ridică de la masă și aproape că-și aruncă în chiuvetă cana. Țâșnește lichid maroniu.

— Ești bolnavă, știi asta? Aici nu suntem în Rusia, spune ea și părăsește ofensată chichineta.

Mirosul puternic al parfumului ei stăruie în încăpere.

— De ce e supărată? murmură Olga.

— Nu știu.

— Poate din cauză că e musulmană.

— Poate.

Medităm preț de un moment la asta. Sună telefonul, dar Mahnoor ajunge înaintea noastră; probabil că a răspuns la telefonul de la casă, pentru că o aud vorbind cu cineva în magazin.

— Ai de gând să-i ceri iertare? o întreb.

— Să-i cer iertare? Pentru ce? Ea a fost luată de mine.

— Cred că voiai să spui „s-a luat“.

— În fine! Crede că e specială pentru că studiază la universitate.

Olga își ȧuguie buzele și-și încrucișează brațele la piept.

De-afară se aud zgomote de pași. Mahnoor apare din nou la ușă și-mi dau seama, uitându-mă la postura ei, chiar înainte să înceapă să spună vreun cuvânt, că s-a întâmplat ceva.

— E Björne, spune ea și aproape că nu mai poate să respire. A fost lovit de autobuz. Nu o să moară sau ceva de genul ăsta, dar va lipsi o perioadă. Cel puțin o lună.

Nici Olga, nici eu nu spunem nimic. Björne ne displace tuturor, dar nimeni nu-și dorește să pățească ceva. Imaginea trupului său subțire sub un autobuz mare mă face să-mi fie din nou rău.

— Bietul Björne, șoptește Olga.

— Da, săracul Björne, spune Mahnoor.

— Și acum ce facem? întreb.

— Trebuie să ne ocupăm singure de magazin, spune Mahnoor și își îndreaptă un pic spatele. Mi-au spus să preiau conducerea până la noi dispoziții.

Mă întreb dacă au decis s-o facă pe Mahnoor responsabilă de magazin sau au rugat-o pe ea doar pentru că s-a întâmplat ca ea să răspundă la telefon.

— A, și a mai fost ceva, spune Mahnoor. Au apărut din nou niște articole despre dragul nostru director general. Dacă vreun jurnalist încearcă să ne contacteze, trebuie să ne abținem de la orice comentarii. Toate întrebările trebuie adresate conducerii.

— Iar n-a fost băiat cuminte? zâmbește Olga cu viclenie. Mahnoor dă din umeri.

— N-am idee.

Însă Olga nu renunță.

— Prietena ta, cea de la departamentul de resurse umane. Ea-l investighează, nu-i așa?

— Nu lucrează în departamentul de resurse umane, lucrează la departamentul financiar, dar da, era ceva în legătură cu felul în care Jesper Orre s-a folosit de companie ca să plătească petrecerea de ziua ei de naștere. Dar nu știu nimic despre asta.

Mai târziu, prânzul meu constă într-o salată ambalată în plastic. Creveții sunt atât de lipsiți de gust și de moi, încât mi-e greu să-mi imaginez că provin din mare. Par mai degrabă să fi fost modelați din făină și supă concentrată de pește.

Stau în fața computerului de pe micul birou aflat în spațiul angajaților. La stânga e chicinața. Masa e acoperită cu reviste, iar pe teighea e o cutie de plastic cu câțiva creveți singuratici.

Îmi șterg mâinile cu un șervețel, trag tastatura mai aproape de mine și îl caut pe Jesper Orre. După doar câteva secunde, descopăr acest articol: „Jesper Orre acuzat de hărțuire sexuală”. Accesez pagina revistei și dau *scroll* în jos. O femeie care a „colaborat îndeaproape cu Jesper” timp de câțiva ani l-a acuzat de hărțuire sexuală. Articolul nu specifică cine este sau ce post deține, dar deduc că e cineva din conducere, pentru că au lucrat împreună. Poate că e o secretară sau cineva din departamentul de marketing. Nici Jesper, nici compania nu sunt dispuși să facă vreo declarație în legătură cu subiectul, dar „surse de încredere” susțin că s-a demarat o anchetă internă.

Mă mir. Dintr-un motiv sau altul, articolul nu mă deranjează. Jesper a vorbit adesea despre cât e de vulnerabil, despre cum oamenii din jurul lui pot fi împărțiți în două categorii: lingăii care încearcă din răspuțeri să fie

întotdeauna în preajma lui și cei care fac tot posibilul să-l saboteze ori de câte ori se ivește ocazia. Și de multe ori, când lingăii nu primeau ceea ce-și doreau, se transformau încetul cu încetul în sabotori.

Bănuiesc că femeia asta e o sabotoare. Jesper este o țintă ușoară acum; procesul e deja în desfășurare. Asta e o modalitate simplă de a atrage atenția și poate de a răzbuna o veche nedreptate. Jesper avea dreptate: e greu să fii în vârful ierarhiei. Acolo sus ești expus și nu poți avea încredere în nimeni.

Și totuși. Există întotdeauna posibilitatea să mă înșel. Până la urmă, cât de bine îl cunosc pe Jesper?

Mă uit din nou la articol, la numele autorului. Anders Jönsson. Numele îmi sună cunoscut. Oare unde l-am mai auzit?

Apoi îmi aduc aminte. Jurnalistul care a trecut pe la magazin, care voia să vorbească cu mine despre condițiile de la locul de muncă și care mi-a lăsat cartea lui de vizită. Acum e în coșul de pâine ticsit, lângă toate facturile mele.

Mahnoor intră în încăpere, se așază pe scaunul din fața mea.

— Ce faci?

Închid repede calculatorul.

— Nimic deosebit. Internetul de-acasă nu funcționează.

Încuviințează încet din cap.

— Apropo, te simți bine? o întreb. Mi s-a părut că mai devreme erai un pic supărată.

Mahnoor oftează și-și dă ochii peste cap.

— Nimic, doar că Olga are niște idei îngrozitor de nenorocite despre femei. Mă deranjează. Ai crede că vine direct din secolul nouășpe. Nu-i așa?

Mă gândesc la asta. Olga e diferită. Nu m-am gândit niciodată cu adevărat la atitudinea ei față de femei — mai degrabă la insensibilitatea ei, la felul în care observațiile ei, probabil în mod neintenționat, ustură asemenea unor palme.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, spun.

— Ei bine, eu m-am gândit, declară Mahnoor.

— Apropo, e în regulă dacă plec ceva mai devreme astăzi? o întreb.

Se uită la mine cu o privire cercetătoare și-și încrucișează picioarele.

— Sigur. E-n regulă. Oricum, cred că ar trebui să închid. Acum că sunt... responsabilă sau mă rog.

Adoptă o uitătură încruntată care e enervantă și comică în același timp.

— Mulțumesc, spun. Trebuie să rezolv ceva.

În timp ce Mahnoor și cu mine închidem magazinul, o femeie corpolentă cu părul blond și un palton mult prea mic pentru ea trece pe lângă noi și, fără să fiu în stare să mă abțin, gândul îmi fuge din nou la mama. Îmi aduc aminte de o zi când stăteam întinse pe pat, doar ea și cu mine. A fost unul dintre acele momente rare și prețioase de intimitate și iubire care de obicei se iveau după o lungă perioadă de timp în care mama și tata fuseseră obosiți și furioși. Mama îmi mângâia părul. Fața ei avea o expresie serioasă.

— Draga, iubita mea Emma.

Nu i-am răspuns, doar am închis ochii și m-am lăsat învăluită de căldura plăpumii și a afecțiunii ei.

— Îmi pare rău pentru... pentru... că sunt atât de morocănoasă și răutăcioasă uneori, a spus ea deodată.

Am deschis ochii și i-am întâlnit privirea. Părea îndurerată, ca și cum ar fi durut-o stomacul și ar fi avut nevoie de una dintre acele mici pastile albe pe care le ține pe raftul de sus al dulapului.

— Nu contează, i-am răspuns.

Încordarea ei s-a risipit.

— Doar că... uneori e atât de stresant... și sunt atât de obosită! Și atunci... îmi sare țandăra.

Cred că unei persoane îi poate sări țandăra la fel cum o geantă sau o sticlă îți poate scăpa pe jos. Dar dacă tot ai scăpat-o, de ce n-o ridici? Dar nu i-am spus asta, pentru că nu voiam să stric acel moment perfect și delicat. Mi-am dat seama că e responsabilitatea mea să gestionez momentul.

— E-n regulă!

— Nu, scumpete, de fapt nu e-n regulă. Voiam doar ca tu să știi asta. E vina mea când devin atât de furioasă. E greșit și e stupid și, ca adult, ar trebui să-mi pot controla mai bine toanele.

Vocea a început să-i tremure, dar eu voiam să previn cu orice preț momentul când va izbucni în plâns. Dintr-odată, mi s-a părut că cea mai importantă misiune de pe lume e s-o apăr de tristețe. Pentru că dacă ar fi început să plângă, nu ar mai fi fost în stare să se oprească, ziua ar fi fost distrusă și totul ar fi fost doar din vina mea.

— Nu cred că ești furioasă. Cred că ești drăguță.

— O, tu ești îngerașul lui mama, a bâiguit ea și m-a pupat pe gură.

Respirația ei mirosea a cafea acră și a lapte stătut, dar nu m-am tras înapoi. În schimb, am avut grijă să rămân complet nemișcată, astfel încât să mă poată pupa ca lumea. Fix în acel moment, în hol a sunat telefonul.

— Mă întorc imediat, a murmurat. Apoi s-a ridicat și și-a strâns halatul roz în jurul trupului corpulent.

Afară, soarele strălucea și copiii din clădirile din apropiere se duceau la școală. Tușeam deja de câteva zile, iar mama a insistat să rămân acasă, ceea ce l-a enervat pe tata. El era de părere că nu e cazul să „mă comport ca un copil mic”. Și, dacă stăteam în pat din cauza unei tuse, fără să am temperatură, era clar că mă comportam ca un copil mic.

M-am bucurat de acele zile petrecute acasă împreună cu mama. Îmi petrecusem atât de puțin timp în preajma ei când era fericită și plină de energie! Seara stătea mereu în bucătărie cu tata, bând bere, iar dimineața era mereu obosită și istovită și avea nevoie de odihnă.

— Nu, nu ținem animale de companie în casă. De ce?

Din hol, vocea mamei se auzea cu claritate. Avea vocea asta mică și ascuțită, cea care însemna că cineva începe să o enerveze. Era vocea pe care de obicei o avea seara, chiar înainte de a se înfuria de-adevăratelea, iar dozele de bere și farfuriile să înceapă să zboare prin bucătărie, țintite spre tata.

— Nu înțeleg. Cum adică nu poate să stabilească o relație cu ceilalți copii? Pe fiica mea nu o oprește nimic să se joace cu ceilalți copii. Are mulți prieteni aici în zonă.

S-a făcut din nou liniște.

— Nu cred. O s-o întreb, dar am impresia că și la școală are mulți prieteni.

Mă ridic să închid ușa. Dintr-odată, am simțit că mi se strânge pieptul, cu toate că nu simțeam nevoia să tușesc.

— Nevoi speciale. Cred că glumiți. Și cu ce-ar ajuta-o să petreacă timp împreună cu animalele? Mie asta îmi sună

complet aiurea. Cum te poate ajuta pierirea unui cal sau răsfățarea unui cățeluș să fii mai puțin timid? Și da, cred că e vorba de timiditate, nimic altceva, pentru că...

Am închis ușa și m-am dus înapoi în pat.

Afară, dincolo de fereastră, explodase vara timpurie. Copacii și tufele te orbeau cu tonurile lor de verde. Plantele perene din răsadul de flori aveau inflorescențe înalte și elegante; tufele de măceș de lângă leagăne erau stropite cu flori roz care curând aveau să se transforme în fructe tari, pline de praf de scărpinat de cea mai bună calitate.

Stăteam întinsă pe pat, sperând că mama avea să se oprească în curând din vorbit. Că avea să se întoarcă și să se urce în pat și să fie calmă și blândă.

Îmi doream ca ea să mă răsfete din nou.

Strânsoarea din piept era neobișnuit de intensă. Ca și cum cineva ar fi înfășurat strâns în jurul trupului meu o coardă pentru sărituri.

Apoi am văzut ceva. Ceva se mișca pe podea, lângă pat. Am ridicat cu grijă borcanul de sticlă. Pe una dintre acele crengi golașe, crestate, stătea un mare fluture albastru. Corpul îi era negru și rotund și un pic păros. Aripile erau de un albastru cobalt intens, tivite cu negru. Își mișca grațios aripile în sus și-n jos, ca și cum ar fi învățat din nou să se miște după ce a petrecut atât de mult timp în micul său cocon.

E întuneric în timp ce trec prin piața Sergels torg, apoi în jos pe Hamngatan. Umbrela mă protejează doar parțial — picăturile de ploaie sunt împinse sub ea de rafalele de vânt. Străzile sunt ciudat de goale și doar pietoni ocazionali trec în grabă prin întuneric. Când ajung la Regeringsgatan e deja ora cinci. Marele magazin C&M e

iluminat ca un vapor de croazieră, strigându-și mesajul, promițând o viață mai bună, mai palpitantă de partea cealaltă a vitrinei. Câteva femei cu părul ud hoinăresc fără ținută printre rafturi, căutând printre articolele de îmbrăcăminte.

O iau la stânga pe Norrlandsgatan și continui să mai merg vreo nouăzeci de metri. Zăresc pe partea cealaltă a străzii intrarea de la sediul central al Clothes&More. Ușa de lemn e luminată discret. Aproape că pare să lumineze în întuneric.

Lângă mine e o intrare. Mă strecor în întuneric, bucurându-mă să mă pot adăposti de ploaie. Aici pot aștepta fără să fiu văzută. Întrebarea e dacă o să reușesc să-i disting pe cei care intră și ies pe ușa aflată pe partea cealaltă a străzii. Nu e chiar atât de aproape și e întuneric.

Îmi pun mânușile și mă pregătesc să aștept. După aproximativ cinci minute, ușa se deschide și ies două femei cam de aceeași vârstă cu mine. Râd zgomotos și traversează strada în timp ce-și deschid umbrelele. Vântul întoarce una dintre ele pe dos. Râd și mai zgomotos. Sunt destul de sigură că nu au cum să mă vadă stând cuibărită în întuneric.

De câteva ori mă surprind gândindu-mă: oare îmi pierd mințile?

Stau în ploaie, spionându-l pe Jesper. Ca un urmărit. Dacă cineva mi-ar fi spus cu o lună în urmă că voi face asta, aș fi crezut că persoana aceea e nebună.

Totuși. Dată fiind situația, nu prea știu ce altceva să fac. Trebuie să vorbesc cu el. Îmi dau seama că sunt atât de multe lucruri pe care nu le știu despre Jesper, goluri nesfârșite și atât de puțin teren ferm pe care să mă pot sprijini! Încep să mă întreb dacă l-am cunoscut vreodată cu adevărat.

În următoarea oră, ploaia continuă să cadă cu aceeași dârzenie. Din când în când, ușa de pe cealaltă parte a drumului se deschide și pe ea ies oameni și dispar în întuneric. Nu se întâmplă nici măcar o dată să se uite cineva în direcția mea. E ca și cum aș fi invizibilă, ca și cum m-aș fi transformat într-o piatră de pe jos.

În ciuda faptului că stau sub un acoperiș, câte o picătură de ploaie reușește să ajungă totuși până la mine. Mi se oprește în păr, pe ceafă, la încheieturi. Fac câțiva pași să mă încălzesc. Plesnindu-mi discret brațele în întuneric.

La exact zece minute după ora șase, Jesper iese pe ușă.

Îl recunosc imediat. Are un palton negru, descheiat, îmbrăcat peste sacou, care flutură în urma lui în vânt în timp ce traversează în grabă strada. Brusc, simt că nu mă mai pot mișca; ca și cum trupul nu mi-ar mai răspunde la comenzi, ca și cum m-aș fi transformat într-o bucată de carne necooperantă, înghețată bocnă pe strada umedă.

Cred că a trecut cam o săptămână de când ne-am văzut ultima oară. Cu toate astea, mi se pare că au trecut luni de zile. Toate acele apeluri, mesaje și, iată-l, omul pe care-l iubesc, o umbră care trece pe lângă mine prin ploaie.

Apoi paralizia își slăbește strânsoarea. Fac câțiva pași, îndepărtându-mă de intrare și mă iau după el. Ploaia îmi biciuie fața, dar nu am timp să mă opresc și să-mi deschid umbrela, nu vreau să risc să-l pierd în întuneric.

Mersul lui e încrezător și are o anumită grație, aproape ca și cum ar dansa în ploaie. Apoi, dintr-odată, dispare, înghițit de asfaltul de pe Regeringsgatan. Grăbesc pasul și, când ajung în locul în care l-am pierdut din vedere, descopăr intrarea într-o parcare.

Desigur!

De ce nu m-am gândit la asta? Bineînțeles că vine cu mașina la muncă. Cum aş putea să-l mai urmăresc acum?

Mă uit în jur. Nu văd niciun taxi sau vreo mașină prin apropiere. Văd o ușă care se deschide la vreo douăzeci de metri în fața mea. Farurile sunt vizibile din interiorul clădirii. Conduce un Lexus negru. Câteva secunde, îi văd silueta proiectată pe luminile parării. Apoi iese din garaj și dispare în întuneric în direcția pieței Stureplan.

Nu-mi mai pasă de ploaie, nici n-o mai simt. Parcurg Hamngatan în direcția Nybroplan. Dacă mă grăbesc, voi ajunge acasă în cincisprezece minute, dar ce mai contează? Acolo nu mă așteaptă nimeni și nu am nimic de făcut.

Kungsträdgården e tăcut și pustiu și simt dintr-odată impulsul de a traversa strada, de a intra în parc și de a găsi un loc în care să mă întind, poate sub un copac uriaș. Să las iarba umedă să mă accepte, să amorțesc complet. Să devin una cu plantele, pietrișul și frunzele umede ale sfârșitului de toamnă. Să dispar. Să uit. Poate chiar să mor.

Apoi mă gândesc la Woody.

Mi-e greu să nu mă gândesc la el acum, când totul a luat întorsătura pe care a luat-o.

La prima vedere, înfățișarea lui era mai degrabă neremarcabilă. Păr întunecat lung până la umeri, blugi purtați care erau întotdeauna un pic cam mari. Cămăși în carouri. Și era mai în vârstă, normal.

Avea cel puțin douăzeci și cinci.

În semestrul acela s-a vorbit mult despre Woody. Toate fetele din clasă îl bârfeau. Nu prea simțeam că fac

parte dintre ele. Eram mai degrabă un outsider, observând jocurile sociale, fără să iau cu adevărat parte la ele. Poate eram un pic timidă sau poate că pur și simplu nu eram interesată.

Poate că nu-mi aduc aminte cum trebuie.

În toamna aceea am confecționat cuțite pentru unt și boluri și alte obiecte nefolositoare care aveau să fie date membrilor familiei și prietenilor. Nu eram în stare să fac un cuțit pentru unt mai de doamne-ajută. La început avea o formă ciudată și era prea mare, iar când am încercat să corectez proporțiile a devenit din ce în ce mai mic, transformându-se în ceva ce semăna cu o scobitoare groasă.

— Ai grijă să nu dispară cu totul, mi-a spus Woody într-o zi și mi-a făcut cu ochiul.

N-am știut ce să spun, dar am simțit că roșesc. Crezi că e chipeș? mă întrebase Ellin mai devreme în decursul zilei. Nu știu, îi răspusesem cu sinceritate, pentru că înainte de asta nu mă gândisem niciodată în felul acela la el. Era doar unul dintre profesorii mei, cu toate că ceva mai tânăr și mai puțin indiferent decât ceilalți.

Dar oricum. Super în vârstă.

— Dacă vrei, te ajut eu mai târziu, a spus Woody și și-a trecut degetul mare peste suprafața abrazivă a lemnului, împingând bucăți de rumeguș pe masă.

Am simțit că mă privește, dar n-am îndrăznit să-i întălnesc privirea, am dat doar din cap fără o vorbă.

În același an în care tata a căzut în groapa aceea întu-necată. Una pe care doar el putea s-o vadă și care dintr-un motiv sau altul era atât de adâncă, încât nu putea să iasă din ea. Captiv în deznădejde și frică, își petrecea zilele

într-o izolare autoimpusă în apartamentul nostru de pe Kapellgränd. Au spus că e depresie. Tata zăcea în pat, devenind din ce în ce mai obosit, holbându-se la posterul cu alge, ca și cum acele frunze lungi i-ar fi putut da vreun răspuns. Mama a încercat să stea de vorbă cu el. Aveau conversații lungi, în șoaptă, în dormitorul lor. Am încercat să înțeleg ce-și spuneau, dar n-am reușit niciodată. În orice caz, trebuie să fi fost ceva îngrozitor dacă erau nevoiți să vorbească în șoaptă.

Dozele și sticlele de bere au dispărut din bucătărie cam în același ritm cu înrăutățirea situației lui tata. Acum mama era cea care mă aștepta cu cina când ajungeam acasă: chifteluțe sau cârnați cu feli de roșii sau de ceapă așezate lângă ele. Nu eram obișnuită ca ea să facă lucrurile casnice și asta mă făcea să fiu nervoasă. Micile proiecte ale mamei se terminau adesea cu un dezastru. Ca atunci când a încercat să coasă perdelele. Deoarece perdelele nu i-au ieșit simetrice, a rupt în fâșii lungi materialul și l-a aruncat pe fereastră. Fâșiile au atârnat cu lunile prin tufe, o aluzie la perdelele care nu au devenit niciodată și la temperamentul periculos de exploziv al mamei. L-a lovit pe tata cu mașina de cusut în fluierul piciorului, iar el s-a ales cu o vânătăie mare, albastru-închis.

M-am uitat din nou la cuțitul meu pentru unt. Am suspinat.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Elin când mi-a observat privirea dezaprobată.

— E urât.

Elin nu a spus nimic. În schimb, și-a reluat lucrul la cutia mică și atrăgătoare din lemn la care lucra. Lui Elin îi ieșea bine tot ce făcea la atelierul de tâmplărie. Era ca și cum mâinile ei ar fi posedat un fel de cunoaștere mistică,

ca și cum ar fi știut în mod intuitiv ce au de făcut când intrau în contact cu lemnul ori materialul textil, ori hârtia. Nu erau ca mâinile mele. Ele refuzau să facă ceea ce le comandam; distrugeau tot ce atingeau. Sau cel puțin așa simțeam.

Elin trecea cu grijă șmirghelul peste capacul deja perfect ca să netezească vreo iregularitate invizibilă, făcând în același timp un balon mare de gumă Hubba Bubba. Marie, care stătea la masa din fața noastră, s-a lăsat pe spate și s-a întors spre Elin.

— Te duci la petrecerea lui Micke?

Elin a dat din umeri.

— Nu m-am decis încă. Petra organizează o petrecere în aceeași seară.

— Petra e o ciudată.

Elin i-a aruncat un zâmbet strâmb.

— Micke e un patetic.

Marie a râs satisfăcută de analiza făcută de Elin evenimentelor de vineri seara, și-a dat părul lung peste umeri și s-a întors. Între timp, eu continuam să mă uit la cuțitul meu deformat. Nimeni nu m-a întrebat vreodată dacă vreau să mă duc la o petrecere. Dar nici n-am fost hărțuită. Niciunul dintre colegii mei nu arătase răutate față de mine. Per total, era ca și cum eu n-aș fi existat pentru ei. Aș fi putut la fel de bine să fiu una dintre mobilele din încăpere.

Nu prea știam ce să simt în legătură cu asta. Poate că ar fi fost cazul să mă simt tristă, ostracizată, insultată. Dar adevărul este că eram de părere că e un lucru fain că nu sunt nevoită să particip la acel joc. Nu simțeam nevoia să mă duc la petrecerea lui Micke și să mă îmbăt și să vomit pe patul de flori sau să leșin în baie. Nu voiam să ascult

la nesfârșit ce nu-i convine lui Marie la prietenul ei sau să frec menta cu Elin pe lângă chioșc. Eu preferam să stau acasă și să mă uit la televizor.

A sunat clopoțelul.

Încăperea a început să se golească, dar Woody mi-a făcut semn să rămân.

— Nu prea îți place să vorbești, a spus el.

Nu știam ce să-i răspund. Am strâns mai tare cuțitul pentru unt și am simțit cum mâna îmi devine umedă de transpirație. Obrajii mi-au luat foc.

— Ești frumoasă, știi asta?

Woody și-a tras un scaun și s-a așezat lângă mine. S-a aplecat în față astfel încât fețele noastre erau acum aproape.

— Mulțumesc, am spus.

I-am întâlnit privirea pentru prima dată. Ochii lui erau apropiați, un căprui care emana căldură, tivți cu gene lungi și negre. În părul lui negru, des, se iveau ici și colo câteva fire cenușii ca niște copaci morți într-o pădure de altfel bogată.

— Îmi pare rău, nu vreau să fiu insistent, dar vreau să te întreb ceva.

A tăcut, a chicotit și a dat încet din cap, ca și cum i-ar fi fost rușine. Afară pe coridor, zgomotului de râsete și pași le-a luat locul liniștea.

— Da?

Și-a închis ochii.

— Ai un iubit, Emma?

Când ajung acasă, mirosul familiar de mâncare și de fum stăut de țigară mi se pare neobișnuit de liniștitor. Îmi studiez mâinile. Sunt umede și palide, dar tremurul

a încetat. Undeva în întunericul de afară, Jesper Orre și-a parcat Lexusul mare și negru și a ajuns acasă, indiferent ce-ar numi el astfel. Încerc să nu mă gândesc la asta, dar ideea că probabil stă undeva pe o canapea, ținând poate un pahar de vin alb în mână mă rănește.

Pe măsură ce urc scările, ghetele mele lasă urme umede pe scările uzate de piatră. Începe să-mi devină clar faptul că Jesper îmi ascunde ceva. De ce se întâlnea cu mine doar în locuința lui temporară sau la mine acasă? De ce era de o importanță vitală pentru el să nu fim văzuți împreună? Nu putea fi vorba doar de slujba lui. Nu-i așa?

Stau în fața camerei mele, cu respirația tăiată de efortul de a urca cinci rânduri de scări. Trupul a început să se relaxeze, să se încălzească în sfârșit.

Imediat ce bag cheia în zăvor, îmi dau seama că ceva nu e în regulă. Ușa e descuiată și, când o deschid, din interiorul apartamentului se aude o bubuitură. Întotdeauna încui ușa când plec și nimeni altcineva nu are cheile de la apartamentul meu, nici măcar Jesper.

Mă uit în jur. În spatele meu, casa scărilor e cufundată în întuneric și tăcere. Dacă cineva se ascunde jos în beznă, nu-l pot vedea. Gândul mă face să simt un nod în stomac.

Întredeschid cu grijă ușa de la intrare. Holul e tăcut și gol. Nu există niciun indiciu care să arate că cineva a fost aici. Întind mâna, băjbâi după întrerupător. Câteva secunde mai târziu, holul e inundat de lumină, iar eu pășesc cu precauție înăuntru.

Nimic nu pare să fi fost atins, dar simt ceva. Un curent de aer rece traversează apartamentul, strecurându-se pe lângă gleznele mele. Închid ușa în spatele meu și aerul devine din nou nemișcat, dar continuă să fie frig, prea

frig și mă întreb dacă nu cumva e deschisă vreo fereastră. Fără să-mi scot pantofii, mă duc în living și aprind lumina din tavan. Totul pare neschimbat: fotoliile Malmsten, zvelte, verzi, măsuța cu cărțile de fizică îngrămădite pe ea. În ultima săptămână nici măcar n-am avut timp să mă gândesc la școală. Pentru o clipă mă întreb dacă n-ar trebui oare să-mi pun și cărțile de fizică în coșul de pâine, ca să nu le mai văd.

În timp ce mă îndrept spre bucătărie, îmi dau seama că ceva nu e în regulă. Zgomotul ploii și al orașului se aude prea clar, aproape ca și cum aș fi ieșit din nou afară în furtună. Aprind lumina și mă opresc în pragul ușii.

Fereastra e deschisă.

N-o deschid aproape niciodată și acum iat-o, larg deschisă, invitând noaptea în apartament. Mă duc să o închid, dar în timp ce fac asta, mă trăsnește.

Sigge.

Îl chem pe nume și-l caut prin toate camerele. Sub pat și canapea, în dulapuri, pe etajera pentru pălării, în baie. Sigge nu e de găsit. Nu are obiceiul să se ascundă, așa că devin din ce în ce mai convinsă că a sărit pe fereastră și a dispărut.

În timp ce mă întorc în bucătărie, încerc să-mi aduc aminte dacă am încuiat ușa, dar dimineța e o lacună și nu reușesc să-mi aduc aminte nici măcar o imagine. Au trecut doar câteva ore și totuși e atât de departe!

Mă aplec pe fereastra de la bucătărie, cât îndrăznesc de mult, și-l strig pe Sigge. Ploaia îmi biciuie ceafa. Cinci etaje mai jos, curtea e doar un dreptunghi întunecat. Copacii și tufele se leagănă în vânt, dar nici urmă de Sigge. Trag repede haina pe mine, deschid ușa din față, cobor scările aproape alergând și ies în curte.

Mirosul de frunze în putrefacție și de pământ umed e copleșitor. Merg pe pietrele de pavaj până într-un loc care estimez că e chiar sub fereastra mea de la bucătărie, îmi întorc capul în sus și mijesc ochii în ploaie. Undeva sus, departe, zăresc fereastra deschisă. E o distanță de circa zece metri, dacă nu mai mult.

Oare pisica mea putea să supraviețuiască la o cădere ca asta?

Pe pietrele de pavaj nu e nimic. Mă las pe vine. Aproape de zid, în locul în care piatra e aproape uscată, e o pată întunecată. O ating ușor și apoi îmi examinez degetele.

E sânge.

Descopăr urme șterse de sânge orientate spre stradă. Le urmez fără să mă ridic în picioare ca să văd unde duc, dar ploaia le-a dizolvat.

Între zid și clădire e o deschizătură îngustă, suficient de mare ca o pisică să se poată strecura pe strada Valhallavägen. Mă aplec în față și mă zgâiesc prin ploaie; nu văd nimic altceva decât mașini indifferente trecând prin întuneric.

Peter

Ultimele zile au fost al naibii de grele. Pe de-o parte, din cauza anchetei care a ajuns într-o fundătură și, pe de alta, din cauză că prezența lui Hanne la ședințe îmi dă o stare de nervozitate. Stă acolo fără să scoată o vorbă, și e și normal să fie așa; studiază cazul. Dar mă deranjează. Și are ceva acuzator în privire.

Câteodată am senzația nedefinită că așteaptă ca eu să iau inițiativa în vreun fel. Să vorbesc cu ea. Poate chiar să-i explic de ce am făcut ce-am făcut. Sau să fie doar conștiința mea încărcată, care-mi joacă feste?

Cred că așa e viața. Te mănâncă și te înțeapă ca un furuncul pe fund și singura modalitate de a pune capăt suferinței tale e să-i pui capăt vieții.

Dar încă nu sunt pregătit.

Mașina se oprește și vocea lui Morrissey se întrerupe.

— Ăăă... Lindgren. Ai adormit?

Mă întorc spre Manfred, zâmbesc a părere de rău și sar din mașina pe care tocmai a parcat-o în garajul magazinului universal NK.

— Voiam doar să mă asigur că ești încă aici.

— Sigur, sunt în regulă.

Coborâm scările garajului și ajungem pe Hamngatan.

Cumpărăturile de Crăciun sunt în plin avânt și trotuarul e plin de oameni. Apa picură de pe fiecare acoperiș și pervaz; zăpada s-a topit aproape complet, mai sunt doar câteva grămezi mici și murdare, lipite de fațadele clădirilor. Cerul e albastru, iar aerul e umed, curat și înviorător, asemenea hainelor puse de curând la uscat. Razele soarelui se varsă printre clădirile înalte, jucându-se pe drumul din fața noastră în timp ce traversăm strada. Mijesc ochii în lumina puternică și caut intrarea în sediul central Clothes&More.

Agnieszka Lindén ne întâmpină la recepție. Are în jur de patruzeci de ani și poartă un costum albastru-închis, foarte potrivit. Părul blond, cam subțire, e aranjat într-o tunsoare bob simplă, dar elegantă, iar obraji ei sunt moi și îmbujorați. Are o înfățișare sănătoasă și-mi amintește vag de una dintre profesoarele mele din liceu, Sirkka, care obișnuia să ne recomande un duș rece ca gheața pe stomacul gol în fiecare dimineață (după alergare, sarcină care trebuia îndeplinită tot înainte de micul dejun).

— Bine ați venit, spune ea și ne strânge pe rând mâinile, mă privește câteva clipe, apoi face un gest în direcția coridorului, ai cărui pereți sunt tapetați cu gigantice postere de modă.

— Colecția de primăvară, bâiguie ea și ne invită într-o mică încăpere cu ferestre ce dau în Regeringsgatan.

Ne așezăm pe scaunele negre din fața biroului ei, destinate vizitatorilor, și ne scoatem carnețelele. Biroul Agnieszkăi e complet gol, stilourile ei sunt aranjate frumos într-un mic organizator de birou din plastic gri. Bate din palme și zâmbește.

— Așadar, cu ce vă pot fi de ajutor? Bănuiesc că are legătură cu Jesper, nu-i așa? După câte se pare, jurnaliștii ne sună încontinuu.

Manfred dă din cap.

— Investigăm crima care a avut loc în casa lui Jesper Orre. Iar unii dintre colegii dumneavoastră ne-au spus că și dumneavoastră îl investigați. Ați putea să ne spuneți mai multe despre asta?

— Desigur. În iunie, Jesper a organizat o petrecere. Era o combinație între aniversarea vârstei de patruzeci de ani și o cină oficială pentru membrii selecționați din managementul superior și pentru detașiști. Jumătate din costuri au fost suportate de companie și jumătate de către Jesper. În septembrie, am primit o plângere anonimă de la o persoană care susținea că Jesper a abuzat de poziția lui și a permis companiei să plătească pentru petrecerea privată organizată cu ocazia zilei de naștere a acestuia. Eu lucrez aici în calitate de auditor intern, iar una dintre sarcinile mele este cercetarea evenimentelor de acest fel și informarea conducerii, așa că am examinat problema.

— Și la ce concluzie ați ajuns? o întreb.

— Dacă doriți, pot să vă dau o copie a memorandumului. Pe scurt, concluzia la care am ajuns a fost aceea că era echitabil pentru companie să susțină o parte din costuri, pentru că mulți dintre cei invitați erau implicați în mod direct sau indirect în afacere.

— Deci nu a făcut nimic greșit? întreabă Manfred.

Agnieszka Lindén zâmbește precaut și-și trece mâna peste biroul ei curat.

— Da și nu. Ar fi fost mai bine să-i lase pe cei de la departamentul nostru financiar să se ocupe de asta înainte de

petrecere. În plus, a autorizat el însuși nota de plată, ceea ce e fără îndoială inacceptabil și e împotriva regulamentului.

— Și ce părere a avut conducerea despre asta? întreabă Manfred.

— Nu știu. Nu iau parte la ședințele lor. Dar am auzit că s-au enervat. În ultimul an, Jesper a stârnit multe controverse — sunt convinsă că ați urmărit ziarele. Și acum asta... Aș zice că atârână de un fir de păr, dar rămâne între noi.

Manfred dă din cap și spune:

— Ați menționat că au existat controverse. Au mai fost și alte probleme în afară de petrecere?

Agnieszka se întinde și oftează.

— Da. Păi, cred că o să aflați oricum despre asta. Unul dintre managerii noștri de proiect din departamentul de marketing l-a acuzat pe Jesper de un fel de hărțuire sexuală. Nu prea știu detalii, dar am auzit tot felul de zvonuri.

— Ați putea să ne dați un nume? întreb eu.

— Desigur. Numele ei e Denise Sjöholm și e în concediu medical. Pot să vă dau datele ei de contact.

Până să ajungem înapoi pe Regeringsgatan, soarele a dispărut în spatele norilor și cerul s-a întunecat.

— Căcat, spune Manfred, chiar am crezut că o să ne alegem cu o pistă de pe urma vizitei ăsteia.

— Păi, o să vorbim cu tipa asta, Denise. Mă întreb de ce n-a pomenit de ea niciunul dintre colegii lui Orre.

Manfred dă din umeri și ține ușa parcarii deschisă ca să mă pot strecura înăuntru pe lângă trupul lui mătăhălos.

— Poate că n-au avut curajul. Orre e șeful lor, până la urmă, îmi răspund singur la întrebare.

Manfred îmi ține isonul fredonând.

O vreme, stăm în mașină fără să spunem nimic. Pe drumul înapoi spre secția de poliție traficul este aglomerat

și observ că Manfred mă privește un pic ciudat în timp ce ne târâm spre viaductul Klarabergs. În ochii lui citesc îngrijorarea, iar asta mă indispuce.

— Totul e-n regulă? mă întreabă într-un final.

— Bineînțeles, îi răspund.

Nu mai spune nimic. În schimb, pornește din nou muzica. Încă un lucru pe care-l apreciez la Manfred: nu simte nevoia să sape ca disperatul în emoțiile tale (în afară de cele care au legătură cu munca, desigur). Spre deosebire de femei, care te întreabă mereu la ce te gândești și nu sunt niciodată mulțumite cu un răspuns direct de genul „nu la mare lucru”. Chiar și Sánchez e așa, cu toate că e ofițer de poliție. Mă întreabă mereu cum mă simt, cu toate că i-am spus de o mie de ori că sunt în regulă.

Mă întreb dacă nu cumva e genetic.

După ce ajungem la secția de poliție, stau în mica sală de conferințe, parcurgând din nou cazul Calderón. Pagină de anchetă după pagină de anchetă, extrase din raportul tehnic, analize ale petelor de sânge, fibrelor, urmelor de pantofi și fotografii de la locul crimei.

Afară începe să se întunece și aud vântul care se întindește. Fulgi mici și tari se lovesc de fereastră.

Încă nu am găsit nicio legătură între cele două victime. Cu toate că un fir invizibil pare să traverseze timpul și spațiul care-l desparte pe Calderón de femeia neidentificată. Când așez fotografia capului lui Calderón lângă fotografia capului femeii, nu pot să ignor asemănarea. Oare chiar este posibil ca doi ucigași diferiți să comită crime atât de asemănătoare? Câte șanse sunt, totuși?

Se aude un ciocănit la ușă și când ridic privirea o văd pe Hanne în cadrul ușii.

— O, îmi pare rău, spune ea și se întoarce.

Reacția mea e impuls pur, o invit să intre, poate pentru că arată ca un cățeluș trist. Se conformează, închizând cu grijă ușa după ea și lăsându-se pe unul dintre scaunele aflate vizavi de mine.

— Ce faci? mă întreabă.

Mă uit la hârtiile împrăștiate pe jumătate din masa rotundă. La fotografiile morții violente, la rapoartele care spun atât de mult, dar explică atât de puțin.

— Studiam cazul.

— A!

Pare ușor confuză. Își duce mâna la păr de parcă ar vrea să se asigure că îi stă drept. (Nu îi stă. Părul ei des, un amestec de gri și castaniu, se revarsă în toate părțile, asemenea unei plante cu țepi ascuțiți.)

— M-am gândit, începe ea.

— Da?

— Că poate ar trebui să stăm de vorbă. Dacă tot lucrăm împreună.

— Bine. Despre ce?

Îmi întâlnește privirea și frumoșii ei ochi cenușii, pe care-i știu atât de bine, se umplu dintr-odată de suferință. Și știu că sunt pe punctul de a o face din nou: de a răni din nou, cu toate că nu-mi doresc asta.

— Ascultă, îmi pare rău, îi spun. Nu voiam să sune așa. Bineînțeles că putem să vorbim.

Se relaxează, expiră și-și odihnește mâinile gingașe în poală.

— Ești un ticălos și jumătate, Peter. Știi asta?

Dau din cap.

— Intenția mea n-a fost niciodată asta. Nu am vrut să te rănesc, Hanne. Crede-mă! Ești ultima persoană de pe pământ pe care aș vrea s-o rănesc.

— Și cu toate astea ai făcut-o. Și continui să faci asta prefăcându-te că nu s-a întâmplat nimic. Înțelegi?

Îmi cobor privirea înspre masă. În zadar încerc să fac ordine printre gândurile și cuvintele care mi se rotesc prin cap. În zadar caut o modalitate de a-i explica. Dar niciodată nu m-am priceput la cuvinte. E ca și cum între capul și gura mea ar exista o discontinuitate — cuvintele sfârșesc în dezordine, le rostesc într-un cu totul alt fel decât mi-am imaginat.

— E atât de greu de... explicat. Asta e tot ce pot spune. Am crezut că fac ce-i mai bine pentru tine.

Mi s-a făcut imediat rușine. Ce prostie am zis! Ce explicație îngrozitor de jenantă i-am dat unei femei care a fost părăsită în pragul unei noi vieți! Dar Hanne nu pare să reacționeze; în schimb, se uită pe fereastră la apusul care se lasă peste oraș și la amestecul apos de zăpadă și ploaie care se scurge pe geam.

Simt nevoia de a-i atinge fața, de a-mi trece mâna prin părul ei des și dezordonat. Gândul e atât de tentant, încât aproape că trebuie să mă țin în frâu. Să mă forțez să rămân nemișcat pe un scaun inconfortabil.

— Ți se întâmplă să regreti? Întreabă cu o voce atât de subțire, încât abia aud ce spune.

— În fiecare zi, îi răspund fără să gândesc și-mi dau imediat seama că e adevărat.

După plecarea lui Hanne, rămân acolo, singur în încăpere. Mă întreb cum a început, când s-a întâmplat prima oară să trădez pe cineva. Dar știam deja răspunsul.

Annika. Sora mea. În acea vară petrecută pe insula Rönnskär.

Vara a început ca oricare altă vară, dar s-a terminat cu un dezastru care a schimbat viața familiei mele pentru totdeauna.

Coboram scările ce duceau la docul din fața casei noastre de vacanță din apropiere de Dalarö. Din câte știu, căutam mici comori pe stânci. Țineam în mână o insignă „Partidul de stânga” pe care o găsisem pe lângă casă. Speram poate să-l găsesc pe mal pe unul dintre copiii din vecini ca să ne putem juca Baader-Meinhof¹ pe doc.

Valurile se spărgeau de stânci; briza mării îmi sufla părul din față, iar pe brațe îmi făcea pielea de găină. Îmi aduc aminte că am simțit un ușor miros de fum de țigară și pentru o clipă am fost surprins: tata venise înapoi la casă. Și apoi am văzut-o: sora mea Annika, cu trei ani mai mare decât mine, stând pe o stâncă aflată în dreapta docului în costum de plajă.

Ea era cea care fuma.

Își întinsese leneș un picior în față, iar pe celălalt îl ținea în sus, astfel încât mâna în care ținea țigara se odihnea pe el. Pielea ei arsă de soare strălucea, iar părul blond era strâns într-un coc în creștetul capului. Sâni ei ascuțiți erau acoperiți de un bikini minuscul în formă de triunghi.

Chiar în acel moment, și-a întors fața spre mine, mi-a întâlnit privirea și a lăsat să-i scape un sunet. Nu erau cuvinte; mai degrabă un mic scâncet.

Stăteam complet nemișcat. Descoperisem ceva exploziv: Annika fuma în secret pe stânci. Era o informație senzatională și, ca toate informațiile, era valoroasă. Putea fi folosită pentru obținerea unor beneficii și confidențe

¹ Organizație teroristă de extremă stângă din Germania de Vest. (N. t.)

detaliat ori poate insinuat bucățică cu bucățică, în momente sensibile.

Țin minte că puteam să-i citesc în ochi, în ciuda distanței: groaza.

— N-ai tupeu.

Vocea ei era joasă. În aparență controlată, dar simteam panica ascunsă dedesubt. Ce privilegiu: să o domin. Nu se întâmpla des.

S-a ridicat, și-a înfășurat un prosop în jurul umerilor. Acum eram mai aproape, puteam să disting faptul că i se încrețise pielea și sfârcurile care împungeau prin sutienul minimalist.

— N-ai tupeu, a repetat ea. Țsta e secretul nostru, bine? Și un secret înseamnă responsabilitate. Poți să-ți asumi responsabilitatea?

Dar tot ce puteam să fac era să zâmbesc. Și mă simteam cu atât mai puternic, cu cât zâmbeam mai mult. Era ca și cum situația m-ar fi umplut de o neliniște amănunțită, o senzație de putere copleșitoare ca un drog. Și, cu toate că nu ăsta fusese planul meu, am început să urc iar în fugă scările ce duceau de la doc spre casă. La început încet, dar apoi din ce în ce mai repede.

Annika era în spatele meu, ținând în continuare țigara în gură. Îi auzeam pașii pe scările șubrede de lemn.

— Mucosule mic și prost, vino înapoi!

Dar am continuat să alerg. Și dacă era ceva la care mă pricepeam, acel ceva era să alerg repede. Picioarele săreau în ritmul bețelor de tobe peste stânci și scări. Peste iarba neagră și acele de brad care îmi străpungeau pielea subțire și delicată dintre degetele de la picioare.

Annika alerga după mine gâfâind. Fără speranță.

Nu voiam neapărat să o pârăsc, dar din cine știe ce motiv, am găsit-o pe mama pe verandă când am ajuns sus la casă. Își odihnea șoldurile largi pe balustradă și privea în direcția mării cu o expresie insondabilă. Și-a înlăturat de pe față o șuviță întunecată, ușor grasă, de păr și și-a aranjat-o după ureche.

— Annika a fumat pe stânci! am îngăimat.

Mama m-a privit absentă, fără să mă creadă.

— Ce-ai spus?

— Annika a fumat. Pe stânci.

Apoi ea a sărit pe mine. Brațele ei viguroase îmi căutau capul, încercând să mă facă să tac. Împingându-mi fața spre iarba neagră uscată, de culoare roz, spre acele care acopereau pământul.

— Tacă-ți gura. Mucosule!

Era puternică pentru o fată. Mă ținea strâns, atât de strâns, încât îmi era imposibil să mă mișc. Era atât de aproape, încât îi simțea mirosul de transpirație.

— Annika a... fumat...

— Încetați imediat!

Vocea mamei era ascuțită. I-a luat două secunde să ajungă lângă noi. A tras-o pe Annika de braț și a forțat-o să se ridice, despărțind-o de mine. Apoi a tras adânc aer în piept și a lovit-o pe Annika peste obraz.

Reacția mamei m-a șocat. Faptul că ea, care era mereu atât de blândă și de empatică, se putea enerva suficient de tare, încât să ne lovească pe unul dintre noi, pentru mine era ceva de neînțeles.

Annika a rămas ca trăsnită, cu privirea în pământ și o mână pe obraz, în locul în care o plesnise mama.

— Să nu cumva să îndrăznești! a șuierat vocea mamei când privirea ei a întâlnit-o pe cea a Annikăi. Știi cât

de prost mă faci să mă simt când... te porți în felul ăsta.

— Îmi distrugi viața!

Vocea Annikăi era subțire și fragilă; îi apăruse o pată roșie pe obraz.

— Nu fi atât de dramatică! a spus mama mea și a râs zgomotos.

Annika a început să plângă. A plâns cu sughițuri până când trupul a început să-i tremure și prosopul i-a alunecat de pe umeri și a căzut pe jos.

— Tăceți! Tăceți, amândoi, a țipat. E vina voastră. Totul e din vina voastră. Toți sunteți nebuni. Vă urăsc!

Și dintr-odată l-am văzut pe tata stând acolo, soarele îl lumina din spate, părul îi strălucea ca un halou în jurul capului.

— Annika, vino încoace! Ai auzit ce-am spus?

Vocea lui era înșelător de calmă, așa cum era mereu atunci când era cu adevărat furios.

Iar mama și-a strâns pieptul, așa cum făcea de fiecare dată când era supărată.

Annika tremura, apoi a scos un singur răget scurt, s-a ridicat, s-a întors și a alergat înapoi spre doc.

Tata a dat din umeri.

— O să se calmeze ea, a oftat și s-a întors la radio. L-am urmat pe tata sus pe terasă în timp ce o căutam cu privirea pe Annika lângă doc. Apoi am zărit-o. Ieșind până la capătul docului, aplecându-se în față și... Ce? Își scotea costumul de baie? De ce?

Annika și-a aruncat costumul de baie pe scândurile putrede ale docului și s-a aruncat în apă fără să privească înapoi.

A fost un plonjeu superb. Dintre cele care nu stârnesc niciun val la suprafața apei. Cu toate că nu aveam cum să văd bine de la distanța aceea.

Apoi a ieșit din nou la suprafață, departe de doc. Înota cu hotărâre spre larg. Departe de doc. Departe de Rönnskär. Și, brusc, e greu de spus cu exactitate când, am fost cuprins de senzația sufocantă că ceva nu era în regulă. Poate din cauză că a înotat dincolo de barcă, poate din cauza hotărârii ei sau a forței cu care înainta. Poate din cauză că, dintr-odată, aerul mi s-a părut mai rece.

— Tată!

Dar tata mi-a făcut semn cu mâna să tac și a dat radioul mai tare.

— Tată!

S-a uitat la mine cu o expresie obosită și și-a șters transpirația de pe fruntea încrețită, cu mâna lui mare.

— Ce e?

Nu i-am răspuns, ci doar am arătat spre Annika, care înota direct înspre golf și canal.

Tata s-a ridicat încet și și-a dus mâna streășină la ochi.

— Ce naiba!?

În câteva secunde, a azvârlit radioul pe terasa de lemn și a coborât scările în fugă. Structura subredă de lemn se îndoia sub greutatea lui.

Apoi, tata era pe doc.

L-am auzit strigându-i ceva Annikăi, dar chiar dacă l-a auzit nu a reacționat, a continuat să înoate spre apele reci din larg. Capul ei apărea și dispărea printre valuri.

Dintr-odată, am văzut cu coada ochiului ceva care se apropia. Era un feribot, care lega Utö de Ornö și de Dalarö. Parcurgea în fiecare după-amiază aceeași rută.

Tata obișnuia să laude noul vas și să se refere la el ca la „robustul nostru cal de povară”. Era echipat cu camere frigorifice pentru a aduce produse proaspete pentru micile magazine din arhipelag.

Țin minte că m-am întrebat dacă tata înțelegea pericolul. Stătea în continuare pe doc, strigând după Annika. Apoi a luat o decizie: a dezlegat barca prevăzută cu vâsle și a sărit în ea.

Totul s-a întâmplat foarte încet. Annika înota încet. Tata părea să vâslească și mai încet. Feribotul, pe de altă parte, înainta rapid de-a lungul golfului. Dintr-odată, am simțit o mână apucându-mă de umăr și m-am întors. Era mama.

— O, Doamne! S-o ia naiba de fată. Acum ce mai are de gând să facă?

Tata se apropia de Annika, dar distanța care îl separa de ea continua să fie mai mare de treizeci de metri. Și, din nou, am avut acea senzație sufocantă a pericolului iminent. Ca o greață moderată, o senzație de îngheț.

— De ce face asta? a întrebat mama, ca și cum, în acel moment, cel mai important lucru ar fi fost să deslușească relația cauzală care a determinat-o pe Annika să plonjeze cu grație de pe doc și să înoate în direcția canalului.

— Nu înoți direct înspre...

Acum tata stătea în picioare în barcă. Flutura cele două vâsle în aer, semnalizând pericolul în direcția vasului care se apropia. După câteva secunde, am auzit mugetul prelung al sirenei de pe vas.

Cel puțin, îl văzuseră.

Dar feribotul își continua neabătut drumul, fără să reducă viteza și ceea ce până atunci părea să se întâmple foarte încet, a început dintr-odată să se deruleze foarte

repede. Tata continua să stea în picioare în mica barcă cu vâsle, ținându-și capul în pământ și vâslele atârând pe lângă corp. Feribotul tăia apa.

Timpul s-a oprit.

Acele momente finale sunt gravate chinuitor în memoria mea, pentru totdeauna. Feribotul scoțând un nou muget. Capul Annikăi dispărând undeva în spatele sau sub siajul alb. Siluetele întunecate ale pasagerilor care se adunau pe punte, aplecându-se peste balustradă pentru a fi martori la tragedie. Soarele dispărând în spatele unui nor. Mama scăpându-și paharul cu apă pe stâncă. Acul de siguranță al Partidului de Stânga pătrunzându-mi din ce în ce mai adânc în palmă.

Apoi, liniște. O liniște ca și cum timpul în sine s-ar fi oprit în loc. Și, într-un fel, știam deja. Știam că nu mai e.

Emma

Cu o lună în urmă

Stau trează în pat, ascultând furtuna de afară. Indiferent câte păături aş pune pe mine, nu reuşesc să mă încălzesc. Frigul m-a luat în posesie, mă gândesc. Ca un boschetar care s-a mutat în corpul meu şi nu mai vrea să plece.

Am căutat multă vreme, gândindu-mă că Sigge ar putea fi rănit şi se ascunde pe undeva. Animalele au acest obicei, nu-i aşa? Dar nu era de găsit nicăieri. E ca şi cum ar fi fost şters, ca şi cum s-ar fi evaporat, înghiţit de pământul negru şi gras de sub tufele din curte. Sau şi mai rău — s-a aruncat, ieşit din minţi, în traficul de pe Valhallavägen, ca o pisică proastă de apartament, ceea ce şi este.

Oare Jesper e cel care se află în spatele celor întâmplare? Mi-a luat banii, tabloul şi acum şi pe Sigge, singurul lucru care-mi mai rămăsese şi care mai însemna ceva pentru mine. Acum nu mai e nimic de luat, nu-mi mai poate răpi nimic, mă gândesc.

Tremur de frig. Degetele-mi sunt încă amorțite. Măinile îmi sunt acoperite de mici răni, urmele tufelor țepoase în care m-am zgâriat în timp ce căutam prin curte. În gură am gust de fier și lacrimile îmi ard ochii. Între timp, un calm straniu a prins rădăcini în mine. Așa se simte cel care nu mai are nimic de pierdut? În centrul acestor emoții — ochiul uraganului, ca să zic așa — e un fel de liniște. O încredere ieșită din comun care vine din faptul că ceea ce e mai rău s-a întâmplat deja. Cred că recunosc sentimentul, de fapt l-am mai trăit și altă dată, pentru că ceea ce tocmai s-a întâmplat e o reminență inconfortabilă a celor întâmplate cu Woody. Jesper a deschis din nou abisul trecutului meu, un abis pe care m-am luptat să-l evit din răspuțeri în toți acești ani.

Până la urmă îmi dau seama că nu voi reuși să adorm. Mă ridic din pat, îmi pun cei mai groși pantaloni de trening și șosete și mă așez la birou. Împing cu grijă manualele la o parte, iau câteva foi de hârtie din sertarul de sus și încep să scriu.

Explic felul în care mă simt: încă-l mai iubesc, cu toate că a dispărut fără nicio explicație, dar s-a întâmplat ceva și trebuie să ne întâlnim.

Stau să mă gândesc pentru o clipă, apoi continui. Îi spun despre copil, îi spun că nu m-am hotărât încă dacă să-l păstrez sau nu. Îi scriu că nu mă aștept să-și asume în vreun fel rolul de tată, dar că am multă nevoie de cineva capabil să mă asculte și că trebuie să-și asume o parte din responsabilitate pentru ceea ce s-a întâmplat.

Scriu adresa biroului, dar adaug atât numele lui, cât și cuvântul „PERSONAL”.

Apoi mă întorc în pat. Îmi trag păturile peste cap.

Dar amintirile legate de Woody au scăpat din nou din leșă.

S-a întâmplat la zece zile după moartea tatei. Înainte de a mă întoarce la școală, am petrecut zece zile singură cu mama în micul nostru apartament prăfos și neamenajat. Încă nu prea înțelegeam cum mă simt. Era ca și cum toate emoțiile care se învâртеbeau în mine nu s-ar fi așezat încă, asemenea unor cocori de hârtie în vântul de toamnă.

Am încercat să mă gândesc la asta, să înțeleg cu adevărat și să accept faptul că tata nu se va mai întoarce niciodată, dar nu am putut. Gândul era prea copleșitor pentru a-l putea cuprinde. Bineînțeles că știam că nu mai era, dar trăiam cu senzația că, într-o bună zi, s-ar putea întoarce. Poate la iarnă. Sau de ziua mea.

Mort. Îngropat. Plecat. Pentru totdeauna.

Nu puteam să-mi imaginez și poate că era mai bine așa.

Mama își petrecea majoritatea timpului pe podeaua din baie. Mă duceam la ea cu mâncare, iar ea mânca obedientă, fără o vorbă. Ca un animal de la grădina zoologică.

Mătușa Agneta îmi făcea câte o vizită scurtă aproape în fiecare zi. Când mă întreba dacă sunt bine, mă îmbrățișa tare, atât de tare încât capul meu ajungea în menghina sânilor ei enormi. Întotdeauna îi spuneam că da — mătușa Agneta avea tendința de a-și face prea multe griji. Sau cel puțin așa obișnuia să spună mama. Agneta împărțea în porții individuale mâncarea bogată pe care o pregătea la ea acasă și o aducea la noi ca s-o depoziteze în micul congelator, apoi se ducea în baie să o vadă pe mama. Stăteau acolo pe podeaua rece de gresie, fumând

și vorbind ore întregi. Am auzit-o de mai multe ori pe mătușa Agneta întrebând-o pe mama dacă aş putea să mă duc să stau la ea pentru câteva săptămâni, până când se mai așezau lucrurile, dar mama era neclintită. Spunea că schimbarea mediului m-ar afecta. Spunea că Agneta știa foarte bine cât de „sensibilă” eram.

Nu am înțeles niciodată cu adevărat ce voia mama să spună cu asta. Întotdeauna m-am considerat exact opusul. Nu eram sensibilă; de fapt, aveam o anumită obtuzitate. Nu prea mă deranja ce credeau ceilalți despre mine și nu simțeam nevoia să stau cu fetele de la mine din clasă, cum de altfel nici cu băieții.

Insensibilă. Poate chiar neinteresată. Probabil că ăsta era portretul pe care mi l-aș fi făcut.

— Emma, poți să vii cu mine până în depozit?

Întrebarea a sunat suficient de inocentă și nimeni din clasă nu a reacționat. Steffe și Rob erau absorbiți de un fel de machetă sau de o ghilotină. Un alt lucru inutil care trebuia construit la atelierul de tâmplărie. Lângă ei era un tub de lipici pentru lemn pe care bănuiam că aveau intenția să-l fure la sfârșitul orei. Fetele stăteau în jurul bancului de tâmplărie, chicotind forțat. Elin a fost singura care m-a văzut. Când m-am ridicat, mi-a aruncat o privire lungă, enigmatică.

— Sigur, am spus. Cum să nu?

Woody mi-a atins brațul și a luat-o înainte, îndreptându-se spre ușa depozitului. Am simțit o slăbiciune în picioare când m-am ridicat și l-am urmat. Avea un fel special de a merge, cumva legănat.

— Ce-i? m-a întrebat Elin mimând cuintele, dar am dat din umeri ca să-i dau de înțeles că habar n-aveam de ce are Woody nevoie de mine în depozit.

Zdrăgănitul cheilor se amesteca cu fluieratul lui. Părea să aibă o dispoziție bună în acea zi. Ușa a scârțâit când a crăpat-o. Și-a întins brațul și mi-a făcut semn să intru înaintea lui. În gestul lui exista o anumită nerăbdare, ca și cum și-ar fi dorit să ajung cât mai grabnic în depozit. Ca și cum înăuntru ne-ar fi așteptat ceva important.

Am ezitat pentru un moment.

La un anumit nivel, știam că dacă intram în spațiul aglomerat de depozitare împreună cu Woody, nimic nu mai avea să fie la fel ca înainte. Că aveam să ies de-acolo fiind o persoană diferită. Lumea avea să fie alta, Emma va rămâne în urmă. Poate că ar fi trebuit să mă opresc acolo, să mă rotesc pe călcâie și să mă întorc la cuțitul meu de unt din ce în ce mai mic, însă curiozitatea mea era prea puternică. Frica a fost învinsă de faptul că tânjeam după un alt loc, după o nouă Emma.

Ușa s-a închis cu un bufnet. Woody a închis-o cu cheia și a venit încet spre mine. Stăteam acolo, neștiind prea bine ce să fac, uitându-mă în jur la scânduri și scule atârinate frumos pe cârlige de-a lungul peretelui. Simțeam mirosul lemnului proaspăt. Mi-am încrucișat brațele la piept.

Woody m-a privit cu atenție și, pentru o clipă, am fost cuprinsă de o frică paralizantă. Nu din cauza a ceea ce ar fi putut să se întâmple, ci din cauza inabilității mele de a face față situației. Mi-ar fi plăcut să am mai multă experiență. Să fiu mai relaxată.

Și-a pus mâinile pe umerii mei, m-a tras încet, cu grijă înspre el.

N-am protestat când m-a sărutat și când m-a îmbrățișat mai strâns. Să-l sărut nu semăna cu nimic din ce făcusem până atunci. Limba lui era alunecoasă și un pic aspră

și se mișca asemenea unui pește agitat în interiorul gurii mele. Și-n tot acest timp m-am simțit extrem de nesigură în legătură cu ce aștepta el de la mine. Ar trebui oare să-i răspund la sărut, să mă lupt cu limba lui? Ar trebui să mă lipsesc de el cu aceeași putere cu care el se lipea de mine?

— Emma, a murmurat.

Dar asta a fost tot ce spus. Mi-a bâjbăit pe sub cămașă. Pe spate, pe sâni. I-a strâns cu brutalitate și i-a frământat. Apoi mi-a ridicat fusta, și-a făcut loc pe sub chiloții mei, cercetându-mi trupul. Pipăindu-mi coapsele. Și-a introdus un deget, apoi două. M-am retras, neștiind prea sigur unde ar trebui să impun limita sau dacă trebuie să impun o limită. Dar rezistența mea era deja înfrântă. Știam că încălcaserăm deja orice tabu. Că acum era imposibil să dăm înapoi.

M-a împins în fața mea. Am dat înapoi, sucombând, lăsându-l să mă conducă, până când am dat peste o mică bancă în spate. Prinzându-mă bine de spate, m-a ridicat pe ea și a început să bâjbâie la cureaua lui, și-a descheiat pantalonii și s-a lipit de mine.

— Dacă vine cineva...

— Șș, a spus în timp ce și-a pus mâna peste gura mea.

Apoi m-a sărutat din nou. Limba lui a alunecat în gura mea, agitându-se de parcă ar fi căutat ceva.

Mi-am tras capul înapoi.

— Nu știu...

— Emma, a spus.

Apoi a intrat în mine.

Jesper. Woody. Jesper. Woody. Numele și fețele lor par să se întrepătrundă. Locuri, trupuri, cuvinte și promisiuni aruncate laolaltă ca un amestec din mai multe

sortimente de bomboane. Fața lui Jesper atașată la corpul lui Woody. Rumegușul din atelierul de tâmplărie pe podeaua apartamentului din Kapellgränd. Privirile colegilor mei, arzându-mi până în ziua de azi spatele.

E două și jumătate, iar eu m-am răzgândit. Măine voi afla unde locuiește Jesper. Trebuie să mă confrunt cu el, nu mai pot să aștept. Mă întind după telefonul mobil lăsat pe noptieră, caut numărul Olgăi.

Pot să-mi împrumuți și mie mâine, după program, mașina? îi scriu.

În dimineața asta, ceva nu e în regulă cu metroul. Se deplasează incredibil de încet între stații și iritarea crescândă din garnitură e inconfundabilă. Navetiști plouați se plimbă înainte și înapoi nerăbdători, pasagerii scot mobilele ca să le trimită mesaje colegilor cum că astăzi vor întârzia, că s-a întâmplat ceva și nu, habar n-au ce-ar putea fi.

Într-un târziu, conductorul ne informează că motivul întârzierii este o eroare tehnică și că va dura o vreme, multă vreme, până când metroul va ajunge la stația finală.

Sunt norocoasă. Am prins un loc și, dacă n-ar fi fost mirosul de transpirație și de lână umedă care îmi declanșează din nou senzația de greață, n-aș avea nimic împotriva să nu fac nimic altceva decât să stau degeaba pentru o vreme. Dincolo de fereastră, peretele negru al tunelului trece încet. Dincolo de propria mea reflexie obosită se deslușesc contururile pietrei sparte. Părul îmi cade pe obrazul pistruiat, iar ochii mei sunt găuri întunecate care-mi întorc privirea.

Două adolescente vorbesc între ele în șoaptă. Chicotesc și şușotesc și chicotesc din nou. Par total indiferente

față de întârziere. Mirosul de fum de țigară e pregnant, cu toate că sunt la câțiva metri de mine. Îmi dau seama dintr-odată că de propria mea adolescență pare să mă despartă o distanță infinită. În realitate nu au trecut atât de mulți ani de când eram de vârsta lor, dar mi se pare o eternitate.

Acei ani formatori de la liceu. Acea ierarhie strictă și luptele de putere dintre fetele de la mine din clasă, de care am reușit cumva să mă țin departe, probabil pentru că toată lumea știa că sunt diferită, nu am luat parte la acel joc. Acele lungi coridoare cu pereții lor din bolțari. Locul din spate unde fumau puștii. Un rând de motorete parcate afară.

Woody.

N-am înțeles niciodată de ce m-a ales pe mine. Erau atâtea fete la mine în clasă care erau mai frumoase, mai mișto. Care aveau suficientă încredere în ele pentru a se comporta în mod provocator față de el. Își dădeau părul pe spate și-și scoteau pieptul în față când el le ajuta la strung. De cele mai multe ori stăteam tăcută într-un colț. Mulți profesori considerau că sunt plină de furie și sfidătoare. Alți oameni, cum ar fi mama mea, decisese să sunt timidă.

Mi-a luat ceva timp să înțeleg că Woody nu voia o fată drăguță, plină de viață care să-și scoată în evidență sânii în timpul orelor. Că m-a ales tocmai pentru că eram diferită și cam distrusă. Cred că m-a mirosit cu aceeași eficiență cu care un prădător descoperă prada rănită. Cu siguranță, nu era o coincidență faptul că m-a abordat imediat după moartea tatălui meu. Trebuie să-mi fi simțit suferința, vulnerabilitatea. A hotărât să se folosească de ele pentru a obține ceea ce voia.

Jesper, Woody. Woody, Jesper.

Simt din nou greața. De data asta, mai puternică. Trupul meu îmi reamintește de ceea ce se întâmplă în interior. Jesper și cu mine n-am vorbit niciodată despre copii, dar dintr-un motiv anume, am presupus că e ceva de la sine înțeles. Că din viitorul nostru comun, pe care-l plănuiserăm, făceau parte și câțiva copii și o casă într-o suburbie bună.

Cât de mult greșisem!

Îmi aduc aminte de acea noapte de august, când am fost la picnic în parcul Djurgården.

Jesper avusese o zi grea. Un ziarist deosebit de răuvoitor de la o revistă de afaceri apăruse la recepția sediului central solicitând să i se dea neîntârziat un interviu.

— Și, ce-ai făcut? l-am întrebat.

M-a privit surprins, ca și cum n-ar fi putut să înțeleagă motivul pentru care îi puneam o astfel de întrebare, și mi-a mai turnat niște vin în cupa de plastic. În ciuda pielii bronzate, părea mai obosit decât de obicei. Pielea lui subțire părea întinsă peste osul obrazului și peste bărbie, iar ridurile din jurul ochilor păreau niște creștături adânci făcute cu un cuțit ascuțit.

— I-am dat nenorocitul ăla de interviu.

— Dar de ce, dacă el s-a comportat... în felul ăla?

— Nu poți să-i învingi. Ești complet lipsit de putere, la dracu! Dacă n-aș fi vorbit cu el, ar fi făcut scandal. M-ar fi pedepsit. Despre asta e vorba până la urmă, știi. De-asta nu vreau să fim văzuți împreună. Le-ar plăcea să mă măcelărească în media pentru că am o relație cu o angajată.

A scos un pachet de țigări, l-a scuturat până a scos una și și-a băgat-o în gură — un indiciu sigur că era mai stresat și mai frustrat decât de obicei.

Stăteam pe o pătură întinsă pe iarbă sub un stejar gros, lângă aleea care duce în grădina Rosendal. În ciuda vremii frumoase, eram aproape singuri. Din când în când mai trecea câte un biciclist sau cineva care își plimba câinele. La est, deasupra coroanei copacilor, cerul începea să se întunece.

Jesper a aprins țigara, a tras adânc în piept și a tușit.

— N-ar trebui să faci asta, am bâiguit.

— Lasă-mă.

— Îmi pare rău. Doar că nu vreau...

Și-a ridicat mâna.

— Nu. E vina mea. Tu îmi voiai binele, iar eu mi-am descărcat nervii pe tine. Îmi pare rău, Emma.

Am tăcut amândoi. În depărtare, păsările cântau. Umezeala din pământ s-a îmbibat în pătura noastră subțire și dintr-odată am simțit că mă ia cu frig.

— E-n regulă, am spus eu.

Mi-a luat mâna, a strâns-o cu putere, m-a fixat cu privirea:

— Ești sigură?

— Că ce?

— Că mă ierți.

Strânsoarea din jurul încheieturii a devenit și mai puternică și Jesper mi-a răsucit un pic mâna. Durerea a venit pe neașteptate, ca o lovitură de bici; mi-a cuprins umerii, iar degetele mi-au amorțit.

— Dă-mi drumul! Mă doare!

Mi-a dat drumul imediat, mi-a zâmbit aproape jenat.

— Ups, a spus ca și cum ar fi răsturnat un pahar cu apă, când de fapt aproape că îmi dislocase brațul.

Am oftat. Mi-am frecat brațul.

— Întotdeauna trebuie să fii atât de al dracului de brutal?

— Iartă-mă! Te rog!

— Te iert. Pentru tot.

Când am spus asta, a părut să devină imediat ușurat, aproape fericit, dar am zărit și ceva răutăcios în ochii lui. S-a ridicat în poziția ghemuit, și-a scuturat blugii.

— Vino încoace, a șoptit.

— De ce?

Mi-a făcut semn cu mâna, și-a întins gâtul și s-a uitat în jur.

— Vreau să-ți arăt ceva.

M-am ridicat, înțepenisem de-atâta stat pe pătura rece. Peste tot în jurul nostru, începea să se lase întunericul. Crepusculul de august a venit fără ca noi să ne dăm seama. Mirosul de pământ umed era pregnant. Mi-a luat mâna și m-a tras după el în pădure, în spatele unui stejar masiv.

— Ce...?

Nu a răspuns, doar s-a întors spre mine, mi-a luat fața în mâini și m-a sărutat. Îi simțeam palmele reci ca gheața pe obraz. l-am întors sărutul și l-am cuprins de mijloc. În timp ce m-am aplecat spre el, s-a rupt o creangă. Am tresărit amândoi și am chicotit. Undeva în depărtare se auzea un vapor care se îndrepta spre arhipelag.

Și-a băgat mâna rece sub bluza mea, mângâindu-mi spatele cu mișcări lente, circulare, apoi a alunecat în jos spre betelie, sub blugi, spre fund.

— Vreau să ți-o trag aici, în pădure.

— Ar putea să ne vadă cineva.

— Nu fi mironosiță!

Părea ușor enervat, așa cum se întâmpla când nu eram la fel de entuziasmată ca el de micile pozne pe care le făcea. Și-a lăsat mâinile pe fundul meu, ca două pungi cu gheață. Apoi mi-a dat drumul, a început să-mi desfacă blugii și m-a sărutat din nou. Până și limba îi era rece și avea gust de vin și de țigară. L-am îndepărtat, înghiontindu-l ușor.

— Trebuie să ai grijă. Săptămâna asta am uitat de câteva ori să-mi iau pastila.

A dat din umeri.

— Contează?

— Bineînțeles că contează. Dacă rămân însărcinată?

S-a lăsat pe spate ca să-mi poată vedea ochii. În lumina estompată a inserării, trăsăturile lui aproape că se confundau cu coaja bătrânului stejarului.

— Asta voiam să spun, Emma. Contează?

Hanne

În dimineața asta s-au întâmplat două lucruri care m-au dat complet peste cap. În primul rând, m-am trezit acoperită de o sudoare rece și cu inima bătând nebunește, lucru care de obicei se întâmplă doar dacă beau prea mult vin la vreunul dintre dineurile organizate de Owe și de mine. Și, atunci când m-am trezit, nu știam unde mă aflu. Era ca și cum camera Gunillei ar fi devenit dintr-odată de nerecunoscut. Pereții albi, pernele colorate, mușcatele neglijate, căzute într-o rână în fereastră — totul mi se părea străin. Și, pentru un moment, am avut senzația că sunt în cădere liberă. Frica m-a făcut pur și simplu să amețesc. Am înțeles în mod limpede că m-a lăsat memoria.

Mi-a luat poate un minut sau două să-mi aduc aminte unde sunt. Dar în acel minut, frica m-a făcut să izbucnesc în plâns și Gunilla a venit alergând din bucătărie ca să mă liniștească.

Nu l-am spus de ce plângeam. Nu voiam să se sperie. Și poate că nu boala era cea care-și făcea simțită prezența, ci doar stresul. Nici ea nu m-a întrebat ce am. A crezut probabil că sunt necăjită că l-am părăsit pe Owe.

Al doilea lucru care s-a întâmplat a fost acela că, atunci când am scos-o la plimbare pe Frida, Owe mă aștepta în fața ușii de la intrare. Imediat ce am ieșit din casă, a sărit din spatele unei mașini parcate și a început să țipe la mine că trebuie să mă întorc acasă cu el, că nu pot să am grijă de mine și că, dacă nu o să merg cu el, o să aibă el grijă să fiu luată în custodie, în acord cu legea privind asistența psihiatrică obligatorie. (Bineînțeles că era o absurditate, când am ajuns acasă, am studiat în detaliu problema pe net.)

Gunilla s-a oferit din nou să mă ajute. Era în drum spre muncă și a ieșit în timp ce noi stăteam acolo și ne certam. A ridicat din sprâncene, mimând surprinderea, în felul acela în care doar ea poate s-o facă, și s-a pus în fața lui Owe cu picioarele depărtate și brațele încrucișate.

A fost o situație aproape comică. Gunilla era cu două capete mai scundă decât Owe, în ciuda ghetelor cu tocuri înalte, dar inspira totuși o prezență autoritară și afișa un calm care-l enerva în mod vizibil.

— Owe, ce faci aici? a întrebat cu obișnuita-i voce tărăgănată.

— Am venit s-o duc pe Hanne acasă. Nu știe ce-i mai bine pentru ea.

— Nu știe?

Gunilla mi-a întâlnit privirea și a continuat:

— Știi ce-i mai bine pentru tine, Hanne?

Eram atât de supărată, încât nu mai puteam să vorbesc, așa că doar am dat din cap.

— Păi, atunci, a continuat Gunilla, cred că acum cel mai bine ar fi să te întorci acasă, Owe.

— Nu mă duc nicăieri.

Gunilla a oftat zgomotos.

— Păi, atunci cred că va trebui să chem poliția.

— Nu te amesteca, a mârâit Owe. Astea-s chestii private.

Gunilla și-a scos mobilul din geantă și s-a uitat la mine și la Owe cu o expresie istovită.

— Sun la poliție!

Owe a făcut doi pași spre mine, a apucat lesa Fridei și a biciuit aerul cu ea.

— Curve împutite, a mormăit. Cel puțin pe Frida n-o vei neglija. Voi avea eu grijă. Vine cu mine.

Apoi a dispărut în josul străzii, trăgând-o pe Frida după el, câinele aruncând priviri anxioase spre mine tot drumul în jos pe deal.

Și asta a fost.

Mai multe lacrimi. Gunilla a încercat neîndemânatică să mă consoleze pentru a doua oară în acea dimineață.

— Hanne, vei ști tu ce să faci, a spus. Bucură-te că nu ai un copil — atunci chiar că ar fi fost complicat.

Și apoi, desigur, m-am gândit la copiii care n-au apărut niciodată și asta m-a făcut să plâng și mai tare.

Dar nu puteam să-i spun asta Gunillei. În schimb, am urcat înapoi în apartamentul ei, am făcut un duș și m-am machiat cu grijă. Fața îmi era roșie și umflată, iar sub bărbie, pe brațe și în toate celelalte locuri în care timpul făcuse ravagii, pielea părea să atârne mai tare decât de obicei. Am remarcat cu detașare că era respingător — că trupul meu devenise de fapt urât. Femeia coaptă (sau orice alt termen folosit; nu sunt prea încântată de termenul „coaptă” pentru că îmi amintește de un fruct în descompunere) nu e atractivă. Adevărul e că este teribil de neatractivă maturitatea și cel mai bine e s-o ascunzi sub machiaj și sub cât mai multe straturi de haine.

Așadar. Iată-mă, am cincizeci și nouă de ani și o demență precoce, sunt proaspăt despărțită de soț și, colac peste pupăză, am carnea flască și grăsimea îmi atârna pe brațe. Descoperirea începea să-și facă efectul și m-am întrebat dacă chiar am luat decizia corectă făcându-mi bagajele și părăsind siguranța relativă a apartamentului nostru. În același timp, știam cu o convingere de nezdruncinat că viața alături de Owe nu era o opțiune. Pentru că, în ciuda faptului că viitorul pe care-l alesesem era imprezvizibil și intimidant, simțeam că îmi e imposibil să mă întorc la Owe.

Mi-ar fi fost ușor să mă întind pur și simplu pe canapea și să-mi trag pătura peste cap, dar n-am făcut asta. Mai ales ca să-l fac în ciudă lui Owe. Eram hotărâtă să demonstrez că sunt în stare să mă descurc și singură, fără ajutorul lui. Mi-am adus aminte încă o dată de toate motivele pentru care nu puteam să-l sufăr:

E fățarnic. Egocentric. Narcisic. Dominator. Miroase urât.

Apoi m-am apucat de treabă.

Prima persoană pe care o văd când ajung în incinta secției de poliție e Peter. E așezat în fața computerului său. Trupul lui lung stă încovoiat într-o postură inconfortabilă și pare să se holbeze la ceva de pe ecran. Când mă vede sare în sus, vine la mine și mă prinde de braț de parcă am fi cei mai buni prieteni, ca și cum mica noastră conversație din seara de dinainte ar fi făcut să dispară faptul că el e bărbatul care mi-a ruinat viața.

Mâna lui e caldă și uscată. Și e ciudat de bine să o simt acolo — pe antebrațul meu.

Pare cel mai firesc lucru din lume.

— Vino, spune el. Urmează să stau de vorbă cu una dintre angajatele lui Jesper Orre. Cea care l-a acuzat de hărțuire sexuală. Vino cu mine!

— Bine, îi spun, pentru că nu am nimic altceva de făcut.

Denise Sjöholm are douăzeci și opt de ani și are o diplomă de masterat. Mă surprind gândindu-mă că arată prea tânără pentru a cumpăra băutură fără să-și arate cartea de identitate. Dar acesta e doar un semn al vârstei mele — încă un exemplu care arată că până și cadrele mele de referință s-au modificat lent de-a lungul anilor, fără ca eu să observ. Trebuie să-mi reamintesc că atunci când eram de vârsta ei, eu și cu Owe eram deja căsătoriți de câțiva ani.

Eram așadar doar un copil pe atunci.

Pare un pic dezorientată în camera de interogatoriu, expusă cumva. Poartă un pulover voluminos, blugi tăiați și e nemachiată. Ochii ei mari și căprui sunt plini de teamă, ceea ce nu e chiar așa de ciudat. Îmi închipui că a însemnat destul de multă bătaie de cap pentru ea să-l acuze pe superiorul ei cel mai înalt în rang de hărțuire sexuală.

Peter pare la rândul lui să-i fi observat teama, pentru că-i dă de înțeles că nu e acuzată de nimic și că vrem doar s-o interogăm în legătură cu crima care a avut loc în casa lui Orre și-n legătură cu dispariția care a urmat.

Ea încuviințează fără o vorbă și se joacă cu un franj care-i iese din blugi.

— Cât timp ați lucrat la Clothes&More? întreabă Peter.

— Un an.

— Și care era fișa postului?

— Era... um... de manager de proiect în cadrul departamentului de marketing. Conduceam diverse campanii

de publicitate. De exemplu, eram responsabilă pentru reclama de Crăciun care se dă acum la televizor. Adică până când am plecat în concediu medical.

Privirea ei rătăcește de la Peter la mine și înapoi, parcă e o pasăre agitată care nu îndrăznește să aterizeze nicăieri.

— Și când l-ați cunoscut pe Jesper Orre?

— Aproape imediat după ce am început să lucrez. La sediul central nu suntem chiar atât de mulți. Și trecea întotdeauna pe la departamentul de marketing să vadă ce punem la cale. Îmi aduc aminte că mi se părea grozav. Relaxat, știți. Cu toate că existau multe bârfe despre cât de neplăcut putea să fie. Despre felul în care concedia oamenii în stânga și-n dreapta.

— Și apoi ce s-a întâmplat?

Denise se uită în podea și părul ei castaniu și subțire îi acoperă fața.

— M-a întrebat dacă am chef să-l însoțesc la o petrecere. Asta s-a întâmplat în primăvară.

— Bun. Ce fel de petrecere?

— Păi. Nu a dat detalii legate de petrecere, dar am hotărât ca el să vină să mă ia sâmbătă seara din piața Stureplan. Și așa a făcut. Dar apoi m-a dus la el acasă, în loc să mă ducă la petrecere. Și acolo nu mai era nimeni altcineva. Doar el și cu mine. În fine... am luat cina — cumpărase homar și șampanie. Eram foarte impresionată de faptul că voia să ia cina doar cu mine. Vreau să spun, Jesper Orre poate să iasă cu oricine vrea el...

Vocea ei se frânge și își scutură încet capul.

— Eram atât de al naibii de naivă, continuă ea. Imediat ce am terminat de mâncat, a vrut să se culce cu mine. Normal.

— Și dumneavoastră ce ați făcut atunci?

Denise pare un pic confuză, ca și cum n-ar înțelege prea bine întrebarea.

— Am făcut sex. Apoi am continuat să ne vedem din când în când. Mi-am dat seama destul de repede că nu voia o relație cu mine. Așa că, după aproximativ două luni, am rupt relația cu el sau, mă rog, ce o fi fost. Nu am fost niciodată împreună cu adevărat.

— Cum a reacționat?

— Era furios. A spus că el avea să decidă când se termină. Și că o să regret dacă nu înțelegeam asta.

Denise trage atât de tare de franjul blugilor, încât acesta se rupe cu un mic pocnet.

— Și apoi ce ați făcut?

Ea dă din cap și râde încet.

— Ar fi trebuit să știu că n-aveam cum să înving împotriva lui. Ar fi trebuit să mă prefac cooperantă, dar în loc de asta m-am enervat, i-am spus să se ducă dracului, că eu eram cea care decideam cu cine și când mă culc. A plecat fără să spună nimic. Apoi, la muncă, a început să se comporte urât cu mine. Îmi puneă întrebări imposibile la ședințe. Îmi discredita toate sugestiile. Se asigura să nu primesc niciun proiect interesant. Cred că voia să mă pedepsească. Dar adevăratul circ a început abia după ce m-am dus la departamentul de Resurse Umane să mă plâng. Am fost chestionată în prezența lui de cei de la Resurse Umane. Așa cum vă puteți imagina, nu era prea distractiv să stau acolo și să vorbesc despre... relația noastră, în timp ce el asculta. În final, m-am simțit atât de îngrozitor, încât mi-am luat concediu medical.

— Când s-a întâmplat asta?

— Am fost în concediu medical timp de... Denise numără pe degete. Opt săptămâni. Nu, timp de nouă săptămâni.

Peter dă din cap și scrie ceva în carnet, apoi spune:

— Știu că asta ar putea să sune un pic cam ciudat, dar era brutal în pat?

Denise pare stânjenită, își încrucișează brațele la piept.

— Nu. Nu în mod deosebit.

— V-a furat vreodată lenjeria intimă?

— Să fure lenjerie intimă?

— Da, v-a luat vreodată lenjeria de corp?

— Din câte știu eu, nu.

— Ați mai vorbit ceva cu el de când ați plecat în concediu medical?

Ea clatină din cap.

— Nici măcar un cuvânt.

— Știți cumva dacă a mai făcut asta și cu alte femei de la dumneavoastră din birou?

— Nu. Dar nu m-ar surprinde. E un psihopat nenorocit.

— Știți cumva dacă în acest timp s-a mai întâlnit și cu alte femei?

— Nu. Dar, așa cum am spus, e un psihopat nenorocit.

În timp ce o conducem pe Denise spre ieșire, nu mă pot abține. Îmi pun mâna pe brațul ei și o privesc în ochi.

— Presupun că știți că nu ați făcut nimic greșit? îi spun. S-a folosit de dumneavoastră doar pentru că a putut, pentru că poziția lui îi permitea acest lucru.

Ea se uită la mine îndelung, apoi dă din umeri.

— Poate. Dar regret în continuare că m-am dus la Resurse Umane. Până la urmă, s-ar fi săturat de mine.

Iese din secție cu capul în pământ.

— Ce tâmpit sinistru, îi spun lui Peter în timp ce ea dispare în ceață.

Peter dă ușor din umeri, se uită la mine, iar eu nu pot decât să mă gândesc: ca tine, Peter. Un tâmpit și jumătate, ca tine.

E aproape ca și cum ar putea să simtă ce gândesc, pentru că dintr-odată pare să devină conștient de sine. Se uită în altă parte și se îndreaptă spre lifturi, mormăind:

— Ultima oară când am verificat, chestia asta nu era ilegală.

Trei ore mai târziu, când mă îndrept spre apartamentul Gunillei, deja se întunecă. Un vânt rece îmi pătrunde pe sub haine și temperatura a scăzut. Pe drumul umed s-a format un strat tare și alunecos de gheață și sunt nevoită să merg încet ca să nu alunec.

Deja mi-e dor de Frida, dar nu știu cum aș putea s-o recuperez. Nu pot să fac o plângere la poliție. Frida e câinele lui Owe și nu poți fura ceva ce e deja al tău. Corect?

Lui Owe nu i-a plăcut niciodată prea mult de Frida. În general, era de părere că latră prea mult și că miroase urât (de parcă el n-ar mirosi). Nu mi-a luat-o pe Frida ca să o protejeze de mine; a luat-o ca să-mi facă rău. Așa cum Jesper a pedepsit-o pe săraca fată pentru că ea n-a vrut să fie sclava lui sexuală.

Puterea, mă gândesc. Întotdeauna e vorba de putere.

De fiecare dată când trec pe lângă un chioșc de ziare, mă opresc și citesc titlurile. Portretul-robot al femeii care a fost omorâtă în casa lui Orre e pe prima pagină a tuturor ziarelor din oraș, însoțit de titlul de o șchioapă: „Cine e autorul crimei de la Regele Modei?”

Dacă nu aflăm acum cine e, nu știu dacă o să aflăm vreodată.

Când ajung la Slussen, începe din nou să ningă. Fulgi mici și compacți îmi biciuie și-mi înțepă obrajii. Îmi sună mobilul și mă întorc în mod instinctiv cu spatele la vânt, scot telefonul ca să răspund.

E Peter.

— Hanne, spune el. Tocmai am vorbit cu cei de la Laboratorul Național. Maceta folosită în casa lui Orre este identică cu cea folosită în cazul Calderón. Pe vertebrele ambelor victime au găsit urme care pot fi puse în legătură cu arma. Urmele se potrivesc perfect cu lama macetel. Știi ce înseamnă asta, nu-i așa?

Emma

Cu o lună în urmă

— Dar de ce să-ți omoare pisica? Nu înțeleg.

Olga se încruntă și-și răsuțește brățările grele bătute cu diamante false. Mă uit afară în magazinul gol și reflectez la asta pentru o clipă. Muzica se revarsă din difuzoare. Mahnoor nu e de văzut nicăieri. Probabil că e ocupată cu una dintre noile ei sarcini administrative cruciale.

— Dacă e așa cum ai spus mai demult și e un psihopat, atunci poate că vrea să-mi facă rău, într-un fel sau altul. Poate că îi face plăcere să-mi distrugă viața.

Olga nu pare să fie de acord. Așa cum era de așteptat, îi e mai ușor să creadă că Jesper are nevoie de bani sau de sex decât că e un sadic. Și, la un anumit nivel, sunt de acord cu ea; și mie mi-e greu să cred că ar face orice ca să-mi distrugă viața. Dar nu găsesc nicio altă explicație pentru comportamentul lui.

— Dar o pisică — ce legătură au pisicile cu toată treaba asta?

— Sigge e important pentru mine. Dacă îi face ceva rău lui Sigge, atunci îmi face rău și mie, nu-i așa?

— Dacă așa stau lucrurile, începe Olga, dându-mi o nouă rolă de hârtie pentru casa de marcat ca să o înlocuiesc pe cea veche, atunci chiar că e dus cu pluta.

— Așa zic și eu.

— Ai făcut cercetări? Poate că a mai făcut asta și altă dată. Poate că a fost la închisoare sau la ospiciu.

Ideea pare aproape ridicolă, și în mintea mea apar imediat imaginile. Jesper Orre, directorul executiv al companiei la care lucrăm amândouă, purtând cămașă de forță, închis într-un spital de boli mintale. Sau îmbrăcat într-o salopetă cu dungi, ca un personaj din desene animate, stând în spatele unor gratii solide de fier.

— Poate că a omorât pe cineva, șoptește Olga, ca și cum i-ar fi teamă că cineva ar putea s-o audă în încăperea goală.

Mă uit în ochii ei fără să spun nimic. Pare să regrete ce-a spus.

— Îmi pare rău, scumpo. Bineînțeles că n-a omorât pe nimeni. Tot ce spun e că uneori nu-i cunoști pe oameni, chiar și atunci când crezi că-i cunoști.

— Probabil că-i adevărat, spun, gândindu-mă că nici nu știe câtă dreptate are.

— Ce ai de gând să faci? Să-l raportezi poliției?

Mă întorc, închid sertarul casei de marcat și scot un pic de hârtie pentru bonuri.

— Mai întâi vreau să vorbesc cu el.

— Vei încerca să dai de el?

Dau din cap și mă uit prin magazin. Câțiva adolescenți pierd vremea lângă masa cu blugi din colț; îmi aruncă o privire lungă și am senzația că ar putea încerca să fure ceva. De obicei se vede clar, mai ales când e vorba

de puști care n-au învățat încă să-și controleze mimica și care aproape întotdeauna acționează în grup, ca și cum furtul din magazine ar fi un sport de echipă.

— Știu ce trebuie să faci, spune Olga și dintr-odată pare entuziastă și un pic vicleană în același timp. Te răzbuni. Iei înapoi puterea. Eu sunt bună la asta. Obțin supremația. Nu vreau să umflu penele, dar e adevărat.

— „Să te umfli în pene”, vrei să spui. Ce anume?

Olga pare confuză.

— Se spune „să te umfli în pene”.

— Cui îi pasă — exersăm mai încolo limba. Vino-ți în fire și răzbună-te pe ticălosul ăla! Află unde este, du-te la el și cere-i socoteală. Nu-l lăsa să scape! Arată-i cine e mai puternic!

Băieții de lângă teigheaua cu blugi au început să se deplaseze spre ieșire. Unul dintre ei cară o geantă sport suspect de mare. Olga îi vede la rândul ei, dar nu pare să aibă de gând să reacționeze în vreun fel.

— Deci crezi că ar trebui să mă răzbun?

Ea dă din cap. Chiar în acel moment, un bărbat intră pe ușă și se îndreaptă spre casă. Pare hotărât, ca și cum ar ști exact ce vrea. Asta pare să fie tendința printre bărbații mai în vârstă. Rar se întâmplă să rătăcească prin magazin răscolind printre haine. În loc de asta, vin direct la noi și cer șosete sau cămăși sau lenjerie de corp. Apoi cumpără câte cinci pachete din fiecare, plătesc și părăsesc magazinul cât ai clipi.

— Bine ați venit! Cu ce vă putem ajuta? Întreabă Olga în conformitate cu regulamentul și zâmbește mecanic în timp ce-și rotește încă o dată brățările cu diamante false.

— O caut pe Emma Bohman, spune omul fără să-i întoarcă zâmbetul.

Când îi spun că eu sunt Emma Bohman, se prezintă ca fiind Sven Ohlsson, șeful departamentului de Resurse Umane pentru Regiunea de Est, apoi mă ia deoparte și spune:

— Putem sta de vorbă în zona angajaților?

Fața lui e lipsită de expresie. Are păr foarte scurt, roșcat-blonziu, și obraji rotunzi, cu toate că trupul îi zvelt, aproape slab. Își ridică geanta, o servietă veche din piele cu pete de grăsime pe ea, din care scoate un teanc de hârtii.

Imediat ce își spune numele, știu despre ce este vorba.

— Lucrezi la noi de trei ani, Emma.

Dau din cap, nefiind prea sigură dacă e o întrebare sau dacă enunță un fapt, citind cu voce tare din teancul de hârtii. Apoi își găsește ochelarii cu ramă de baga. Scoate o mică batistă albastră și își șterge cu grijă ochelarii, în tăcere.

— Doriți o cafea? îl întreb.

Mai ales pentru că nu știu ce altceva să spun.

— Mulțumesc, da, spune el fără să-și ia privirea de la ochelari.

Ticăitul ceasului aflat în colț pare să devină brusc asurzitor, iar mirosul cafelei copleșitor și nu pot să fac nimic să mă feresc de el. Îi așez o cană în față, mă las pe scaunul de vizavi, doborâtă de lipsa mea de vlagă.

Niciodată n-aș fi crezut că avea să mi se întâmple un asemenea lucru; asta li se întâmplă altor oameni, nu mie. Eu am fost întotdeauna bună, am respectat regulile. Mai puțin în ultima vreme, de când scrisorile de la agențiile de recuperare a creditelor au început să se adune și absențele de la muncă au început să umple foaia de prezență de pe perete.

— Suntem supuși unor serioase provocări economice, spune și își pune ochelarii.

Pentru prima oară, mă privește în ochi. Ochii lui sunt gri-deschis și complet lipsiți de emoție. E un birocrat politicos, însărcinat cu o misiune mortală, trimis al sediului central. Își pune încet cărpa de curățat ochelarii în servietă și continuă:

— Profiturile sunt minime. În lunile următoare, vom fi forțați să închidem două magazine.

În continuare, nu știu ce să spun. Doar încuviințez. El devine tăcut. Dintr-odată, pare obosit. Poate chiar e obosit. Poate că în viața reală e o persoană cumsecade.

— Profituri mici? spun eu, ca și cum aș vrea să-l ajut să continue.

Se uită din nou în ochii mei. Continuă să nu arate nicio urmă de emoție.

— Profituri mici, da. Mulțumesc. Potrivit celor spuse de Björne Franzén, ți-ai făcut treaba cu brio, Emma, dar din nefericire conducerea a decis să reducă cheltuielile cu personalul pentru a asigura supraviețuirea noastră pe termen lung.

— Înțeleg.

— Nu e nimic personal, Emma. Suntem însă pur și simplu nevoiți să luăm în considerare noile realități economice.

Vreau să nu-mi mai rostească numele. Nu-l cunosc, nu vreau să fiu „Emma” pentru el.

— Sigur, îi răspund.

— Are de-a face doar cu economia.

— Înțeleg. Deci nu are nicio legătură cu... arăt spre raportul de absențe care atârnă pe perete.

Abțibildurile roșii, furioase strălucesc asemenea unor coșuri urâte pe un ten palid.

Zâmbește pentru prima dată de când a venit. E un zâmbet slab, aproape trist.

— Toată lumea are dreptul să fie bolnavă, spune el. Sau să stea acasă cu copilul bolnav. Acesta nu este un motiv pentru desfacerea contractului. Astea-s doar zvonuri rău-tăcioase. Știi ce spune media despre noi.

Își soarbe cafeaua și mă trezesc că-mi doresc să se ardă. Dar e o dorință care nu se împlinește. Cafeaua de la automat e în cel mai bun caz călduță. E așa de un an deja, de când Björne a lovit odată automatul când și-a ieșit din pepeni.

Bărbatul așază teancul de hârtii pe masă, îl împinge încet spre mine cu un deget.

— Emma, acum trebuie să discutăm un pic despre lucrurile practice.

— Cine a fost? întreabă Mahnoor în timp ce el pleacă, uitându-se lung după bărbatul cu părul roșcat, scurt și ochelari cu ramă de baga care arată ca o versiune matură a lui Tintin, căutând să scape din lumea benzilor desenate.

— Era de la Resurse Umane. Unde e Olga totuși?

Nu am niciun chef să vorbesc despre discuția pe care tocmai am avut-o, despre teancul de hârtii care rezumă termenii concedierii mele: faptul că sunt concediată imediat, că primesc un salariu compensatoriu pe două luni și că trebuie trimis înapoi la sediul central cardul meu de acces în clădire, într-un plic ștampilat.

— Olga? spune Mahnoor absentă.

— Da, unde e?

— Habar n-am. Dă din umeri. Probabil caută pe net articole de machiaj sau lenjerie intimă, micuța misogină.

— Poftim?

Mahnoor îmi alungă întrebarea cu un gest al mâinii.

— Nimic.

— Ultima oară când am văzut-o, citea de fapt o carte, spun, aducându-mi aminte cum stătea Olga la masa din chichinetă cu o carte broșată în mână, la puțin timp după plecarea omului de la Resurse Umane.

Mahnoor ridică din sprâncenele ei bine definite.

— Probabil vreo porcărie pe care a găsit-o la supermarket.

Mulțumirea prost mascată a lui Mahnoor mă tulbură.

— Poate că era o carte bună, absolut normală, sugerez.

— Glumești? Cred că n-ar ști să recunoască o carte bună nici dacă i s-ar așeza deschisă peste față.

Mahnoor își face de treabă printre agrafele de păr și colierele expuse lângă sertarul cu bani. Le aranjează pe cele care atârnă strâmb și apoi mă întreabă pe un ton neutru:

— Și, ce voia tipul de la sediul central?

Ezit pentru o clipă.

— Nimic special. Voia doar să știe cum merg lucrurile pe-aici, acum că Björne e bolnav.

— Și tu ce i-ai spus?

— I-am spus adevărul. Că ne descurcăm foarte bine fără el.

Stau în mașina Olgăi. Ploaia bate darabana pe capotă, iar în mașina înghesuită e umezeală. Din când în când trebuie să șterg parbrizul ca să văd prin el.

Abia e șase și ceva și a trecut mai mult de o oră de când am parcat aici. Dacă nu am noroc, astăzi nu va fi la birou. Poate e plecat într-o călătorie de afaceri sau are o întâlnire pe undeva.

Sorb din apa minerală cu aromă de lămâie care are gust de detergent și mă gândesc la bărbatul roșcat de la sediul central. La ochelarii lui demodați și servieta uzată. N-aș fi ghicit niciodată că e angajatul unei companii de modă.

Să fi fost și asta o manevră de-a lui Jesper? O altă piesă de puzzle din planul său diabolic? Dacă e adevărat, atunci a fost genială, pentru că a reușit să mă lipsească de un alt lucru care e important pentru mine: locul meu de muncă. Mai devreme, când îmi plângeam de milă, nu m-am gândit la asta; am crezut că îmi luase deja toate lucrurile la care ținam. Poate că-mi mai poate lua și altceva, alte lucruri la care nu m-am gândit, pe care le iau de bune. Casa? Sănătatea?

Viața?

Gândul mă face să tresar.

Mă gândesc la apartamentul de pe Kapellgränd. La covorul din cârpe de pe hol și scaunele roșii de lemn, aranjate frumos lângă perete, precum caii de la școala spaniolă de echitație. Mi-l închipui pe Jesper întins gol pe covorul colorat. Florile galbene ale covorului îi înconjoară trupul în așa fel încât aproape că pare să stea întins pe un câmp de floarea-soarelui. Trupul lui e relaxat, fața senină ca a unui copil. Are gura ușor întredeschisă, iar pieptul lui urcă și coboară. Stau într-o mașină în ploaie, dar în același timp sunt în apartamentul de pe Kapellgränd, uitându-mă la Jesper. Încercând să înțeleg de ce bărbatul ăsta, băiatul ăsta, ființa asta umană care stă întinsă acolo cu atâta inocență ar vrea să-mi facă rău.

Un om traversează în grabă strada la doar câțiva pași de mașină. Mă aplec în față, șterg umezeala de pe parbriz

ca să văd mai bine. Nu e Jesper. Bărbatul e prea scund și are părul blond. Dispare cu pași repezi în întuneric.

Dacă aș fi în stare să mă văd acum, în același fel în care l-am văzut pe Jesper, oare ce aș vedea? O țicnită care-și pândește iubitul în întuneric, în fața biroului lui? Îmi pierd oare mințile?

Ăsta să fie scopul ultim, de a mă depriva de sănătatea mea mintală? Violul suprem: să împingi o persoană la nebunie.

Gheața revine din nou și mai iau o înghițitură din dezgustătoarea apă minerală.

Dacă ăsta e un joc regizat cu grijă de el, atunci e posibil să știe că sunt aici? Și-a elaborat deja și următorul pas? Dacă-l urmăresc, voi descoperi oare adevărul sau doar ceea ce vrea să-mi arate?

Întrebările vin fără oprire; fiecare răspuns naște una nouă. E ca și cum te-ai uita într-o oglindă reflectată într-o oglindă. Reflectată într-o altă oglindă. Mă ia cu amețeală doar gândindu-mă la ce se întâmplă și de ce. Și nici măcar n-am început să mă gândesc cum să-mi rezolv cele mai arzătoare probleme: copilul, facturile, slujba pe care am pierdut-o, gonită de bărbatul roșcat de la sediul central.

Poate că Olga are dreptate. Ar trebui poate să mă răzbun?

Poate că exact asta își dorește?

Sunt copleșită de o senzație de irealitate. E ca și cum aș fi într-un film, ca și cum aș avea impresia că sunt stăpână pe propriul comportament, dar de fapt îl controlează altcineva. Mă simt ca și cum aș fi în cădere liberă și n-aș avea nicio influență asupra vieții mele. Mă uit la inelul care-mi strălucește pe deget. Mă gândesc că e real, dovadă că nu sunt nebună cu adevărat.

Apoi îl zăresc.

Merge cocoșat prin ploaie, paltonul flutură în jurul lui ca o velă stricată, la fel ca atunci când l-am pândit ultima oară din întuneric. Pășește ferm, cu hotărâre. Simt impulsul de a sări din mașină, de a alerga la el și de a-l întreba ce naiba are de gând, dar ceva mă oprește. Vreau să știu ce are de ascuns, să văd unde locuiește.

Vreau să știu mai multe înainte de a mă arăta complet vulnerabilă în fața lui.

Câteva minute mai târziu, din parcare iese o mașină mare și neagră de teren. Pornesc mașina și-l urmăresc, având grijă să nu fiu prea aproape de el. La fiecare al doilea stop, îmi moare motorul; nu sunt obișnuită să folosesc schimbătorul de viteze. Înjur și pornesc din nou mașina, îngrozită la gândul că aș putea să-l pierd acum, că l-am găsit până la urmă.

La Roslagstull, traficul se aglomerează considerabil. Trag chiar în spatele lui Jesper în marea de mașini care se îndreaptă spre casă prin întuneric. El se îndreaptă spre nord pe E18 și iese de pe autostradă la Djursholm. Când încetinește, fac și eu același lucru, lăsând să crească distanța dintre noi. Nicio altă mașină nu se zărește la orizont. Trecem pe lângă vile mari cu peluze luminate ce seamănă cu niște parcuri. Trecem prin micul centru. Un magazin alimentar, o librărie, o mică piață cu câțiva copaci desfrunziți. Din nou am aceea senzația: sunt într-un film, trec prin peisaje dezolate în drum spre un fel de deznodământ. Dar ce fel de film este? O dramă, un thriller? O tragedie?

Ajungem la apă, neagră și strălucitoare ca o bucată de mătase întinsă în fața mea în întuneric. Jesper cotește la dreapta, iar eu îl urmez. Curiozitatea mea e trează, iar senzația că ne apropiem de un fel de deznodământ

devine mai puternică. Pentru o vreme, continuăm drumul pe lângă apă. Aici vilele sunt și mai mari, aproape de mărimea unor castele, și mă întreb dacă aici chiar locuiesc oameni obișnuiți sau dacă vilele deserveșc doar companii sau poate ambasade.

Nu observ când încetinește și aproape că mă lovesc de spatele mașinii lui negre. O ia la dreapta pe o străduță și aștept câteva secunde înainte să-l urmez. Pe marginea micului drum sunt semănate plante perene: buxus, tisă și tuia. Pe pavajul îngust sunt grămezi de frunze umede. Casele de-aici sunt mai mici, arată mai degrabă ca niște case oarecare. Sting farurile, mă furișez încet în spatele lui. El virează din nou și eu îl urmez. Micul nostru joc aproape că începe să mă amuze. N-am mai urmărit pe nimeni până acum.

Se oprește în fața unei case albe, moderne. Ferestrele revarsă o lumină caldă, vopsind în auriu peluza și frunzele umede de toamnă. Opresc motorul. Aștept. Îl urmăresc în timp ce-și scoate servieta neagră, se apropie de poarta din fier forjat și-și ridică mâna să o deschidă. Dar apoi se oprește, face un pas înapoi și vine spre mine câțiva pași pe pavaj.

La început mi-e teamă că o să mă descopere, dar apoi văd care îi este intenția.

Lângă gard zac grămezi de lemne ude. Una dintre grămezi e acoperită cu o prelată verde. Jesper o înconjoară și se îndreaptă spre o clădire construită de curând, probabil un garaj, aflat în dreapta porții.

Nu a fost încă vopsită și, acolo unde ar trebui să fie ușa, o folie de plastic e fluturată de vânt. Se lasă pe vine, inspectând ceva la peretele lateral. Apoi se ridică, se întoarce și se îndreaptă înapoi spre casă.

Îmi trece imediat prin minte — oare acum mă uit la banii pe care i-am pierdut? Am plătit pentru clădirea din fața mea? Toate economiile mele au fost transformate în garajul mașinii lui mari și negre?

Apoi îl văd stând în fața ușii de la intrare. Când apasă pe sonerie în loc să deschidă chiar el ușa, dintr-odată nu mai sunt așa de sigură. Locuiește aici sau a venit doar în vizită? Apoi scoate o cheie, o bagă în yală și, în același timp, cineva deschide ușa. În pragul ușii stă o femeie. Are părul închis la culoare, e înaltă și frumoasă. Pot să disting asta cu claritate, cu toate că sunt la o distanță considerabilă. Are acea carismă plină de încredere pe care doar femeile frumoase o au, ca și cum postura ei ar vorbi despre valoarea pe care o are.

Femeia se apleacă, iar Jesper o sărută. Nu e un sărut scurt, dat pe obraz, rezervat prietenilor și membrilor familiei, ci un sărut apăsător și intim.

Apoi nu mai văd nimic. Casa se estompează, ploaia nu se mai aude pe capotă. Totul e cuprins de un întuneric și o tăcere binecuvântată.

Alerg prin întuneric. Cineva țipă. Este un răcnet lung care îți strânge inima și, după câteva secunde, îmi dau seama că persoana care țipă sunt eu. Crengile îmi lovesc fața. Pe ceafă mi se prelinge o apă rece ca gheața. De nicăieri, în față apare un scaun de grădină. Fac un pas în lateral, dar tot mă lovesc de el, iar acesta cade cu un bufnet. Măresc viteza, mă simt ca un animal hăituit. Nu țin minte de ce mă aflu aici în întuneric, știu doar că fug ca să-mi salvez viața. Fug de ceva îngrozitor, ceva care îmi amenință întreaga existență.

Ghetele mi se afundă în noroi și alunec, dar îmi recapăt echilibrul, alerg înainte, cu mâinile întinse în fața mea ca o oarbă.

Din întuneric răsare un gard. Nu e foarte înalt, doar de un metru, un metru și douăzeci. Îl escaladez fără să stau pe gânduri, mă arunc pe partea cealaltă. Dar mă agăț de ceva: geaca mi s-a prins de gard. Cad cu capul înainte și mă lovesc urât pe o parte. Durerea este de neînchipuit. Îmi trece prin cap că nu pot să respir și totul se întuneacă.

Ceva îmi atinge obrazul. Deschid ochii. Încerc să mă gândesc. Să-mi aduc aminte.

E întuneric. Zac pe jos, pe peluza cuiva. La doar câțiva metri în fața mea e o groapă cu nisip. Găleți și săbii, și camioane mici galbene sunt împrăștiate pe nisip și pe iarbă ca ciupercile în pădure.

De cât timp mă aflu aici? Dau să mă ridic în capul oaselor, dar mă opresc la jumătate. Stomacul mi se strânge într-o crampă dureroasă. Mă aplec în față, mă fac covrig, dar durerea din stomac nu încetează. Abia a trecut de nouă, așa că probabil sunt aici de o oră.

Tremur de frig, în timp ce mă ridic pe vine. Îmi pipăi fața cu mâinile, ștergând noroiul și crenguțele de pe obraji. Încerc să înțeleg.

Încet, dar inexorabil, memoria începe să-mi revină. Sunt în Djursholm, undeva în apropiere de casa lui Jesper Orre — casa pe care pare s-o împartă cu o frumoasă femeie cu părul închis la culoare. Am fost înșelată mai mult decât mi-aș fi putut imagina vreodată. Am fost trasă pe sfoară și necinstită de două ori. Jefuită atât de bani, cât și de dragoste. De către persoana pe care o iubeam.

Jesper are pe altcineva și probabil să fi avut și atunci când ieșeam împreună. E clar că de-asta a vrut ca relația noastră să rămână secretă. De asta era atât de important să ne întâlnim doar în micul apartament de pe Kapellgränd sau la mine acasă.

Dar refuz în continuare să înțeleg. Dacă tot ce voia era doar o mică aventură, niște sex, atunci de ce m-a cerut în căsătorie?

De ce să-l ia pe Sigge, banii și tabloul? Și de ce am fost concediată? Și mai e ceva ce mă roade. Îmi aduc aminte cuvintele Olgăi: *E clar că tipul tău e un psihopat.*

Vrea să mă umilească? Să mă distrugă? Oare și asta făcea parte din plan, faptul că aveam să văd cât de fericit e cu cealaltă iubită?

Găsesc o deschizătură în gard și mă strecor prin ea. Din fericire, pentru că nu sunt convinsă că aș fi în stare să-l escaladez din nou. Durerea din stomac mă obligă să mă ghemuiesc, să traversez încovoiată următoarea grădină. În întunericul din fața mea zăresc șezlongul răsturnat și acum mă îndrept în direcția cea bună.

Chiar înainte de a ajunge la stradă, trec pe lângă o casă galbenă. Văd pe fereastră un cuplu și doi copii stând pe o canapea superbă în fața unui televizor cu ecran plat. Mănâncă floricele. Par fericiți. Fericiți și prosperi.

Tot ceea ce eu nu sunt.

Portiera de la mașină e deschisă, cheia a rămas în contact. Mă prăbușesc pe scaunul șoferului și închid ușa. Vederea feței mele mânjite de noroi și umflate mă sperie. Par nebună. Periculoasă. Îmi șterg fața cu o eșarfă, dar nu fac decât să mă mânjesc și mai tare.

Conduc încet înapoi spre oraș. Evit orice frână sau accelerare bruscă, de frică să nu se intensifice durerea din

stomac. Parchez mașina și mă îndrept prin ploaie spre ușa de la intrare, rugându-mă la Dumnezeu să nu dau peste vreunul dintre vecinii mei. Nu am suficientă energie să explic de ce arăt așa. Dar nu întâlnesc pe nimeni. Mirosul searbăd al clădirii în care locuiesc e neschimbat. Casa scărilor e întunecată și tăcută. Casa ar putea la fel de bine să fie nelocuită, o casă bântuită.

Liftul se oprește la etajul patru cu un scâncet, iar eu cobor. Descui ușa și pășesc în căldura apartamentului. Bâjbâi cu nasturii de la geacă, o scutur de pe mine, o las să cadă pe podea. Mă uit în jur în căutarea lui Sigge înainte de a-mi aduce aminte că nu mai e. Îmi scot ghetetele și mă târăsc până în baie. Am blugii uzi și plini de noroi, dar când îi dau jos, atenția mea e atrasă de altceva. O pată mare între picioare. Mă aplec în față ca să văd mai bine, dar știu deja ce s-a întâmplat.

E sânge.

Am pierdut copilul.

Peter

Ancheta se îndreaptă într-o altă direcție, schimbându-și prioritățile de pe o zi pe alta, așa cum se întâmplă uneori cu anchetele. Știrea că Laboratorul Național a stabilit că maceta a fost folosită în ambele omucideri — victima necunoscută din casa lui Jesper Orre și Miguel Calderón — a avut efectul unei bombe la secția de poliție. Activitatea este în continuare la fel de frenetică, dar resemnarea a dispărut parțial și a fost înlocuită de o stare de expectativă. Tabloului mare cu dovezi din sala de conferințe, tapetat cu fotografii făcute în casa lui Orre, hărți și fotografii ale colegilor și cunoștințelor lui Orre, i s-a adăugat acum un nou tablou cu dovezi cu imagini similare, aparținând vechiului caz.

Se pare că Sánchez și-a petrecut o jumătate de noapte parcurgând cazul Calderón și caută deja puncte de legătură între Calderón și Orre. Am bănuiala că va fi dificil; la suprafață, viețile lor par să nu aibă nimic în comun.

Calderón avea douăzeci și cinci de ani când a fost găsit mort cu zece ani în urmă, în septembrie, în apartamentul său închiriat de pe Södermalm. Lucrase în mai multe locuri ca muncitor necalificat. A fost bucătar,

asistent la domiciliu, distribuitor de ziare și infirmier suplinitor la spital. În timpul său liber, făcea karate și cânta la contrabas într-o formație de jazz. Nu avea prietenă, iar sora lui a dat de înțeles că bănuia că era homosexual. Cu cinci ani înainte de a fi omorât, a fost condamnat pentru ultraj și furt, dar, potrivit anchetei preliminare, nu exista nimic care să sugereze că ar fi avut legături criminale. De asemenea, nimic nu atestă faptul că ar fi frecventat aceleași locuri ca Orre: Sandham, Verbier, Marbella sau cluburile de noapte din jurul pieței Stureplan.

Faptul că Orre lipsește în continuare sugerează din ce în ce mai mult că el a omorât-o pe femeia neidentificată — și că deci tot el a pus capăt și vieții lui Calderón. Însă câțiva chiloți furați și cruzimea în afaceri nu prea sunt dovezi suficiente. Trebuie să găsim o legătură între toate — iar dacă există una, o vom găsi. Chiar dacă va trebui să trecem prin sită fiecare detaliu nenorocit al vieții lor.

În acest punct, sentimentele familiare de plictiseală și de resemnare încep să-și facă simțite prezența. M-am săturat de anchetele astea criminale greoaie. Dacă cineva m-ar fi întrebat în urmă cu zece ani, i-aș fi spus că asta e cea mai palpitantă și mai provocatoare sarcină în care un detectiv talentat își poate înfige dinții, dar tot ce simt acum e o extenuare paralizantă. Îmi doresc mai mult decât orice să-mi cumpăr șase doze de bere, să mă duc acasă, să mă prăbușesc în fotoliu și să mă uit la sport. Cred că nimeni în afară de ofițerii de poliție n-ar putea înțelege de câtă muncă e nevoie pentru a pune pe tapet viața unei persoane. Câte sute de ore de interogatorii, de cercetare și muncă de birou trebuie parcurse înainte ca imaginea de ansamblu să devină

mai clară și ca lucrurile esențiale să înceapă să iasă la suprafață.

Și apoi mai e și Hanne.

Într-un fel, e bine că am avut șansa de a sta de vorbă, cu toate că nu prea ne-am spus mare lucru. Dar de-atunci, între noi nu s-a schimbat nimic. Simt limpede asta, cu toate că nu prea pot să spun exact de ce. E ca un ton adânc, vibrant, care e întotdeauna prezent când ea e în preajmă. Aproape ca un țuit. Și n-am, fir-ar să fie, nici cea mai mică idee cum să scap de el.

Câteodată mă surprind uitându-mă la ea, atunci când stă la birou, în cămașa ei boțită, cu părul încărunțit prins într-o coadă de cal neglijentă. Câteodată, gândurile mele evadează în acel loc interzis în care noi doi suntem din nou împreună. Ieri, când mi-am pus mâna pe antebrațul ei, m-am surprins gândindu-mă că e în continuare cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Și singura cu care puteam să vorbesc cu adevărat.

Nu știu de ce, dar mi se pare atât de al naibii de greu să vorbesc despre lucruri importante cu cineva, mai ales cu femeile! Poate că sunt prea speriat ca să mă deschid în fața cuiva, așa cum a susținut dintotdeauna Janet. Sau poate că nu prea am mare lucru de spus pentru că, în esență, sunt neinteresant.

Dar cu Hanne întotdeauna am avut ce să discut. Pe vremea când eram împreună. Uneori zăceam cu orele în pat vorbind despre politică sau dragoste, sau lucruri prostești, ca, de exemplu, de ce un anumit tip de cuțit pentru brânză se găsește doar în Suedia. Și uneori ea îmi povestea despre Groenlanda sau despre inuiții care au trăit mii de ani acolo în armonie perfectă cu natura.

Visa să călătorească acolo, să vâslească într-un caiac printre ghețurile în derivă și focile ieșite la vânătoare.

Se pare că inuiții nu aveau niciun ritual special de căsătorie. Se cuplau și asta era totul. Obişnuiam să glumim despre faptul că inuiții ne-ar fi considerat căsătoriți.

Îmi aduc aminte cât de pozitivă și de, ei bine, neas-tâmpărată era, dacă e să țin cont de vârsta pe care o avea.

Cu zece ani mai în vârstă decât mine.

Nu m-a deranjat niciodată, dar nu părea să mă creadă atunci când i-o spuneam. În schimb, mi-a zis că ar trebui să mă gândesc la faptul că nu vom putea să avem niciodată un copil împreună, că ea va îmbătrâni cu mult înaintea mea. Chiar îmi doream să fiu cu o doamnă bătrână?

Da, îmi doream. Și am și spus-o.

Și totuși, n-am reușit să merg până la capăt. În seara aceea am lăsat-o să mă aștepte în stradă. Am stat în pat paralizat, strângând cheile de la mașină în mână și o sticlă de votcă între genunchi. Pietrificat și acoperit de o sudoare rece. Iar când m-a sunat, nici măcar n-am fost în stare să răspund. Nu am fost în stare să ridic nenorocitul ăla de receptor și să-i spun ce se petrece. Să-i spun că nu sunt pregătit pentru acel angajament.

Nu sunt pregătit să-mi asum.

Ce expresie de rahat, apropo! Ce scuză indescriptibil de penibilă pentru ceea ce mă rodea și se răsucea și pulsa înlăuntrul meu. Monstrul și teama care nu puteau fi numite.

Îmi era frică. Îmi era, efectiv, frică.

Îmi doresc să fi fost în stare s-o spun. Să explic în cuvinte simple și fără eufemisme ce mă mistuia.

Și-atunci poate că viața mea ar fi diferită acum.

Manfred intră la mine în birou și mă privește încruntat.

— Arăți ca dracu', Lindgren.

— Mulțumesc, mulțumesc foarte mult. Iar tu te duci la vânătoare de vulpi, din câte văd.

El rânjește și-și aranjează vesta în carouri. Ca de obicei, e îmbrăcat impecabil — un anacronism în carne și oase la etajul doi al secției de poliție, într-un costum de tweed din trei piese și o eșarfă de mătase în buzunarul de la piept.

— Fac și eu ce pot.

— Ceva nou? îl întreb.

— Am primit o tonă de ponturi de când a fost făcut portretul-robot — echipa lui Bergdahl ne ajută să le sortăm. Dar în continuare nici urmă de Orre. A, încă ceva. Ne-a sunat un tip care lucrează ca geamgiu în centrul comercial Mörby. Se pare că a reparat recent o fereastră la pivnița casei lui Orre. Potrivit lui Orre, cineva intrase prin efracție, dar nu se furase nimic. Probabil că de-asta n-a raportat niciodată incidentul.

— Va trebui să cercetăm asta în amănunt. Roag-o pe Sánchez să se întâlnească cu el, spun.

— Doamne, ce ne-am face fără Sánchez?

Manfred îi cântă numele într-un vibrato înalt, ca un cântăreț de operă, și-și ridică teatral brațul drept deasupra capului.

Sánchez ne aruncă o privire ursuză de la biroul ei, dar se abține să spună ceva.

Părăsesc secția de poliție pe la ora opt. Există limite în privința orelor suplimentare pe care sunt dispus să le fac, cu toate că suntem în mijlocul unei anchete majore.

Nimeni nu-i mulțumește unui ofițer de poliție că-și sacrifică viața pentru slujbă.

Când parchez alături de clădirea cu apartamente unde locuiesc, mă cuprinde un ciudat sentiment că ceva nu e în regulă. Luminile din casa scărilor sunt aprinse și ușa e ușor întredeschisă, ca și cum cineva ar fi uitat s-o închidă ca lumea. Iau pizza pe care am cumpărat-o în drum spre casă, intru în clădire și încep să urc scările.

Clădirea a fost construită în anii cincizeci și are pereți strălucitori, verde-fistic, și o podea cu aspect granular. Arată ca și cum cineva ar fi împrăștiat la întâmplare pietricele albe și negre pe ciment. La fiecare etaj sunt trei apartamente și gheana obligatorie. Locuiesc la ultimul etaj, ceea ce părise a fi un avantaj până când, în urmă cu trei ani, mi-am rupt piciorul și am fost nevoit să țin picioarele până sus cu cârjele.

Albin stă în fața ușii mele, ținându-și skateboard-ul în mână. Poartă un hanorac mult prea subțire și blugi cu talie foarte joasă. În mână ține o pungă de plastic ruptă. Părul lui blond și subțire îi acoperă fața, iar urechile, pe care le-a moștenit de la Janet, îi ies un pic în afară.

— Bună, spune el.

— Bună, îi răspund. Ce faci aici?

— M-am certat cu mama. Pot să rămân la tine peste noapte?

Sunt dezorientat. Albin nu a dormit niciodată la mine până acum.

— Nu știu. Poate ar fi mai bine s-o sun pe mama ta, spun în timp ce-mi scot cheile și descui ușa. Pe podeaua din hol e o grămadă de rufe nespălate: lenjerie intimă și tricouri

pe care plănuiam să le spăl în seara asta. Închid din nou ușa.

— N-ai de gând să mă lași să intru?

Albin se ridică în picioare și mă privește în ochi. Pare confuz și anxios. Justificat de nesigur dacă poate sau nu avea încredere în tatăl lui.

— Ba da. Sigur. Doar că... e murdar.

— Ce-mi pasă?

— Nu, sigur că nu-ți pasă.

Deschid ușa și intrăm. Silueta subțire al lui Albin alunecă pe lângă mine în camera de zi, ca o umbră, și se lasă pe canapea.

— Albin, îi spun. Mă bucur să te văd, dar nu știu dacă e o idee prea de bună să rămâi peste noapte.

— De ce nu?

— Pentru că...

— Ce e?

— Nu am un pat pentru tine.

— Pot să dorm aici, spune Albin, bătând cu palma în canapea.

Apoi se întinde, își dă jos pantofii sport și-și pune picioarele pe brațul canapelei. Observ cât e de slab și mă întreb dacă ar trebui să-l întreb dacă mănâncă suficient. Nu așa fac părinții?

— Mâine trebuie să mă trezesc devreme, așa că nu prea o să ne sincronizăm, spun în schimb.

— Și ce dacă? Pot să rămân aici după ce pleci. Mama a luat-o razna complet — nu pot să mă întorc acasă.

— Pe lângă asta, am de lucru deseară.

— N-o să te deranjez.

Mă plimb încolo și înapoi prin cameră, neștiind ce să fac. Apoi pun pizza pe măsuța de cafea.

— Și Janet? Ea știe că ești aici?

Albin își acoperă ochii cu brațul, ca și cum n-ar mai putea să facă față întrebărilor.

— Neah.

— Atunci pun pariu că e bolnavă de îngrijorare. Am s-o sun.

O oră mai târziu, apare Janet. De mult n-am mai văzut-o într-o dispoziție atât de bună, e veselă chiar. Se pare că adoră cursurile de manichiuristă. Îmi arată noile ei unghii lungi, ciclam, și-i spun că arată bine, cu toate că nu cred asta.

Pentru o vreme, Janet și Albin vorbesc unul cu celălalt în șoaptă. Apoi ea îl îmbrățișează strâns, de unde trag concluzia că s-au împăcat.

Nu a fost greu s-o conving să vină până aici. Tot ce a trebuit să fac a fost să-i explic că nu am loc pentru Albin, nu în seara asta. Nu părea să fie nici surprinsă, nici supărată. De ce-ar fi? Până acum, niciodată n-am avut loc pentru Albin în viața mea.

Stau la fereastră și îi privesc în timp ce se îndreaptă spre micul ei VW Golf roșu. Chiar înainte ca Albin să urce în mașină, se întoarce și-mi întâlnește privirea. Fără să înțeleg cu adevărat de ce, fac un pas înapoi, în spatele perdelei. Îmi țin ochii strâns închiși până când aud mașina îndepărtându-se.

Uneori, când Albin era mai mic, am curtat ideea de a petrece mai mult timp cu el. Să-l duc poate într-un parc de distracții sau la un meci de fotbal. Dar imediat ce începeam să mă închipui pe mine și pe el împreună,

simțeam cum ceva în mine se strânge. Nu știam cum să mă comport când eram cu el.

Mi-am spus că probabil e mai bine să aștept până când crește mai mare și înțelege mai multe. Cel puțin, cu adulții știu cum să vorbesc.

Dar, cu fiecare an care trecea, devenea din ce în ce mai dificil. Cum să începi să petreci timpul după atâția ani cu propriul tău copil pe care nici măcar nu-l cunoști? Ce naiba să-i spui unui străin care se întâmplă să fie sânge din sângele tău și care s-ar putea să te urască pentru că n-ai fost niciodată prezent? Nici măcar fotbalul nu mai părea o idee bună. Urma să stăm acolo cu un sentiment forțat de solidaritate, cu o bere în mână, prefăcându-ne că suntem prieteni buni sau ce? Sau se aștepta de la mine să izbucnesc în lacrimi și să-i explic de ce nu am vrut niciodată să facă parte din viața mea?

Bineînțeles că nu m-am dus niciodată la meci cu el.

În dimineața următoare, mă duc cu mașina împreună cu Manfred până acasă la Jesper Orre. E în continuare sigilată cu cordoanele poliției, care flutură și foșnesc în vântul puternic, în timp ce parcurgem distanța scurtă de la poartă până la ușa de la intrare. Manfred găsește cheia potrivită în maldărul pe care l-a primit de la experții legiști, descuie ușa și aprinde lumina din hol.

Sângele a dispărut; pare un hol oarecare. Doar dacă te uiți cu atenție poți să distingi urmele abia vizibile, ruginii, din spațiile dintre plăcile de piatră de pe podea și dintre cornișe și pereți. Moartea are tendința de a se îmbiba în lucruri, mă gândesc. Ca și cum n-ar vrea să renunțe la locurile pe care le-a atins. Își sapă drumul în ziduri și podele, lăsând în urmă izul distinct al efemerității

care nu poate fi eliminat. După ce a avut loc ceva de genul ăsta, majoritatea oamenilor aleg să renoveze casa.

— Ce căutăm? întreb.

— La dracu' dacă știu. Orice ar fi putut să le scape experților legiști.

Începem să cercetăm casa în amănunt. Mergem din încăpere în încăpere, facem fotografii, cotrobăind printre haine și porțelanuri, și medicamente vechi. Facem fotografii pentru uzul personal — experții legiști s-au ocupat deja de fotografiile oficiale de la locul crimei.

E o casă curată și ordonată, aproape sterilă, și conține foarte puține obiecte personale. Singura fotografie pe care o găsim — cu Orre și câteva femei pe o plajă — e așezată pe un raft din camera de zi.

Manfred face un gest spre ea cu capul:

— Au pus deja asta în raport. Nu trebuie să o fotografiezi.

— De ce are sticla spartă? îl întreb și îmi trec degetul peste cele câteva cioburi care au rămas fixate în ramă.

Manfred dă din umeri.

— Dracu' știe!

— Poate că victima e una dintre femeile din fotografie.

— Poate. E imposibil de spus — fotografia e prea neclară.

Așa cum se întâmplă de obicei în timpul perchezițiilor, nu mă simt deloc în largul meu. Ca și cum aș fi un intrus. Cu toate că știu că e un lucru necesar, nimic altceva nu te face într-o măsură mai mare să te simți ca un vultur, decât să cotrobăi prin lenjeria folosită și cum-părăturile cuiva.

Manfred cercetează biblioteca, care conține doar câteva cărți, câteva decorațiuni și o grămadă de reviste de afaceri. Scoate o stivă de cărți și întinde mâna în adâncul raftului.

— Ia uite ce am găsit în spatele cărților, Lindgren!

Mă duc la el. În mână are un DVD. Pe copertă e o femeie goală, legată fedeleș, care zace întinsă pe spate într-o parcare, cu picioarele desfăcute. Lângă ea stă un bărbat cu un bici în mână, cu spatele la fotograf.

— La naiba...

— Ți-am spus că e dereglat mintal, mormăie Manfred.

— O să iei ăsta acasă cu tine?

Îmi zâmbește strâmb.

— Ca să-ți spun adevărul, Afsaneh m-ar castra dacă ar găsi asta printre lucrurile mele. Poate-ar fi mai bine să-l iei tu? Pari să ai nevoie de ceva care să te înveselească.

— Sigur. Pornografia violentă îmi provoacă întotdeauna bună dispoziție.

Punem filmul la locul lui și mergem în bucătărie. Dulapurile de un negru strălucitor și bufetele din inox îmi aduc aminte de camerele de autopsie de la Solna. Până și chiuveta și robinetul cu duza ca o rozetă de duș au ceva instituțional.

— Nu e tocmai comodă, spune Manfred și se încruntă.

Sunt de acord cu el, dar îi sunt recunoscător pentru că, după toți acești ani de când lucrăm împreună, încă nu mi-a văzut apartamentul. Îmi dau seama cât de deprimentă i s-ar părea casa mea. Manfred și Afsaneh locuiesc într-un frumos apartament de la începutul secolului douăzeci cu sobe din teracotă și artă pe pereți. Au perdele, perne, covoare colorate, cărți și toate acele lucruri pe care eu nu am reușit niciodată să le achiziționez. În dulapurile din bucătărie sunt înghesuite tăvi pentru plăcinte, biberoane, aparate de făcut înghețată și storcătoare de fructe. Pe oglinda din hol sunt prinse invitații la diverse evenimente, dovedindu-le imensa popularitate.

— Mergem să verificăm pivnița? întreabă Manfred și se îndreaptă spre hol fără să aștepte un răspuns.

Îl urmez pe scările care scârțâie sub greutatea noastră.

Un ușor miros de mucegai și de detergent. Un zgomot de fond venind dinspre centrala termică. Dintr-un motiv sau altul, încep să amețesc și să mă simt fără vlagă, simt brusc nevoia să mă așez. Dar îl urmez supus pe Manfred în spălătorie. Aprinde lumina și cercetează dulapurile. Prosoape și cearșafuri sunt împăturite cu grijă lângă coșul cu lenjerie feminină pe care au găsit-o ascunsă în dulap expertii legiști. Golește cu grijă articolele de îmbrăcăminte pe bufetul de lângă mașina de spălat. Dantelă neagră și mătase roșie, trandafiri și sclipitoare diamante false. Iată-le — trofee de vânătoare ale lui Jesper.

— Uite, spune Manfred ținând în aer o pereche minusculă de chiloței cu perle cusute între picioare. Să înțeleg că acest... colier de perle vine... băgat în fund? Între fese sau cum?

Nu răspund. Mă gândesc că nu am văzut-o niciodată pe Hanne în ceva de genul ăsta și că probabil n-o voi vedea niciodată.

Punem înapoi lenjeria și ne concentrăm atenția asupra coșului cu lenjerie folosită a lui Jesper. Tricouri albe identice și pantaloni zac înghesuiți printre prosoape și echipament de sală. Scot o pereche de blugi și-i țin în fața mea. Par să fie normali ca mărime, fără a fi deteriorați în mod ciudat sau având pete suspicioase. Chiar când sunt pe punctul de a-i pune înapoi, simt ceva în buzunarul de la spate. O mică proeminență, ca și cum cineva ar fi uitat acolo niște bani sau o rețetă.

Scot un bilețel scris de mână și îl despățuresc. E cam jumătate dintr-o pagină normală, iar scrisul de mână

e delicat și înclinat un pic spre stânga. Pare aproape copilăresc.

Jesper,

Îți scriu pentru că sunt de părere că îmi datorezi o explicație. Înțeleg că dragostea se poate termina, chiar înțeleg. Dar faptul că m-ai abandonat în seara cinei noastre de logodnă, fără nicio explicație, nu e în regulă. Și apoi, când încerc să dau de tine, să te prefaci că nu exist — cum crezi că mă face asta să mă simt? Dacă ai vrut să mă rănești, să știi că ai reușit.

Ceea ce nu știi este că sunt însărcinată cu copilul tău. Și, indiferent ce simți pentru mine, trebuie să vorbim despre copil. Nu mă aștept să vrei să fii tată, dar trebuie să discut cu tine despre situație. Cred că îmi ești dator măcar atâta lucru.

Emma

Emma

Cu o lună în urmă

Stau întinsă în pat, mă doare burta și mă gândesc la Woody. La ziua în care Elin ne-a surprins.

Eram amândoi în depozit când l-am întrebat pe Woody:

— Ai avut vreodată senzația că nimic din toate astea nu e real? Că viața ta e doar un film?

— Ce întrebare ciudată! Ce vrei să spui?

Și-a agățat ciocanul de un cârlig de pe perete. Holul de afară era gol; era douăsprezece și jumătate și toți ceilalți elevi erau fie la cantină, fie în curtea școlii.

— Vreau doar să spun că uneori viața pare într-un fel ireală. Tu nu simți niciodată asta?

— Nu.

Mi-a aruncat o privire lungă, cercetătoare.

— Poate e din cauză că ți-ai pierdut de curând tatăl, a spus mai domol.

Nu i-am răspuns. Nu voiam să mă gândesc la tata. La bărbății care au venit și l-au scos sau la mama, care dormea pe podeaua din baie de când el a dispărut.

Woody a scos mătura, a început să măture în tăcere podeaua. În timp ce se apleca în față, legătura lui de chei zornăia ușor. Am făcut câțiva pași în spate până când am atins peretele, străduindu-mă să ocup cât mai puțin spațiu posibil, simțind betonul rece pe omoplați. Apoi a sprijinit mătura de perete, s-a lăsat pe spătarul băncii, s-a uitat la mine și a dat ușor din umeri.

— Cu timpul îți va fi mai ușor.

— De unde știi? Toată lumea spune asta, dar ei de unde știi?

Woody și-a scuturat un pic de rumeguș de pe blugi.

— Știu. Tatăl meu a murit când aveam vârsta ta. A supraviețuit unei dictaturi, dar a murit de infarct când am ajuns în Suedia. Stupid, nu-i așa?

Nu știam ce să spun.

— Credeam că sunt atât de puternic, a continuat el. Credeam că pot să fac față situației, dar am ajuns într-o situație foarte proastă. Mi-ar fi plăcut să am pe cineva cu care să vorbesc. Cineva care să mă asculte și care să mă înțeleagă.

— Ce s-a întâmplat?

Woody și-a privit mâinile. Le inspecta ca și cum ar fi vrut să se asigure că sunt curate. Pe degetul mare de la una dintre mâini avea o tăietură urâtă care începuse să se vindece. Pe degetul mic de la cealaltă mână avea un leucoplast murdar.

— Am dat-o-n bară.

— Cum?

— Îmi petreceam timpul cu oameni nepotriviiți. Și asta aproape că mi-a distrus viitorul. Mi-a luat mult timp să... repar stricăciunile pe care le-am făcut în acei ani.

— Ai făcut rău cuiva?

A râs scurt, ca și cum aș fi spus o prostie. Și-a trecut mâna prin părul negru.

— Mai ales mie însumi. Dar ție n-o să ți se întâmple așa ceva, Emma. Tu ești... o fată bună. Înțelegi? Locuiești într-o zonă bună și ai o familie și prieteni cărora le pasă de tine. O să fie bine.

Dezamăgirea m-a inundat asemenea unui val. Nu voiam să fiu o „fată bună”. Voiam să fiu mai importantă, voiam un destin mai măreț, poate chiar mai periculos de-atât. Voiam să fiu cineva. Voiam să fie ca ultima dată în depozit. Numele meu pe buzele lui, mâinile lui pe pielea mea.

Am pășit precaut spre el.

— Emma?

Părea confuz.

Am mai făcut un pas, mi-am încolăcit brațele în jurul trupului său cald. Mirosea a fum de țigară și a sudoare: stătea complet nemișcat, apoi mi-a pus o mână pe umăr, m-a bătut ușor, așa cum ai trata un câine ascultător.

— Va fi în regulă, Emma. Țiți promit!

Cuvintele lui m-au provocat. Cine a spus că voiam să fie în regulă? M-am lăsat pe spate, dar numai atât cât să-l pot privi, cât să-i văd ochii. Nu eram sigură, dar aproape că mi s-a părut înfricoșat și am zărit ceva în acei ochi, o întrebare sau poate îngrijorare.

Așa că m-am ridicat în vârful picioarelor, m-am aplecat în față și l-am sărutat. Buzele lui erau tari și mici, nu

erau deloc ca data trecută. A sărit înapoi ca ars, tremura din tot trupul și m-a îndepărtat cu forța.

— Emma. Ce...?

De-afară s-a auzit zgâriind și o mică bufnitură. M-am întors și am văzut o umbră în dreptul ușii.

Era Elin. Stătea aplecată în față ca și cum și-ar ține echilibrul la marginea unei piscine, pregătită pentru săritură. Avea gura întredeschisă, iar în mână ținea o doză de suc carbogazos.

— Elin, a strigat Woody. Intră. Vreau să vorbesc cu tine.

Elin nu s-a mișcat, dar doza i-a alunecat încet dintre degete. A părut să dureze o veșnicie până să lovească podeaua și lichidul să se împrășteie peste tot pe linoleum.

— Elin, a implorat-o din nou, dar ea se întorsese deja cu spatele și se retrăsese în fugă din încăpere.

Geaca ei uzată de piele și căciula roșie croșetată au dispărut pe ușă, în timp ce zgomotul pașilor s-a estompat.

La ora trei o să iau un calmant. Mă doare burta și sângerez. Până la urmă alunec într-un fel de apatie. Nu știu dacă visez sau dacă zac acolo până când vine vremea să mă ridic din pat.

Nu mă mai doare burta, mă simt mult mai bine. Poate că sunt pe cale să amorțesc. Mă simt de parcă m-aș preschimba încetul cu încetul în piatră: rece, tare, indiferentă față de felul în care mă tratează lumea. Ferestrele sunt negre și în cameră e foarte frig. Sunt tentată să stau în pat, dar știu că trebuie să mă ridic și să fac ceva în legătură cu situația în care mă aflu. Nu pot rămâne în continuare un pion în jocul lui Jesper.

Când mă hotărâsc să mă duc la muncă, deși nu mai am ce căuta acolo, îmi spun că trebuie să o fac pentru a-i înapoia Olgăi mașina.

★

— Bună!

Ea mă salută fără să ridice privirea din ziarul de scandal pe care-l citește.

— Bună!

Mă las pe scaunul de vizavi de ea, în timp ce Olga dă încet paginile, netezind cu o mână hârtia. În cealaltă mână ține o țigară neapinsă. Scot cheile de la mașină, le pun în mijlocul ziarului.

— Mersi că mi-ai împrumutat mașina.

— Eurovisionul de anul ăsta e o nebunie.

Nu-i răspund.

— Vrei să vii cu mine?

Ridică țigara în aer.

Dau din umeri.

— Sigur.

Mergem în holul din spatele bucătăriei, cel care duce spre zona de returnare a produselor. În mod normal n-avem voie să fumăm acolo, dar toată lumea o face. De-a lungul peretelui sunt stivuite cutii de carton legate împreună.

— Vrei o țigară?

Olga scoate un pachet de țigări din buzunar.

Clatin din cap.

— Nu, mersi.

În timp ce-și aprinde țigara, se uită la mine cu ochii mari și strălucitori ca mărgelele. Apoi se apleacă înainte, își trece degetele peste fața mea.

— Isuse Cristoase, Emma, ce s-a întâmplat?

— Am căzut într-o tufă.

Pare neîncrezătoare.

— El a făcut-o? Tipul tău? Te-a lovit? Dacă a făcut-o, trebuie să-l reclami la poliție.

— Nu m-a lovit nimeni. Dar ieri l-am urmărit. Acum știu unde locuiește. Eu...

Ezit, lacrimile mi se adună în ochi. Olga mă strânge cu blândețe de braț și-i simt unghiile lungi prin pulover.

— Ce s-a întâmplat, Emma? Spune-mi! Lucrurile par mai puțin negre atunci când le povestești.

— El... locuiește într-o casă mare în Djursholm, și are acolo o altă femeie. M-a păcălit de la bun început. Mi-a spus că nu putem să spunem la nimeni despre relația noastră din cauza slujbei și că de-asta nu trebuia să fim văzuți niciodată împreună. Dar în realitate nu era vorba despre asta. Avea deja o prietenă. Îți vine să crezi? E atât de... greșos. Apoi m-am gândit la ce mi-ai spus tu, că poate intenționa să-mi facă rău. Poate chiar e un psihopat. Dar acum nu știu ce să mă fac. Mi-a distrus viața și nu știu ce să fac.

Olga oftează și se sprijină de zidul de beton. Se zgâiește la becul fără abajur de pe tavan. Se aude huruitul estompat al unui metrou care trece mult sub nivelul străzii. Mirosul de beton umed și de mucegai îmi stăruie în nări.

— Emma, spune ea, suflând încet fumul.

Un fuior lung se ridică spre tavan înainte de a se disipa.

— Trebuie să-l lași în pace. Ești... obsedată. Dacă asta a urmărit, înseamnă că a reușit.

— Să-l las în pace?

— Da. Știi tu. Mergi înainte. Să nu te împingi cu totul singură la zid?

— Să nu „mă pun” singură la zid.

Olga îmi ignoră observația.

— Uită de el! Ieși cu altcineva. Trebuie să mergi mai departe.

— Nu pot face asta.

Vocea mea e subțire și fragilă. Aud un bufnet, și un curent de aer rece îmi învăluie gleznelor. Vine cineva. Olga își stinge țigara de zid, adăugând încă o pată neagră sutelor de pete negre care sunt deja acolo.

— De ce nu?

Vocea ei sună acuzator.

— Pentru că... nu e vorba doar despre faptul că m-a părăsit. Mi-a luat banii și pisica, și...

— Ești sigură că ți-a luat pisica?

— Nu, dar...

— Când l-ai împrumutat, ai semnat vreun contract?

— Sigur că nu. Nu semnezi contracte cu iubitul tău.

— Atunci nu vei putea dovedi niciodată. Deci singura vinovată ești tu.

Brusc, simt că mă enervez. Olga poate fi uneori atât de bătută în cap, atât de lipsită de compasiune! Nu pare să-mi observe enervarea, e adâncită în schimb în gândurile ei. De pe coridorul exterior se aude zgomot de pași. Cu toate astea, ea își mai aprinde o țigară.

— Poate că ar fi bine să-l dai în urmărire.

— În urmărire?

— Da, la tribunal.

— Vrei să spui să-l dau „în judecată”? Pentru ce?

— Găsești tu ceva.

Ușa se deschide și Mahnoor aruncă o privire înăuntru. Părul ei închis la culoare e aranjat într-un coc

în creștetul capului, iar ochii îi sunt evidențiați cu linii groase de tuș. Îmi aduce aminte de o gheșă.

— Știți că nu aveți voie să fumați aici?

— O să ne părăști? mormăie Olga.

— Haideti! Nu mă puteți lăsa singură în magazin.

Se întoarce fără să aștepte un răspuns, iar ușa grea de metal se închide în urma ei cu un scârțâit.

— E la fel ca Björne, spune Olga cu un fornăit.

Mă plimbam împreună cu Jesper pe malul apei la sud de parcul Tantolunden. A fost una dintre puținele ocazii când am ieșit împreună. Căldura era atât de copleșitoare și soarele atât de puternic, încât în acea după-amiază nu ne venea deloc să stăm în micul apartament de pe Kapellgränd.

— Deci, ce s-a întâmplat cu tatăl tău?

— A murit.

— Da, am înțeles asta, dar ce s-a întâmplat? Tu câți ani aveai?

— Cincisprezece.

— O vârstă sensibilă.

M-am gândit la ceea ce îmi spusese. Chiar era mai dificil să ai cincisprezece ani decât doisprezece sau optsprezece? Sau pur și simplu a spus-o așa, din politețe, ca să arate că-i pasă?

— Poate.

— Era bolnav?

Jesper s-a oprit în dreptul uneia dintre cabanele de lemn de pe marginea drumului. Mica grădină era plină de mușcate în variate culori și animale de porțelan. A apărut un cățeluș, a alergat spre noi și a început să latre zgomotos.

— S-a spânzurat.

— Doamne Dumnezeule, Emma. De ce nu mi-ai spus până acum?

— Nu m-ai întrebat niciodată.

— Ar fi trebuit să spui ceva.

M-a tras aproape și m-a strâns în brațe.

— Ar fi făcut vreo diferență? am bâiguit în ceafa lui.

— Nu, sigur că nu. Dar așa fi putut să te ajut. Să-ți ofer sprijin.

— Sprijin?

Nu voiam să sune ironic, dar așa a sunat. Gândul că el — care nici măcar nu voia să fim văzuți împreună — ar fi devenit dintr-odată atât de nerăbdător să-mi acorde sprijinul mi s-a părut absurd. Jesper nu părea să perceapă ironia. În schimb, m-a sărutat ușor și a întins mâna.

— Vino!

Ne-am plimbat în liniște pe malul apei. Peste tot erau locuitori ai Stockholmului, îmbrăcați sumar: pe jos, cu bicicleta, în canoe. În apropiere de noi, doi bărbați asiatici pescuiau. Plutele lor, care apăreau și dispăreau încet în apa calmă din apropierea docului erau o dovadă a dezinteresului lor — poate că și ei erau în vacanță.

Jesper și-a împletit degetele cu ale mele. Mi-a strâns mâna atât de tare, încât mă dureau monturile. Dar nu am spus nimic, gândindu-mă în schimb la familia mea dispărută. La mama și tata, și la apartament, și la toate lucrurile pe care le aveam acolo: mobilă stricată, bucăți de prosoape și de covoare aruncate, sticle goale, borcane de sticlă de diferite mărimi, cu sau fără capac. Până la urmă, de ce aveam atât de multe lucruri? Cine le-a adunat? Trebuie să fi fost mama, pentru că nu-mi aduc aminte ca lucrurile să se fi îmbunătățit după moartea tatei. M-am

gândit de asemenea la toate lucrurile neînsemnate din cauza cărora ne-am certat: spălatul vaselor, dacă am voie să stau în oraș până după unsprezece noaptea, cum se feliază corect o bucată de brânză și de ce avea mama nevoie de câteva beri ca să se relaxeze și să se simtă din nou ca o ființă umană.

Acum n-a mai rămas nimic. Doar amintiri fragmentare dintr-un timp care a trecut, despre oameni care au murit și s-au împrăștiat care încotro. Despre locuri și obiecte. Visuri, promisiuni, planuri, dragoste și suferință.

— De ce s-a sinucis?

— Nu prea știu. Bea mult — la fel ca și mama —, dar nu știu dacă de-asta. E atât de ciudat! E ca și cum n-aș putea să-mi amintesc cu adevărat, ca și cum aș avea goluri în memorie. Câțiva ani s-au risipit în ceață.

— Nu așa stau oare lucrurile? Uităm.

— Oare?

Nu mi-a răspuns. Am ajuns la un mic doc. Ca și cum am fi avut o înțelegere tacită, ne-am dus până la marginea docului, ne-am așezat pe lemnul putred care mirosea ușor a smoală. La doar câțiva centimetri sub noi, soarele dansa pe apa vâlurită de o briză ușoară. Pe celălalt mal al canalului, din vegetația bogată se iveau clădirile de apartamente din Årsta, ca niște copii care se jucau de-a v-ați ascunselea.

— Nu trebuie să-mi răspunzi dacă nu vrei, dar cine l-a găsit?

M-am lăsat pe spate, sprijinindu-mi coatele de lemnul aspru al docului. Stăteam holbându-mă direct înspre cer. Nori mici, decupați parcă din cărțile poștale, pluteau încet deasupra noastră. Pescărușii se roteau deasupra apei, țipând în felul lor caracteristic.

— Mama l-a găsit. S-a spânzurat în camera de zi. Ea a luat un cuțit de bucătărie și a tăiat frânghia. Când am ajuns acasă, zăcea încă pe podea cu frânghia în jurul gâtului.

— L-ai văzut?

— Da.

— Doamne sfinte! Ar fi trebuit să-mi spui, Emma.

Nu am răspuns, dar când am închis ochii l-am văzut pe tata în fața mea — întins pe o parte, pe covorul cu flori galbene de floarea-soarelui, cel făcut de mătușa mea. Frânghia albastră de plastic era înfășurată ca o leșă în jurul gâtului. Fața lui avea o culoare stranie, iar limba îi atârna afară din gura întredeschisă. Mama stătea pe vine lângă el, legănându-se înainte și înapoi, bâiguind incoerent.

Jesper s-a culcat lângă mine, închizând ochii din cauza soarelui, și și-a pus o mână pe unul dintre sânii mei.

— Biata, micuța Emma, a bâiguit. Voi avea eu grijă de tine.

Și, în acel moment, cu fața luminată de soare, înconjurată de frumusețea perfectă, fermecătoare a Stockholmului, l-am crezut.

Am crezut cu tot sufletul în ceea ce a spus.

— Nu uita de pălării și eșarfe!

Mahnoor arată cu degetul spre etajera de lângă casa de marcat. Dau din cap, dar nu-i răspund. Am așteptat toată ziua ca Mahnoor sau Olga să-mi spună să mă duc acasă, să-mi aducă aminte că am fost concediată.

Dar nimeni nu spune nimic și, pe măsură ce se scurg orele, devin din ce în ce mai convinsă că ele nici măcar nu știu că am fost concediată, că e posibil ca între angajații noștri și cei de la Resurse Umane să nu existe

comunicare. În mod ciudat, am senzația că aș putea sta aici în bula mea oricât vreau eu, că eu sunt cea care decide cât timp voi rămâne angajată.

Încep să trag încet dulapul cu pălării și mănuși dinspre casa de marcat spre intrare. Această constantă rearanjare a mărfii și a mobilei e epuizantă. Sigur, știu că se procedează astfel pentru a vinde mai mult, dar sunt câteva lucruri care sunt la fel de inutile ca mutatul munților de blugi dintr-un capăt în celălalt al încăperii.

Olga mă ajută. Apucă eșarfele, le pune lângă pălării și mănuși. Mă uit la instrucțiunile primite de la sediul central și apoi la magazin.

— Cred că acum sunt în locul potrivit.

Olga întinde o mână după diagramă.

— Ia să văd!

Se uită când la hârtie, când la ce e în fața ei, apoi dă din cap.

— Așa trebuie să fie, spune ea și mută un pic pălăriile.

Câteodată cei de la sediul central vin neanunțați în inspecție. Verifică totul — de la felul în care avem prinse ecusoanele și până la curățenia din baia angajaților. Dacă nu sunt mulțumiți, magazinul primește o notă proastă și asta afectează bonusurile angajaților. Iar angajații suntem noi. Indiferent ce crezi despre conducere, trebuie să recunoști că metodele lor de control sunt destul de eficiente.

— Olga, chestia aia pe care ai spus-o despre răzbunare. Ce crezi că ar trebui să fac?

Olga își încrucișează brațele la piept și se încruntă.

— Nu știu. Întâlnește-te cu el! Ceartă-l!

— Și dacă nu mă ascultă?

Olga ridică de pe podea câteva mănuși. Când mă privește din nou, îi observ iritarea.

— Dar eu de unde să știu?

Stridența vocii ei mă surprinde.

— Nu, așa e. Dar tu ai fost cea care mi-a sugerat asta. Mă gândeam că poate ai niște idei.

Ea nu răspunde. Se preface că are treabă, agață o pereche de mănuși de piele. Dinspre casa de marcat se aude râsul catifelat al lui Mahnoor care vorbește cu un client. Ezit pentru o clipă, dar până la urmă tot o întreb.

— Îmi datorează o sută de mii. Asta înseamnă că am dreptul... să fur de la el ceea ce mi-a luat?

Olga pare să se agite, dar îmi evită privirea.

— De ce nu?

Blochez roțile etajerei și rearanjez o parte din haine și pălării. Mă asigur că atârână frumos pe barele de metal.

— Să presupunem că are un câine, spun. Pot să i-l iau? Pot să-l las undeva departe, într-o pădure?

Olga îngheață și în sfârșit se uită la mine.. Ochii ei sunt plini de dezgust.

— De ce vrei să-i iei câinele? Ești bolnavă?

— Dar mi-a luat pisica.

— N-ai de unde să știi că a fost el. Poate că pisica a fugit pur și simplu.

Nu, știu că el a fost, mă gândesc. Dar nu am tăria de a mă certa cu Olga în legătură cu asta. Poate să creadă ce dorește.

Simt un iz de parfum și Mahnoor răsare pe neașteptate lângă mine. Își așază ușor o mână pe umărul meu.

— Despre ce discutați?

— O, nimic special, minte Olga și-i întinde planul primit de la sediul central. E în regulă?

Mahnoor compară în liniște diagrama cu aranjamentul făcut de noi.

— Foarte bine, spune ea, și Olga se întoarce și se îndreaptă cu pași mărunți spre chichinetă cu tocurele ei înalte până la cer.

Mă gândesc că indiferent ce înseamnă o răzbunare multumitoare, trebuie să fac ceva. Știu că, dacă nu acționez, mă voi năruî. Simt asta cu toată ființa.

Dar ce i-aș putea face unui bărbat ca Jesper Orre? Un om care are totul: succes, bani, femei. Logic ar fi să-i plătesc cu aceeași monedă — ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. A pătruns la mine în casă, mi-a furat lucrurile, animalul de companie. Mi-a luat locul de muncă, banii, copilul. Dar poate că Olga are dreptate și nu pot să-i fac exact același lucru.

Sau?

În timp ce aranjez o altă pălărie, zăresc inelul care îmi strălucește pe deget și, dintr-odată, știu exact ce trebuie să fac.

Magazinul e plin de ceasuri, bijuterii și obiecte de argint din podea până-n tavan. Camera e luminată discret, însă câteva lumini puternice sunt dispuse pe tejgheaua din fața mea. În spatele meu e o canapea din piele de culoarea vinului. O femeie cu părul închis la culoare e așezată în mijlocul canapelei, cu poșeta în poală. Când mă întorc, se uită în altă parte.

Mă întorc din nou spre femeia din spatele tejghelei. Are în jur de șaiszeci de ani, părul ei e blond, tăiat scurt și poartă jachetă și pulover de aceeași culoare și o fustă de lână plisată. Arată ca o prezentatoare de știri din anii cincizeci sau ca o Doris Day îmbătrânită care și-a luat o a doua slujbă la un amanet. Ia inelul și-l examinează prin ceea ce seamănă cu un mic telescop.

- Foarte drăguț, spune ea. O piatră încântătoare.
- Ne-am despărțit, îi spun.

Ea coboară lupa din dreptul ochilor și-și ridică mâna aproape imperceptibil, ca și cum ar vrea să-mi bage cuvintele înapoi în gură, dându-mi de înțeles că nu am de ce să-i spun de ce vând inelul, că această informație nu e relevantă aici.

— Primim multe inele de logodnă, bâiguie ea și privește din nou prin lupă.

Se apleacă în față, capul ei e atât de aproape, încât zăresc firele albe care țâșnesc ca buruienile de-a lungul liniei părului. Continuă, fără să ridice privirea de la inel:

- Pot să vă dau douăzeci de mii pentru asta.
- Nu mai mult? Valorează mult mai mult de-atât.

Arată dintr-odată obosită, pune lupa pe tejghea. Apoi așază inelul pe o mică pernă de catifea albastră.

- Nu vă putem oferi mai mult de-atât. Îmi pare rău.

Pentru un moment, e liniște. Privesc încă o dată în jur prin magazin. Pe unul dintre pereți e agățată o chitară Gibson. Mă întreb dacă e de vânzare. Pe un raft aflat la dreapta mea sunt mai multe inele de aur; par a fi inele de logodnă. Sute de visuri năruite, etalate într-o casetă de sticlă. Femeia stă în continuare pe canapeaua de piele. Se uită iarăși în altă parte.

- Bine.

Doris Day încuviințează precaut din cap și-și aranjează cu o mână părul.

— Atunci vă vom elibera un bon de amanet. Voi avea nevoie de câteva informații personale. Scoate un formular și-l pune în fața mea. Bifează câteva dintre căsuțe. Va trebui să completați aici, aici și aici cu informațiile personale. Și am nevoie de cartea dumneavoastră de identitate.

I-o dau și mă gândesc: nu, nu mi-e rușine că mă aflu aici. Nu e vina mea că am ajuns în situația asta de căcat și nu mi-e rușine să fac în sfârșit ceva ca să ies din ea. Dintr-odată, mi se pare important să subliniez acest aspect — nu are de ce să-mi fie rușine.

— Minunat, atunci îmi voi plăti facturile. Pot să-mi rebranșez telefonul. Și cablul, bineînțeles. Și chiria, aproape că am uitat de ea. Ce s-ar fi întâmplat dacă m-ar fi evacuat? Ar fi fost groaznic.

Doris Day nu răspunde, doar încuviințează, cu capul plecat. Bănuiesc că a auzit tot ce i-am spus. Femeia de pe canapea roșește, arată de parcă ar vrea să dispară cu poșeta ei de plastic cu tot.

— La revedere, îi spun. Sper să primiți mulți bani pentru aia.

Își strânge poșeta în poală fără să-mi răspundă.

Hanne

Gunilla mă duce cu mașina până în Skeppargatan. E deja întuneric, cu toate că e abia patru după-amiaza și drumul e perfid de alunecos. Parchează pe Kaptensgatan, oprește motorul și se întoarce spre mine. Sub lumina felinarelor, părul ei blond strălucește ca un halou în jurul capului.

— Vrei să vin cu tine?

Reflectez la asta.

— Da, te rog. Dacă n-ai nimic împotrivă. De obicei nu e acasă la ora asta, dar nu se știe niciodată...

— Sigur. Hai să mergem s-o luăm pe Frida!

Parcurgem distanța scurtă care ne desparte de ușă.

Ciudat! Au trecut doar câteva zile de când am plecat, dar clădirea mi se pare deja schimbată într-un fel. Mai întunecată, mai puțin primitoare, ca și cum n-ar mai vrea să fie casa mea. Ca și cum contractul nostru ar fi expirat și ea m-ar fi dat afară. Dar mă gândesc că totuși e exact invers. Eu sunt cea care pleacă de pe Skeppargatan.

Introduc codul și ușa se deschide cu un bâzâit fin.

În timp ce urcăm cu liftul, cotrobăi prin geantă în căutarea cheilor. Când într-un final le găsesc, simt că îmi

tremură mâinile, iar când Gunilla deschide ușa liftului, le scap pe jos. Le ridică și-și trece într-o doară mâna peste obrazul meu, ca și cum s-ar întreba dacă am febră.

— O, draga mea! Tremuri!

— E doar...

Dă grăbită din cap, mă apucă de braț și mă conduce în apartament. Îmi ia cheile și descuie ușa. Frida vine imediat în întâmpinarea noastră și începe să sară în jurul picioarelor mele. Mă las pe vine. Îmi îngrop fața în blana ei neagră și las lacrimile să curgă în voie. Frida îmi linge fața și scâncește un pic.

Toată dragostea asta canină necondiționată, mă gândesc. Ce-am făcut ca s-o merit? Și de ce oare iubirea oamenilor necesită o continuă cedare și adaptare din partea noastră? De ce nu putem să ne iubim unii pe alții fără să simțim nevoia de a pune stăpânire pe celălalt?

Intrăm pe hol și aprindem lumina. Arată exact la fel. Hainele și încălțările mele atârnă agățate în ordine pe suportul din hol. Corespondența zace într-o mică stivă pe masa de sub oglindă. Gunilla se apucă de treabă, prădând stiva și alegând câteva scrisori care bănuiesc că îmi sunt adreseate.

Mă uit în bucătărie. Bilețelele mele galbene sunt în continuare lipite pe dulapuri. Fluturate ușor de curentul de aer care intră pe fereastră.

Mementouri.

Sunetul ceasului care ticăie în bucătărie e enervant de sonor, spărgându-mi urechile. Mă întorc și mă îndrept spre camera de zi. Cercetez cu privirea biblioteca. Mă gândesc câteva secunde, apoi iau memoriile lui Halvorsen despre mutarea lui în Groenlandaa la începutul secolului trecut și o colecție de eseuri despre inuiți pe

care mi-a dăruit-o tata când am intrat la facultate. Apoi mă uit la toate obiectele: la măști, la statui și la toate celelalte. Dar, când mă gândesc de ce le-am primit, singurul lucru pe care-l simt e dezgustul, un fel de greață aproape. Nu mă pot hotărî să iau nici măcar una cu mine la Gunilla.

— Nu ai destule cărți? N-ar fi mai bine să iei niște haine cu tine? mă întreabă Gunilla.

Dau din cap.

— Oricum trebuie să-mi cumpăr unele noi.

Tăcem amândouă și ticăitul ceasului din bucătărie mi se insinuează din nou în cap, ricoșând dintr-o tâmplă în alta, forându-mi găurele distincte, dureroase în conștiință. Brusc, simt cum toată camera începe să se strângă de parcă s-ar legăna, și mi se face rău. Fac câțiva pași spre Gunilla și o iau de mână.

Pare îngrijorată. Între sprâncene i-a apărut o cută adâncă și mă strânge de mână.

— Articole de toaletă? Mai ai nevoie de ceva?

Clatin din cap.

— Nimic, spun. Nu am nevoie de nimic din ce e aici.

Când ajungem înapoi la apartamentul Gunillei, ea-mi pregătește un ceai în timp ce-și face bagajele. Pleacă într-o croazieră de douăzeci și patru de ore cu noul ei iubit. Bărbatul care o face să se simtă din nou tânără.

Randy. Așa cum fostul ei soț nu se întâmpla s-o facă cu anii.

Frida stă întinsă pe canapea, pe o pătură, dormind. În dulce nepăsare față de problemele oamenilor. Gunilla cântă încetișor; nu reușesc să-mi dau seama ce anume, dar e ceva liniștitor. Îmi aduce aminte de ceva de demult —

o perioadă pe care am uitat-o sau poate am îngropat-o pentru că îmi provoacă o durere prea mare să mă gândesc la ea.

Imaginează-ți cum e să fii din nou atât de ridicol de fericită. Îndrăgostită și lascivă, și pasională, cu toate că ești aproape de vârsta pensionării și copiii tăi sunt deja mari. Să pleci într-o croazieră, să mănânci mâncare bună și să faci sex cu cineva cu care chiar vrei să faci dragoste. Mai degrabă datorită dorinței, decât din obișnuință sau loialitate sau poate doar din supunere.

A fost vreodată așa pentru Owe și pentru mine? Pe vremea când eram amândoi tineri?

Cu toate că, de fapt, doar eu eram tânără când ne-am cunoscut. Nouăsprezece ani. El avea aproape treizeci, fusese deja căsătorit o dată, și își terminase stagiul de specializare. Nu are cum să-ți scape faptul că practic am trecut de la un părinte la un alt părinte, de la un fel de supunere la un alt fel de supunere.

Dar oare chiar am fost pasionali?

Încerc să-mi aduc aminte. Dar, ca de obicei când mă gândesc la relația mea cu Owe, sunt multe lucruri care lipsesc, atât de multe goluri în țesătura fragilă a memoriei mele, încât nu reușesc să evoc cu adevărat cum am trăit lucrurile. Poate din cauza a tot ce a intervenit în relația noastră: rușinea de pe fața lui Owe atunci când se uită la bilețelele mele lipite pe ușa bucătăriei, mirosul slab, totuși palpabil al verzei fierte în jurul trupului său, puloverul urât pe care insistă să-l poarte chiar și atunci când avem invitați la cină. Și felul lui de a le închide gura invitaților cu aiurelile lui arogante despre filosofie și teatru, pe care le emite chiar și atunci când nu stăpânește prea bine subiectul.

— O să te descurci? mă întreabă Gunilla în timp ce-și pune geanta de voiaj în hol și-și îmbracă haina de blană.

— Absolut!

— Și mă suni dacă ai nevoie de mine?

Ies în hol și o îmbrățișez lung. Inhalez mirosul parfului ei și-mi odihnesc pentru o clipă obrazul pe reverul moale al hainei.

— Petrecere minunată, îi spun și sper să sune sincer.

Îmi dă drumul, ezitând ușor. Își ridică mâna și o flutură scurt, zâmbește cu sfială, ia geanta în mână și pleacă.

Îmi torn apă într-un pahar și-mi iau medicamentul, o pilulă galbenă și două albe. Iată-mă aici, mă gândesc, mă apropii de sfârșitul vieții. În bucătăria Gunillei, departe de Owe, care e în celălalt capăt al orașului.

Viața e ciudată și, pe măsură ce îmbătrânești, nu devine mai puțin ciudată. Dar te obișnuiești cu această straniețe, înveți s-o accepți. Trucul e să te împaci cu gândul că viața nu ia niciodată turnura pe care te-ai aștepta s-o ia.

E nouă și douăzeci seara, iar furtuna zgâlțâie geamul de la bucătărie și fluieră în jurul clădirii. Dar înăuntru e cald și comod. Perne cu flori, perdele colorate cu volănașe — tot ce-i plăcea soțului Gunillei — înghesuite în cameră. Jörn era constructor, dar se considera un fel de arhitect. Casa lor era toată numai alb și diverse nuanțe de gri, la fel de minimalist și de asexuat ca un laborator medical. Și orice încercare a Gunillei de a înveseli casa lor strictă, cu perne colorate sau porțelanuri pictate de mână, era respinsă fără milă.

Mă uit afară pe fereastra întunecată, mă întreb ce face Gunilla pe Marea Baltică în furtuna asta.

Owe mi-a trimis azi trei mesaje. În primul și-a cerut scuze pentru felul în care s-a comportat ieri în fața apartamentului Gunillei. Mi-a explicat că mă iubește, că Frida primește toată îngrijirea de care are nevoie și că le e dor amândurora de mine. Al doilea mesaj avea un ton mai urgent. A descoperit că Frida dispăruse și mi-a scris că „aș fi putut cel puțin să-l avertizez”. Frustrarea lui pentru faptul că și-a pierdut controlul asupra mea se simțea printre rândurile mesajului scurt, asemenea unui subton dur, amenințător, într-o piesă muzicală.

Al treilea mesaj l-am primit cu o oră în urmă și era infuzat de o furie abia mascată:

Propun să ne întâlnim la 20:00 la KB ca să discutăm ce opțiuni avem. Presupun că vei fi acolo. Owe

Aproape că-l pot vedea la bar cu un pahar de Chablis în mână. Furios din cauză că nu m-am arătat, cu părul măciucă.

Îmi vibrează telefonul, îl ridic de pe masă. Nu simt decât oboseală când citesc mesajul de la el:

Să nu aștepti NICIUN fel de sprijin din partea mea. E ULTIMA oară când mai accept așa ceva de la tine. Comportamentul tău e de NEIERTAT. De acum ești pe cont propriu.

Îmi cobor privirea spre masa din bucătărie care e plină de hârtii. Răsfoiesc fără scop rapoartele privind cazul Calderón. Mă uit încă o dată la capul tăiat și la ochii lipiți cu bandă adezivă. Îmi citesc propriile cuvinte:

Capul a fost plasat dinadins în așa fel încât să fie vizibil de la intrare, pleoapele au fost lipite cu bandă adezivă ca să rămână deschise. Probabil pentru ca eventualii vizitatori să fie nevoiți să se confrunte cu privirea victimei. Posibile motive pentru asta sunt...

Undeva în adâncul minții mele se formează un gând, atât de vag încât aproape că-mi scapă. Mă întind după raportul întocmit de experții legiști despre casa lui Jesper Orre și încep să caut prin el. Privirea mi se oprește asupra listei de obiecte găsite pe podeaua din hol și iată-le: două chibrituri rupte, aflate lângă capul femeii moarte.

Pun mâna pe mobil și-l sun pe Peter. Răspunde aproape imediat ca și cum ar fi așteptat apelul meu acolo, afară, în furtună.

— Hanne? spune el.

— Am găsit ceva.

— Ai găsit ceva?

— Da, în raportul legiștilor despre casa lui Orre.

Pauză. Pe fundal se aude muzică.

— A, bun. Ce zici, aruncăm mâine dimineată o privire? Sunt în drum spre casă.

— Cred că e important.

O altă pauză.

— Unde ești?

Cincisprezece minute mai târziu se aude soneria de la ușă. Peter are fulgi în păr și pe nasul coroiat, și-mi vine să mă aplec spre el și să îndepărtiez zăpada. Mă abțin în ultimul moment.

— Intră.

Își scutură pantofii și-și agață geaca în cuier, lângă a mea. Privește în jur prin holul luminos. Obrajii lui subțiri sunt roșii și în sprâncenele blonde îi licăresc picături de apă.

— Drăguț apartament. E al tău?

Clatin din cap.

— Nu. Stau la o prietenă acum.

Îi arăt drumul spre bucătărie și-i fac semn spre unul dintre scaune.

— Stai jos. Vrei o ceașcă de ceai?

Dă din cap.

— Nu, mersi. Nu vreau.

Mă așez lângă el și răsfoiesc raportul legiștilor privind casa lui Orre.

— Vecina aceea, spun. A atins cumva victima?

Peter pare confuz.

— Bătrâna? Cea care a găsit-o?

— Da.

Peter își trece mâna prin păr și se uită în tavan.

— Da. A atins-o. Dacă-mi aduc bine aminte, a spus că a verificat dacă e într-adevăr moartă. Ca și cum ar fi putut să existe vreun dubiu în legătură cu asta.

— Deci a atins capul.

— E posibil, da.

— L-a mișcat?

Mă privește din nou în ochi. Ochiul lui verzi sunt injectați, ca și cum ar fi plâns sau ar fi petrecut toată noaptea. Înclin spre a doua variantă.

— Dacă l-a mișcat? Nu, nu cred. Poate că l-a atins.

— Atunci e posibil ca la locul crimei ceva să fi fost... dislocat.

— Absolut. Dacă e să ne gândim la felul în care și-a târșăit peste tot picioarele.

— Pentru că aici scrie... Îmi trec degetul peste text, căutând pasajul care mi-a atras atenția și continui: aici scrie că lângă cap, pe podea, au fost găsite două chibrituri rupte.

Peter se apleacă în față. Citește raportul.

— Da. Două chibrituri, o monedă de o coroană, o brichetă și un gloss de buze Chanel. Probabil obiecte pe care victima le avea în buzunar și care au căzut pe jos în timp ce se luptau.

— Dar dacă chibriturile nu au ajuns acolo din întâmplare? zic.

— Ce vrei să spui?

— Dacă ucigașul le-a pus în ochii victimei ca să îi țină deschiși?

Peter examinează schița legiștilor.

— Chibriturile au fost găsite aici, spun, arătând spre schiță. Lângă cap. Dacă criminalul le-a plasat în ochii victimei, e posibil să fi căzut pe podea atunci când vecina a mutat capul.

Peter oftează și-și sprijină fruntea în palmă.

— Deci vrei să spui că e posibil ca ucigașul să fi vrut să țină deschiși ochii victimei, la fel ca în cazul Calderón?

— Exact.

— Astfel încât persoana care intra pe ușă avea să întâlnească privirea victimei.

— Țsta e celălalt lucru la care m-am gândit. Dacă e exact invers?

— Invers?

— Dacă victima e cea care e forțată să vadă?

— Dar victima este moartă.

— Da, așa e. Dar gândește-te simbolic. Ucigașul omoară și mutilează victima. Dar asta nu e suficient. După

săvârșirea crimei, lipește sau fixează ochii victimei, astfel încât să rămână deschiși. Astfel încât ea să fie nevoită să-l vadă plecând. Umilirea supremă. Îți iau viața și apoi plec, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Și te oblig să te uiți în timp ce o fac.

Peter pare neîncrezător.

— Care e diferența? spune într-un final.

— Păi, e o diferență uriașă. Să ții ochii victimei deschiși ca să te asiguri că următorul vizitator va întâlni ochii victimei e un act agresiv direcționat împotriva lumii exterioare sau împotriva vizitatorului. Să ții ochii victimei deschiși, astfel încât aceasta să fie obligată să urmărească plecarea ucigașului e un act care vizează victima. Răzbunarea supremă. Dintr-un motiv anume, pentru criminal era important ca victima să-l vadă în timp ce pleacă. Gândește-te ca la un fel de eliberare de victimă.

— Și ce presupune asta la nivel practic?

— E posibil ca ucigașul și victima să fi avut o relație apropiată.

— Ce fel de relație?

— Nu știu. O legătură amoroasă, poate.

Câteva ore mai târziu, stăm în continuare în bucătăria Gunillei, discutând despre caz. Peter nu e convins în totalitate de teoria mea. Pare să accepte că acele chibrituri au fost plasate în mod deliberat în ochii victimei, dar cu toate că îi explic din nou și din nou, nu pare să înțeleagă de ce este atât de important ca mai degrabă victima decât oricine altcineva să fie forțată să vadă.

După un timp, începem să vorbim despre alte lucruri. O conversație nesigură despre vreme și despre colegii lui de la secția de poliție. Despre politică și felul în care s-a

schimbat orașul în ultimii zece ani. Întrebări precaute despre viețile noastre — niciunul nu aduce în discuție ciudățenia faptului că stăm aici, doar noi doi, într-o bucătărie, noaptea. Că după atâția ani efectiv vorbim din nou unul cu altul.

Îmi permit să simt o anumită tristețe în legătură cu ceea ce nu va deveni niciodată realitate. Viața pe care am fi putut să o avem împreună.

La zece și jumătate îmi spune că trebuie să plece. Trebuie să se trezească devreme ca să studieze toate ponturile pe care le-au primit în legătură cu identitatea femeii necunoscute. În timp ce se ridică, iese pe hol și-și îmbracă geaca, detectez ceva neliniștitor în trupul lui deșirat. Se apleacă în față, își pune pantofii sport care sunt prea subțiri pentru iarnă.

Întotdeauna s-a îmbrăcat prea subțire, mă gândesc, și-mi aduc aminte de geaca neagră de piele pe care o purta indiferent de vremea de-afară. Cu timpul, s-a uzat atât de tare, încât literalmente se destrăma. Poate că ar fi trebuit să-i cumpăr o geacă mai călduroasă, dar de obicei nu faci așa ceva, cel puțin nu pentru iubitul tău. Genul ăsta de grijă le este rezervat soților.

— Ei bine, spune el. Ne vedem mâine?

— Da, pe mâine, spun.

Stăm față în față în hol. De fapt, suntem mult prea aproape pentru a ne simți confortabil. Atât de aproape, încât îi simt mirosul — sudoare și fum de țigară — și disting ridurile care marchează trecerea timpului pe fața lui, asemenea inelelor unui copac.

Pentru o secundă, am impresia că vrea să mă sărute: se apleacă ușor în față, spre mine. Dar apoi întinde mâna.

I-o strâng rapid și, pentru un moment, îmi revine
acea senzație disperată de indignare și suferință pe care
am avut-o când m-a trădat, aceea senzație disperată de
indignare și suferință pe care am avut-o când m-a trădat.
Și furie. Furie la gândul că atingerea lui îmi face trupul
să-și amintească senzațiile de atunci.

Apoi pleacă. Și nu mă pot gândi decât că: mi-a strâns
mâna. Ce mod bizar de a-ți lua la revedere de la cineva
de care ai fost cândva apropiat. De ce nu m-a îmbrățișat,
așa cum fac oamenii normali?

Mi-a strâns mâna.

Emma

Cu o lună în urmă

Mă gândesc la noaptea în care mama a omorât fluturile — de data asta, omorându-l cu adevărat.

De la bun început, au fost mai multe lucruri care au făcut acea seară diferită de cele mai multe. Primul era că mama trântea vesela în bucătărie. Farfurii, pahare și tacâmuri ciocnindu-se unele de altele. Eram convinsă că sunt pahare de vin. Sunetul e diferit de cel scos de paharele pentru apă — un clinchet mai adânc, mai rotund și mai sinistru. Mirosul puiului și al mirodeniilor proaspete se răspândea prin apartament.

Totul sugera ceva rău. O seară oarecare era mai degrabă monotonă, dar o seară cu vin și cu mâncăruri extravagante era complet impredictibilă. În cel mai bun caz, tata avea să adoarmă în timp ce mama stătea pe canapea și se uita la televizor, dar era mult mai verosimil ca discuțiile tensionate să se transforme în disensiuni și

apoi, într-un fel de apoteoză, vesela avea să sfârșească izbită de podea sau de perete.

Odată, poliția a bătut la ușă pentru că vecinii făcuseră plângere împotriva noastră. Mi-a fost atât de rușine, încât m-am ascuns sub pat. Dar cei doi oameni cărora ar fi trebuit să le fie rușine păreau complet neafecțați de vizită. Și-au venit în fire suficient de bine, încât să pară aproape lucizi și liniștiți, au promis cu vocile pline de remușcare că aveau să se calmeze și că o să fie cuminiți. Da, se certaseră, au fost un pic cam zgomotoși, dar nu avea să se mai repete. Și nu, nu băuseră, sau oricum nu foarte mult. Cel mult câteva pahare de vin.

— Vino la masă, Emma, m-a chemat mama din bucătărie.

Am luat borcanul cu fluturele albastru. Tata stătea deja la masă cu un pahar de vin și o bere lângă el. Mama stătea lângă aragaz, purtând un șorț și amestecând într-o oală mare și roșie. Arăta ca o adevărată mamă, una care apare la televizor. Mă neliniștea — această domesticitate fictivă s-a terminat întotdeauna prost.

— Stai jos, a mormăit mama și a arătat spre un scaun.

M-am așezat, ușurată de furia și iritarea din vocea ei. Poate că până la urmă totul era în regulă? Am așezat cu grijă borcanul lângă mine pe masă ca să mă pot uita la el în timp ce mănânc. Trecuse ceva mai mult de o zi de când eclozase, și fluturele mare și albastru nu făcea nimic altceva decât să stea pe un băț și să-și miște din când în când, ușor, aripile de un albastru-închis.

— Te-ai hotărât deja ce vei face cu el? m-a întrebat tata.

Am dat din cap. Atât mama, cât și tata au spus că trebuie să-l eliberez, ca să se întoarcă în natură și să trăiască în libertate. Le-am înțeles raționamentul, dar de fiecare

dată când mă gândeam că n-am să mai revăd niciodată acel trup mic și negru sau acele aripi din hârtie de mă-tase, simțeam cum ceva se strânge în mine. Era ca și cum i-ai cere unui copil mic să renunțe la păpușa lui preferată. Pe scurt, asta era problema — eu nu mai eram un copil mic. Trebuia să fiu mai puternică decât nevoia de a păstra fluturile și să fac ceea ce-i corect, pentru că cealaltă opțiune era să-l omor sau să aștept până moare. Apoi vom putea să-l fixăm pe perete cu un ac, iar eu voi putea să mă uit la el oricât mi-aș dori. Dar ideea de a-i trece un ac lung și ascuțit prin trupul lui micuț mi se părea atât de barbară, încât mi se făcea rău.

— Nu știu ce voi face.

Tata a golit berea din pahar dintr-o singură înghițitură.

— Ai face bine să te decizi. Nu va rezista mult timp în borcan.

M-am aplecat în față și m-am uitat în borcan. Respirația mea a aburit sticla, așa că nu puteam să văd mare lucru. Fluturile s-a transformat într-un nor albastru, neclar, care plutea în borcan.

— Chiar trebuie să-l ții pe masă? a spus mama pe un ton ascuțit și ursuz, pe care-l avea când începea să se enerveze.

În același timp, a trântit tocănița de pul pe masă cu atâta putere, încât lichidul fierbinte s-a vărsat peste margine.

— Ce contează? a fornăit tata și a golit și paharul cu vin.

Mama a deschis a doua sticlă de vin. Chiar și pocnetul dopului a sunat aspru și iritant.

— E o insectă.

— E într-un borcan, a spus tata.

— Nu vreau insecte la masă.

— Hai, las-o, a spus tata.

Afară, peste Stockholm se lăsa amurgul albastru de august. Prin fereastra pe jumătate deschisă intra aerul cald al serii. Mirosea a pământ umed și a caca de câine.

— Te rog, Emma. Du borcanul la tine în cameră, a spus mama.

M-am uitat la tata, încercând să-mi dau seama dacă trebuie sau nu să mă conformez.

— Lasă borcanul pe masă, a spus cu o voce înăbușită, rău prevestitoare și am avut senzația că i se adresează direct mamei, cu toate că se uita la mine.

Mama s-a așezat la masă. Gura ei era o linie subțire și își freca una dintre tâmpile. Sub degetele ei, pielea s-a încrețit de parcă ar fi fost făcută din carton subțire. Tata mânca fără să scoată un cuvânt. Mi-am ținut respirația și am numărat. Dacă inspiram mult aer, puteam să-mi țin respirația până la cincizeci. Dragan putea să-și țină respirația timp de două minute și jumătate, iar Marie, din Special Ed, putea să-și țină respirația până când leșina, cu toate că Elin a spus că e din cauză că avea paralizie cerebrală.

— Ce faci? a întrebat mama.

Și-a pus jos furculița și m-a privit dezaprobat.

— Nimic. Doar că...

— Încetează acum! Se pare că ai un fel de... tic.

Nu știam ce este un tic și nici nu îndrăzneam să întreb. Mama s-a întors spre tata, cu obraji roșii, și am observat că mâna ei stângă, cea pe care o ținea în poală, se încheștase ca și cum ar fi strâns ceva mic și valoros.

— Ai plătit chiria azi?

Tata a amestecat tocănița de pui cu o furculiță, fără să răspundă.

— Ai promis, a șoptit mama. Nu știu de ce am avut încredere în tine. Ești la fel de inconștient și de confuz ca... ca... fetița noastră.

M-am uitat în farfurie, unde câteva bucăți de pui pluteau în sos. Dacă aș fi vrut, aș fi putut s-o enervez foarte tare pe mama. Singurul lucru pe care trebuia să-l fac era să-i reamintesc că putea să plătească și singură facturile, cu toate că nu știa să citească prea bine. Dar evident că nu am spus nimic.

— N-o băga pe Emma în asta, a bâiguit tata.

— Sunteți exact la fel. La fel de irecuperabili, a clarificat ea.

— Știi ce? Te porți ca o târfă proastă.

Vocea tatei a sunat triumfătoare și despovărată, ca și cum ar fi livrat un adevăr mult așteptat.

— Târfă, a spus din nou, apăsând fiecare consoană.

— Ai grijă ce spui, a țipat mama. Nu trebuie să suport tot căcatul ăsta. Știi asta. Sunt destui bărbați care ar fi fericiți să mă aibă. Sunt destui candidați...

— Candidați? Cred că visezi. Cine are nevoie de o curvă cu țate până la genunchi, care nu face nimic toată ziua decât să-i cicălească pe alții?

— Suficient, la dracu'. Dacă nu-ți place, o să plec. Și vorbesc serios.

— Așa spui mereu.

— Emma, du-te la tine în cameră, a spus mama.

M-am ridicat și am ieșit în grabă din bucătărie.

— Și ia nenorocita aia de insectă cu tine, a adăugat.

M-am întors tocmai când mama a aruncat borcanul de-a curmezișul încăperii. A zburat, descriind un arc înalt deasupra capului meu și, cu toate că am încercat să-l prind, nu am avut nicio șansă. S-a spart de peretele bucătăriei.

M-am lăsat în genunchi.

Pe podea erau împrăștiate cioburi de sticlă. Cuibul construit din crengi vechi și uscate zăcea în apropierea peretelui, iar lângă el era fluturele. Una dintre aripi era ruptă în două bucăți, iar corpul îi părea ciudat de plat. Am întins un deget și l-am atins ușor.

Fluturele albastru era mort.

În drum spre casă, plouă. Copacii de pe esplanada străzii Karlavägen își întind crengile goale, ca și cum ar vrea să atingă cerul. Pământul e acoperit de un strat gros de frunze ude. Mă întreb dacă Sigge o fi pe undeva pe-aici. În curte nu e, asta e sigur. Am căutat acolo de mai multe ori și nici urmă de pisică. Nu l-am găsit nici pe Valhallavägen. A dispărut oare în labirintul îmbibat de ploaie al străzilor și aleilor care formează Stockholmul? Zace oare undeva rănit, nefiind în stare să-și găsească drumul spre casă? Oare l-a primit cineva în casă?

Nu cred.

Cred că Jesper l-a omorât. Mă opresc pentru un moment, închid ochii, îmi întorc fața spre ploaie, încercând să văd scena în fața mea: Jesper strângându-l de gât pe Sigge, cu mâinile lui mari. Aruncându-l pe fereastră.

Dar nu pot.

Nu reușesc să invoc o astfel de imagine. Singurul lucru pe care îl văd e Jesper dormind liniștit pe un covor colorat. Câmpul de floarea-soarelui. Pieptul lui urcă și coboară în timp ce respiră. Are gura întredeschisă.

Îmi continui drumul spre casă. Karlaplan se întinde pustie în fața mea. Frunzele au umplut fundul fântânii goale. O parte din mine vrea să mă așez pe margine și să-mi apăs obrazul de frunzele acelea ude. Dar ceva mă

oprește. În mine a luat ființă ceva curajos, eficient și implacabil. Poate pentru că am dus inelul la amanet, câștigând astfel timp. Poate pentru că durerea din pânțele a dispărut.

Sau poate că m-am săturat.

Când trec pe lângă gura de metrou, aud ceva în spatele meu — o mică bufnitură, de parcă cineva ar fi scăpat o carte sau un pachet de făină pe jos. Mă întorc, dar nu reușesc să disting nimic în umbra deasă a copacilor. Dintr-un motiv sau altul, întâmplarea nu mă sperie, doar mă înfurie. Sunt convinsă că stă în întuneric, așteptându-mă. Și asta nu face decât să mă enerveze.

— Hei! strig eu, dar nu vine niciun răspuns.

Singurul lucru pe care-l aud e sunetul ploii neînterupte și al unei mașini care dispare în depărtare. Una dintre clădirile de pe scurta străduță laterală are o fereastră deschisă, în întuneric se revarsă muzică și voci.

Mă întorc și mă îndrept spre umbre. Lumina unui felinar aproape că mă orbește și mă uit în pământ, holbându-mă la pavajul îmbibat de ploaie.

— Arată-te, lașule! Știu că ești acolo!

Apoi, din întuneric se separă o umbră și alunecă de-a lungul străzii laterale înspre Valhallavägen. Zgomotul pașilor cuiva care aleargă reverberează între zidurile clădirilor cu apartamente și apoi se stinge.

Dintr-odată, îmi simt picioarele slăbite și amorțite. Mă uit la ghetele mele cu tocuri, îmi dau seama că am puține șanse să prind din urmă umbra care s-a făcut deja nevăzută.

— Laș nenorocit! Te prind eu! zbier.

Tocmai când decid s-o las baltă, simt o mână pe umăr. Mă întorc. O doamnă bătrână cu pelerină de ploaie

mă privește speriată. Cei doi tekeli ai ei se holbează la mine cu mutrele lor insondabile de câine.

— Ai fost jefuită, dragă?

— Nu, a fost doar...

— Să sun la poliție?

Are ochii cât cepele și realizez că de multă vreme nu i s-a mai întâmplat ceva atât de palpitant, poate de ani de zile. Unul dintre tekeli mârâie în surdină.

— Nu, îi spun. Nu e nimic grav. O să rezolv singură.

Peter

În timp ce parcurg Brännkyrkagatan, mă simt rușinat. De ce doamne iartă-mă i-am strâns mâna, de parcă abia ne-am cunoaște? Dar Hanne are ceva care mă face să mă simt incredibil de nesigur. Mă întreb dacă ea o știe și, dacă-i așa, oare folosește asta în avantajul ei, la fel cum făcea Janet?

Nu poți să ai încredere în femei.

Nu sunt mai inteligente decât bărbații, dar investesc mai multă energie în efortul de a ne descifra. Așa că noi, bărbații, ne găsim mereu într-un dezavantaj auto-indus.

Mașina e parcată ilegal pe Hornsgatan și, când bag cheia în contact, simt o anumită incertitudine. Poate că ar trebui să mă întorc și să-i cer iertare. Dar pentru ce aş putea să-mi cer iertare? Pentru faptul că i-am strâns mâna, când de fapt voiam să fac cu totul altceva? Pentru faptul că nu m-am prezentat în seara aceea, acum zece ani, sau pentru faptul că nu am contactat-o niciodată de-a lungul anilor care au trecut de-atunci?

Prea multe lucruri de iertat dintr-odată.

Stau în mașină, pornesc motorul și cad pe gânduri. Îmi scot telefonul și tastez numărul lui Manfred până să apuc să mă răzgândesc.

Sună de șapte ori înainte să răspundă.

— Isuse Cristoase, Lindgren! E aproape miezul nopții. Sper că e ceva important.

— Bună seara și dumneavoastră, domnule.

Manfred nu e chiar atât de furios, nu are cum să fie. Dar cu tații care au copii mici nu poți să știi niciodată. Își apără somnul cu aceeași înverșunare cu care alți bărbați își apără coaiele. Dar ce știu eu? Nu am schimbat niciodată un scutec.

— Ai raportul medicului legist în față?

— Care dintre ele?

— Autopsia femeii din casa lui Orre.

El oftează zgomotos.

— Da. La mine pe computer. Așteaptă un minut.

Revine după câteva minute. Pe fundal aud un copil care plânge, un țipăt ascuțit care crește și descrește ritmic ca o alarmă de incendiu stricată.

— Îmi cer scuze dacă te-am trezit, îi spun.

— Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să suni, băiguie el. Ce vrei să știi?

— Dacă victima avea urme sau răni la ochi sau în jurul ochilor. De exemplu, pe pleoape?

La celălalt capăt al liniei e liniște și mă uit afară la strada Hornsgatan. Câțiva hoinari în noapte dispar la capătul străzii, în direcția pieței Södermalmstorg. În piața Mariatorget, un bărbat se luptă cu vântul, trăgând un câine după el. O mașină singuratică trece în viteză în direcția Hornstull.

— La ochi, zici? Da, se pare că da. Mulțumește stelei tale norocoase că Fatima Ali a fost cea care a făcut autopsia și nu căscatul ăla tâmpit din Borås. A găsit două răni mici sub formă de înțepături pe interiorul fiecăreia dintre pleoapele superioare și o mică rană la optsprezece milimetri sub ochiul drept. Rănile aveau diametrul de unu până la doi milimetri și nu au străpuns pielea. Cu alte cuvinte, superficiale. A refuzat să speculeze ce le-a cauzat. De ce? Și totuși, despre ce-i vorba?

Lui Hanne îi ia ceva timp să deschidă ușa. E îmbrăcată în pantaloni de trening și un tricou decolorat și ține o periuță în mână. Are o privire nedumerită și ușor speriată, lucru care nu e de mirare. E normal să fii suspicioasă în privința bărbaților străini care vin să-ți bată la ușă în toiul nopții.

Și e și mai suspicios dacă nu sunt străini.

— Ai avut dreptate, îi spun.

Nu-mi răspunde, doar se retrage încet un pas. Mă lasă să intru în apartamentul călduros.

Mă trezesc la șapte. Singurul zgomot e respirația egală a lui Hanne în întuneric și zumzetul radiatorului de lângă pat. Mă apropiu de ea cât pot eu de încet, până când trupul meu îi atinge pielea și căldura ei îmi aparține. Îmi așez mâna pe șoldul ei slab și-i inspir mirosul: scorțișoară și transpirație. E un moment atât de perfect, atât de pur! Ca apa de izvor sau aerul rece al toamnei pe o stâncă de la malul mării, după furtună. Un moment strălucitor care merită salvat pentru totdeauna, după toate rahaturile care s-au adunat pe căile sinuoase ale memoriei mele. Și

pentru că mă cunosc bine, mă tem cu disperare să nu-l murdăresc. Să-l întinez așa cum întinez și distrug tot ce e frumos și curat.

Dragostea și frumusețea sunt trecătoare.

Căcatul e etern.

Dar câteodată apar aceste momente de fericire scurte, clare și tot ce poți face atunci când se întâmplă asta e să nu faci nimic.

Așa că zac complet nemișcat sub pătura caldă, respirând cât pot eu de silențios. Ating pielea fină a pântecului ei, la limita părului pubian cârlionțat.

Pe vremea când era a mea cu adevărat, când aveam atât trupul, cât și încrederea ei, nu am fost niciodată atât de delicat. Bănuiesc că asta e una dintre lecțiile vieții — ajungi să apreciezi ceea ce ai abia după ce acel ceva nu mai este. E un clișeu, știu, dar e adevărat. Dorul e un instrument excelent de măsurare a valorii lucrului pe care l-ai pierdut — o valută la fel de demnă de încredere ca oricare alta.

La șapte și jumătate mă scol din pat, mă îmbrac, scriu un bilețel și-l las pe masa din bucătărie. Îi explic că trebuie să fiu la secția de poliție la opt și-i spun că ne vedem mai târziu. Mă gândesc o clipă dacă s-o semnez cu „xo” sau să scriu „Mulțumesc pentru ieri”, dar fără să știu exact de ce, mă hotărâsc să n-o fac.

Sánchez și Manfred sunt deja la muncă. Îi găsesc pe amândoi stând în fața peretelui cu dovezi, fiecare cu o cană de cafea în mână. Manfred pare obosit, mă întreb dacă a apucat să doarmă după ce am vorbit. După un minut ni se alătură și Bergdahl, anchetatorul care ne ajută să sortăm ponturile publice. Într-o mână ține un teanc de hârtii, și un pachet de țigări în cealaltă.

Manfred se ridică greoi de pe scaun și pufăie.

— Poate-ar fi bine să începi tu, spune el și face un gest către mine. Aseară ai descoperit ceva, nu-i așa?

Dau din cap și le spun despre chibrituri, micile răni din jurul ochilor victimei și teoria lui Hanne, potrivit căreia criminalul a vrut să oblige victima să vadă, și nu invers.

— Interesant, spune Sánchez și chiar pare să vorbească serios.

Obişnuita ei ironie s-a topit.

— Ți-am spus eu că vrăjitoarea își face treaba, mormăie Manfred.

— Dacă înțeleg corect ce-a spus, asta înseamnă că motivul crimei e un fel de răzbunare? întreabă Sánchez.

— Eu așa am înțeles, spun. Dar probabil că cel mai bine ar fi să ne explice chiar ea cum vede lucrurile.

— Știi cumva când vine? întreabă Sánchez.

Dau din umeri.

— Habar n-am.

— În regulă, spune Bergdahl, care are în jur de cincizeci de ani și căruia pare să-i fie jenă de propria chelie; insistă să poarte fie o beretă, fie o pălărie, chiar și-n interior — astăzi e vorba de o căciulă croșetată, neagră. Și continuă: M-am gândit să cercetez unele dintre ponturile pe care le-am primit de când portretul-robot a apărut în toate ziarele și pe toate posturile de televiziune. Am primit sute de apeluri — pe majoritatea dintre ele, în jur de optzeci, am putut să le respingem prin depistarea și contactarea persoanelor la care se făcea referire în pont. Astfel, ne mai rămân optsprezece persoane. I-am împărțit pe cei optsprezece în două grupuri — interesați și mai puțin interesați, în special în ceea ce privește asemănarea lor

fizică cu victima. Vom continua să-i cercetăm în următoarele câteva zile.

Se aude zgomot de pași venind dinspre coridor și apoi apare Hanne, își scoate paltonul și se așază pe un scaun lângă Sánchez fără să mă privească în ochi. Nu mă pot abține să nu mă holbez la ea. Fața ei cu trăsături fine, părul care i se revarsă umed peste umeri, ca și cum ar fi venit aici direct de la duș, și puloverul scămoșat, supradimensionat. Simt că mi se strânge stomacul.

— Deci câți candidați interesanți avem? întreabă Sánchez.

— Trei, spune Bergdahl și pune trei fotografii neclare pe tabloul cu dovezi, apoi arată către prima. Wilhelmina Andrén, douăzeci și doi de ani, din Stockholm. A fugit din Departamentul 140 al spitalului Danderyd în urmă cu două săptămâni și de atunci nu s-a mai auzit nimic despre ea. Suferă de schizofrenie și necesită îngrijire medicală obligatorie. Dar, potrivit rudelor ei, nu a fost niciodată violentă. Are halucinații. Pare să creadă că poate vorbi cu păsările. A mai dispărut și cu alte ocazii și, de cele mai multe ori, a fost găsită în parc, unde-și petrecea timpul cu prietenii ei.

— Păsările? întreabă Manfred.

— Exact. Problema cu ea este că nu prea are cum să fie victima noastră, dar vom continua să anchetăm această pistă. Apoi mai e Angelica Wennerlind, o educatoare în vârstă de douăzeci și șase de ani din Bromma. În ziua crimei pleca în vacanță împreună cu fiica ei de cinci ani și de-atunci nu se mai știe nimic de ea. Părinții ei spun că a închiriat o cabană pe undeva, dar nu știu unde. E posibil ca în locul în care se află să nu aibă semnal la telefon și să nu se fi prezentat la cabană. Dar seamănă destul de mult la înfățișare cu victima. Din păcate, starea cadavrului e

mult prea proastă pentru ca părinții să o poată identifica, așa că va trebui să așteptăm pentru amprenta dentară.

— Și al treilea? întreabă Sánchez.

Bergdahl își aranjează părăria caraghioasă și arată spre ultima fotografie.

— Emma Bohman, douăzeci și cinci de ani. Până acum câteva săptămâni a lucrat ca vânzătoare la Clothes&More, compania al cărei director executiv este Jesper Orre. Mai au alte mii de angajați, așa că asta nu înseamnă neapărat ceva. Trăiește singură pe strada Värtavägen, în centrul Stockholmului. Mama și tatăl ei nu mai trăiesc. O mătușă de-a ei a raportat poliției că a dispărut și ne-a contactat din nou când a văzut în ziare portretul-robot. Mătușa încearcă să o contacteze de o săptămână, fără rezultat, dar spune că nu prea seamănă cu femeia din imagine. De exemplu, are părul mult mai lung. Dar e posibil să-și fi tăiat părul, așa că vom continua să anchetăm și pista asta. Am cerut amprente dentare pentru toate cele trei femei și sper să le avem în decursul zilei de astăzi. Pornind de la ele, odontologul ar trebui să determine destul de repede dacă vreuna dintre ele este la fel cu cea a victimei.

— Emma, spune Manfred.

— O cheamă ca pe femeia care a scris acea scrisoare, spun și mă uit la biletul scris de mână care acum atârână pe tabloul cu dovezi alături de celelalte fotografii și documente.

— Ce? întreabă Bergdahl și pare dezorientat.

— Am găsit o scrisoare acasă la Orre, îi spun, de la cineva pe nume Emma, care se pare că avusese o relație cu Orre și a rămas însărcinată.

Bergdahl dă încet din cap.

— În regulă. A fost scrisă recent?

— Nu știm. Nu am găsit plicul, doar scrisoarea. O avea în buzunarul de la blugi.

— Putem să comparăm scrisul de mână din scrisoare cu cel al Emmei Bohman, femeia dispărută? Întreabă Manfred.

— Sigur, îi răspund. Dar probabil că amprentele dentare vor sosi mai repede.

Sánchez își pune caietul cu notițe pe masă și zice:

— Fatima a spus că victima fie născuse, fie fusese însărcinată. Angelica Wennerlind a născut un copil, dar care e situația celorlalte femei?

— Angelica e singura care are copii, spune Manfred. Dar evident că nu știm dacă vreuna dintre cele două a fost sau nu gravidă. Dacă Emma Bohman e autoarea scrisorii, atunci ea e cea însărcinată.

Pentru o clipă se lasă liniștea, apoi Manfred continuă.

— Ei bine, am vorbit cu geamgiul. A înlocuit geamul în urmă cu două săptămâni la una dintre ferestrele de la subsol de pe latura vestică a casei lui Jesper Orre. Orre îi spusese că fusese o spargere, dar că nu i se furase nimic. În afară de asta, geamgiul n-a mai avut de spus nimic interesant. I s-a părut că Orre era un pic cam încrezut și cam stresat, dar asta nu prea e ceva ilegal.

Cu coada ochiului, o văd pe Hanne scriind în carnetelul pe care-l poartă tot timpul la ea. Pare să fi devenit mai harnică de-a lungul anilor; ia notițe constant, de parcă s-ar teme să nu-i scape nici măcar un singur cuvânt din ceea ce se spune. E cam ciudat — în urmă cu zece ani, când ieșeam cu ea, am perceput-o ca fiind mult mai nepăsătoare și nestructurată. Aproape boemă. Nu își nota niciodată nimic, dar părea oricum să țină minte totul.

Sánchez se ridică. Își trage în jos bluza albastră de mătase.

— Am primit de asemenea un apel de la poliția landului. Ei anchetează incendiul din garajul lui Orre. Din moment ce clădirea era situată într-o zonă rezidențială, crima intră în categoria incendiilor premeditate de gradul doi. Au confirmat evaluarea companiei de asigurări, care susținea că e vorba de un incendiu premeditat. Laboratorul Național a găsit urme de benzină la locul faptei, iar în garaj s-au găsit mai multe canistre arse de benzină. Din câte se pare, în acea seară Orre era plecat. Era în Riga să se întâlnească cu niște manageri de magazin. Așa că cel care a provocat incendiul nu avea cum să fie el, dacă presupunem că voia să încaseze banii de asigurare.

— Putea să angajeze pe cineva, sugerez eu.

Sánchez dă din cap și se întinde, așa că bluza de mătase îi alunecă din nou în sus, expunând vederii un pântec gras și tatuat.

— Sigur. Dar nu există nimic care să indice faptul că Orre avea nevoie de bani. Plus că avem o nouă mărturie de la un vecin care spune că a văzut o femeie pe stradă, privind focul. N-a putut să o descrie pe femeie, dar era sigură că a fost o femeie și că a plecat în timp ce garajul încă mai ardea.

— O trecătoare? întreabă Manfred.

— E posibil. Sau e posibil să fie persoana care a dat foc garajului. E imposibil de spus în acest moment. Singurul lucru pe care-l știm e că o femeie a stat acolo o vreme, uitându-se la garajul incendiat. Ca și cum ar fi fost un nenorocit de foc de tabără. Așa s-a exprimat vecina.

Emma

Cu trei săptămâni în urmă

— Am o programare la medic. La patru trebuie să plec. Îmi pare rău, dar nu am cum să modific programarea, spun și fac un efort să par îngrijorată.

Mahnoor ridică din sprâncenele ei subțiri și dă încet din cap ca și cum ar cântări ceea ce am spus.

— Sigur. Dar vei primi o notă proastă, arată ea din cap spre calendar.

— Știu, dar chiar trebuie să merg.

Olga, care stă la masă cu o cană de ceai în mână, își dă ochii peste cap.

Mahnoor se întoarce imediat spre ea.

— Te-am văzut.

— Ce-ai văzut? ripostează Olga și se uită la ea cu o expresie inocentă: ochii ei albastru-deschis se fac mari și ea își înclină capul într-o parte astfel încât părul oxigenat îi cade peste unul dintre umeri.

— Încetează! Nu sunt proastă. Dacă aș fi în locul tău, aș fi ceva mai cooperantă. Ai... Mahnoor se întoarce

spre calendar, trecându-și ușor degetul peste rândul pe care e trecut numele Olgăi, socotind. Ai cinci note proaste săptămâna asta, spune ea satisfăcută, se întoarce și iese din încăperea angajaților fără să mai spună nimic.

Zgomotul pașilor ei se stinge, amestecându-se cu binecunoscuta muzică ce se revarsă din boxe.

— Ce-o fi mâncat la micul dejun? mormăie Olga, mușcându-și unghiile.

— Ai grijă, spun. Nu e cea mai distractivă slujbă din lume. Dar e o slujbă.

Ea dă din umeri.

— Și ce dacă? Aș putea oricând să lucrez pentru firma de curățat a lui Alexei. Are tot timpul nevoie de ajutor.

— Vrei să faci curat pe vase?

Olga se foiește pe scaun.

— E mai bine decât să trebuiască să mănânc în fiecare zi căcatul ei cu lingurița.

— Fii serioasă! Asta e o slujbă în regulă. Ai vreo diplomă? Altă experiență de muncă în afară de asta? Chiar crezi că, dacă ai fi dată afară de aici, mâine ai putea să-ți găsești o altă slujbă?

Olga alunecă pe scaunul de vizavi de mine, părând dintr-odată îmbătrânită.

— Păi, nu ești tu o cicălitoare mică?

— Ei, haide! Nu sunt cicălitoare. Încerc doar să te ajut. Nu vreau să-ți pierzi locul de muncă doar pentru că Mahnoor a făcut pact cu forțele răului. Nu merită. Încearcă mai bine să gândești un pic tactic. Ignor-o când spune chestii de genul ăsta. Mergi mai departe, dă uitării ce-a spus. Nu mai fi așa de mândră!

— Ca tine?

Vocea ei e o șoaptă, dar îi percep asprimea.

— Ce treabă am eu cu toate astea?

— Ca tine și ca tipul ăla. Cel despre care o tot dai îna-
inte. Câteodată, nu e ușor să mergi mai departe. Dar știi
ce? Nu mai vreau să aud despre tine și despre tipul ăla.
Nu mai e amuzant. Du-te și bate pe altcineva la cap cu
viața ta plictisitoare!

Sunt mută de uimire. Jesper mi-a răpit viața. Cu doar
câteva zile în urmă, am pierdut copilul și acum târfa asta
est-europeană îmi spune că nu mai e amuzant. Ea cum
crede că mă simt?

— Nu e același lucru, spun.

— Ești obsedată de el. Altceva nu faci decât să vorbești
despre el. Dragostea se sfârșește — trebuie să accepți asta.
Găsește-ți un hobby! Leși cu prietenii! Vezi-ți de viață!

Olga se ridică în picioare. Se întinde ca o pisică.

— Mă duc să fumez.

Apoi dispare pe coridor fără să se uite în urmă.

E ora patru când ajung la firma de închiriat mașini.
Toți angajații par să fie băieți sub optsprezece ani și mem-
bri ai aceleiași echipe de baschet. Sunt înalți, deșirați și
imberbi.

— Vreau să închiriez o mașină pentru o zi, îi explic
unui asistent pe care-l cheamă Sean, potrivit numelui de
pe ecuson, nu am nevoie de o mașină mare, doar de un
portbagaj mare.

— Poate un combi, îmi sugerează el și-și trece mâna
peste bărbia plină de coșuri.

— E-n regulă.

Îi dau cardul și permisul de conducere în timp ce el
îmi expune condițiile. Mașina trebuie înapoiată cel târziu

până la ora șase a doua zi. Rezervorul trebuie să fie plin, iar cheile trebuie lăsate în cutia poștală. Am întrebări?

Clatin din cap.

— Atunci vă doresc călătorie plăcută.

— Cine a spus că plec într-o călătorie?

— A, bine. Păi, atunci, să conduceți cu grijă.

— Așa voi face, îi spun și încerc să zâmbesc. Parcă era numărul șase, nu?

Dă din cap fără să mai spună ceva și, când părăsesc magazinul, el a început deja să-l asiste pe următorul client.

Magazinul de vopsele e plin de lume.

— Avem parte de o vreme groaznică, spune o femeie grasă care poartă un parpalac și ține în lesă un teckel.

Mă izbește faptul că seamănă foarte mult cu femeia pe care am întâlnit-o în seara aceea când Jesper mă urmărea pe străzile întunecate din apropiere de piața Karlaplan. Sau poate că toate bătrânele din zona asta au teckeli. Parpalace, teckeli și pălării de tweed. Toate arată de parcă ar locui pe o proprietate de la țară, cele mai multe dintre ele.

Pun cutiile cu vopsea pe tejghea. Palmele mă înțepă, iar mușchii îmi tremură din cauza efortului. Omul de la casă se uită neîncrezător la cutii. Apoi se uită din nou la mine, ca și cum ar vrea să se asigure că nu sunt nebună.

— Există și cutii mai mici, spune ezitant. Avem cutii de un litru.

— Le vreau pe acestea. Mulțumesc.

Dă din umeri, decide că e problema mea dacă îmi cumpăr prea multă. Ușa magazinului se deschide din nou și teckelul latră.

— Bine, atunci.

Înclină cutia pe o parte ca să scaneze codul de bare și încuviințează.

— Câte cumpărați?

Mă uit în jos spre podea, la cele două cutii dintre picioarele mele.

— Patru în total, spun.

Conduc cu grijă. Temperatura a scăzut puțin sub zero grade și mi-e teamă că drumul negru și strălucitor a devenit înșelător de alunecos. În mod ciudat, nu mi-e greu să găsesc din nou drumul spre casă. E ca și cum trupul meu și-ar aduce aminte, ca și cum fiecare cotitură a drumului din această suburbie exclusivistă mi-ar fi imprimată în măduva spinării. Nici măcar nu trebuie să mă gândesc, merg pe unde îmi spune trupul meu.

Mașini mari sunt parcate pe alei îngrijite. Case suntuoase tronează deasupra peluzelor proaspăt tunse. Apoi casele încep să devină din nou mai mici și știu că aproape am ajuns.

Văd casa în fața mea, în întuneric. Nicio lumină nu e aprinsă înăuntru și nicio mașină parcată în față. Stivele de lemne sunt în continuare pe pavaj, lângă garajul construit de curând.

Parchez la mică distanță de casă, având grijă să nu fiu prea aproape.

Cutiile sunt grele și dificil de transportat. Trebuie să fac două drumuri. Înainte de a ajunge la poarta lui Jesper privesc în jur, dar nu detectez niciun semn de viață. Cu toate că luminile din casele din apropiere sunt aprinse, nu văd niciun om.

Cercetez noua clădire aflată lângă poartă. Gaura largă, care era acoperită cu o folie de plastic când am

fost ultima oară aici, a fost înlocuită între timp cu o ușă adevărată, dar mica fereastră dispusă în stânga intrării e deschisă. Mă ridic pe vârfuri, mă aplec și mă uit înăuntru. După câteva secunde, ochii mi se obișnuiesc cu întunericul. În garaj sunt două mașini — o mașină sport mică și roșie și un Porsche mai vechi. Deci îți plac mașinile de colecție, mă gândesc. Un alt secret pe care nu l-ai împărtășit niciodată cu mine.

Mă retrag de la fereastră, deschid capacul primei cutii și vărs conținutul pe perete. După puțin timp, cutia devine mai ușoară și mai ușor de manevrat. Încerc să împrăstii lichidul cât mai sus pe zid. Apoi repet procedura cu celelalte trei cutii. De câtă vopsea e nevoie? Nu prea puteam să-i cer sfatul tipului de la magazin.

Munca e grea și, sub geaca groasă, transpir. A început să plouă încet, picături mici, silențioase, aproape imperceptibile. Dar curând, umezeala începe să-mi acopere fața și mâinile.

Când sunt gata, împing cutiile goale, una câte una, prin mica fereastră. Cad pe podeaua garajului cu un sunet dogit. Fac un pas în spate, verific dacă am cheile de la mașină la îndemână. Ultimul lucru căre vreau să mi se întâmple e să rămân blocată aici sau să fiu forțată să o iau la sănătoasa fără mașină.

Apoi scot chibriturile, mă aplec în față să le protejez de ploale și de vânt și aprind un băț.

Flacăra pâlpâie în întuneric.

Asta-i pentru banii pe care mi i-ai furat, ticălosule!

În noaptea aceea, dorm cum n-am mai dormit de multă vreme, cu toate că mirosul de fum mi-a intrat în piele și în păr și nu vrea să iasă, nici măcar după două

dușuri. Când mă trezesc, imaginea acelor flăcări mi-e imprimată pe retină. Îmi amintesc cum au luminat noaptea de toamnă târzie, cum fierbințeala mi-a pârlit pielea, chiar și de la distanță. Într-un fel, am simțit-o ca pe o purificare. Nu știu dacă a fost focul sau faptul că luam înapoi ceva ce era al meu, ceva ce el îmi furase.

Mă ridic, fac din nou duș, mă îmbrac și mănânc niște fulgi de porumb în timp ce-mi aranjez părul și mă machiez. Poate că îmi imaginez doar, dar mi se pare că arăt mai alertă cumva. Mai puternică. Și poate că e adevărat; poate că femeia care se uită la mine din oglindă e altcineva. Poate că ziua de ieri m-a schimbat în mod fundamental.

Înainte să plec, pescuiesc cartea de vizită a jurnalistului din teancul de facturi adunate în coșul de pâine și o pun în buzunar. Hotărăsc că e timpul să-l sun.

În drum spre metrou, îmi dau seama că mai e ceva ce pare diferit. La început nu pot să definesc ce anume este, dar apoi înțeleg. Prima oară după mai multe săptămâni, a ieșit soarele. Mă opresc, închid ochii și-mi întorc fața spre cer. Absorb căldură și lumină. Rămân așa până când pielea mi se înfierbântă și pleoapele-mi radiază. Mă gândesc că s-ar putea ca până la urmă viața să nu fie așa de rea.

Dintr-un motiv sau altul, îmi răsare în minte imaginea tatălui meu din noaptea de dinainte să moară. Cum zăcea nemișcat pe pat în camera lui întunecată.

Afară, mama se plimba agitată înainte și înapoi. Nu reușeam să înțeleg de ce ea, care părea să-l urască pe tata atât de tare, era, acum când el se îmbolnăvise, atât de îngrijorată. Era ca și cum ar fi avut doar două stări mentale, supărată sau îngrijorată, și că acum era foarte îngrijorată.

Își petrecuse o mare parte a dimineții vorbind la telefon cu tot felul de mătuși. Eu lucrasem la tema pentru acasă la fizică, ascultându-i conversațiile lungi, șoptite despre sănătatea tatei. Cuvinte precum „complet pasiv” și „și-a pierdut dorința de a trăi” se împleteau cu smiorcăieli teatrale și discuțiile obișnuite despre lipsa de bani și slujba ei plictisitoare și șeful ei egocentric. Totul a culminat cu afirmația că merita mai mult, lucru cu care mătușile păreau să fie de acord, pentru că niciodată nu se certau după ce spunea asta.

M-am gândit la ce voia să spună cu „merita mai mult”. Oare mama era nemulțumită cu viața ei? Voia să o schimbe? Un alt apartament, un alt soț? Un alt copil, poate? Și oare asta era ceva ce merital, ceva la care erai îndreptățit dacă erai o persoană mai bună? Oare mama chiar era mai bună decât tata și decât mine? Dar dacă eu eram atât de rea, oare ce meritam?

M-am așezat ușor pe pat lângă tata. Încăperea slab luminată mirosea a transpirație, fum de țigară și încă ceva, ceva ce-mi aducea aminte de mătreaua râncedă și mi-am dat seama că nu aveam de ce să-mi fac griji că se va prinde că mai devreme furasem țigări împreună cu Elin.

Nu puteam să înțeleg de ce a insistat ca jaluzelele să rămână lăsate, de ce voia să stea toată ziua în întuneric. Patul s-a îndoit când m-am așezat pe el, cu toate că am încercat să fiu grijulie și să nu mă las prea tare pe el.

— Micuță Emma, a murmurat și s-a întors spre mine.

Apoi mi-a luat mâna într-a lui. Asta a fost tot. N-a mai spus nimic altceva, zăcea nemișcat, respirând cu greutate, ca și cum fiecare respirație ar fi fost dureroasă. M-am gândit pentru o clipă la ce ar putea să-l facă pe

tata mai fericit. În mod normal, i-aș fi sugerat să facem ceva împreună, de exemplu, să mergem la plimbare sau să gătim ceva. Dar am priceput că de data asta nu avea să funcționeze.

— Te simți mai bine acum? l-am întrebat.

— Da, a spus după o pauză îngrijorător de lungă.

Până și vocea lui suna diferit. Sec, inexpressiv. Ca și cum s-ar fi auzit din interiorul unei canistre.

— Micuță Emma, a repetat și mi-a strâns mai tare mâna. Vreau doar să știi cât de mult te iubesc. Ești o fată minunată.

Nu știam ce să spun. Situația mă făcea să mă simt inconfortabil. Nu eram obișnuită să-l văd pe tata atât de lipsit de putere. Se întâmpla să fie obosit sau indiferent, sau supărat, sau turbulent, sau chiar beat și nesăbuit. Dar nu slab. Bărbatul care fusese idolul meu încă de pe vremea când învățasem să merg nu era slab. Era cât se poate de simplu.

— Te rog, tati...

— Emma, m-a întrerupt el, ții minte omida aia pe care ai ținut-o într-un borcan când erai mică?

— Da?

Mă întrebam unde vrea să ajungă cu asta.

— Îmi pare atât de rău că am lăsat-o pe mama să spargă borcanul! Știam cum o să se termine seara aceea și nu am făcut nimic ca s-o opresc.

— Încetează — era doar o insectă proastă. Și oricum, asta a fost cu mult timp în urmă.

— Da, o „insectă”, așa îi spunea ea. Dar era mai mult decât un simplu fluture. Era proiectul tău special la care lucraseși toată vara. Era singurul lucru de care-ți păsa la momentul respectiv și, în ciuda acestui lucru sau poate

tocmai de asta, ea l-a distrus. Iar eu nu am oprit-o, așa că sunt la fel de vinovat.

Mi s-a părut că am auzit un suspin în întuneric, dar nu eram sigură.

— Ții minte cât de frumos era? a continuat. Ții minte cum s-a metamorfozat dintr-o omidă oarecare într-un splendid fluture? Era atât de albastru că aproape radial! Ții minte?

Am dat din cap, cu toate că nu avea cum să mă vadă în întuneric. Conversația aceea mă făcea să simt un nod în gât și mă temeam că o să mi se frângă vocea.

— Vreau doar să știi... ești la fel ca acea mică omidă, Emma. Într-o bună zi, te vei transforma și tu într-un splendid fluture. Nu uita asta niciodată! Trebuie să-mi promiți asta, indiferent ce-ar spune lumea despre tine.

— Of, tată! Am chicotit, situația mi s-a părut dintr-odată absurdă. Ca și cum aș fi jucat într-o melodramă. Nu mai vorbi așa. Mă sperii. Înțelege?

Nu a spus nimic. Singurul zgomot din cameră era respirația lui căznită.

— Dacă cineva spune că ești diferită, vreau să te gândești la acel fluture. Diferit nu înseamnă mai prost. Diferit poate să însemne la fel de bine mai bun. Promite-mi că nu vei uita niciodată asta.

— Sigur că nu, dar...

Nodul din gât creștea. Nu-l auzisem niciodată pe tata vorbind așa. Asta era ceva pentru care nu eram pregătită. Nicio cină surpriză, nicio plimbare improvizată de-a lungul țărmului nu avea să rezolve această problemă.

— Vreau să fii... ca înainte, i-am șoptit, încercând să evit cuvântul „sănătos”, pentru că asta ar fi însemnat că e bolnav, iar noi nu vorbeam cu tata despre asta, nici eu,

nici mama. Spuneam asta despre el, dar niciodată nu i-o spuneam lui.

— Pentru mine, totul s-a dus naibii, a spus cu o voce neașteptat de veselă, ca și cum ar fi făcut o glumă. Cu totul!

Și astea au fost ultimele cuvinte pe care tatăl meu le-a spus înainte ca mama să-l găsească a doua zi spânzurat în apartament.

Hanne

Cu mult înainte de a deveni interesată de științele comportamentale, am studiat antropologie socială. Am răzbit prin lucrările lui Franz Boas și Bonislaw Malinowski și visam să întreprind un studiu de teren pe o perioadă de un an despre inuiții din nordul Groenlandei, poate din cauză că în copilărie m-am uitat la documentarul acela vechi, *Nanook al Nordului*. Dar asta s-a întâmplat în anii șaptezeci, așadar, ca urmare a cererilor din ce în ce mai zgomotoase privind apariția unei antropologii mai implicate politic, interesul față de populațiile indigene pitorești lipsite de importanță geopolitică a scăzut.

Eschimoșii nu mai făceau parte din „schemă”.

Cu toate astea, am continuat să fiu interesată de antropologie. Și poate că de asta se întâmpla ca uneori Owe să se întoarcă din călătoriile sale cu mici cadouri provenind de la populațiile indigene.

Sau cel puțin așa am crezut.

După o conferință medicală ținută la Miami în anii optzeci, mi-a dat o mască împletită făcută de populația huichol din vestul Mexicului. Altă dată, când a fost la o conferință de psihiatrie în Africa de Sud, mi-a adus o

pungă antică pentru tutun, aparținând populației xhosa. Și așa mai departe. Până la urmă, aproape toată biblioteca era plină de suvenirurile de la Owe.

Cred că mi-a luat zece ani să realizez că acele daruri erau o compensație pentru cu totul altceva. Nu prea mai țin minte cum l-am prins. Poate că din când în când, telefonul suna în mijlocul nopții și, când răspundeam, la celălalt capăt al firului era doar tăcere. Poate că a sosit o scrisoare cu cuvântul „Personal” scris pe ea. Dar s-a întâmplat mai ales din pricina lui Evelyn.

Evelyn, o americană având în jur de patruzeci de ani, era psihologul lui Owe, ceea ce în sine nu era mare lucru. În cercurile sociale în care ne învârteam, toată lumea avea cel puțin un psiholog. Era considerat ceva perfect normal să-ți vizitezi de câteva ori pe săptămână psihanalistul. Cred că era și un fel de simbol al statutului. Așa că Owe își petrecea o parte considerabilă a timpului liber întins pe șezlongul lui Evelyn, vorbind despre copilăria lui.

Țin minte că de multe ori părea epuizat când se întorcea acasă. Transpirat, cu mintea aiurea și cu o privire împăienjenită se scufunda pe canapeaua din camera de zi și cerea să fie lăsat în pace. Cu acele ocazii, arătam și mai multă dragoste față de el, presupunând că avea să discute cu mine vreun subiect dificil. Poate despre boala tatălui său, ori despre predilecția mamei lui pentru calmante și tranchilizante. Dar, într-o seară de decembrie, când eram deja căsătoriți de aproximativ zece ani, l-am prins. Țin minte că mă trezisem pentru că îmi era frig. Pe vremea aceea, caloriferele nu funcționau prea bine, iar pilota alunecase pe jos. Mi-am dat seama că Owe nu e lângă mine și am ieșit pe hol ca să văd ce face. Auzeam dinspre

bucătărie că vorbește în șoaptă. Am rămas tăcută și m-am furișat mai aproape, fără să mă dau de gol.

Vorbea în engleză. Și nu era vorba despre muncă. Nu mi-a luat mult timp să-mi dau seama că la celălalt capăt al firului era Evelyn și că relația lor nu era deloc ceea ce eram eu făcută să cred.

Aveam intenția de a da buzna în bucătărie și să-i smulg telefonul de la ureche, să-l pălmuiesc sau poate să izbesc ceva de podea, dar m-am rotit pe călcâie și m-am întors în dormitor și mi-am tras pilota peste cap, umplută de o satisfacție intensă, inexprimabilă. Căci satisfacție a fost ceea ce am simțit, nu tristețe ori furie, ori gelozie. Nu puteam să-i respect ipocrizia dezgustătoare — faptul că nu mi-a spus niciodată despre Evelyn sau despre celelalte, dar îmi reproșa în mod constant indiscreția.

Pentru că da, și eu fusesem necredincioasă. Mai mult decât o dată. Și mai ales la începutul relației noastre. Țăr acelea erau alte vremuri — oamenii aveau relații „deschise” și practicau poligamia și Dumnezeu știe mai ce, iar eu nu am mințit niciodată și nici nu mi-am ținut secrete aventurile. Din când în când, după o petrecere cu multă băutură, mă trezeam în patul câte unui tip, iar reacția lui Owe era mereu aceeași: mă lua acasă — cu forța, dacă era necesar — și îmi băga mințile în cap. Mă trata ca și cum aș fi fost un copil care a uitat că s-a dat stingerea sau care a fost prins furând dintr-un magazin. Și asta mă puneam într-un dezavantaj moral — pe care-l folosea, abia atunci am înțeles, ca să se culce cu Evelyn de trei ori pe săptămână pe canapeaua psihologului.

Cred că atunci am început să-l urăsc.

Când l-am cunoscut pe Peter, am simțit că nu are sens să-mi refuz dragostea adevărată. De ce aș face-o?

Owe își permisesese să se îndrăgostească de curva aia americană.

Într-un fel, inițierea unei relații cu Peter a fost un fel de revoltă. El nu era un intelectual; trăia într-un mic apartament din suburbie și îi plăcea să urmărească evenimente sportive la televizor. Pe scurt, era genul de bărbat despre care prietenii noștri ar fi spus, cu o ușoară condescendență, că e un tip mediocru. Cineva ale cărui visuri nu treceau dincolo de următoarea vacanță sau o mașină nouă și care credea că Cehov e un sortiment de votcă.

Nu am aflat niciodată prea multe despre mediul din care provenea Peter. Mi-a povestit că mama lui a fost activă din punct de vedere politic și că a luat parte la protestele antirăzboi, că, pe vremea când era copil, obișnuia să meargă împreună cu ea la întâlniri și demonstrații. Cu acele ocazii îmi trecea prin minte că e foarte posibil să fi crescut printre prietenii mei. Dar, în ciuda mediului din care provenea, nu era deloc interesat de politică. Bănuiesc că asta se întâmplă des — ne alegem în mod deliberat o viață diferită de cea pe care au trăit-o părinții noștri.

În orice caz, stima de sine exagerată a lui Owe a fost puternic zdruncinată când a aflat că luam serios în considerare varianta de a-l părăsi — chiar și după ce Peter m-a lăsat în plata domnului pe pavaj, în noaptea aceea pe Skeppargatan.

Dar toate frustrările mele legate de Owe, care au ajuns în acea noapte în punctul culminant, s-au transformat până la urmă în renunțare și un fel de pasivitate. Ideea de a mă îndrăgosti din nou, să ajung să am încredere într-un alt bărbat în felul în care am ajuns să am în

Peter — doar ca să fiu din nou dezamăgită — părea de neconceput.

Așa că am rămas, din lipsă de variante mai bune. Așa funcționează viața. Și acum a reapărut în viața mea.

Peter.

Singurul bărbat care a însemnat ceva pentru mine în ultimii cincisprezece ani. Un polițist tras la față, cu stimă de sine scăzută și o teamă patologică față de angajamente. Cu doar câteva ore în urmă stătea întins în pat lângă mine. Pe mine. În mine. Și singurul lucru la care pot să mă gândesc este când îl voi revedea?

Poate că încep să mă transform în Gunilla, mă gândesc și-mi aduc aminte de cuvintele ei.

Suntem atât de incredibil de... atrași unul de altul. Excitați, ca să mă exprim vulgar. Oare așa ceva e permis la vârsta noastră?

Reînceperea relației este, bineînțeles, imposibilă. Nu doar pentru că mi-e teamă să nu fiu din nou părăsită, dar și pentru că mă afund într-o boală incurabilă. Un tunel întunecat al uitării și decăderii. Mă simt ca un explorator care e pe punctul de a pătrunde într-un munte printr-o deschizătură și știu că va deveni din ce în ce mai îngustă, până când o să rămân înțepenită în stâncă fără posibilitatea de a mă elibera.

Iar odată ajunsă acolo, nici măcar Peter nu m-ar putea ajuta.

Când ajung la secția de poliție, colegii lui sortează ponturile primite în legătură cu portretul-robot al femeii moarte. Mă uit la fotografiile fetelor, sperând ca niciuna să nu fie identică cu victima din casa lui Orre. Dar indiferent dacă una dintre aceste fotografii se potrivește sau

nu, până la urmă una tot se va potrivi, fără îndoială. Nu există cale de întoarcere. Cineva zace într-un compartiment refrigerat, așteptând să-și recupereze numele și istoria personală. Chiar dacă postum.

Evit să-l privesc pe Peter. Nu pentru că aş regreta ce s-a întâmplat noaptea trecută, ci doar pentru că nu prea ştiu ce să spun sau ce să fac. A trecut multă vreme de când n-am mai fost într-o situație de genul ăsta. Ca o adolescentă. *Deci, am făcut sex, ieri, dar nu prea ştiu dacă „mă place” sau dacă o s-o facem din nou sau... în fine.*

De fapt, e hilar. Poate cel mai amuzant lucru care mi s-a întâmplat în ultima vreme.

Dar cât timp a trecut de când n-am mai făcut sex? Nu ştiu exact — vreo cinci ani?

Ţin minte că obișnuiam să-i spun lui Owe că mă doare capul. Nu pentru că era o scuză bună, ci pentru că era o scuză atât de proastă, încât avea să-l facă să înţeleagă că nu mai vreau să mă culc cu el.

Şi a funcţionat.

Până la urmă a încetat să mă mai atingă în felul acela. Se ducea cuminte la culcare în fiecare seară şi stingea lumina fără măcar să mă sărute. Ştiu că astfel voia să mă pedepsească. Dar îmi convenea de minune. Mă săturasem de el, cu toate că niciodată nu m-am mai gândit în mod serios să-l părăsesc.

Şi apoi a venit boala. A început cu uitarea numelor. Putea fi numele unui prieten cu care socializasem ani de zile. Sau — un lucru şi mai comun — numele unui loc.

Sundsvall, Soderhamn, Sollefteå. Örebro, Örkelljunga, Örgryte, Arboga, Abisko, Arvika.

Cine naiba poate să ţină minte toate astea? Dacă asta ar fi fost tot, mă îndoiesc că Owe ar fi observat ceva. Dar

apoi am început să nu ajung la programări, să uit să sun un prieten, așa cum promisesem, și să-mi pierd cardul și telefonul mobil.

Într-o zi am uitat-o pe Frida în fața supermarketului și, când am ajuns acasă, nu reușeam să-mi aduc aminte unde o lăsasem. L-am sunat panicată pe Owe. O săptămână mai târziu m-a forțat să mă duc la medic, care mi-a dat o trimitere la o clinică.

Clinica memoriei.

Întârziile asupra cuvintelor. Sună atât de poetic și de absurd în același timp! Ca o piesă de teatru de Kristina Lugn sau o carte de Kurt Vonnegut.

Asta nu înseamnă că la clinică era deosebit de poetic sau de absurd. Au fost mai ales o mulțime de teste și întrebări și, după câteva luni, medicul a ajuns la concluzia că am o demență incipientă, dar nu putea să spună ce formă. Nici cât de repede avea să evolueze sau dacă medicația ar putea sau nu să mă ajute.

Mă uit la colegii mei care stau la mesele lor. Mă întreb ce părere ar avea dacă ar ști că au un coleg cu „deficit cognitiv minor”. Că behavioristul care cere nouă sute de coroane pentru o consultație alunecă în marea uitare. În câteva luni, s-ar putea să nu fiu în stare să fac diferența dintre o banană și un baston.

Manfred vine la masa mea. Stilat ca de obicei, ca un păun, și se lasă pe vine lângă scaunul meu.

— Al naibii de bună treabă cu chibriturile alea, spune el.

— Mersi.

— Deci crezi că criminalul și victima se cunoșteau?

— Ținând cont de metoda utilizată de criminal, da. Cred că aveau un fel de relație și că ucigașul voia să se răzbune pe victime. Să le pedepsească.

— Și dacă ai fi nevoită să ghicești, ce fel de relație ai spune că au avut?

— Trebuie să fi fost implicate emoții puternice. De partea cealaltă a acelei uri trebuie să fi fost altceva. Ceva la fel de puternic. Ura nu se dezvoltă din nimic.

— Ca, de exemplu?

Mă gândesc un moment.

— Dragoste, de exemplu.

La masa de prânz, primesc un mesaj scris de la Owe. Îmi spune că vrea să-și ceară scuze pentru comportamentul și amenințările sale. Că îi merge bine, că mă iubește și crede că nu poate trăi fără mine.

Asta cu siguranță așa e. Dar nu-i răspund. În schimb, îmi cumpăr o salată și mă așez în sala de ședințe, alături de Sánchez și Manfred, care sunt pe punctul de a le da instrucțiuni anchetatorilor în privința sortării ponturilor. Nu cred că e atât de important să fiu prezentă. Aș putea la fel de bine să mă duc acasă în apartamentul Gunillei și să citesc o carte, dar nu vreau să fac asta.

Simone, un anchetator mai tânăr, care are dread-uri până la șolduri, își dă capul pe o parte și spune:

— Putem să renunțăm la Wilhelmina Andrén, femeia care a fugit din secția de psihiatrie a spitalului Danderyd. Un proprietar de câini a găsit-o înghețată azi-dimineață lângă malul brațului de mare, în Solna. Părinții ei i-au confirmat identitatea, așa că nu există niciun dubiu că e ea.

— Biata ființă, mormăie Manfred și își mângâie barba roșcată.

Simone dă din cap și continuă:

— Așadar, mai rămân Angelica Wennerlind și Emma Bohman. Amprente dentare au fost trimise la Solna și până cel târziu mâine vom primi rezultatele.

— Credeam că le vom primi în seara asta, spune Manfred.

— Stomatologul medico-legal e în Skövde și are nevoie de câteva ore să ajungă aici, spune Simone.

În acel moment, ușa se deschide și Peter intră în sală. Are obraji rumeni și zăpadă pe geaca de piele. Nu-și mai bate capul să și-o dea jos sau să se așeze. În schimb, arată spre Manfred și spre mine.

— Veniți cu mine! Ne așteaptă o colegă care spune că s-a întâlnit cu Emma Bohman în urmă cu două săptămâni. Se pare că ea și Jesper Orre au avut într-adevăr o relație.

Emma

Cu trei săptămâni în urmă

— Trebuie să plătesc niște facturi. Pot să folosesc computerul din birou?

Mahnoor dă din umeri, ia un pic de gloss de buze pe degetul arătător. Astăzi s-a îmbrăcat cu pantaloni largi. Blugii îi atârnă periculos de jos pe șolduri, expunând marginea chiloșeilor cu dantelă.

— Sigur.

Mă mir că nu are obiecții. Am pregătite alte câteva scuze care să justifice nevoia mea de a face tocmai acum acest lucru, când mai avem puțin și deschidem magazinul. Dar Mahnoor nu face decât să-mi zâmbească dulce și dispare în magazin. O aud vorbind cu Olga undeva, departe; mi se pare că râd, iar asta mă face să mă opresc și să cad pe gânduri.

Pare diferit. Totul pare diferit. Magazinul pare mai luminos. Olga și Mahnoor sunt mai binedispuse. Afară e soare. Dar în realitate nimic nu s-a schimbat, cu excepția faptului că sunt din nou stăpână pe viața mea.

Poate că ăsta e singurul lucru de care aveam nevoie?

Gălesc mai ușor decât aș fi crezut ceea ce caut pe net, îmi ia totuși ceva timp. Habar nu am care e cel mai bun model sau de câți volți am nevoie. După douăzeci de minute, comand micul dispozitiv, care arată ca un telefon mobil. Pagina de web îmi promite că produsul va fi livrat în decurs de douăzeci și patru de ore, dar atâta timp cât ajunge în termen de trei zile, mie îmi convine. Apoi scot cartea de vizită din buzunarul de la blugi.

Anders Jönsson, jurnalist liber-profesionist.

Înainte de a suna, mă duc până la ușă, o întredeschid și arunc o privire în magazin. Olga ajută un client la teigha, iar Mahnoor împăturește blugi, legănându-se ușor în ritmul muzicii.

Anders Jönsson răspunde după ce telefonul sună de trei ori. La început nu pare să-și aducă aminte de mine, așa că-i explic: m-a găsit în magazin, că atunci nu am vrut să vorbesc cu el, dar că acum aș fi dispusă. Pentru un moment, nu spune nimic. Apoi îmi zice entuziasmat că i-ar face plăcere să ne întâlnim. Cât mai repede. Poate chiar azi?

Ce simplu, mă gândesc. Ce simplu a fost!

Vara exploda în nuanțe de verde dincolo de ferestrele coridorului pe care-l traversam. Ecoul pașilor noștri se auzea asemenea unor mingi de ping-pong care ricoșau de zidurile de beton. Făceam tot posibilul să țin pasul cu el, dar el mergea foarte repede. Se grăbea spre intrare, unde soarele se revărsa pe ușile mari de sticlă, făcând să strălucească podelele de culoarea pământului.

— Știi că nu putem să ieșim împreună, Emma. Înțelegeți asta, nu-i așa?

S-a întors spre mine și am stat acolo, în fața laboratorului de fizică. Zidurile cenușii păreau să se apropie, ca și cum coridorul s-ar fi îngustat și îmi venea din ce în ce mai greu să respir. Tavanul se înclina amenințător. Era alb, cu pete negre din loc în loc.

Woody m-a atins pe braț și m-a mângâiat ușor, ceea ce m-a făcut încă o dată să mă simt ca un copil mic. Chiar nu înțelegea cum percepeam gestul lui, cât de degradant și de distructiv era?

Mi s-au aprins obraji. Din cauza rușinii, dar mai era ceva. Furie. Profitase de mine. Am fost o jucărie pentru el. M-a supt și m-a lins, și m-a penetrat, și sărutat, și mângâiat, și tot restul. Iar apoi nu m-a mai vrut. Apoi a terminat-o cu mine. Luase ceea ce voise și asta îi era de ajuns.

Și uite unde am ajuns.

— Ce vrei să spui că „nu putem“ să ieșim împreună? am spus și am regretat imediat, pentru că ultimul lucru pe care-l voiam era ca el să mă perceapă ca pe o copilă lipicioasă.

M-a privit absent, a făcut un pas în spate ca și cum ar fi descoperit brusc că miros urât.

— Până acum nu ai avut o problemă cu asta, am adăugat.

— Nu înțeleg, a spus în timp ce clopoțelul a sunat și toate ușile s-au deschis spre coridor.

Și chiar părea realmente îngrijorat.

Elevii se revărsau din sălile de clasă, trecând în grabă pe lângă noi, un râu de fete adolescente, dar privirea lui, fixată asupra mea, nici nu s-a clintit.

— Vreau să te ajut, Emma, dar nu în felul ăsta.

Și-n acel moment m-am năruit.

Coridorul s-a prăbușit în jurul meu, iar tavanul pătat s-a crăpat. Am murit. Într-un nor de praf de ciment,

existența mea a încetat. Atomii mei s-au dezmembrat, au fost anihilați, au dispărut. Singurele lucruri care au mai rămas au fost durerea și rușinea care pulsau.

Avansează pe Lützensgatan, târșându-mi picioarele prin grămezi de frunze galbene de arțar. Am impresia că merg prin zăpadă adâncă. Mirosul vegetației în descompunere îmi gâdilă nările. O pală de vânt ia pe sus câteva frunze, care se învârt deasupra mea ca niște rândunele. Mă opresc în mijlocul drumului, uitându-mă la frunze, ca hipnotizată de scenă.

Uitasem că viața poate fi atât de frumoasă. Atât de perfectă.

El mă așteaptă în fața brutăriei de pe Valhallavägen, exact așa cum a promis. Îl recunosc imediat. Poartă aceeași parka veche. Vântul îi ridică părul subțire și blond într-un mod atât de comic, încât trebuie să-mi impun să nu mă holbez. Ne salutăm unul pe celălalt și intrăm la căldură. E la fel de înghesuit și de prost luminat ca de obicei. De-a lungul peretelui sunt câteva scaune și ne așezăm acolo, cu câte o cafea și o chiflă cu cardamom.

— Și, cum merg lucrurile la muncă?

Rostește întrebarea în așa fel încât să pară inocentă. Ca și cum am fi doi prieteni care au ieșit la o cafea împreună ca să vorbească despre lucrurile pe care le-au făcut în ultimele luni.

— E-n regulă.

— Serios?

Ridică din sprâncenele palide. Pare surprins. Dar eu m-am hotărât să nu-i spun că am fost concediată. Toată treaba ar avea iz de răzbunare — ceea ce-i adevărat.

Slujba ta pentru slujba mea, Jesper.

— Păi, știi ce condiții avem.

El dă din cap, înghițind jumătate din chifla cu cardamom dintr-o singură mușcătură.

— Oribile.

Apasă fiecare silabă, ca și cum ar vrea să sublinieze cât de îngrozitoare crede că e situația noastră.

— Aham.

— Cum te descurci?

— E o slujbă. Și am nevoie de bani.

— Capitalismul să trăiască! mormăie el, adoptând brusc o expresie amară.

— N-am nicio șansă.

Dă încet din cap.

— Înțeleg. De asta mi se pare un lucru atât de curajos că ai venit astăzi aici. Ce anume voiai să-mi spui?

Dintr-odată pare foarte curios. Expresia preocupată i-a dispărut de pe față. Îmi cobor vocea și mă aplec peste masă, astfel încât femeia de după teighea să nu mă audă.

— Jesper Orre. Am informații despre el.

— Te ascult, spune și se apleacă mai aproape, atât de aproape încât îl văd granulele de zahăr din colțul gurii și-i simt mirosul de cafea în respirație.

Încerc să par îngrijorată, mă fac mai mică pe scaun.

— Dar nu prea mi se pare în regulă să-ți spun toate astea.

Ochii lui spălăciți se lărgesc, mă atinge ușor pe braț.

— Loialitatea ta e admirabilă, dar trebuie să te gândești și la colegii tăi. Trebuie să te gândești, pentru că el n-o va face. Singurul lucru de care îi pasă lui Jesper Orre sunt banii. Nu-i pasă nici cât negru sub unghie de voi. Să nu uiți niciodată asta. Pe Jesper Orre îl doare în cur de tine, Emmă.

Suspin. Dau încet din cap. Nici nu știe câtă dreptate are.

— În regulă. O să-ți povestesc. Oricum, toată lumea vorbește despre asta. Ieri i-a ars casa sau poate a fost vorba de garaj. Și se pare că poliția crede că el i-a dat foc.

Când se apleacă mai aproape de mine, are o zvâcnire în colțul ochiului. Ceva a prins viață în ochii lui. Acum e foarte animat, pare să fi uitat de chiflă. A pus-o înapoi pe farfurie și a împins-o mai încolo. Mâna lui se odihnește în continuare pe antebrațul meu și mă eliberez delicat din strânsoarea lui.

— Îmi pare rău, bâiguie el, când își dă seama că mă ținea de braț. Știi de ce a făcut-o?

Dau din umeri și mă uit la el, sperând ca expresia mea să pară inocentă.

— Habar n-am. Dar se pare că garajul era plin de mașini scumpe.

— Să înțeleg că nu e vorba de o chestie cu asigurările?

Scutur încet din cap.

— Nu știu. E un pic ciudat să susții că el a făcut-o. Mai ales dacă mașinile erau înăuntru.

Zâmbește îngăduitor și-mi dau seama că, făcând pe naiva, am reușit să-l conving — cârligul, firul și plumbul.

— Știi cumva dacă cineva ar putea să confirme asta?

— Nu, dar cu siguranță poliția știe de incendiu.

Încuviințează tăcut din cap.

— Emma, asta e o chestiune importantă. Dacă mai știi și altceva despre Jesper, ar trebui să-mi zici.

— Ce vrei să spui?

— Dacă, de exemplu, are alte probleme.

Încerc să par concentrată, că îmi răscolesc toate colțurile memoriei. Apoi dau din cap.

— Păi, poate ancheta.

— Ancheta?

— Da, departamentul financiar al C&M îl anchetează.

— Știi cumva de ce?

Înclin capul într-o parte. Fac ochii mari și-mi răsucesc o șuviță lungă de păr între degete.

— Ei spun că a pus compania să plătească pentru petrecerea privată organizată de ziua lui. Dar cel mai probabil e o prostie. Vreau să spun că își putea cu siguranță permite petrecerea din banii proprii.

În seara asta mă răsfăț cu vin și pizza la pachet. Aprind lumânările — aceleași lumânări pe care le-am aprins pentru cina din seara logodnei. Pun și muzică și, dintr-odată, totul mi se pare mai ușor. Mai ușor de realizat, poate. Acum am o misiune clară: vreau să-mi fac dreptate. Ca și cum aș fi devenit un fel de instrument. Există ceva eliberator în asta. Să te lași în voia a ceva mai mare și mai important decât tine are un efect eliberator. Să trăiești pentru un singur lucru înseamnă să nu mai trebuiască să iei decizii — drumul din fața ta a fost deja trasat.

Mă gândesc că n-ar trebui să beau prea mult. Nu pot risca să fiu mahmură, înceată și proastă. Nu acum. Fiecare oră, fiecare minut, ba chiar fiecare secundă e importantă dacă îmi doresc să fiu capabilă să duc la bun sfârșit ceea ce am de făcut.

Disciplină. Moderație. Autocontrol.

Dreptate.

După al doilea pahar, împing dopul de plută înapoi în sticlă. Mă aplec peste chiuveta din bucătărie și beau apă rece de la robinet. Părul îmi atârână în chiuvetă.

Lucește în lumina lămpii fixate în tavan. Ce păr minunat am, mă gândesc.

Mă duc în baie. Îmi văd reflexia în oglindă și aproape că mi se oprește respirația. Părul meu strălucește; pielea e atât de palidă, încât aproape că lucește. Și văd clar: sunt frumoasă. Sunt cu adevărat frumoasă. De ce am avut mereu impresia când mă uitam în oglindă că sunt bucălată și plictisitoare și copilăroasă? De ce n-am reușit niciodată să mă văd cu claritate? De câte ori mi-a spus-o Jesper, nu a contat, nu l-am crezut niciodată. Dar acum văd cu propriii mei ochi.

Sunt puternică. Frumoasă. Și nu am nevoie de nimeni. Nici măcar de Jesper. Mai ales de el.

Metroul întârzie, dar abia dacă observ. În schimb, aștept pe platformă cu nasul îngropat în ziar, urmărind textul cu degetul arătător, ca și cum mi-ar fi teamă să nu ratez vreun cuvânt. „Director executiv controversat, suspectat de incendiere premeditată și abuz de încredere” scrie în ziar. Articolul descrie o serie de abuzuri despre care jurnalistul crede că ar fi fost comise de Orre și constatate de către companie. „Controversa din jurul regelui modei se intensifică”, scrie el, întrebându-se în încheierea articolului cât timp îl vor mai lăsa acționarii și consiliul pe Orre la conducere. Lângă text e o diagramă care arată cum s-au prăbușit prețurile acțiunilor firmei în ultimele luni. În partea de jos a articolului e o mică fotografie a bărbatului cu care m-am întâlnit ieri — jurnalistul cu firimituri pe buze care mi-a ascultat cu atâta atenție povestea.

Apropie că a fost prea ușor, mă gândesc. A devorat povestea, vrând cu disperare să creadă fiecare cuvânt pe care-l spuneam. Sau?

Echilibru cosmic?

S-ar putea ca până la urmă să existe o putere mai mare care acționează.

În timp ce traversez piața, pașii îmi devin mai ușori. O briză caldută îmi mângâie părul. Deasupra capului meu, norii se aleargă pe cer și printre ei se întrezărește cerul albastru. Boschetarii și-au ocupat deja locul în fața magazinului, împărțind prima sticlă de tărie. Când mă uit la ei, văd oameni care nu au preluat niciodată frâiele propriilor vieți, care s-au lăsat în voia sorții în loc să se ridice și să riposteze. Dacă nu m-aș fi răzbunat pe Jesper, aș fi putut să devin unul dintre ei: asuprită, zdrobită. O epavă umană lipsită de un sens și de un scop în viață, rătăcind fără țintă, ca o frunză în vânt.

Olga stă în fața magazinului și fumează. Postura ei are ceva ciudat, felul în care își duce și își îndepărtează țigara de la gură. Ceva tremurat și bățos. Pare nervoasă. Pe deasupra, aproape niciodată nu fumează în fața intrării; se duce întotdeauna în camera din spate. Potrivit registrului de ordine interioară primit de la sediul central, nu avem voie să fumăm în fața magazinului. Se pare că strică imaginea firmei.

Când mă vede, își flutură brațul deasupra capului, de parcă m-ar fi așteptat. Își aruncă țigara, iar vântul o interceptează imediat, purtând-o dincolo de bărbații care beau votcă în gecile lor cenușii, spre fântâna stricată din mijlocul pieței.

— Bună, îi spun.

— A venit poliția, îmi șoptește teatral în timp ce ochii ei albastru-deschis se măresc. O pală de vânt îi suflă părul subțire, expunând rădăcinile întunecate.

- Poliția?
- Vor să vorbească cu tine.
- Cu mine?
- Da. Cu tine.
- Despre ce?
- Habar n-am. Credéam că știi.

Dau din umeri, încercând să par indiferentă, dar imediat ce trec pragul magazinului, pulsul mi se accelerează și sudoarea începe să-mi alunece printre omoplați. Nu nervozitatea a împins-o să mă aștepte afară, acum îmi dau seama, ci o curiozitate nestăpânită.

Polițiștii sunt împreună cu Mahnoor la casa de marcat. Un bărbat și o femeie în jur de patruzeci de ani, purtând haine normale. Ies atât de puțin în evidență, încât ar putea fi clienți. Bărbatul e scund, îndesat, cu păr scurt și blond care începe să încărunțească. E neîngrijit într-un mod atrăgător. Ca un răufăcător dintr-un film de acțiune. Femeia e înaltă, subțire și cocoșată. Părul ei e blond-cenușiu, neîngrijit și lung. I se ridică de pe umeri, în timp ce se întoarce și mă examinează cu o privire critică.

— Emma Bohman? spune ea și-mi întinde o mână osoasă și o strânge pe a mea cu o forță surprinzătoare. Numele meu e Helena Berg și sunt din partea poliției. Vrem să stăm de vorbă cu tine.

Colegul ei a ajuns în stânga mea fără ca eu să observ.

— Johnny Lappalainen, spune el. Apoi tace. Nu mai adaugă nimic. Niciun grad, nicio explicație.

În spatele lui Johnny o zăresc pe Mahnoor. Ochii ei sunt mari și negri și observ că e curioasă să vadă despre ce e vorba. Îmi scutur încet capul în direcția ei: nu, nu știu ce vor.

— Am vrea să vii cu noi la secția de poliție pentru a-ți pune câteva întrebări, spune femeia slabă, uitându-se la mine cu o față lipsită de expresie. I-am și uitat numele. Numele ei nu are loc în conștiința mea în acest moment; fiecare ungher și crăpătură sunt ocupate. Încerc disperată să fac ordine în evenimentele din ultima săptămână. Să analizez fiecare moment critic. Oare m-a văzut cineva în seara aceea în fața garajului lui Jesper? E posibil ca bărbatul de la magazinul de vopseluri să fi contactat poliția? Oare le-a spus Olga ceva? Dar ea nu știe ce am făcut. Ea știe doar ce mi-a făcut Jesper. Nici măcar asta nu știe, pentru că nu i-am spus totul.

— Chiar trebuie? întreb.

— Da, spune bărbatul cu o voce tăioasă, dar nu va dura mult.

Mă uit din nou la Mahnoor. Nu spune nimic, dar dă din cap spre mine ca și cum ar fi nerăbdătoare să mă conformeze.

Polițista cu părul ciufulit stă vizavi de mine într-o încăpere albă cu mobilă albă. Pe masa dintre noi se află un laptop, dar nimic altceva. De aproape, pare mai bătrână. Cute adânci îi pleacă din colțul gurii spre bărbie, și la rădăcina părului se vede că are șuvițe de păr cenușiu.

Bărbatul stă lângă ea fără să scoată o vorbă. Își mângâie părul scurt ca și cum ar vrea să se asigure că fiecare fir e la locul lui și se holbează pe fereastră. Îi urmăresc privirea. Un soare palid de sfârșit de toamnă luminează piața și fântâna goală. Frunzele moarte sunt suflate de vânt în mici vârtejuri deasupra pavajului.

— Recunoști asta? întreabă polițista, deschizând un plic maroniu.

Ceva cade pe masa albă cu un bufnet: o pungă mică de plastic care conține un mic obiect ce pare să fie un nas-ture de metal. Iau punga, o cântăresc în mână și o deschid.

E inelul.

Inelul meu de logodnă.

— Da, spun eu. E inelul meu de logodnă.

— Ești sigură? Întreabă bărbatul.

Dau din cap.

— Sunt sigură. Am hotărât să nu-l gravăm, totuși pare să fie inelul meu, da.

— Când l-ai văzut ultima oară? Întreabă femeia, aplecându-se deasupra mesei.

— E un inel de logodnă, cum am mai spus. Nu l-am cumpărat, mi-a fost dăruit.

— Bun, ca să ne lămurim. Când și unde l-ai primit? Și de la cine?

Oftez. Nu înțeleg unde vor să ajungă. Mă uit pe fe-reastră, dorindu-mi dintr-odată să stau afară pe o bancă, într-o pufoaică și cu o sticlă de alcool în mână. Ca bos-chetarii adunați azi-dimineață în fața magazinului. Orice ar fi mai bine decât să mă aflu aici.

— L-am primit de la prietenul meu... sau logodnic, cum vreți să-i spuneți. În urmă cu două săptămâni. Dar apoi s-a despărțit de mine. Aveam nevoie de bani, așa că l-am lăsat la amanet. Nu e ilegal, nu-i așa?

Omul dă din cap.

— Sigur că nu. Dar inelul acesta a fost furat dintr-un magazin de bijuterii de pe strada Linnégatan, cu mai bine de două săptămâni în urmă. Știi ceva despre asta?

— Furat?

— Da. A fost furat din magazin. Proprietarii de amanet confruntă fiecare obiect pe care-l achiziționează cu lista

noastră de obiecte furate, așa că inelul a fost identificat destul de repede. Iar amanetul ne-a furnizat informațiile tale personale. Și iată-ne acum aici!

O senzație de răceală începe să mi se răspândească prin corp. Îmi urcă de la picioare înspre piept și apoi în cap, până când întregul meu corp se află în strânsoarea sa de fier. Oare Jesper a furat inelul? Și dacă da, de ce? Doar pentru că nu voia să cheltuie bani pentru mine, sau și acest aspect face parte dintr-un plan bolnav pe care n-am reușit să-l prevăd?

Femeia se apleacă peste masă, fixându-mă cu privirea și pare și mai respingătoare decât înainte. Disting fire mici, mici pe buza ei superioară. Îmi vine să-i spun să se dea înapoi, să nu se mai apropie. Cu fiecare centimetru cu care se apropie, nodul din stomacul meu crește. Întreaga situație e mult prea ofensatoare pentru mine. Am nevoie de distanță. Spațiu. Nu pot să fac față acestei apropieri intruzive.

— Noi credem că tu ai furat inelul din magazin, Emma.

Nu pot să răspund. Am gura foarte uscată, de parcă ar fi plină cu nisip. Îmi râcăi cerul gurii cu limba. Tot ce pot să fac e să scutur din cap. Bărbatul cu nume de familie finlandez oftează profund. Bănuiesc că de când lucrează în poliție a auzit toate scuzele imaginabile. Nu mă crede, mă gândesc. Niciunul dintre ei nu mă crede.

— Emma. Uită-te la asta!

El întoarce spre mine computerul care se află între noi, pe masă, și văd o fotografie granulată, alb-negru. La început nu-mi dau seama de unde e, dar apoi recunosc interiorul magazinului de bijuterii. În colțul din partea dreaptă, un text mic, de culoare albă, afișează data și ora. Polițista apasă pe butonul de derulare și imaginea prinde

viață. O asistentă vorbește cu spatele la cameră. Mișcările ei sunt tremurate în timp ce gesticulează și ridică o cutiuță. Apoi arată spre o masă cu două scaune și se așază pe unul dintre ele cu spatele la cameră. Cealaltă persoană, clienta, o urmează, se așază pe celălalt scaun și își scoate mănușile și pălăria.

Sunt eu. Clienta sunt eu.

Femeia care stă față în față cu asistenta sunt eu.

Apoi, clienta, adică eu, atinge inelele. Le încearcă unul după altul. Par că zâmbesc, de parcă aș savura situația.

— Probez inele, spun. Jesper și cu mine probăm inele.

— Vedem asta, răspunde bărbatul. Dar, din câte îmi dau seama, tu ești singurul client din magazin.

Nu înțeleg. Nu are niciun sens.

— Stați, stop!

El dă din umeri. Oprește înregistrarea.

— Ne-am uitat de mai multe ori la filmuleț.

— Dați înapoi câteva secunde.

Face ce-i cer și pornește din nou înregistrarea.

— Aici, spun. Stop!

În spatele meu e o umbră granulată care se deplasează spre centrul imaginii.

— Uite-l, spun. El e!

Ofițerii de poliție se uită unul la altul. Schimbă o privire lungă, inexpresivă între ei. Când femeia începe să vorbească, în vocea ei sesizez oboseală.

— Susții că a mai fost cineva cu tine în magazin?

— Desigur. Nu probezi inele de logodnă de una singură.

— Și această persoană era...?

— Jesper Orre. Logodnicul meu.

— Acel Jesper Orre?

— Da. Acel Jesper Orre.

Peter

Hanne și Manfred mă urmează în mica sală de conferință și salută o femeie ofițer de poliție. Ea se prezintă ca fiind Helena Berg și-mi spune că lucrează la secția de poliție din Östermalm. Trupul ei slab, trăsăturile ascuțite și părul subțire, castaniu-deschis, au ceva vag familiar. Mă întreb dacă ne-am mai intersectat cu alte ocazii, dar ea nu pare să mă recunoască.

Câteodată mă gândesc că oamenii nu mă observă din cauza felului în care arăt. Poate că am o înfățișare prea comună pentru a lăsa vreo impresie asupra celor pe care-i întâlnesc. Unul dintre tipii ăia care stau în fața ta în autobuz o săptămână la rând fără să-l ții minte. Spre deosebire de Manfred pe care toată lumea din clădire îl știe și bănuiesc că tocmai ăsta e motivul pentru care se îmbracă așa.

Hanne și Manfred se așază lângă Helena, iar eu de partea cealaltă a mesei. Îi arunc o privire lui Hanne. Arată ca de obicei: calmă și stăpână pe ea, cu un carnetel în poală. Expresia ei facială e una de nepăsare. Nici urmă din intimitatea de ieri — ar putea fi un călător în autobuz, unul dintre cei care nu mă observă.

Și Janet făcea asta câteodată — mă ignora, ca și cum n-aș fi fost acolo. Mai ales când voia să mă pedepsească pentru ceva, cum ar fi că am uitat de ziua ei sau pentru faptul că nu voiam să-mi petrec întregul weekend vizitând case de vânzare.

Dar Hanne nu e Janet.

De fapt, Janet și Hanne sunt atât de diferite pe cât pot fi două persoane. Nu există niciun motiv pentru care aș vrea să compar comportamentul lui Hanne cu al lui Janet. Cel puțin dacă vreau să înțeleg ce gândește Hanne.

Mă întorc spre Helena, care a venit să ne relateze întâlnirea ei cu Emma Bohman.

— Mulțumesc că ai venit, îi spun.

Ea dă din umeri și zâmbește crispată.

— Desigur. Doar că mi-ar fi plăcut să fac mai repede socoteala. Dar știi cum e — întâlnești atât de mulți oameni. Atâția nebuni...

Dau din cap. Ceilalți de la masa asta știu foarte bine ce înseamnă să fii ofițer de poliție — am trecut cu toții prin astfel de experiențe. În afară de Hanne.

— Dă-i drumul și povestește-le, îi spun. Hanne și Manfred iau parte la anchetă și nu știu nimic despre interogatoriul tău cu Emma Bohman.

— În regulă, începe Helena; încuviințează din cap, cu un aer meditativ, și spune: cu două săptămâni și ceva în urmă, am fost contactați de un amanet din centrul Stockholmului. Cineva adusese un inel cu diamant destul de valoros. Un inel de logodnă. Și când l-au confruntat cu lista noastră de obiecte furate, au descoperit că inelul fusese luat cu câteva săptămâni în urmă dintr-un magazin de bijuterii de pe Linnégatan. Inelul fusese lăsat la amanet de către o anumită Emma Bohman, care

locuiește pe strada Värtavägen, care e chiar lângă piața Karlaplan și magazinul de bijuterii. Colegul meu Johnny Lappalainen și cu mine am investigat-o pe Emma Bohman în urmă cu două săptămâni și, în timpul interogatoriului, i-am arătat și o casetă cu o înregistrare care arată că în momentul furtului a fost prezentă în magazinul de bijuterii.

— Și ea cum a reacționat la asta? o întreb.

— A spus că a fost în magazin, dar că nu a fost singură. Zice că a vizitat magazinul împreună cu prietenul ei, Jesper Orre, ca să-și aleagă un inel de logodnă. Apoi a spus că nici nu a furat și nici nu a cumpărat inelul — că acesta i-a fost dăruit mai târziu de către Orre.

— A putut să dovedească?

Helena dă ușor din umeri.

— Nu chiar. Ne-a atras atenția asupra unei apariții fugare pe înregistrarea făcută de camera de supraveghere și a spus că ar fi Orre. Dar ne-a fost imposibil să determinăm dacă acest lucru e adevărat sau fals. Înregistrarea e de o calitate proastă, iar persoana pe care ne-a arătat-o putea fi văzută doar la marginea imaginii. Oricum, l-am contactat pe Orre la telefon ca să verificăm informațiile fetei, iar el a spus că nu a auzit niciodată de ea și poate spune cu certitudine că nu i-a cumpărat un inel. Ne-a zis că tot felul de ciudați îl acuză mereu de lucruri aiurea și că s-a săturat până peste cap să fie persoană publică. Așa că... Cred că asta a fost tot. Volumul nostru de muncă e mare, așa că ancheta n-a mai progresat. Dar când am văzut la televizor fotografiile fetei omorâte și am aflat că Orre a dispărut, m-am gândit că ar fi bine să vă contactez. V-am trimis prin e-mail raportul anchetei și caseta cu filmul, în caz că vreți să le vedeți.

Scot portretul femeii omorâte. Îl pun pe masă și îl netezesc cu palma.

— Să înțeleg că ai văzut asta?

— Absolut, spune ea, încruntându-se. E greu să ignori așa ceva. E adevărat că a fost decapitată?

Dau din cap.

— Isuse! Niște oameni bolnavi umblă liberi. Da, am văzut portretul și sunt de părere că nu prea seamănă. Dacă-mi aduc aminte corect, Emma Bohman avea părul mai lung. Dar, cine știe, poate că s-a tuns.

După ce o conducem pe Helena Berg afară, ne așezăm din nou la masă. Sánchez e entuziasmată în felul acela în care devine de fiecare dată când într-o anchetă are loc un progres major. Bate darabana cu degetele pe masă și întreabă:

— Deci, ce părere aveți?

Manfred își drege glasul și își scoate ochelarii.

— Concluzia logică este, desigur, că Jesper Orre a avut o relație cu Emma Bohman, pe care nu voia să o mărturisească, corect? E posibil ca ea să-i fi făcut o vizită acasă, ca să se confrunte poate cu el, iar el a omorât-o și a fugit.

Hanne se apleacă în față și îl privește pe Manfred în ochi.

— Dar ce facem cu celălalt tip?

— Care celălalt?

Hanne pare dintr-odată confuză și obrajii îi devin roșii.

— Tipul care a fost omorât... în urmă cu zece ani. Sigur așa s-a întâmplat? Nu țin minte... Cum ziceai că-l cheamă? Chinezul.

— Chinez? întreabă Sánchez.

- Da, știi tu. Cel cu... celălalt fără cap.
- Te referi la Calderón? spune Sánchez.
- Exact! Calderón.

— Nu era chinez. Era chilean.

— Scuze, am pronunțat greșit. Dar pe el Jesper Orre de ce să-l fi omorât și decapitat?

— Nu știm, spune Manfred. Nu încă. Dar dacă o să cotrobăim suficient de adânc în trecutul lui Orre, sunt convins că vom găsi o legătură pe undeva.

Mă întorc spre Sánchez și mă hotărâsc să profit din plin de entuziasmul ei de cățeluș. Îmi aduc aminte cu claritate de el din primii ani în care devenisem ofițer de poliție, cu toate că nu-l mai simțisem la ea de ani de zile.

— Ambii părinți ai Emmei Bohman sunt morți, spun. Mătușa ei a raportat dispariția fetei. Poți să dai de ea și să afli dacă știe ceva despre relația Emmei cu Orre? Și ia legătura și cu colegii ei de la Clothes&More. Nu știm cât de apropiată era de mătușa ei.

Sánchez dă din cap și pleacă, urmată de Manfred. Lăsându-mă singur cu Hanne.

— Vrei să facem o plimbare? o întreb.

Mergem prin zăpada din piață, în direcția apei. Vântul mi se furișează prin geaca subțire, iar neaua proaspăt căzută îmi intră în încălțări pe la glezne, amintindu-mi de ghetetele de iarnă pe care tot nu mi le-am cumpărat. Hanne merge în pas cu mine, o siluetă tăcută într-o geacă fără formă și ghetete greoaie. Când ajungem la apă, facem stânga spre primărie. Zăpada se învâртеjește deasupra golfului, acoperind apa cu o ceață albă, ștergând contururile clădirilor de pe Södermalm.

— Ești bine? o întreb.

Hanne întoarce capul spre mine și îmi aruncă o privire greu de descifrat.

— De ce n-aș fi?

Vocea ei are ceva rezervat, ca și cum ar fi dornică să delimiteze distanța dintre noi.

— Mă gândeam la ce s-a... întâmplat ieri.

Se oprește, se întoarce cu spatele la vânt și-și pune gluga. Mă privește cu o expresie tristă. Fulgii de zăpadă i se topesc pe obraji, iar eu vreau să întind mâna și să-i îndepărtez, dar știu că nu am voie să fac asta. Nu mi-a acordat permisiunea de a face așa ceva.

— Ce s-a întâmplat ieri..., începe ea. A fost drăguț. Mi-a plăcut. Dar trebuie să fiu complet sinceră cu tine, Peter. Între noi nu mai poate fi nimic. Nu mai merge. Putem să ne mai vedem, dacă vrei, dar nu vom putea fi niciodată împreună. Înțelegi?

Dintr-un anumit motiv, cuvintele ei mă fac să mă simt îngrozitor de dezamăgit. Cu toate că nu știu cu adevărat de ce. Vreau să spun, la ce ar fi trebuit să mă aștept? Că după o noapte petrecută împreună o să redevenim un cuplu? Că ceea ce am făcut în urmă cu zece ani ar putea fi iertat și uitat?

— Pot să te întreb de ce?

Ea se întoarce și începe să meargă în direcția cheiului. Se oprește și se uită la apă. O urmez și mă opresc lângă ea. Deasupra noastră se rotesc păsări mari și negre. Poate că sunt un fel de stăncuțe sau ciori.

— Crezi că îngheață? mă întreabă.

— Pun pariu că le e frig ca naiba, îi răspund.

— Sunt bolnavă, spune ea și se întoarce spre mine. Pe bune. Și nu vreau ca asta să devină și problema ta. Nu ar fi corect.

Când îmi spune că e bolnavă, mă gândesc la mama mea. Cum stătea pe terasă și fuma pe unul dintre scaunele vechi de grădină, purtând un pulover gros în ciuda căldurii și o eșarfă de mătase strânsă bine pe cap.

Când îmi aduc aminte de acea femeie slabă care mi-a fost mamă sau, mă rog, de ce mai rămăsese din ea, ceva în mine se înmoaie. Și mirosurile se întorc: săpun, fum de țigară și celălalt miros. Mirosul bolii: dezinfectant și răni deschise. Un miros care mi-e foarte cunoscut. Holuri de spital, cearșafuri murdare, cartofi fierți, și sendvișuri cu cașcaval pe care s-au format picături de apă, împachetate în plastic.

Mirosul instituțiilor.

— Ai cancer? o întreb.

Nu știu de ce, pur și simplu îmi scapă.

Hanne râde.

— Nu, spune ea. De ce crezi că am cancer?

— Nu știu. Multă lume... se îmbolnăvește.

Nu comentează afirmația mea ciudată. În schimb, se uită încurcată la mine, cu un zâmbet în colțul gurii.

Mă gândesc din nou la Janet. Cu câțiva ani în urmă fusese convinsă că are o tumoare la sân. Mă suna plângând și implorându-mă să am grijă de Albin în cazul în care ea moare. Nu mi-am făcut griji. Ideea că mama copilului meu se luptă cu o boală care îi pune viața în pericol mă lăsa rece.

Mă întreb ce spune asta despre mine.

— Și atunci ce ai? o întreb.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spune Hanne și se întoarce.

Dispare în furtuna de zăpadă în direcția secției de poliție cu pași atât de hotărâți, încât nu îndrăznesc să o urmez.

Chiar când sunt pe punctul de a mă întoarce și eu, sună telefonul. E Janet. Tonul ei e și mai artificial decât de obicei și-mi dau imediat seama că s-a întâmplat ceva.

— Trebuie să stai de vorbă cu Albin, spune dintr-o suflare.

Mă îndrept către o intrare acoperită pentru a mă adăposti de vânt.

— Despre ce?

— Despre... A început să lipsească de la școală. Și iese cu gașca aia nasoală din Skogås. Știi, cei despre care ți-am povestit.

Pășesc în intrând, unde sunt protejat de zăpadă și-mi pun o mână la gât ca să o încălzesc. Îmi simt degetele ca pe niște țurțuri.

— În regulă. Își petrece timpul în Skogås. Și de ce ar trebui să vorbesc cu el despre asta?

Îmi dau seama cum îmi sună vocea și regret imediat. Nu intenționez s-o reduc la tăcere, dar mereu se întâmplă așa. Janet mă sună imediat ce apare o problemă cu Albin. Chiar dacă am hotărât cu mult înainte să vină pe lume că o să-l crească ea. Din moment ce a rămas însărcinată fără ca eu să-mi doresc asta.

— Pentru că ești ofițer de poliție. Știi lucruri. Despre droguri și chestii de genul ăsta. Și știi ce se întâmplă cu băieții care se droghează. Și pentru că... tu ești tatăl lui, adaugă repede și aproape în șoaptă, ca și cum ar fi rostit un cuvânt interzis.

Mă uit afară la zăpadă. Încercând să-mi dau seama cum aș putea s-o fac să înțeleagă, fără să fiu nepoliticos. Întrebându-mă ce argument ar putea s-o facă să nu mai fie cicălitoare.

— Sunt sigur că e-n regulă, spun, poate puțin cam nearcticulat.

— Nu e-n regulă, strigă ea. Întotdeauna-i la fel. Nu vrei să-ți asumi niciun fel de responsabilitate pentru Albin. Nu mă ajuți niciodată. Nici măcar când te implor să o faci. Ai idee cât de-al naibii de greu îmi e să te rog ceva de genul ăsta? Știi cât am ezitat înainte să ridic receptorul și să formez nenorocitul tău de număr? Înțelegi?

Îmi mijesc ochii. Hotărăsc că acesta nu e cel mai bun moment ca să-i aduc aminte de înțelegerea noastră, asupra căreia am căzut de acord în urmă cu mai bine de cincisprezece ani.

— Bine, îi spun și-mi încălzesc cealaltă mână pe gât.

— Bun. Când?

— Cum adică „când”? În niciun caz astăzi. Sunt în mijlocul unei anchete criminalistice.

— Atunci, mâine?

— Mâine... nu. Mâine nu am timp. Poate săptămâna viitoare.

— Știi ce, Peter? E atât de al naibii de tipic! Nici măcar nu știu de ce te-am sunat. Poți să-ți iei nenorocita de slujbă și să te duci dracului, pentru că Albin și cu mine nu mai vrem să te vedem niciodată. Auzi ce-ți spun? Du-te dracului!

Rămân multă vreme acolo, privind ninsoarea. Uitându-mă la acele păsări negre care zboară deasupra mea. Gândindu-mă la mama și sora mea, care se odihnesc în cimitirul Woodland, întrebându-mă dacă le e frig acolo, la doi metri sub pământ. Mă gândesc cât de-al dracului de nedrept e să o pierd pe Hanne acum când în sfârșit am regăsit-o. Apoi îmi spun: nu am regăsit-o. Dar, într-un fel, așa am încă senzația.

Apoi îmi aduc aminte de tot ce-am pierdut, chiar și de cei vii, cum ar fi Albin și Janet. Pe toți cei pe care i-am îndepărtat de mine, pe care i-am mințit sau de care am fugit. Și, când mă gândesc pentru o clipă la toate, îmi dau seama că asta merit. Probabil că asta e o pedeapsă justă — Hanne nu va fi niciodată a mea.

Emma

Cu două săptămâni în urmă

E absurd, n-am furat niciodată, nici măcar un baton de ciocolată, și mă trezesc acuzată că am furat o bijuterie scumpă. Stau pe unul dintre fotoliile mele verzi, cu picioarele pe masă. Și, dintr-odată, îmi dau seama cât de mult îmi lipsește Sigge. E adevărat că era doar o pisică, dar era companionul meu și, într-un fel, prezența lui transforma apartamentul în acasă. Fără el, spațiul pare atât de gol și pustiu, și rece! Poate că ar trebui să cumpăr o altă pisică, dar într-un fel simt că nu ar fi în regulă. Simt că ar trebui să-l jelesc pe Sigge pentru o vreme înainte de a aduce în casă un alt animal de companie.

Manualele mele de fizică zac neatinse, pline de praf. Am pierdut mai multe săptămâni de studiu din cauza lui Jesper. Și el era atât de nerăbdător să termin școala și să-mi iau diploma! Și să mă duc și la facultate, dacă voiam să fac asta. Închid ochii. Mă las pe spate.

Încerc să-mi aduc aminte.

— Dar de ce ai renunțat la liceu?

— Isuse, chiar trebuie să vorbim despre asta acum?

Jesper a ieșit din mine, s-a rostogolit pe o parte și s-a culcat lângă mine în pat. Apoi și-a tras o pernă pe care să-și sprijine capul. Expresia lui era amuzată, aproape enervată. Odată eliberată de presiunea trupului său, îmi era mai ușor să respir. Am tras aer adânc în piept și i-am întâlnit privirea.

— Nu-ți place să vorbești despre asta, hm?

— Sincer, nu am nicio problemă să vorbesc despre asta. Dar nu e ceva prea romantic, nu crezi?

— Dar vreau să știu. Te iubesc și vreau să înțeleg de ce ai făcut ceea ce ai făcut.

— Chiar trebuie să știm totul unul despre altul?

— Bineînțeles că nu.

Pentru un moment, a părut atât de serios, încât aproape că m-am speriat. Ca și cum dintr-odată și-ar fi întors privirea spre interior, spre un secret întunecat pe care-l clocea în sinea lui. Apoi momentul a trecut, iar el și-a recăpătat înfățișarea obișnuită. Am oftat, fiind conștientă că nu pot ieși din situația asta fără să-i dau o explicație.

— De ce te-ai lăsat de școală? m-a întrebat din nou, apăsând fiecare silabă.

— Nu m-am lăsat. Nu am început niciodată. Când tata a murit...

Am făcut o pauză.

— Da?

S-a aplecat deasupra mea, mi-a prins cu grijă sânul în căușul palmei și m-a sărutat. Puteam să simt căldura umedă ce radia dinspre trupul lui.

— Practic, viața mea a devenit prea dezordonată. Mai întâi a murit tata, apoi s-a întâmplat chestia aia cu Woody, proful meu de design și tehnologie, în primăvara din clasa a noua. Și după aceea pur și simplu nu m-am mai simțit în stare să merg la școală. Așa că în vara aceea am abandonat școala, am luat o pauză de șase luni. Apoi am început să muncesc.

Mi-a dat brusc drumul la sân, ca și cum s-ar fi ars.

— Deci toate astea din cauza nenorocitului de Woody?

— Nu știu. Cred că a fost vina amândurora.

A râs sec.

— O, te rog. Erai doar o copilă, iar el era un bărbat în toată firea. Ceea ce ți-a făcut a fost groaznic și dezgustător și... respingător. Pedofilul dracului!

— Dar eu l-am lăsat.

Jesper s-a ridicat în capul oaselor, părând dintr-odată furios, și și-a înfășurat pătura în jurul șoldului.

— Doar nu vrei să spui că, după toți acești ani, te învinovățești în continuare pentru ceea ce s-a întâmplat?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

El a oftat.

— Îmi pare rău. Doar că mă enervez atât de-al naibii de tare când mă gândesc la felul în care a profitat de tine! Tu erai minoră, erai în grija lui, iar el te-a violat.

— Fii serios! Nu e ca și cum m-ar fi atacat.

— Spune-i cum vrei. Era greșit și el ar fi trebuit să știe.

— Cum ai defini atunci asta?

A înghețat.

— Nu sunt sigur că înțeleg ce vrei să spui.

— Păi, eu sunt subordonata ta, nu? Tu ești directorul executiv al companiei pentru care lucrez. Dar nu ai deloc procese de conștiință când mi-o tragi!

— Nu e nici pe departe același lucru. Suntem doi adulți care se iubesc. Niciunul dintre noi nu se folosește de celălalt. Asta ar putea fi... nu știu. Ar putea fi neprofesional din partea mea.

Cuvintele lui au sunat convingător, dar am simțit că i-am atins un punct sensibil. S-a dat câțiva centimetri mai în spate. A băjbăit după pachetul de țigări lăsat pe noptieră.

— Fii sincer, Jesper! Crezi că asta e o relație perfect normală între doi oameni egali?

Nu mi-a răspuns.

Stau întinsă pe pat, complet îmbrăcată, holbându-mă la tavan. Într-un colț, o pânză de păianjen flutură în curentul de aer care intră pe fereastră. De-a lungul plafonului, dintr-un colț în altul, se întinde o crăpătură lungă. Îmi dau seama că, într-o bună zi, apartamentul ăsta va trebui renovat, dar din ce bani voi face asta?

E vina lui Jesper.

Toate astea sunt din vina lui Jesper. Iarăși mă simt slăbită. Entuziasmul și energia pe care le-am dobândit după incendierea garajului lui Jesper s-au dus. Am senzația că mă prăbușesc din nou într-o groapă neagră și adâncă. Iar afară, ploaia continuă să cadă peste Stockholm. Până și cerul plânge.

Dintr-odată, mă simt cuprinsă de dorința puternică de a mă confrunța cu Jesper. Vreau să-l încolțesc și să-l oblig să-mi spună de ce îmi face una ca asta. Dacă procedează astfel, dacă sunt suficient de puternică ca să stau de vorbă cu el de pe picior de egalitate, poate că voi reuși să recâștig controlul asupra vieții mele și să-mi recapăt demnitatea.

Trebuie să funcționeze, mă gândesc. Cu Woody a funcționat.

Biroul directorului era format din două încăperi: o cameră de așteptare mică, dotată cu fotolii de pluș uzate, și o altă cameră, aflată în spatele unei uși din sticlă jivrată. Eu stăteam într-unul dintre fotoliile din camera de așteptare, iar mama în celălalt. În fața noastră era o măsuță de cafea cu placaj de mesteacăn, plin de ziare. Le-am răsfoit: *Școala de astăzi*, *Jurnalul pedagogic*. Nimic interesant. De cealaltă parte a sticlei jivrate vedeam mișcare, dar îmi era imposibil să identific cine era acolo.

Mama se juca cu noua ei poșetă de culoarea albastrelei și a emis un sâsâit, semn că era nervoasă.

— Nu înțeleg de ce nu ne spun în față despre ce e vorba. Trebuie să mă duc la muncă, nu pot să ștău toată ziua aici dacă nu-i ceva important — i-am spus-o și directorului la telefon. Sper să fie ceva foarte urgent, pentru că am și eu slujba mea și mai trebuie să-mi bat capul și cu înmormântarea soțului meu. Și, pe lângă asta...

— Mamă. Te rog, oprește-te. Poate o să te audă.

Mi-a aruncat o privire înghețată.

— Roagă-te să nu fi făcut vreo prostie. Ai făcut?

— De unde să știu? Habar n-am de ce suntem aici!

M-am uitat la ceasul de pe perete. Secundarul subțire și negru arăta ca un păianjen care se deplasează pe afișajul ceasului. Când a ajuns la doisprezece, minutarul a făcut un mic pas tremurat înainte.

— Ai furat din vreun magazin?

— Hai, măi, mamă. Bineînțeles că nu.

— Ai chiulit de la școală?

— Termină! Nu am chiulit.

— Atunci poți să-mi explici ce cauți aici în loc să fii la muncă?

Mama le explica mereu tuturor celor care erau dispuși să asculte, că ea are o slujbă. Fusese șomeră timp de mai mulți ani după ce începuse să aibă probleme cu spatele, așa că slujba însemna mult pentru ea.

S-a uitat la ceasul de pe perete, care acum arăta unsprezece și zece minute.

— Am la dispoziție treizeci de minute. Niciun minut în plus.

Și-a împletit mâinile grășune în poală. Apoi a devenit tăcută. Nu știa ce să spun. De cealaltă parte a sticlei jivrate s-a auzit sunetul scaunelor frecate de podea.

— Emma, a spus mama.

— Da?

— Nu ai fumat iarbă, nu-i așa?

Chiar în acel moment, ușa de sticlă jivrată s-a deschis și în cadrul ei a apărut capul lui Britt Henrikson, directoarea școlii. Rochia subțire de vară viu colorată atârna ca un sac pe trupul ei subțire.

— Mă bucur atât de mult că ai putut veni! Bine ai venit!

A făcut un pas în spate și a deschis ușa. Mama a pornit spre ușă, a salutat-o, iar eu am urmat-o cu pași nesiguri. Când m-a luat de mână, zâmbetul directoarei Britt era încordat.

Pe un scaun rotativ instalat în fața biroului stătea Sigmund, căruia i se spunea și dr. Freud, psihologul școlii. În ciuda poreclei, părul lui întunecat și scurt, barba deasă și proporțiile generoase îl făceau să semene mai

degrabă cu tatăl lui Pippi Șosețica decât cu rigurosul psiholog german. Lângă Sigmund stătea Elin. Obrajii ei erau roșii, și se uita-n podea.

— Mulțumesc, Elin. Acum poți să pleci. Te vom anunța dacă mai apare ceva, a spus directoarea Britt.

Elin s-a ridicat în picioare și a părăsit încăperea fără să-și ridice privirea din podeaua acoperită cu linoleum.

— E așa un aer închis aici, a spus Britt. Sigmund, poți să deschizi, te rog, fereastra?

Directoarea avea dreptate. Aerul din încăpere era stătut și mirosea a șosete transpirate. Sigmund s-a ridicat cu chiu, cu vai de pe scaun, a mers cu pași legănați până la fereastră și a deschis-o. Lăsând vara să pătrundă în mica încăpere.

— Așa-i mai bine, a ciripit Britt. Vreți niște limonadă?

Eu am dat din cap că vreau, dar mama a ridicat mâna.

— Eu nu doresc, mulțumesc. Mă grăbesc să ajung înapoi la serviciu.

Britt a dat din cap, a turnat limonada într-o cană albă de plastic și mi-a întins-o. Am observat că era la fel precum cămile din cantina școlii. Dintr-un motiv sau altul, asta m-a surprins. Îmi imaginasem că directoarea și profesorii folosesc veselă adevărată, că în cancelarie și-n biroul directorului totul e mai drăguț, mai apropiat de lumea adulților.

Britt și-a aranjat rochia asemănătoare cu un sac și s-a așezat cu grijă pe marginea scaunului, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu se rupă.

— Emma. Poate că știi deja de ce te afli astăzi aici.

Am dat din cap în semn că nu.

Britt și-a dres vocea și și-a coborât privirea. În mod evident, situația o stânjenea. Sigmund nu spunea nimic, își mângâia barba și se uita cu poftă afară pe fereastră.

— Ce-a făcut? a întrebat mama.

— Nu, nu, a început Britt. Emma nu a făcut nimic greșit. Ni s-a adus la cunoștință că unul dintre profesorii noștri... că un anumit profesor i-a făcut Emmei avansuri.

— Ce? a spus mama și a scăpat din mână geanta de culoarea albastrelei, care a căzut cu un bufnet pe podea.

— Unul dintre profesorii noștri suplinitori, de design și tehnologie. De fapt, e un profesor destul de bun, însă... potrivit informațiilor este și... Emma, ai vrea să ne povestești? Am dreptate? Ți-a făcut avansuri?

N-am putut să răspund. Simțeam că gura mi-e plină cu nisip și că un ghemotoc tare îmi sufocă gâtul.

— Emma, a spus Sigmund cu accentul său nazal, nemțesc. E foarte important să ne spui ce s-a întâmplat. Atât pentru binele tău, cât și pentru al celorlalți copii din această școală. S-a apropiat vreodată de tine?

Am ezitat pentru o clipă, apoi am încuviințat. Mama a emis un sâsâit și și-a ridicat geanta de pe podea.

— Ce a făcut? a întrebat Britt pe un ton mai blând și m-a atins cu mâna ei osoasă.

Mi-am tras mâna fără să răspund. O mică buburuză cu două pete pe spate înainta încet pe masă lângă limonada mea. Cum era... Puteam oare să-mi pun o dorință sau buburuza trebuia să aibă mai multe pete?

— Îmi pare rău. Emma, dar trebuie să știm. Te-a sărutat?

Buburuza se apropia de marginea mesei. Era atât de aproape, încât aș fi putut s-o ating. Am întins mâna să văd dacă ar vrea să mi se cațere pe deget.

— Emma.

Vocea lui Britt era insistentă.

— Te-a sărutat sau atins în vreun fel?

Am dat din cap fără să-mi iau privirea de la buburuză. În cameră s-a făcut liniște. Atât de liniște, încât puteam să aud mașinile care treceau pe strada aglomerată și râsetele copiilor aflați în curtea școlii.

— Ați întreținut... Britt a ezitat. Ați întreținut... raporturi sexuale?

Raporturi sexuale. M-am înfiorat. Cuvintele sunau ca o boală contagioasă. Am împins mica insectă roșie cu vârful degetului.

— Da, am spus. Da.

Buburuza și-a schimbat direcția și s-a îndreptat din nou spre paharul cu limonadă.

Mama și-a pus jacheta. Fiecare respirație a ei era însoțită de un sâsâit zgomotos.

Fața ei era roșie, iar când s-a întors spre mine și-a strâns cu putere geanta la piept.

Nu știu la ce mă așteptam. Poate la un comentariu despre cât de greu mi-a fost mie să îndur toate astea. Sau să arate cât era de iritată de faptul că a trebuit să vină aici în mijlocul zilei, pierzând astfel din timpul ei prețios.

Palma a venit fără niciun avertisment și aproape că m-a făcut să-mi pierd echilibrul. Pentru o clipă, încăperea s-a rotit și durerea arzătoare mi s-a răspândit pe obraz.

— Curvă ce ești! a spus mama și a ieșit cu pași apăsați din încăperea.

Hanne

Pe drumul de întoarcere spre secția de poliție mă rătăcesc. Nu știu dacă e din cauză că sunt supărată după ce am vorbit cu Peter sau dacă e din vina bolii.

Poate că e doar vremea. Ninsoarea scade vizibilitatea la doar câțiva metri și toate clădirile sunt învelite într-o ceață albă. Numele străzilor pot fi deslușite, dar se pare că nu-mi aduc aminte unde duc străzile, ca și cum toată harta insulei Kungsholmen mi-ar fi fost ștersă din memorie.

Zăpada se strecoară de jur-împrejurul gâtului meu, se topește, îmi coboară pe piept. Am mâinile înghețate, iar panica pândește de undeva din spatele coastelor, asemenea unui pumn. Ar fi destul de ușor să-i întreb pe oamenii pe lângă care trec: femeia tânără cu cărucior de copii, femeia cu racheta de tenis aruncată peste umăr sau chiar cuplul care se sărută fără să se simtă stingherit în fața unei clădiri cu apartamente. Dar nu pot; nu pot să recunosc nici măcar față de mine însămi că nu găsesc drumul înapoi spre secția de poliție.

Vântul îmi smulge gluga și fulgii mici și tari îmi biciuie fața. Totul e alb. Totul e zăpadă și gheață. E atât de

frig, încât aş putea la fel de bine să fiu în Groenlanda cu inuiții.

Mă gândesc la oamenii care au încercat să cucerească regiunile polare, de multe ori cu rezultate dezastruoase: Amundsen, Andrée, Strindberg și Nansen. Dar mai ales la Claus Paarss, militarul norvegiano-danez care a călătorit în Groenlanda în 1728 și i-a descoperit acolo pe coloniștii norvegieni despre care nu mai auzise nimeni nimic de două sute de ani.

Când au planificat expediția, s-au gândit că tinerii bărbați norvegieni echipați cu schiuri ar fi capabili să exploreze în orice direcție continentul necunoscut, fără mari probleme.

Paarss a traversat Atlanticul de Nord cu aproximativ douăzeci de soldați, doisprezece deținuți, un grup de prostituate și doisprezece cai. Imediat ce au ajuns, lupta lui împotriva celorlalți — dar și împotriva propriilor lui oameni — a început. Oamenii lui Paarss s-au răsculat și nici n-a apucat el bine să suprimе insurecția, că membrii echipajului au început să moară de scorbut și variolă. Le-au murit și caii. Iar încercarea lui Paarss de a traversa continentul pe jos peste blocurile ascuțite de gheață a eșuat de două ori. Până la urmă, colonia a fost părăsită chiar și de nativii din Groenlanda și visul lui Paarss de a popula continentul cu aristocrați danezi și familiile lor a fost abandonat.

De unde vine nevoia omului de a îmblânzi lumea? Nevoia asta nu se reduce câtuși de puțin la natură — noi, oamenii, vrem să stăpânim de asemenea și peste semenii noștri, atât în societățile noastre, cât și în relațiile apropiate.

Ca Owe, mă gândesc. Și-a petrecut toată viața încercând să mă îmblânzească. Dar nu va reuși. Pentru că voi

proceda precum ursul polar: îl voi obosi cu nepăsarea mea încăpățânată până când va ceda și va găsi pe altcineva pe care să-l domine.

Clipesc în bătaia fulgilor. Încerc să găsesc ceva pe care să-mi fixez privirea, un reper în marea de alb. Aproape că sunt tentată să-l sun pe Owe, pentru că știu că va lăsa totul, va sări într-o mașină și va veni să mă ia. Să mă salveze, așa cum a făcut-o mereu când am dat-o în bară.

Câteva secunde mai târziu, ninsoarea se mai domolește și se deslușește conturul familiar al spitalului Sfântul Erik. Trag adânc aer în piept. Acum știu exact unde sunt și cum să mă întorc la secția de poliție, unde e cald. Dar acea senzație teribilă, paralizantă, de neajutorare a pus stăpânire pe mine. Nu vrea să-mi dea drumul nici măcar când ajung înapoi la birou și mă uit afară pe fereastră spre Kungholmsgatan. Și chiar dacă beau una după alta trei căni de ceai fierbinte, tremur în continuare de frig.

Mă uit la Peter. Stă la câțiva metri de mine, întors cu spatele, cu privirea fixată în calculator. Părul lui blond-cenușiu e umed, iar sub el, pe podea, în jurul pantalonilor de trening ridicol de subțiri s-au format mici băltoace.

Îmi doresc să fi avut cancer — atunci aș fi putut să-i spun. Dar nu poți să le spui oamenilor că ai demență precocă. Mai ales dacă e vorba de o persoană cu care te-ai culcat de curând. E de o mie de ori mai urâtă decât o boală cu transmitere sexuală. Mai rușinoasă, într-un fel. E dezgustător să-ți pierzi mințile, să te pierzi de tine însăși. Respingător. Mă transform încetul cu încetul într-o legumă și nimeni nu vrea să trăiască cu o legumă.

În afară de Owe.

Poate că asta *este* iubirea. Să fii acolo pentru celălalt, indiferent ce s-ar întâmpla. Îmi aduce aminte de acel verset din Epistola către Corinteni: dragostea „Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă.”

Dar nu vreau ca Owe să mă „sufere” și să mă „rabde”. Vreau doar să fiu lăsată în pace.

Poate că ar trebui să mă duc în Groenlanda. Să fac călătoria pe care nu am întreprins-o niciodată. Acum, cât încă mai am timp. Dar stau aici, în secția de poliție, locul în care a început totul și-n care s-ar putea sfârși totul.

Gunilla îmi tot spune că n-ar trebui să renunț la speranță.

Poftim, ceva și mai rușinos: să renunți la speranță. Niciun om grav bolnav nu ar trebui să renunțe la speranță; e o trădare de nelertat față de familia ta și față de medici. Da, față de întreaga societate, care crede că toate problemele pot fi rezolvate, că toate bolile pot fi tratate.

Gunilla spune că, atâta timp cât există viață, există și speranță. Cine știe — poate că mâine oamenii de știință vor găsi un remediu.

Dar dacă nu ai tăria de a spera, atunci ce?

Speranța e doar un colac de salvare supraevaluat, de care lumea se așteaptă să se agațe cei bolnavi cu un zâmbet curajos și plin de recunoștință. Să renunți nu e doar un gest nesăbuit, ci și unul lipsit de credință.

Dar așa m-am săturat să fiu credincioasă!

După masa de prânz, parcurg dosarul Emmei Bohman întocmit de poliția locală. Nu reușesc să spun cu precizie ce anume, dar ceva din acest dosar mă deranjează — ceva care nu concordă cu teoria noastră. Să presupunem că femeia din casa lui Jesper Orre chiar este

Emma Bohman. Se pune în continuare întrebarea de ce a omorât-o. Dacă au avut o relație și voia să scape de ea, atunci nu avea cum să fie atât de implicat emoțional. Deci de ce s-o omoare în felul ăsta? Amplasarea capului, pleoapele fixate pentru a rămâne deschise — toate astea indică un ucigaș care nutrește o ură foarte intensă față de victimă. Și nu reușesc să înțeleg de ce ar fi urât-o atât de tare Orre pe Emma Bohman. Cel puțin, nu din informațiile limitate pe care le am despre cei doi.

De asemenea, dacă Orre chiar a vrut s-o omoare Emma Bohman, de ce a comis fapta în propria casă și nici măcar nu și-a dat silința să ascundă cadavrul după aceea? Trebuie să-și fi dat seama că avea să fie demascat imediat ce ea avea să fie găsită.

Și, în cele din urmă, dacă el a omorât-o — din cauza furiei sau poate a unui episod psihotic — de ce a plecat de acasă fără portofel și telefon? Unde te duci în toiu iernii fără bani și fără telefon?

Afară începe să se întunece, iar licărirul galben al lumânărilor de advent se reflectă în fereastră. În birou s-a așternut calmul. Se aud doar câteva discuții răzlețe și păcănitul tastelor dinspre biroul lui Sánchez, care scrie ceva pe computerul ei.

Continui să răsfoiesc dosarul. Citesc declarațiile colegilor și prietenilor lui Jesper. Nimic nu indică vreo problemă psihologică. Nicio mențiune privind comportamentul violent. Și asta e o problemă. Crimele de genul ăsta nu sunt comise de oameni normali, cu un istoric personal normal. O crimă cu adevărat serioasă are în spate o serie de antecedente. De obicei există semne încă din tinerețe că ceva nu e în regulă — comportament deviant, criminalitate juvenilă sau poate violență împotriva

animalelor sau a copiilor mici. Preferința lui Orre pentru practicile sexuale dure și pentru șterpelirea lenjeriei intime feminine poate fi considerată destul de normală. Cei mai mulți dintre noi avem mici secrete murdare, dar foarte puțini oameni omoară sau retează capul altor oameni. Acest comportament este atât de deviant, încât necesită modele explicative complet diferite.

Și apoi mai e și Calderón. Care nu era chinez. Totuși, de unde naiba mi-a venit ideea asta? Doar una dintre prostiile pe care le spun în ultimul timp. Poate că atunci când voi fi grav bolnavă, voi ajunge în sfârșit să fiu și eu amuzantă. Unul dintre acei pacienți care-i face pe îngrijitorii săi să se îndoie de răs, iar pe ceilalți pacienți să se înece cu mâncarea pentru bebeluși.

În fine!

Și cu toate că Sánchez a parcurs cazul Calderón cu lupa și i-a interogat din nou pe membrii familiei, nu a descoperit nicio legătură între el și Orre.

Șirul gândurilor mele e întrerupt de agitația stârnită la biroul lui Sánchez. Manfred vorbește tare, fluturându-și brațele și, câteva secunde mai târziu, li se alătură și Peter. Manfred își pune geaca. Sánchez face același lucru, își pune mobilul în buzunar și stinge cu o mișcare rapidă lumina de pe biroul ei.

Peter se întoarce și vine spre mine. Trupul lui emană un fel de energie nervoasă și înțeleg numaidecât că s-a întâmplat ceva.

— Au găsit un bărbat mort în apropiere de casa lui Orre. Vii, Hanne?

Suntem într-o mică zonă împădurită la doar patru sute de metri de casa lui Orre. Ninsoarea aproape că a

încetat să cadă, în timp ce lanternele polițiștilor mătură întinderea albă, care devine albastră în lumina crepusculului. Crengile gem sub greutatea zăpezii, iar sub pașii mei neaua scârțâie. Manfred ridică banda de delimitare alb-albastră a poliției și-mi face semn să trec pe sub ea. Sánchez și Peter sunt deja în fruntea unui grup care s-a adunat la vreo zece metri distanță. Dincolo de banda de delimitare se înghesuie câțiva curioși. Unul dintre ei sare pe loc ca să se încălzească; un altul face fotografii cu telefonul mobil. Polițiști în uniformă îi țin la distanță, spunându-le că nu-i nimic de văzut și îndemnându-i să plece acasă.

Pe măsură ce mă apropii de grupul de ofițeri și de experții legiști care s-au adunat sub un copac mare, văd o cutie verde familiară pe care scrie „NISIP” ițindu-se din zăpadă, un recipient de depozitare folosit pentru nisipul care se împrăștie iarna pe drumuri.

— A fost găsit de niște puști, spune Manfred și mă privește în ochi. De ce copiii sunt aceia care găsesc mereu cadavrele? Se jucau de-a v-ați ascunselea când l-au găsit. Înghețat ca o nenorocită de înghețată pe băț.

Ajung la grupul care s-a adunat în jurul cutiei. Salut cu un gest al capului câteva fețe cunoscute și încerc să văd ce-i ascuns înăuntru. Reușesc să deslușesc conturul unui bărbat. Stă în poziție fetală și e îmbrăcat în blugi și un pulover subțire. Fața lui, acoperită cu sânge înnegrit și gheață, îmi pare ciudat de cunoscută.

Este Jesper Orre.

Emma

Două săptămâni în urmă

Cotrobăi prin trusa mea improvizată de scule. Aleg un ciocan și o daltă și le îndes în geantă. Temperatura e aproape de zero, îmi pun geaca groasă și ghetе de iarnă, apoi plec din apartament și ies pe Valhallavägen să găsesc un taxi.

Mi-e frig, chiar dacă am și căciulă, și mănuși. Câțiva proprietari de câini trec pe lângă mine în paltoane de blană și gecі de fâș, aplecați în față înfruntând rafalele de vânt. Nu prea sunt mașini. E clar că ar fi fost mai bine să comand un taxi, dar nu vreau să las nicio urmă în sistemul contabil al companiei de taxiuri.

După circa zece minute, reușesc să opresc un taxi. Parbrizul e acoperit cu mici cristale de gheață. Îi dau taximetristului o adresă aflată la câteva străzi distanță de strada lui Jesper — mai bine să fiu precaută. Pe șofer îl cheamă Jorge și e foarte vorbăreț. Îi răspund scurt la întrebări și sper să înțeleagă aluzia și chiar înțelege, pentru că după o vreme devine tăcut. Apoi nu se mai aude nimic

în afară de zgomotul motorului și muzica clasică de la radio.

Cum a putut? Cum a putut să trăiască luni, poate ani de zile o viață dublă? Cum a putut Jesper să fie cu mine în timp ce era și cu o altă femeie? A fost un joc, un sport; încerca să prostească pe toată lumea — sau doar pe mine — cât mai mult timp posibil? Voia să mă rănească, să-mi distrugă viața?

Încă nu am răspunsuri, în schimb întrebările sunt nenumărate.

Și cine ar putea să spună că sunt singura? Poate că a păcălit mai multe femei. Îmi apăs obrazul de geamul rece al mașinii și închid ochii. Încercând să-mi imaginez altele ca mine, împrăștiate prin Stockholm în apartamente singurate, dar nu pot. Nu pot și nici nu vreau să cred că e cazul. Oricum, când ar fi avut timp?

Taxiul încetinește în fața unei case roșii din lemn. Plătesc cu bani gheață și cobor în frigul de afară. Jorge dispăre în noapte și totul rămâne tăcut și nemișcat. Undeva în depărtare latră un câine.

Încep să parcurg strada îngustă. Aproape imediat, pășesc într-o băltoacă. Stratul subțire de gheață crapă trosnind. Pe ambele părți ale străzii se înșiră case mari de la începutul secolului douăzeci. Ferestrele lor sunt luminate și mă gândesc că în fiecare casă e câte o familie cu propria ei poveste unică. Mă surprind presupunând despre oamenii care trăiesc în acele case mari că sunt fericiți, dar bineînțeles că e un gând ridicol. Pentru că banii și puterea nu garantează fericirea, nu-i așa?

Strada e atât de mică, încât aproape că o ratez. Casele de-aici sunt mai noi, poate din anii cincizeci, și sunt ceva mai mici. Pavajul e acoperit cu grămezi de frunze pe care

înghețul le-a transformat într-o rețea înșelător de alunecoasă. Luna plină plutește deasupra caselor din dreapta, perfect rotundă și licărind auriu, ca un fruct copt.

Recunosc imediat casa. În locul în care a fost cândva garajul, cioturi înnegrite ies din pământ și mirosul slab al lemnului stă mărturie pentru ceea ce s-a întâmplat. Clădirea arsă e înconjurată cu banda de delimitare alb-albastră a poliției, ca o panglică în jurul unui cadou uriaș. Vântul o face să se agite un pic. Inima îmi bate puternic. Cel puțin am avut ceva impact asupra vieții lui, l-am atins, cu toate că nu în felul în care îmi imaginasem.

Ai căutat-o cu lumânarea, mă gândesc. Nu trebuia să iasă în felul ăsta.

În geamul ușii de la intrare strălucește o lumină, dar în rest casa zace scufundată în întuneric, pe panta împădurită. Ezit pentru o clipă înainte de a deschide poarta și de a mă apropia de intrare. Pe marginea aleii înguste din pietriș se aliniază plante ofilite, mușcate de îngheț, iar dincolo de ele se întinde o peluză mare. Ici-colo, pe versantul muntelui se înalță câțiva ienuperi și pini. Nu e o grădină prea arătoasă. Probabil că grădinaritul nu se numără printre pasiunile lui Jesper. Dar pe de altă parte, ce știu eu despre pasiunile lui, despre cine este el cu adevărat?

Butonul de alarmă al soneriei e rece. Pe moment am senzația că urmează să se întâmple ceva foarte important, ca și cum prin apăsarea acestui buton aș lua o decizie ireversibilă. Alung acest gând pentru că e ridicol. Totul a început în urmă cu mult timp. Faptul că astăzi mă aflu aici e consecința firească a lucrurilor pe care mi le-a făcut Jesper.

Dar poate că exact asta își dorește?

Gândul acesta mă sâcâie și fac tot ce pot ca să evit să-l dezvolt, până la concluzia inevitabilă. În schimb, apăs soneria. Din casă se aude imediat un țârâit supărător. Inima mea o ia razna și mi se strânge stomacul. Nu știu ce voi face dacă va deschide ușa și vom sfârși prin a sta față în față. Poate că ar fi trebuit să mă pregătesc mai temeinic, să-mi iau niște notițe, pentru că nu sunt sigură că-mi voi aduce aminte tot ce trebuie să spun.

Rămân o vreme pe treptele de la intrare, urmărind cum respirația mi se transformă în norișori albi pe care vântul îi spulberă, dar nu se întâmplă nimic. Apăs din nou butonul soneriei. Sună. Forează o gaură adâncă și urâtă în liniște.

Mă uit în jur.

Văd casa de peste drum care e complet scufundată în întuneric și mai departe, în jos spre apă, alte case. Unele ferestre sunt luminate și din hornurile lor se ridică fum, dar în afară de asta totul e nemișcat, nu se vede niciun om și nicio mașină.

După câteva minute, cobor treptele de piatră și înconjur casa tencuită cu ipsos pe latura mai îngustă unde sunt două ferestre care dau în subsol, aproape de nivelul solului. Mă ghemuiesc și mă uit înăuntru. E întuneric, cu excepția unei lumini slabe care se revarsă printr-o ușă deschisă, aflată în capătul îndepărtat al subsolului.

După o vreme, din întuneric apar contururile unei mașini de spălat. Continui să înconjur clădirea, inspec-tând ferestrele. Casa pare goală. Iau în considerare riscul — casa ar putea fi dotată cu sistem de alarmă. Dar sigur o s-o aud dacă se declanșează? În plus, nu am văzut niciun semn sau autocolant care să mă atenționeze în privința sistemului de alarmă.

Când mă întorc la ferestrele de la subsol de pe latura îngustă a clădirii, observ că acestea sunt complet ferite de priviri. Latura asta a casei e ascunsă în spatele unui dâmb cu pini crescuți în dezordine. Luna plină luminează printre crengi. Îmi asigură suficientă lumină cât să văd ce fac. Mă uit din nou pe fereastră. Mașina de spălat e amplasată în mod convenabil sub fereastră; ar trebui să funcționeze drept spațiu de aterizare. Cu grijă, scot dalta și ciocanul din geantă și-mi dau seama că n-am nici cea mai vagă idee cum să forțez o fereastră. Încerc să o deschid, folosind dalta și ciocanul.

Nu funcționează. Tot ce obțin e o creștătură urâtă în lemn.

Îmi șterg transpirația de pe frunte. Apoi iau ciocanul și-l izbesc ezitant în mijlocul geamului. Sticla se împrăștie pe jos și-n subsol. Ridic ciocanul din nou și din nou. Îndepărtez fiecare ciob de sticlă din cadrul ferestrei. Apoi mă las pe vine și-mi țin respirația, încercând să disting sunet de pași sau voci furioase.

Nimic.

Totul e la fel de nemișcat și de liniștit ca înainte. Luna plină se reflectă în cioburile de sticlă din fața mea, împrăștiate pe jos, ca și cum cerul s-ar fi spart în mii de bucățele și ar fi căzut la picioarele mele.

Stau lângă fereastră și mă uit încordată prin încăperea întunecată. Tot ce trebuie să fac e să pășesc înăuntru și să sar pe mașina de spălat. După câteva momente de ezitare, pun dalta și ciocanul înapoi în geantă și o arunc în subsol. Aterizează cu un bufnet surd pe podea. Apoi mă târăsc înăuntru, mă așez pe pervaz ținându-mă de cadrul ferestrei, și sar.

Merge mult mai ușor decât mi-aș fi imaginat. Stând în subsolul lui Jesper, regret că nu am venit aici mai

devreme. E un miros slab de detergent și mucegai. Lângă mașina de spălat e un uscător, și un munte de rufe nespălate zace într-un colț.

Nu e foarte luxos.

Când deschid ușa, observ că mi-am făcut o rană la mână și sângerez. Probabil că m-am tăiat fără să-mi dau seama când m-am cățarat pe fereastră. Nu picură, curge și văd că am o tăietură adâncă între degetul mare și arătător.

Mă duc la bufetul de lângă mașina de spălat, îl deschid și înăuntru văd un coș. Pare să fie plin cu rufe murdare. Aleg un articol de îmbrăcăminte mic și alb. Abia când mi-l înfășor pe mână îmi dau seama ce e: o pereche de chiloți de damă. Tresar, dar hotărâsc că sunt buni și ăștia. Apoi mă îndrept spre celelalte încăperi.

Sunt un pic surprinsă. Casa pare să nu fie într-o condiție foarte bună. Pereții albi sunt decolorați, iar podeaua din lemn de esență tare e zgâriată și ici-colo lipsește câte o bucată. Însă decorul îi e caracteristic lui Jesper: mobilă daneză sobră și lămpi pe care le recunosc din revistele de amenajări interioare. Suprafețele strălucitoare, cromate sau lăcuite, reflectă lumina lunii. Pe pereți atârnă fotografii mari alb-negru reprezentând animale și femei goale în contralumină. E ca un junghi în inimă. Acest loc ar fi putut fi casa noastră.

Dintr-odată sunt copleșită de lacrimile care mi s-au strâns în gât din momentul în care am sărit pe fereastră. Mă așez într-un fotoliu de piele neagră și le las să curgă în voie. Lumina palidă a lunii se revarsă pe podea. În aer plutește un miros jilav de fum stătut de țigară. Poate că până la urmă n-a fost o idee atât de bună să vin aici. Totul mi se pare atât de pronunțat aici, în casa lui! Trădarea

lui o percep mult mai copleșitoare și atât de imposibil de înțeles!

Arunc o privire prin încăpere. O fotografie așezată pe raftul de cărți: Jesper și un grup de femei pe o plajă. Femeile, toate în bikini, sunt subțiri și frumoase și au sâni mici și arătoși — complet diferiți de ugerile mele. O femeie cu părul închis la culoare stă foarte aproape de Jesper. Prea aproape. Atât de aproape, încât realizez că trebuie să fie mai mult decât o prietenă.

Mă uit în altă parte și simt din nou cum mi se strânge stomacul.

Oare ea știe — femeia cu părul închis la culoare — că el o înșală sau și ea a fost amăgită să creadă că e singura? Ar trebui oare să-i spun? Apoi realizez: poate că ea știe de existența mea; poate că Jesper m-a părăsit ca să fie cu ea. Poate că știa foarte bine ce face atunci când s-a cuplat cu Jesper. Poate că m-a scos cu bună știință din ecuație.

Cealaltă femeie.

Asta ar putea să explice și despărțirea pripită și lipsa unei explicații. Dintr-odată știu că așa trebuie să se fi întâmplat. Frumoasa femeie cu părul închis la culoare trebuie să fi fost cea care mi l-a luat pe Jesper; indiferent că știe asta sau nu, din cauza ei l-am pierdut. Simt o furie neașteptată față de ea. Dau jos fotografia de pe raft și aceasta cade pe podea. În timp ce sunetul sticlei sparte reverberează în cameră, mă îndepărtez fără să privesc în urmă.

Tot ce e în bucătărie e nou și strălucitor. Dulapurile date cu lac negru nu au mânere și-mi ia ceva timp să-mi dau seama că pentru a le deschide trebuie să le dau un mic ghionț. Și vesela e neagră, iar paharele zvelte de vin sunt băgate între farfurii și boluri. Două tăvi negre cu

elefanți mici și albi pe ele sunt sprijinite de robinetul cromat, care seamănă cu o rozetă de duș.

Îmi trec mâna peste tejgheaua de inox. Nicio firimitură, niciun fir de praf. Doar stratul de metal rece, aseptice. Singurul lucru prin care această bucătărie diferă de o cameră de autopsie e masa neagră de sufragerie și desenul atârnat deasupra lui pe perete. Presupun că e un om de zăpadă, dar nu sunt sigură. Nu e un desen prea reușit. Doar un părinte ar putea să aprecieze un astfel de desen. Deasupra omului de zăpadă e scrijelit, cu litere albastre răzlețe, „Pentru Jesper“.

Desigur. Așa stau lucrurile. Cealaltă femeie are un copil care nu e al lui Jesper. Trebuie să se fi cunoscut mai târziu, când eu eram împreună cu Jesper. Și apoi el m-a părăsit pentru ea.

Pentru ei.

În spatele uneia dintre ușile strălucitoare se ascunde un frigider. Îi inspectez conținutul: lapte, suc, unt, ouă și o jumătate de sticlă de vin alb cu dopul pus la loc. Nimic ieșit din comun. Pe raftul cel mai de jos e o caserolă de plastic cu resturi. Ridic cu grijă capacul: chifteluțe și macaroane, cu o bucată uscată de ketchup într-un colț.

Pun caserola de plastic pe masă, mă întorc la frigider și scot sticla de vin alb. O așez lângă macaroane și cad pentru o clipă pe gânduri. În fereastră, lângă o iederă ofilită legată cu o fundă, e un mic aparat stereo cu un iPod. Îl pornesc și parcurg lista de piese, aleg la întâmplare o piesă și apăs *play*.

Frank Sinatra îmi cântă colinde în timp ce mănânc chifteluțe reci și beau vinul Chardonnay al lui Jesper. Când cântă despre „sărbători fericite“ simt cum furia prinde din nou viață în mine. Sunt mai conștientă că

niciodată-de diferența enormă dintre viața asta prosperă, plină de strălucire, și viața mea solitară în micul meu apartament. Nu e corect și cineva trebuie să-l facă să înțeleagă acest lucru. Și acel cineva sunt eu.

Patul lui e lat și moale și pare luxos. Îl încerc și-mi dau seama că e suficient de lat încât să încap pe el atât pe lungime cât și de-a curmezișul. Cearșafurile miros ușor a săpun sau a parfum. Pe noptieră sunt câteva romane polițiste și câteva reviste de economie. Trag cu grijă de sertarul noptierei și mă uit înăuntru: un încărcător de mobil, balsam de buze și niște lubrifiant.

Din nou, simt cum mi se strânge stomacul. Stomacul mi se contractează și în gât mi se instalează binecunoscutul ghem. Am ajuns prea aproape de adevărul pe care-l căutam și acum trebuie să plătesc prețul pentru curiozitatea mea. Cunoașterea e mult mai dureroasă decât mi-aș fi închipuit vreodată. Sigur că voiam să știu unde e Jesper și de ce nu m-a căutat. Dar nu voiam să văd fotografiile cu el și cu cealaltă femeie, nu voiam să le adulmec așternuturile sau să cotrobăi prin rufeile lor murdare.

Lacrimile îmi înțepă ochii și le las să vină. Îmi îngrop fața într-o pernă și plâng. Dau frâu liber disperării pe care am ținut-o atâta timp în mine.

Când mă trezesc, afară e lumină. La început nu știu unde mă aflu, apoi îmi văd mâna. Chiloții albi sunt imbibăți aproape complet cu sânge închegat.

Mă ridic în capul oaselor, desfac bandajul improvizat. Cel puțin nu mai curge sânge. Vâr chiloții murdari în spatele rezemătoarei patului cu o vagă senzație de

repulsie, dar și cu tristețe — îmi amintesc de copilul pe care l-am pierdut.

Când mă ridic, simt cât de înțepenită sunt. E ca și cum corpul n-ar vrea să mă asculte în totalitate când mă duc la fereastră. Habar n-am cât e ceasul sau cât am dormit, dar soarele e sus pe cer și lumea de afară e de un alb-strălucitor. Un strat subțire de zăpadă acoperă totul. În depărtare, văd o mașină care se apropie.

Stau acolo câteva secunde înainte să pricep ce urmează să se întâmple. Mașina, acum la mai puțin de o stradă distanță, e o mașină neagră de teren pe care o recunosc ca fiind al lui Jesper. Mă panichez, uitându-mă prin cameră, adunându-mi în grabă geanta și geaca și cobor în fugă scările înapoi la subsol. Nu știu cât timp am la dispoziție. Un minut? Treizeci de secunde? Fără să mă uit în urmă, îmi arunc geanta pe fereastră, apoi sar și eu afară. Poate că-mi imaginez, dar în momentul în care mă ridic, mi se pare că aud o ușă care se trântește.

Mă întorc și cobor în fugă printre pini și case, în direcția apei. După un minut, pe un mic deal zăresc o magazie cu vedere liberă asupra casei lui Jesper. Alerg la ea și mă uit înăuntru pe ferestrele murdare. Mobilă de grădină pusă claie peste grămadă. Un grătar stricat stă într-un colț, iar un fotoliu vechi stă singuratic în mijlocul podelei. Mă întorc să văd casa căreia îi aparține magazia. Pare abandonată. Ferestrele de la parter sunt bătute în cuie, iar sub zăpadă deslușesc ceea ce presupun că e un jgheab care a căzut de pe latura casei în iarba crescută peste măsură.

Lăsând în urmă casa abandonată, realizez că tocmai am făcut o descoperire importantă.

Am primit noi facturi. Stau la masa din bucătărie, uitându-mă la o stivă care în doar câteva zile și-a dublat volumul. Nu știu ce să fac. Nu mai am bijuterii sau alte obiecte de valoare pe care să le vând. A dispărut până și tabloul atârnat deasupra patului meu, care dintr-un motiv sau altul era valoros. Mă gândesc la acei jucători de fotbal pictați în manieră naivă, în culori pastelate, adunați în jurul mingii. Dacă ceea ce mi s-a spus când l-am moștenit era adevărat, înseamnă că valora în jur de trei sute de mii de coroane. Dar din moment ce Jesper l-a luat, nu mai contează. Realizez că ar fi trebuit să-l caut dacă tot am fost în casa lui Jesper, în loc să consum mâncare bogată în carbohidrați și să plâng până adorm în patul lui.

Dincolo de fereastra mea ninge. În curând va veni Crăciunul. Acesta va fi primul Crăciun fără mama și, în continuare, n-am nicio idee cum să-l sărbătoresc. Crăciunul nu e atât de important pentru mine: din punctul meu de vedere, o pizza la pachet și un film închiriat sunt la fel de bune ca tradiționala celebrare. Poate chiar mai bune, pentru că există ceva anume la Crăciun care induce o ușoară, totuși perceptibilă anxietate. Cred că am simțit-o și pe vremea când eram copil, dar atunci anxietatea avea legătură cu alte lucruri: cum să apreciez cadourile suficient de mult, astfel încât să nu-i supăr pe mama și pe tata și, mai important, cum să devin invizibilă înainte ca ei să se îmbete și să fie zgomotoși și imprevizibili.

Cântăresc facturile în mână, gândindu-mă un moment, apoi le pun înapoi în coșul de pâine. Capacul se închide cu un scârțâit care seamănă cu un plâns.

Mă duc la baie, îmi trec peria prin părul lung și-mi dau seama că n-o recunosc pe femeia care se uită la mine din oglindă. Pare mai bătrână decât mine. Amară. Slabă, într-un mod femeiesc, slugarnică. Ca o femeie dintr-o dramă istorică, așteptând să fie salvată și protejată. Asta mă enervează, pentru că ultimul lucru pe care mi-l doresc e să fiu slabă. Închid ochii și-mi aduc aminte de senzația de control și de putere pe care am avut-o după incendiu și știu că trebuie să o recuperez: forță, concentrare, neînfricare. Trebuie să mă schimb, atât în interior, cât poate și-n exterior.

Sub oglindă e o foarfecă pentru unghii. E veche și strâmbă și atât de tocită, încât mai mult îți îndoiaie unghiile decât ți le taie. Dar o folosesc oricum, îmi apuc părul și încep să tai. Cade pe podea ca zăpada care se depune afară. Tai bucele una câte una. Părul acoperă încet podeaua și, sub ochii mei, femeia din oglindă se transformă.

La început nu-mi place. Pare să se contureze ca o tunsoare bob care cred că mă face să arăt ca o bibliotecară bătrână. Decid că trebuie să fie mai scurt. Cu grijă, avansez din nou cu foarfeca asta mică de jur împrejurul capului. Degetul mare și arătătorul mă dor din cauza efortului. Dar până la urmă sunt mulțumită.

În sfârșit, am devenit altcineva.

Peter

Întinericul se lasă repede peste Stockholm, iar traficul se înrăutățește pe măsură ce mă îndepărtez de suburbia Djursholm și mă apropiu de secția de poliție de pe strada Kungsholmen. Mă gândesc la trupul înghețat al lui Jesper Orre în lada verde pentru nisip. La fața însângerată, acoperită de gheață. Și, ca de fiecare dată când am de-a face cu moartea, în fața ochilor îmi apare imaginea surorii mele Annika: tolănită la soare pe stânci, în acea vară de-acum mulți ani. Trupul ei deșirat care începuse să capete forme, mirosul fumului de țigară care plutea deasupra arbuștilor uscați de iarbă-neagră și senzația provocată de acele ascuțite sub tălpile mele cu pielea subțire.

Ce s-ar fi întâmplat dacă nu i-aș fi spus mamei că Annika fumează pe ascuns lângă stânci? Oare ar mai fi astăzi în viață?

Cred că mama a bănuț că mă simțeam vinovat pentru moartea Annikăi, pentru că mi-a spus din nou și din nou că a fost un accident pentru care nimeni nu putea fi învinuit. A repetat-o aproape ca pe o mantră. Cu toate că e posibil s-o fi făcut pentru că era prea dureros să admită că Annika a înotat din proprie inițiativă spre moarte.

Annika a fost prima. Ea m-a învățat că viața nu durează o veșnicie. Au urmat alții: Petter, băiatul roșcat din clasa a 7-a B, a intrat cu motoreta într-un copac și timp de patru săptămâni a fost în moarte clinică, până când tatăl lui a oprit aparatul respirator, și-a făcut bagajele, a plecat în Thailanda și nu s-a mai întors niciodată. Marie, care era colegă cu mine la academia de poliție, s-a îmbolnăvit de cancer la douăzeci și cinci de ani. A continuat să le promită tuturor că se va întoarce în curând, chiar și atunci când zăcea într-un pat de azil.

Și apoi mama mea, desigur.

După ea, am încetat să-i mai număr. Mi se părea că toată lumea din jurul meu a murit — un sentiment oribil. M-a făcut să am senzația că sunt următorul pe listă. Și ca și cum toate lucrurile cu care-mi ocupam timpul — anchete criminale, pizza la domiciliu în fața televizorului și pornografie jalnică de pe Internet — erau lipsite de sens. Și că aş putea la fel de bine să sar de pe podul Văsterbron, pentru că oricum nimeni nu mi-ar duce lipsa — imediat ce suprafața apei se va liniști, voi fi uitat.

E adevărat: nimeni de pe lumea asta nu depinde de mine. Nimeni n-are cu adevărat nevoie de mine. Nici colegii, nici Janet. Nici Albin.

Nu cu adevărat.

Și totuși. Poți să te sinucizi sau poți să bei o bere. Și, atunci când eram nevoit să aleg între pod și bar, alegeam întotdeauna barul.

Sánchez stă în fața tabloului cu dovezi, își strânge părul într-o coadă de cal și spune:

— Puțin după ora trei, am primit un apel de la o anumită Amelie Hökberg, care locuiește pe strada Strandvägen din

Djursholm. E mama lui Alexander Hökberg, în vârstă de zece ani care, împreună cu prietenul lui, Pontus Gerloff, a găsit cadavrul lui Orre în lada de nisip. Din câte se pare, cei doi băieți s-au jucat împreună toată după-amiaza și Alexander voia să se ascundă în ladă când l-a găsit pe Orre.

Sánchez arată spre harta prinsă de tablou.

— Lada de nisip e la trei sute șaiszeci și cinci de metri spre vest de casa lui Orre și se află într-o zonă împădurită. De la casa lui Orre până acolo se fac cam șapte minute pe jos.

— De când era în ladă? întreabă Manfred.

— Medicul legist nu poate încă să ne spună. Mai întâi trebuie să se facă autopsia, iar cadavrul trebuie să se dezghețe înainte de a putea face acest lucru. Va dura cel puțin o zi.

— Ce poate să ne spună?

— A suferit leziuni la cap și frunte. A primit o lovitură sau a suferit un alt gen de traumă. Și probabil că a murit degerat.

Mă uit la Hanne. Pare ciudat de calmă, aproape senină, stând lângă mica fereastră împodobită cu lumânări de advent. Nu pare deloc bolnavă, mă gândesc, și-mi aduc aminte de trupul emaciat, răvășit de cancer al mamei.

— Bun. Orre o omoară pe Emma Bohman, spune Manfred și-și întinde trupul enorm în așa fel încât vesta i se întinde periculos de mult pe burtă. Deci cum naiba a ajuns în lada de nisip?

Pentru un moment, peste încăpere se lasă tăcerea.

— Poate că se ascundea? sugerează Sánchez. Încerca să fugă de la locul faptei, era rănit și confuz. Poate că a dat peste cineva și s-a ascuns în lada de nisip. Și apoi...

Tace. Singurul sunet care se aude e vâjâitul sistemului de ventilație. E ora opt și majoritatea colegilor noștri au plecat deja acasă. Un detectiv singuratic stă în fața computerului său în capătul îndepărtat al încăperii, aparent absorbit de ceva. Afară, luminile de pe Kungsholmen scânteiază pe fundalul cerului negru de iarnă.

— Deci Orre o omoară pe Emma Bohman, asta e teoria noastră, continuă Manfred. Îl taie capul. Îi proptește pleoapele cu chibrituri și pleacă fără portofel, telefon ori geacă. Nu ia cu el nici măcar o pereche de chiloți de damă pe care să-i adulmece. Apoi se bagă într-o ladă de nisip și moare. Mă bucur că am clarificat desfășurarea evenimentelor. Cine vrea să-l sune pe procuror?

Sánchez oftează zgomotos.

— Trebuie să fii mereu atât de... al dracului de critic? N-am spus că așa s-a întâmplat. Încerc doar să găsesc o explicație care să se potrivească dovezilor...

— Problema e că nu avem nicio dovadă. Nici măcar nu cunoaștem identitatea femeii găsite în casa lui Orre. Cum naiba putem să stabilim ce s-a întâmplat cu adevărat? Poți să-mi răspunzi?

Sánchez își încrucișează brațele și-și mușcă buzele. Se uită-n tavan. Clipește. Pentru o clipă pare să fie pe punctul de a izbucni în plâns. Știu la câtă presiune suntem supuși cu toții și-mi pare rău pentru ea. Face tot ce poate. Întotdeauna; așa e ea. Un câine nu poate să fie altceva decât un câine. Iar Sánchez poate fi doar Sánchez. Într-o bună zi va fi un detectiv genial și poate că asta îl irită pe Manfred.

— Știi ce? Nu sunt obligată să-ți suport toate căcaturile, Manfred. Mă duc chiar acum la Institutul de Medicină Legală din Solna și-l caut pe odontolog. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva!

Se întoarce și dispare pe coridor. Sunetul tocurilor ei ascuțite se stinge.

— Chiar era necesar? îl întreb pe Manfred și-l privesc în ochi.

— Isuse Cristoase, Lindgren! Să nu-mi spui că și tu crezi în teoria asta!

— Își dă toată silința.

Manfred scutură încet din cap.

— Îmi pare rău, dar nu e suficient.

Se ridică, întinde mâna după geaca atârnată de spătarul scaunului și spune:

— Trebuie să plec acasă pentru câteva ore și s-o alin pe Asfaneh. Sună-mă dacă se întâmplă ceva. Dacă nu, în două-trei ore sunt înapoi.

Se îndepărtează cu pași legănați, lăsându-mă singur cu Hanne. Ochii ei cenușii mă privesc cu asprime.

— Ce e? o întreb.

— Nimic, doar mă întrebam... Mereu sunteți așa... atât de cruzi unii cu alții?

Dau din umeri.

— Țsta nu e un curs de dezvoltare personală.

Pe fața ei îngustă apare un zâmbet șters.

Pentru o clipă, în încăpere e liniște. Lămpile pâlpâie și Hanne închide ochii, ca și cum ar încerca să se ferească de lumina rece. Dintr-odată, pare mai bătrână. Nu e mai puțin frumoasă, doar mai bătrână și mai obosită, odată cu trecerea anilor.

— Cum te simți? o întreb.

Deschide ochii. Începe să chicotească. Și seamănă din nou cu o adolescentă — ceva legat de râsul ei neastâmpărat sau poate felul în care își dă ochii peste cap.

— Ești amuzant. Sunt în regulă.

— Pentru că m-am gândit la ceea ce ai zis..., îi spun repede.

— Nu-ți face griji! Voi supraviețui acestei anchete.

Nu mai pot să mă controlez. Ca și cum m-ar izbi în sfârșit importanța pe care o are ea pentru mine. Ea e prima și singura persoană pe care am dorit-o cu adevărat și asta o face mai importantă decât orice altceva — doar că până acum nu mi-am dat seama de asta. Poate că e din cauză că mi-a spus că e bolnavă și acum știu că timpul pe care-l putem petrece împreună nu e infinit. A fost în schimb redus la câteva momente scurte, adunate în zile și săptămâni, care se pot sfârși mult prea devreme.

— Te iubesc, Hanne, îi spun.

Și în momentul în care rostesc cuvintele știu că vorbesc serios, poate pentru prima oară în viața mea.

Ochii lui Hanne devin lucioși.

— O, Peter. N-ai de unde să știi. În ultimii zece ani nici nu ne-am văzut.

— Nu. Știu. Și te-am iubit și atunci, doar că eram prea prost ca să înțeleg.

Câteva lacrimi îi alunecă pe obraz, dar ea le ignoră.

— Nu mai contează, șoptește ea și își privește mâinile pe care le ține cuminte în poală. Sunt bolnavă și nu putem fi împreună.

— Dar nu-mi pasă că ești bolnavă. Pot să am grijă de tine. Vreau să am grijă de tine.

Îmi întâlnește privirea.

— Crede-mă! Nu vrei asta.

Păcănitul detectivului din celălalt capăt al încăperii a încetat. Omul se ridică, își pune geaca de piele, stinge lampa de birou și părăsește încăperea.

— Ba da! Vreau.

Hanne oftează și se holbează la lumina din tavan. În lumina puternică, pielea de sub ochii ei pare subțire și are o iridescentă albastruie. Precum burta unui pește.

— Isuse, Peter! Ești ca un puști încăpățânat. Eu îmi... pierd memoria. În curând s-ar putea să nu-mi mai știu nici propriul nume. Nu poți să ai grijă de mine — sunt convinsă că poți să înțelegi asta.

— Îți pierzi memoria? Cum așa? Ca atunci când ai Alzheimer?

Hanne își îngroapă capul în mâini.

— Trebuie să plec, spune ea și se ridică fără să mă privească.

— Așteaptă! Pot să vin cu tine?

Se întoarce spre mine. Își pune mâna în șold și scutură încet din cap.

— Nu. Renunță! Ți-am spus că nu o să funcționeze.

Nu reușesc să-mi dau seama dacă e supărată sau doar are impresia că sunt prea insistent.

Înainte să părăsească încăperea, se oprește în fața tabloului cu dovezi. Se uită multă vreme la fotografia Emmei Bohman înainte de a se întoarce într-un final spre mine și a-mi face cu mâna semn de rămas-bun.

Întunericul de afară pare și mai negru și mai dens decât înainte. Stau la fereastră încercând s-o zăresc pe Hanne, dar tot ce văd e un plug de zăpadă care se apropie pe strada pustie.

Mă întreb dacă e adevărat, dacă chiar își pierde memoria. Dar de ce ar minți în legătură cu un astfel de lucru?

Dintr-odată sunt copleșit de tristețe. Mă gândesc la trupul ei subțire întins în pat, pistrii de pe umeri strălucind în lumina zorilor. La dorința ei lacomă când facem

dragoste și râsul ei zgomotos, incontrollabil de după, când stăm întinși unul lângă altul pe patul îngust și vorbim. Aproape că îi mai pot auzi sforăitul silențios — mi-a adus aminte de scârțâitul unei bărci ancorate pe marea calmă.

Un sunet liniștitor.

Dar mă gândesc mai ales la felul în care m-am simțit când am fost cu ea. Cât de incredibil de deschis, de vulnerabil și de ușor am devenit.

Ca o pană.

Cine spune că nu mai poate fi ca atunci? Cine a decis că nu se poate?

Viața e despre pierdere, obișnuia să spună mama mea când stătea fumând sub ventilator. Pierderea inocenței cu care ne naștem cu toții, a oamenilor pe care-i iubim, a sănătății și a abilităților noastre fizice și în definitiv — bineînțeles — pierderea propriilor noastre vieți.

Ca de obicei, avea dreptate.

Manfred mă sună pe la ora nouă. Vocea lui e entuziasmată și încă ceva: există o consecvență pe care o cunosc foarte bine.

— Ești la birou? mă întreabă.

— Da. De ce? Aveam de gând să plec în curând.

— Bergdahl a vorbit cu una dintre prietenele Angelicăi Wennerlind.

Arunc o privire tabloului cu probe, unde fotografia Angelicăi Wennerlind e așezată lângă cea a Emmei Bohman.

— Și?

— Nu vei ghici niciodată ce i-a spus. E în drum spre secția de poliție, împreună cu un coleg. În douăzeci de minute vom putea sta de vorbă cu ea.

Annie Bertrand e scundă și blondă și poartă haine sport, ca și cum ar fi venit direct de la sală. Ne întâlnim cu ea într-o mică sală de interogatorii de la parter; miroase a mucegai și a produse de curățat. Manfred a adus niște cafea și chifle de la 7-Eleven, dar ea le refuză pe ultimele, explicându-i că nu mănâncă pâine.

Să eviți glutenul — sau zahărul, sau laptele — pare să fie ultima modă zilele astea. Și Sánchez a încetat să mai mănânce, susținând că e suficient să se uite la un produs de patiserie ca stomacul să i se umfle ca un balon.

— Mulțumim că ați venit, spune Manfred. De obicei nu le cerem oamenilor să vină la această oră, dar ancheta privind crima din casa lui Jesper Orre a ajuns într-un stadiu critic și nu vrem să pierdem timpul. Puteți să ne spuneți cum ați cunoscut-o pe Angelica Wennerlind?

— Am fost prietene încă din școală. Obişnuiam să petrecem destul de mult timp împreună pe vremea aceea, dar acum ne vedem cam o dată pe lună. Ea locuiește și acum în Bromma, lucrează la o grădiniță din Ålsten, iar eu locuiesc în oraș. De asemenea, o are pe Wilma, așa că nu prea are timp...

Vocea ei se stinge.

— Wilma fiind fiica ei? întreabă Manfred.

— Da. E cea mai dulce ființă de pe pământ. Dar și foarte intensă. Are doar cinci ani.

— Și Angelica nu trăiește cu tatăl Wilmei?

— Nu. El e american. Trăiește la New York. Am putea spune că Wilma a apărut mai mult dintr-o greșală. Angelica l-a întâlnit pe Chris în vacanță și nu se poate spune

că au avut o relație. Dar când a rămas însărcinată, a hotărât s-o păstreze pe Wilma. O iubește pe fetiță.

Manfred scrie ceva în carnețel.

— Puteți să ne spuneți ceva despre noul iubit al Angelicăi Wennerlind?

Annie dă din cap și ia o înghițitură de cafea.

— Da. Era strict secret, desigur — s-ar putea să fi fost singura care știa. Se vedea cu Jesper Orre și cred că relația lor era una destul de serioasă. I-a făcut cunoștință chiar și cu Wilma. Dar nu voiau să atragă atenția, ținând cont de relația pe care o avea Jesper cu media. Cred că Angelica nu i-a spus nici măcar mamei și tatălui ei despre el. Știți, se spune că e un mare fustangiu. Cred că nu a fost prea plăcut pentru Angelica să tot citească prin tabloide despre el. Dar cred că, de fapt, erau destul de fericiți împreună. Cel puțin așa susținea ea. Mi-a spus că între ei e ceva serios și că Jesper îi spusese că s-a îndrăgostit pentru prima dată în viața lui. Voia să se mute cu ea, să-și construiască o viață împreună. S-o ia de la capăt. Avea de gând chiar să-și dea demisia. Se săturase să fie supus la atâta presiune și examinări. Săptămâna asta urmau să plece. Închiriaseră o cabană pe undeva, cred, dar nu mi-a spus unde. Probabil că voiau să lase totul în urmă. Voiau să fie lăsați în pace.

Manfred îmi întâlnește privirea fără să spună ceva și-și închide cu zgomot carnețelul.

Emma

Cu opt zile în urmă

Îmi mătur părul de pe jos și plâng. Nu pentru că l-am tăiat, ci pentru că am dus în sfârșit până la capăt transformarea despre care am știut dintotdeauna, undeva adânc în sinea mea, că o se întâmple. Pare să fie ceva predestinat, melancolic și magnific în același timp și mă face să mă gândesc la omida pe care am ținut-o în borcan și care până la urmă s-a transformat în fluture.

L-am întrebat pe tatăl meu de ce n-a putut omida să rămână omidă, și mi-a spus că nu avea încotro: trebuia să se transforme sau să moară; așa funcționează natura. Și iată-mă, schimbată și reinventată. Nu mai sunt Emma ci altcineva, cineva mai puternic, care refuză să fie o victimă. Cineva care deține controlul asupra propriei vieți și care se va răzbuna pe cei care au trădat-o.

Arunc părul la gunoi, apoi iau toate facturile și le pun în chiuvetă. Gălesc chibrituri în sertarul de jos al dulapului din baie. Ezit pentru o clipă înainte de a da foc facturilor. Focul le cuprinde cu rapiditate și, pentru o

clipă, flăcările sunt îngrijorător de înalte, apoi se domolesc și tot ce lasă în urmă sunt rămășițele carbonizate ale datoriilor mele. Bucățile ușoare de funingine îmi amintesc de petalele negre.

În baie e cald și umed. Îmi pictez linii groase, negre în jurul ochilor cu fardul de ochi și-mi cercetez noul aspect în oglindă. Emma a dispărut. A murit sau a dispărut sau doar s-a săturat să fie o fraieră. Fata din oglindă e altcineva. Dintr-odată îmi dau seama cât de hilară e situația: într-un fel, cel ce a creat persoana care sunt acum e Jesper. Trădarea lui a fost cea care m-a obligat să mă transform. El a fost natura pentru omida mea.

Și acum iată-mă aici.

Îmi fac bagaje. Doar obiectele de strictă necesitate ajung în rucsac: colanți de lână, șosetele călduroase pe care le-am primit de la mătușa-mea cu ocazia ultimului Crăciun când mai era în viață, binoclul care a fost cândva al tatălui meu și cuțitul mare cu mâner sculptat pe care tata l-a primit de la bunicul lui care fusese marinăr. Apoi îmi ascult mesageria vocală. E un singur mesaj. De la poliție. Vor să ne întâlnim din nou ca să vorbim mai detaliat despre inelul de logodnă. Cuvântul „a vorbi” mă enervează, pentru că sună ca și cum am urma să stăm să flecărim despre ceva drăguț — ultima vacanță, de exemplu, sau prețurile la imobiliare în centrul orașului. Dacă e un interogatoriu, de ce n-o pot spune direct?

Schimbă-te sau mori.

Mă duc la fereastra din bucătărie, o deschid și mă uit în jos. Aerul rece e plin de cristale mici, scânteietoare de gheață care dau năvală în bucătărie. Zăpada mi se așază pe piele ca o peliculă subțire și se topește imediat. Mă gândesc că Sigge a dispărut undeva acolo jos. Nu — știu

că e adevărat, cu toate că nu l-am găsit niciodată. Iau telefonul și-l țin în afara ferestrei.

Îi dau drumul. După câteva secunde aud un pocnet sub mine, în curte.

Nu mai am nevoie de telefon.

— Ce fel de sac de dormit? Cât de joase vor fi temperaturile? mă întreabă fata din magazin.

Nu știu cum să-i răspund. Nu prea mă pricep să-i explic cum intenționez să-l folosesc. Preț de o secundă mă gândesc că se uită la mine ciudat, poate din cauza tunsorii de acasă sau a machiajului grosier. Dar cred că e doar în imaginația mea — din moment ce jumătate din populația Suediei arată așa. E clar că nu se uită la mine în mod diferit față de cum se uită la orice alt client. Își face meseria, atâta tot.

— Trebuie să reziste la temperaturile din perioada asta a anului, spun fără să stau prea mult pe gânduri și îmi ciupesc un pic rana pe care am dobândit-o când am intrat pe fereastra de la subsolul lui Jesper.

— În regulă, spune fata cu coada de cal blond-deschis. Dă din cap și se duce la un raft de lângă fereastră. Lângă rucsacuri și pioleți, e expusă o gamă largă de saci de dormit.

— V-aș recomanda-o pe aceasta, spune ea, arătând spre un sac galben. E din material sintetic, ceea ce-l face să reziste și în mediu umed. Rezistă până la minimum cincisprezece grade, dar sub această valoare va trebui să purtați colanți termici și căciulă.

Dau din cap prefăcându-mă că știu foarte bine despre ce vorbește.

— Îl cumpăr.

— Altceva?

— Da, stați o clipă. Lăsați-mă să verific!

Scot lista și citesc cu voce tare celelalte articole. Zece minute mai târziu și cu câteva mii de coroane mai puțin în buzunar, ies din magazin. Mi-am cheltuit toți banii. Mai am doar câteva sute de coroane pentru mâncare și închirierea mașinii.

Fulgi de zăpadă și-au schimbat forma — locul micilor cristale înțepătoare a fost luat de fulgi mari și pufoși care cad fără zgomot pe pământ. Începe să se lase și întunericul; o ceață gri-albăstruie acoperă orașul și se aprind felinarele.

În ciuda lipsei de fonduri, mă simt puternică și ușoară. E așa o ușurare să știi exact ce ai de făcut! Mă duc la micul supermarket de la colț și cumpăr toate lucrurile de care am nevoie. Mi se năzare că acum probabil arăt ca o boschetară: car după mine două pungii mari de plastic și părul îmi stă aiurea. Dar nimeni nu pare să mă observe. Poate chiar am devenit invizibilă ca Frodo atunci când poartă inelul.

Astăzi nu mă salută niciunul dintre tipii plini de coșuri din spatele tejghelei de la firma de închiriat mașini. E clar că nu mă recunosc, ceea ce e un lucru bun. Foarte bun. Fără să se uite la pungile mele mari, Peter — așa scrie pe ecuson, ca și cum asta ne-ar face prieteni — îmi introduce numele și adresa în computer.

— Pentru cât timp aveți nevoie de mașină?

— O zi, îi răspund, cu toate că n-am nici cea mai vagă idee.

Dar în cont am bani doar pentru a închiria mașina o zi și știu că urmează să-mi verifice cardul.

Îmi înmânează cheile.

- Găsiți drumul către parcare?
- Mă descurc.

Aproape că am senzația că mă duc spre casă. Fiecare intersecție, fiecare străduță îmi e familiară. În ciuda întinericului, cunosc foarte bine drumul. Parchez la trei străzi distanță. Ar fi stupid să parchez prea aproape de casa lui Jesper. Nu doresc să atrag atenția.

Dar nu spre casa lui Jesper mă îndrept acum. În schimb, merg spre casa abandonată situată ceva mai sus pe deal, care așteaptă întunecată și sumbră în zăpadă, asemenea unei epave. Mă furișez prudentă pe covorul alb de zăpadă proaspăt căzută spre mica magazie din grădină. Las urme clare de pași în spatele meu, dar zăpada continuă să cadă. În curând, urmele mele vor dispărea de parcă n-aș fi trecut niciodată pe aici.

Pătrund cu ușurință în magazie. Îmi ia mai puțin de un minut să găsesc cheia, ascunsă sub o mușcată de plastic, pe treptele de lemn, chiar dacă nu am lanternă. Pare ciudată, o mușcată înflorită acoperită de zăpadă. Chiar dacă floarea e artificială, pur și simplu nu se potrivește. Creierul meu nu vrea să o accepte. Imaginea florilor delicate, roz, și zăpada groasă de câțiva centimetri sunt în contradicție una cu cealaltă.

Ca imaginea lui Jesper sărutând-o pe femeia cu părul întunecat.

Înăuntru, magazia e întunecată și miroase a mușgai. Trebuie să rearanjez câteva scaune din lemn de tec ca să-mi fac loc pentru bagaje. Mă dor brațele de la efortul de a le căra și transpir, cu toate că temperatura e sub zero grade.

Întind cu grijă sacul galben de dormit pe o canapea veche, ponosită, apoi mă opresc în mijlocul micului

spațiu. Așez mâncarea pe masa de grădină din colț, iar restul bagajului îl îndes sub grătar. Apoi mă așez pe patul improvizat cu binoclul în mână și mă uit pe fereastră, dar ninsoarea nu-mi permite să văd nimic.

Mă las pe spate și închid ochii. Ceva pândește imediat sub pragul conștiinței mele, luptându-se să iasă la suprafață, să se facă cunoscut. Ceva important.

Apoi îmi aduc aminte.

Jesper stătea lângă mine în autobuzul aglomerat. Nu ne uitam unul la celălalt, dar vedeam cu coada ochiului că zâmbește. Era un fel de joc. Stăteam acolo ca doi străini, dar după un timp își strecura mâna și-mi mângâia delicat coapsa. Și acum partea relevantă: nu aveam voie să reacționez, nu puteam să arăt faptul că îi simt atingerea.

Apoi mâna lui își făcea drum în interiorul pantalonilor mei sau sub fustă sau pe sub pulover și-mi atingea pielea. Nu mă strângea, era doar o ușoară atingere, ca din întâmplare. Și în acel moment se întâmpla să mă întind un pic, să-mi depărtez picioarele, îi înlesneam accesul. Apoi se apăsă în mine, ca să-i simt erecția. Da. Așa trebuia să se întâmple: în mijlocul unui autobuz aglomerat, clătinându-ne încolo și înapoi, rămâneam legați unul de celălalt prin dorința noastră.

Și poate îi mai aruncam câte o privire, ca din întâmplare. Ca și cum de fapt aș fi vrut să mă uit afară pe geam, să verific unde suntem. Și privirile ni se întâlneau, iar fața lui era la fel de inexpressivă și de dezinteresată ca și a mea.

Dar cu acea ocazie nu a mers conform planului. Nu și de data asta. Imediat ce i-am simțit mâna pe fund, am auzit de undeva din fața noastră în autobuz vocea cuiva.

— Jesper! Măi să fie, ce surpriză! Nu te-am mai văzut de mult.

L-am simțit cum îngheață în spatele meu. Și-a retras imediat mâna.

— Hei! Ce mai faci?

Un bărbat în jur de patruzeci, la costum, se îndrepta spre noi. Făcându-și loc prin marea de oameni până când a ajuns în dreptul lui Jesper.

Am simțit cum Jesper se îndepărtează și am știut imediat că nu trebuie să arăt sub nicio formă că ne cunoaștem. Asta era cealaltă viață a lui. Viața lui reală — compusă din sarcini și prieteni, prezent și viitor.

Pentru mine și Jesper nu exista decât prezentul.

— ...Minunat. Și bineînțeles că dacă o compari cu Austria, e scumpă, dar să-mi bag picioarele dacă nu merită. Nu știu care e părerea ta, dar pe mine toată chestia asta charter mă scoate din minți. Ceea ce îți dorești e calitate și ceva autentic. Nu vei găsi așa ceva în St. Anton. Asta e. Și apoi mai e și mâncarea. Francezii chiar știu să gătească...

Cunoștința lui Jesper a continuat să pălăvrăgească despre schi și restaurante cu multe stele și petreceri après-ski cu maseuze care circulă printre mese îmbrăcate în fustițe minuscule din blană de iepure.

— Dar tu? Voi ce-ați făcut în vacanță?

Îngheț. Picioarele încep să-mi tremure incontrollabil și mă întind după termos, cel în care am pus un litru de cafea foarte fierbinte. Prin fereastra murdară pătrund razele lunii, dar în spațiul îngust e atât de întuneric, încât răstorn o cutie de supă în timp ce băjbăi după termosul de metal.

A spus „voi“.

Prietenul lui Jesper nu l-a întrebat ce a făcut el, ci ce-au făcut ei în vacanță. De ce nu m-am gândit la asta mai devreme? Poate pentru că nu mi-am dat seama cât de important era. „Voi“ putea să însemne Jesper și prietenii lui sau poate chiar colegii lui. „Voi“ putea să se refere la oricine. Dar nu era așa.

„Voi“ se referea la femeia cu părul întunecat.

„Voi“ a fost motivul pentru care Jesper m-a părăsit și pentru care totul s-a dus naibii.

După câteva secunde de ezitare mă ridic, mă duc la fereastră și frec ultimele două ochiuri de geam de jos cu mâneca. Ninsoarea a încetat. Grădina se întinde albă și inocentă în lumina lunii. Zăpada s-a depus într-un strat gros de câțiva centimetri pe tufe și copaci. Chiar sub ea se află casa lui Jesper. Lumina se revarsă îmbietoare prin ferestre. Ca o reclamă la una dintre acele excursii de schi despre care vorbeau în autobuz Jesper și prietenul lui.

Îi zăresc imediat. Stau în bucătărie, mâncând, iar binoclul mă apropie atât de mult de idila lor familială, încât tresar. Jesper stă cu spatele la mine, iar femeia cu părul întunecat, de partea cealaltă a mesei. Ea poartă un tricou cu mânecă scurtă și se pare că e angajată într-o discuție cu Jesper; gesticulează entuziasmată, aplecându-se spre el în timp ce înfinge furculița în ceva ce pare a fi o bucată de carne.

În dreptul femeii stă o fetiță blondă care trebuie să albă în jur de șase ani. Trebuie să fie flica ei, mă gândesc.

Dintr-odată mi se face rău și simt iarăși apăsarea în piept.

Hanne

Gunilla mă învelește într-o pătură și pune de ceai. Și-n tot acest timp, îmi vorbește despre responsabilitatea pe care spune că trebuie să o am față de mine.

— Dacă el te place și tu îl plăci, nu înțeleg de ce continui să-l ții la distanță.

— Dar sunt bolnavă, insist eu.

— O, te rog! Încetează! S-ar putea ca starea ta să se înrăutățească peste câțiva ani. Până atunci o să stai singură? Cu mine și cu Frida? Mai bine faci ceva cu viața ta. Altfel, ai putea la fel de bine să te muți înapoi cu Owe.

Gândul la Owe și la apartamentul nostru jalnic de pe Skeppargatan îmi întoarce stomacul pe dos.

— Nu mă voi muta niciodată înapoi cu Owe.

Gunilla oftează și se lasă pe scaunul de vizavi de mine, masându-și cu o mână spatele dureros, aprinzând între timp o lumânare și căscând.

— Exact asta își dorește Owe. Ești prizoniera propriei autocompătimiri. Nu faci nimic și te porți de parcă ai fi în continuare cu el. Mai bine te-ai bucura de viață decât să te pedepsești.

Îi cântăresc vorbele. Faptul că aș putea să fiu prea strictă cu mine însămi e o perspectivă cu totul nouă pentru mine. Am fost mereu cea care se revolta, cel puțin până în momentul în care Owe m-a forțat să mă supun. Owe e cel rigid, nu eu. El e tatăl adolescenței îndărătnice care sunt. Dar poate că există ceva adevăr în ceea ce spune Gunilla: nu-mi permit nimic. Îmi folosesc boala ca pe scuză să nu particip la viață — care îmi curge ca nisipul printre degete, iar eu nu pot s-o opresc.

— Voiam să spun doar că nu pot să-l împovărez cu boala mea. Nu pot să mă aștept ca el să aibă grijă de mine.

— Doamne Dumnezeule! Tu auzi ce spui? E bărbat în toată firea. Poată să hotărască și singur dacă vrea să fie cu tine. Ai fost sinceră și i-ai spus de boala ta.

Sorb din ceaiul fierbinte fără să răspund. Poate că are dreptate.

— Deci, ce crezi că ar trebui să fac? o întreb după un timp.

— Nu trebuie să iei chiar în clipa asta decizii care să-ți schimbe viața. Ieșiți împreună o vreme. Permite-ți să-ți dai seama ce vrei. Nu lua totul atât de în serios. Doar n-aveți de gând să vă căsătoriți și să faceți copii, nu-i așa? Sunteți doi oameni de vârstă mijlocie care se plac și care vor să-și petreacă timpul împreună. Atâta tot.

— Dar și asta e o problemă. Sunt prea bătrână pentru el. Ar trebui să fie cu o femeie mai tânără. Să-și întemeieze o familie. Știi, toate chestiile astea.

— Nu pare genul de tip care să vrea o familie. Poate că nu e genul ăsta. De altfel, are deja un băiat, nu-i așa?

Mă gândesc la Albin, băiatul pe care nu-l vede niciodată și despre care nu vrea să vorbească niciodată. Sunt atât de multe lucruri la Peter pe care nu le înțeleg,

care îmi sunt străine! Dar poate că pur și simplu așa e viața. Oamenii fac alegeri bizare și e practic imposibil să înțelegi pe cineva până la capăt. Câteodată trebuie să-i accepți așa cum sunt. De fapt, același lucru e valabil și-n cazul lui Owe. N-aș putea spune de ce e așa cum e, cu toate că am trăit atâția ani împreună. Singurul lucru pe care-l știu cu certitudine e că nu-l mai suport. Că m-am săturat.

— Poate, spun. Vedem.

— Poate că e bine, spune Gunilla și încuviințează încet din cap.

Gunilla pleacă să pună rufe la uscat în subsol, iar eu rămân în bucătărie. Holbându-mă la flacăra caldă, pâlpâitoare a lumânării și gândindu-mă la copiii pe care până la urmă nu i-am avut. Copiii care nu au avut ocazia să crească în apartamentul nostru mare, care nu au început niciodată să meargă la școală și n-au devenit cercetași. Nu s-au întors niciodată cu genunchii juliți, nu au jucat niciodată jocuri video, n-au cerut niciodată mai mulți bani de buzunar. Nu au absolvit și n-au avut niciodată prieteni sau prietene, nu au plecat niciodată de-acasă.

Până să fie prea târziu, nu mi-au lipsit. Dar după aceea, când eram deja prea bătrână, am fost izbită din senin de tristețea a ceea ce n-a fost să fie. Câteodată aveam senzația că tristețea lua o formă fizică, se materializa la cină între mine și Owe, îndepărtându-ne unul de celălalt.

Deschid caietul care se află pe masa din bucătărie. Rup o foaie și iau un stilou. Încep o listă cu titlul „Să continui să mă întâlnesc cu Peter”.

În coloana cu plusuri scriu:

Un bun tovarăș.

*Sex bun (în sfârșit!). Dragoste adevărată (?).
Ceva ce-am ales pentru binele meu.*

Mă gândesc pentru un moment și continui în coloana cu minusuri:

Va fi complicat dacă/atunci când starea mea se va înrăutăți.

Va fi insuportabil dacă/ atunci când o să mă trădeze din nou.

Mă uit la listă fără ca asta să mă facă mai înțeleaptă. Apoi o duc spre lumânare și o las să ia foc. Flacăra se întetește, un val de căldură îmi lovește fața și speranțele se transformă în cenușă.

Sunt pe punctul de a sufla în lumânare când îmi sună mobilul. E Manfred. Pare să fi rămas fără aer, ca și cum tocmai ar fi alergat în sus pe niște scări. Dar când aud ce spune, îmi dau seama că altceva îl face să sufle așa: exaltarea și poate o urmă de stres.

— Jesper Orre a avut o relație cu Angelica Wennerlind și nu e exclus ca și ea să fie moartă. Echipa de investigație se întâlnește în jumătate de oră. Poți să vii?

În drum spre secția de poliție, mă gândesc la Peter. Cât de straniu mi se pare că nu mi-a explicat niciodată de ce nu a venit în noaptea aceea de acum mai bine de zece ani! Mi-ar plăcea să-l întreb într-o zi. Nu pentru că sunt în continuare supărată, ci pentru că vreau să înțeleg ce s-a întâmplat. La ce se gândea când m-a lăsat pe verandă, singură, cu rușinea mea și cele două valize vechi acoperite cu abțibilduri din vacanțele copilăriei?

Întâmplarea mi-a schimbat într-atât de mult viața, m-a definit într-o asemenea măsură, iar el nu mi-a servit niciun fel de explicație. Tot ce-am primit a fost acea scrisoarea idioată, în care mi-a scris că nu putea să trăiască alături de mine pentru că până la urmă ar fi ajuns să mă rănească.

În ce fel să mă rănească? Asta vreau să-l întreb. Ca și cum trădarea lui nu m-ar fi durut suficient, mă gândesc în timp ce mă uit afară pe fereastra mașinii și taxiul se oprește în fața secției de poliției.

Cobor în întunericul atât de negru și dens, încât aproape că e palpabil. Mă gândesc la inuiți. Lor nu le e teamă de noaptea polară. Se întind pe gheață, așteptând lângă găurile de respirație ale focilor până când unul dintre animalele grase, fusiforme, iese la suprafață. Așteptând momentul potrivit ca să-și înfigă harpoanele.

Sau cel puțin au făcut asta până când au venit danezii. Din câte am auzit, acum totul se învâрте în jurul filmelor și al berii, chiar și-n cele mai îndepărtate colțuri ale Groenlandei. Așteptarea alertă pe banchiză a fost înlocuită, până și-n cele mai mici sate, cu vegetarea în fața televizorului.

În urmă cu șapte ani, chiar am reușit să-l conving pe Owe că ar trebui să mergem acolo. Zborul spre Nuuk era deja rezervat, la fel ca și transportul până la Ittoqqortoormiit, via Kulusuk. Am găsit pe cineva care să aibă grijă de Charlie, câinele pe care-l aveam pe atunci, și Owe își luase două săptămâni libere. Dar apoi a avut loc incidentul Edith.

Owe era consilierul lui Edith pe chestiuni psihiatrice, iar Edith era un medic care-și făcea stagiul de specializare. Mi-am dat seama în curând că era mai mult de-atât. Era

ceva în felul în care Owe vorbea despre ea, în felul în care îi menționa mereu numele și cum întârzia pe acea primă silabă când îl pronunța.

Eedith.

Știam că în curând avea să se plictisească de ea. Așa se întâmpla mereu. Mai ales în cazul femeilor mai tinere, care nu-i ofereau suficientă stimulare mentală. Cu toate că era un libidinos bătrân, vanitatea lui avea nevoie de cineva care să-i oglindească și să-i confirme intelectul — și, de obicei, femeile acelea tinere nu-i puteau oferi așa ceva.

S-a petrecut exact așa cum am prevăzut. După câteva săptămâni, a încetat să mai vorbească despre Edith. Dar apoi, într-o noapte, cu două zile înainte să plecăm în Groenlanda, a venit la mine în dormitor și s-a oprit în spatele meu. Făceam bagajele și stăteam cu spatele la el, când mi-a pus ușor mâinile pe umeri:

— Nu pot să merg, Hanna.

Mi-am împăturit cu grijă lenjeria termică și am așezat-o în valiza deschisă, pe pat. M-am întors și i-am întâlnit privirea.

Mi-a dat drumul și s-a uitat afară pe fereastră.

— E vorba de Edith. A pierdut o sarcină.

Aspectul dificil în privința lui Edith nu era acela că și-o trăgea cu soțul meu — mulți o făcuseră. Aspectul dificil era acela că rămăsese însărcinată, în timp ce eu nu puteam să rămân. Că trupul ei tânăr chiar era dispus să-i poarte copilul.

Dar Edith nu a schimbat cu adevărat nimic între mine și Owe. Relația noastră era așa cum era. Nu am mai plecat în Groenlanda. Iar după acel episod nu am mai avut chef să merg nicăieri cu el. Acum încep să am

bănuiala că obsesia mea privind Groenlanda e de fapt altceva. Că Groenlanda e un fel de simbol pentru toate lucrurile care nu mi-au reușit în viață. Că acea țară întrupează toate speranțele și dorințele pe care le-am avut cândva.

Biroul e luminat până afară pe coridor ca un pom de Crăciun, iar atmosfera e animată, dar și tensionată, ca și cum toată lumea ar fi conștientă că s-a întâmplat ceva crucial. Manfred discută cu Peter, iar Bergdahl, anchetatorul care a ajutat la sortarea ponturilor, se învâрте prin încăpere cu pași mari, cu mâinile în buzunare.

Peter îmi face semn cu mâna și eu dau din cap. Încerc să evit să mă uit prea mult la el. Poate că mi-e teamă că o să-și dea seama ce simt.

Owe a susținut mereu că era în stare să citească ce gândeam și ce simțeam doar uitându-se la mine. Și, pe măsură ce anii au trecut, am început să cred că era adevărat, pentru că el avea dreptate aproape întotdeauna. Cu toate că, privind în urmă, mă gândesc că probabil a fost doar o altă modalitate de a-și exercita puterea asupra mea. Era atât de obsedat să mă controleze — voia ca eu să cred că nu eram în stare să am un gând al meu fără aprobarea lui.

— Atât Angelica Wennerlind, cât și Emma Bohman au avut relații cu Jesper Orre, spune Manfred, turnând cafea proaspătă în pahare subțiri de hârtie. Trebuie să luăm în considerare faptul că ar putea să mai existe cel puțin o victimă pe care încă nu am găsit-o. Măine dimineață, zona din jurul casei lui Orre va fi cercetată din nou, pe o rază mai extinsă. De asta se va ocupa Bergdahl. Să sperăm că nu o să mai găsim și alte cadavre în vecinătate; nu

vom reuși să ne-o iertăm. Sánchez încearcă să găsească o legătură între Orre și cazul Calderón și, în afară de asta, așteptăm confirmarea odontologului cu privire la identitatea femeii din casa lui Orre. Ar trebui să aflăm în următoarele ore.

— Ce nenorocitul dracului de psihopat! mormăie Bergdahl.

Manfred îmi agață privirea.

— Tu ce părere ai, Hanne? Orre era un psihopat?

Dau din umeri. Sunt flatată și îngrijorată în același timp de faptul că Manfred pare să creadă despre mine că aș putea să determin așa ceva fără să-l fi cunoscut pe Jesper Orre. Profanii fac adesea greșeala asta — ei cred că psihologii și behavioriștii pot diagnostica oamenii prin simpla citire a unor rapoarte despre ei. Ca și cum evaluarea sănătății mintale a unei persoane e ceva ce poți învăța printr-un curs la distanță.

— Psihopat e un cuvânt folosit greșit. În zilele noastre, spunem oricui psihopat.

— La dracu' cu subtilitățile astea psihologice! spune Manfred.

— Subtilitățile psihologice sunt profesia mea, îi spun. Și n-am să fiu de altă părere doar pentru că vrei de la mine o declarație prematură. Ținând cont de ceea ce știm până acum despre el, nu e nimic care să sugereze că era psihopat. Faptul că te culci cu femeii pe unde apuci și că îți plac perversitățile sexuale nu înseamnă că-ți place și să omori oameni. Și nici faptul că ești un nemernic la locul de muncă nu e ceva condamnabil în sensul ăsta. Sigur, e posibil să le fi omorât pe acele fete, dar în trecutul lui nu prea există indicii care să sugereze că ar fi capabil de așa ceva. Asta e tot ce pot să spun.

— În regulă, spune Manfred. Dar care e părerea ta?

Mă gândesc pentru o clipă, mă duc la tabloul cu probe și mă zgâiesc la informațiile despre Orre, Calderón și femeia dispărută, expuse acolo. E ceva ce mă deranjează, ceva ce pândește sub suprafață și nu vrea să se arate, iar asta mă frustrează.

— Ceva nu e în regulă, spun.

— Nu mai spune, îmi răspunde Manfred cu aciditate.

Îl ignor. Îmi trec degetele peste hârtii. Mă opresc în fața documentului privitor la trecutul Emmei Bohman. A crescut pe strada Kapellgränd, în districtul Södermalm. A urmat școala primară la școala Katarina Norra. A început să lucreze la Clothes&More în urmă cu trei ani. Mama ei a murit în septembrie anul curent, tatăl ei în mai, în urmă cu exact zece ani.

— Aici, spun. Aici este!

Dar exact în timp ce-mi formulez gândurile, sunt întreruptă de țârâitul unui telefon mobil.

Manfred mă oprește cu un gest al mâinii și răspunde.

— Da, spune el. Bine. Și e sigur? Mersi. Ne vedem curând.

Închide și pune telefonul pe masă, își prinde mâinile la ceafă.

— Am vorbit cu Sánchez. Femeia omorâtă a fost identificată ca fiind Angelica Wennerlind.

Emma

Cu o săptămână în urmă

Prima noapte petrecută în magazie. Închid ochii și sper ca sacul de dormit să fie într-adevăr atât de bun pe cât au susținut că ar fi. Până acum e-n regulă, dar mi-am pus atât căciula, cât și geaca și acum stau nemișcată în coconul meu de poliester galben.

Sunt exact ca fluturele, mă gândesc. Aștept răbdătoare ca transformarea să aibă loc, pentru a face ceea ce trebuie să fac. Mă joc cu smocurile scurte de păr, gândindu-mă la Olga și Mahnoor, plimbându-se încolo și-ncoace prin magazin, ascultând zi de zi acea listă de piese care se repetă în mod deprimant. Îmi pare rău pentru ele. Nu sunt decât niște animale în cușcă. Eu sunt de o mie de ori mai liberă. Sunt falită și am fost părăsită, dar sunt liberă. Și în curând, foarte curând, voi duce la bun sfârșit ceea ce am început.

Planul e simplu. Aștept până când femeia cu păr închis la culoare și copilul părăsesc casa și apoi mă voi duce să vorbesc cu Jesper. Îl voi obliga să mă asculte, chiar

dacă va trebui să-l ameninț. Și de data asta nu va scăpa. Merit să aflu adevărul.

Ce se va întâmpla după aceea nu prea știu. Dar nu vreau să-i fac rău, pentru că nu sunt un monstru.

Un monstru e o persoană care minte și induce în eroare. Cineva care sparge și distruge lucruri de dragul de a se amuza. Care lasă în ruină viața unei alte persoane, ca pe un oraș bombardat sau o pădure devastată de incendiu.

Un monstru e cel care găsește plăcere în toate astea. Ca Jesper.

Mama a spus că ar trebui să fiu precaută în privința bărbaților, pentru că ei întotdeauna urmăresc ceva. A făcut-o să sune de parcă ar avea de gând să fure ceva de la mine: demnitatea sau poate independența. Aș fi preferat să-mi spună adevărul. E tocmai invers. De bărbații pe care-i lași să se apropie nu scapi niciodată. E ca și cum ar fi lipiți de viața ta cu superadeziv.

Jesper. Woody.

Îi duc cu mine peste tot pe unde umblu. Sunt prezenți în gândurile și în visele mele. Până și trupul meu își aduce aminte de ei: mirosul lor, senzația atingerii pielii lor fine și calde, sunetul gemetelor lor înăbușite și răsuflarea lor întretăiată lângă urechea mea.

Mi-ar plăcea să scap de ei, așa cum apa te scapă de noroi. Mi-ar plăcea ca săpunul și apa să spele ceea ce nu pot să-mi șterg din minte. Mi-ar plăcea să pot fi transportată înapoi în timp, în chip misterios, la momentul de dinainte să-i fi cunoscut. Înapoi la vremea când încă eram plină de speranță și aveam o viziune clară și naivă despre felul în care avea să arate viața mea.

Mă trezesc cu senzația că ceva îmi gădilă obrazul. Lumina cenușie se filtrează prin ferestrele murdare, peste care în timpul nopții s-a întins promoroaca. Nu mi-e frig, cu toate că e posibil să fie zero grade în magazine. Dar, după o noapte petrecută pe canapeaua asta tare și prea scurtă, mă dor ceafa și spatele.

Mă ridic frântă în capul oaselor, mă întind după termos și torn lichidul fierbinte într-o ceașcă de tinichea. Podeaua e rece ca gheața și-mi pun imediat o pereche de pantaloni de schi. Apoi mă duc la fereastră cu binoclul în mână. Abia acum observ că promoroaca s-a depus pe interiorul ferestrei. Șterg cu mâneca o mică porțiune. Cerul e de un cenușiu cețos, oțelit ca și cum ar urma să mai ningă. Panta ce duce spre casa lui Jesper e neatinsă sub un strat gros de zăpadă proaspăt căzută. Nimeni — niciun copil cu sania, nici măcar un câine — nu s-a apropiat de ascunzătoarea mea în timpul nopții.

Constatarea aproape că mă amuză.

Ei stau la masa din bucătărie și iau micul dejun, ocupând exact aceleași locuri ca și ieri. Ca și cum ar fi stat acolo toată noaptea, locul cărnii fiind luat acum de cereale. Fetița blondă e și ea acolo. Poartă pijamale cu dungi, iar femeia poartă un halat alb gros, asemănător cu cele din reclamele pentru spa. Jesper continuă să stea cu spatele la mine, ca și cum ar ști unde sunt și ar vrea să-mi demonstreze, prin indiferența lui, cât de puțin îi pasă de mine.

Poți să-mi întorci spatele, dar nu poți scăpa, mă gândesc. Acum sunt aproape. Aproape că aș putea să întind

mâna și să te ating, pe tine și viața ta perfectă. Să-i dau un bobârnac și să-l dăruiesc ca pe un castel fragil din cărți de joc.

Gândul acesta mă face să mă simt mai bine și scot pâinea și șunca din rucsacul îndesat sub grătarul vechi și ruginit și acum luăm cu toții împreună micul dejun sau ce o mai fi și asta, eu mâncând și uitându-mă cum mănâncă și ei. Un moment mai târziu, Jesper părăsește bucătăria. Femeia și copilul rămân. Cinci minute mai târziu se întoarce, îmbrăcat într-un fel de echipament de sport. Femeia cu părul închis la culoare, care încă nu s-a ridicat de la masă, se lasă pe spate în așa fel încât halatul i se desface, iar Jesper se apleacă și o sărută în timp ce își bagă mâna în halatul ei și-i apasă sânul.

Îmi pun binoclul în poală, închid strâns ochii. Îmi ciupesc atât de tare crusta formată pe rană, încât aceasta se desprinde și sângele cald începe să picure pe podea. E ciudat că de fiecare dată doare la fel de mult. Știu că m-a înșelat. Nu e nicio noutate în asta. Am fost în casa lor, i-am văzut împreună. Și atunci de ce mă doare atât de-al naibii de tare? De ce nu am învățat să mă feresc de durere?

Duc din nou binoclul la ochi și-l zăresc pe Jesper îndepărtându-se în pas alergător de casă în direcția apei. Apoi dispare din raza mea vizuală. Și acum bucătăria e goală. Pe masă a mai rămas doar o ceașcă solitară.

Urmăresc latura casei cu binoclul și apoi ferestrele de la etaj. Perdelele de la dormitorul lui Jesper sunt trase, iar în fereastra de alături o văd din nou pe fetiță. E imposibil de spus ce face, dar căpșorul ei blond se mișcă în sus și-n jos, de parcă ar sări sau ar alerga prin cameră. Apoi dispare și ea. Casa pare goală, abandonată, dar știu că ele sunt acolo, undeva.

Mă hotărâsc să fac o pauză. Fac pipi în găleata veche și roșie de plastic din colț, mă spăl pe dinți și-mi trec degetele prin părul scurt. Apoi mă așez din nou pe canapea și aștept, uitându-mă afară pe mica fereastră. După aproximativ o jumătate de oră, Jesper se întoarce. Îl văd alergând cu prudență, de parcă pavajul ar fi alunecos și i-ar fi frică să nu cadă. Înainte să se îndrepte spre intrare, se oprește și se întinde un pic, sprijinindu-se de un copac.

E duminică. Ce face duminica o mică familie fericită dintr-o suburbie drăguță? Se duce la muzeu? Invită niște prieteni de succes la o gustare ambițioasă la care se servesc omletă, smoothie-uri și pâine cu maia proaspăt coaptă? Face un om de zăpadă în stratul proaspăt, căzut peste noapte?

Eu trebuia să fiu aceea.

Eu ar fi trebuit să stau acolo în locul femeii cu părul închis la culoare. Abia acum conștientizez cât de mult o urăsc.

Ziua trece fără să se întâmple nimic. Îmi mănânc sendvișurile și încerc să mă plimb prin magazie ca să nu-mi fie frig. Cafeaua s-a terminat și am trecut la băutura carbogazoasă, care din fericire n-a înghețat în timpul nopții.

Dintr-odată, în minte îmi apare imaginea mamei, ca una dintre acele marionete demodate. Nu prea pot să-mi explic de ce, dar mă gândesc că ar putea fi din cauză că și ea a trăit într-o minciună, la fel ca Jesper.

Țin minte că, într-o dimineață, când mă pregăteam să plec la serviciu, m-au sunat de la spital. La început nu eram prea sigură dacă să răspund sau nu, pentru că eram deja în întârziere și dacă ajungeam târziu primeam un

punct negru. Sau cel puțin asta se întâmpla dacă Björne era într-o pasă proastă.

Femeia s-a prezentat ca fiind doctoriță și mi-a spus că mama e bolnavă. Venise cu o seară în urmă la urgențe și fusese spitalizată pentru a-i fi făcute mai multe analize.

— Cum se simte? am întrebat-o, ținând mobilul prins între umăr și ureche, în timp ce deschideam ușa și coboram scările.

— Încă nu putem ști cu siguranță ce are, dar starea ei este stabilă. Viața ei nu e în pericol, dar e foarte îngrijorată și tot întreabă de dumneavoastră.

— Întreabă de mine?

Trecuseră mai multe luni de când mama nu mă mai sunase și-mi venea greu să cred că îi era dor de mine. Nici măcar atunci când era bolnavă și singură.

— Da, i-ar plăcea să veniți să o vizitați.

N-am spus nimic.

— Orele de vizită sunt între două și șase, a continuat doctorița. Să-i spun că o să veniți?

— Da, o să vin, m-am auzit spunând, în timp ce ieșeam pe stradă.

Am încheiat conversația și m-am grăbit să ajung la metrou. Trecând pe lângă porțiuni cu gheață și mijind ochii în soarele vesel de primăvară. Inspirând mirosul pământului umed și al frunzelor putrede de anul trecut.

E foarte îngrijorată și tot întreabă de dumneavoastră.

Eram confuză. Știam că mai devreme sau mai târziu va trebui să mă duc la spital. Măcar pentru a afla de ce a devenit dintr-odată atât de nerăbdătoare să mă vadă.

Salonul ei era în capătul coridorului puternic luminat. Arăta ca toate celelalte saloane de spital pe care le

văzusem până atunci: un pat cu o mică măsuță mobilă și un scăunel cromat așezat alături, un televizor montat pe perete, câteva dulapuri și lângă ele o chiuvetă. Recipientele obligatorii cu săpun lichid și dezinfectant erau montate pe perete lângă robinet.

Am găsit-o stând în capul oaselor și citind. Nu prea știu la ce mă așteptam, dar îmi închipuiam că era grav bolnavă. Nu credeam că o s-o găsesc îmbrăcată într-un trening, citind un ziar de scandal.

— Ema, draga mea!

Și-a scos ochelarii de citit și și-a îndepărtat părul oxigenat de pe frunte. De pe coridor se simțea miros de cafea. Urma să fie servit ceaiul de după-amiază.

— Bună. Cum te simți?

M-am eliberat de geantă și de geacă și m-am așezat pe scaunul de lângă pat. Mama a lăsat ziarul de scandal pe pătura galbenă a spitalului care îi acoperea picioarele și și-a întors spre mine ochii afundați în orbite.

— E oribil ce ești nevoită să suporti în locul ăsta.

Am observat că s-a ferit să răspundă la întrebarea pe care i-am adresat-o.

— Serios?

A tușit și și-a pus mâna pe burtă, probabil că o durea.

— Ne trezesc dimineța la șase. Șase. Îți închipui? Și e un du-te-vino constant. E ca și cum ai încerca să dormi într-o gară. Și toți sunt imigranți. Nu e vina lor, dar nu știu o boabă de suedeză, mă înțelegi? Cum poți să ai grijă de cineva dacă nu poți să comunici cu el? Iar noaptea trecută au mai adus o femeie în salon. A sforăit atât de tare, că n-am reușit să pun geană pe geană. Le-am spus celor din tura de noapte, explicându-le cât de sensibilă sunt la zgomote, dar au susținut că nu mai au alte locuri libere.

Până la urmă am fost nevoită să le cer un somnifer, dar nu au vrut să-mi dea. M-au tratat ca pe o drogată care le cere heroină. Ce tâmpenie! Muncești și plătești taxe toată viața și apoi, când ai nevoie de ajutor, ajungi să fii tratată în halul ăsta.

Nu i-am reamintit mamei că până de curând nu a lucrat și că în cea mai mare parte a vieții ei de adult a beneficiat de pensie de invalid. Își duce mâna butucănoasă la ochi, își șterge o lacrimă invizibilă.

— Of, Emma! Nu e deloc distractiv să îmbătrânești și să te îmbolnăvești. Ascultă-mă pe mine!

M-a privit de parcă ar fi așteptat ceva de la mine, să o susțin poate, dar nu am spus nimic. Nu știam ce să spun.

În salon a intrat o soră cu o tavă. Uniforma ei era uimitor de albă în comparație cu pielea ei neagră.

— Ce ți-am spus? a șoptit mama și a făcut un gest cu capul spre femeie.

— Astăzi aveți o dietă bazată pe lichide, a spus asistenta, zâmbind în timp ce așeza tava pe masa de lângă pat. Apoi a plecat.

Mama nu a răspuns. Doar s-a uitat dezgustată la supa maro-deschis.

— Asta nu e potrivită pentru consum uman. Chiar se așteaptă să o mănânc? A amestecat cu lingura în supă, apoi a lăsat-o pe tavă.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o din nou.

Mama și-a fluturat mâna de parcă ar fi fost ceva lipsit de importanță.

— Nu știu nici ei prea bine. Ceva în legătură cu stomacul. Ai crede că sunt în stare să-mi pună mai repede un diagnostic, dacă te gândești câți angajați aleargă pe aici.

Mi-a zâmbit strâmb.

— Dar... când poți să pleci acasă?

Mama a dat din umeri.

— Singurul lucru pozitiv e că te face să fii recunoscător față de ce ai.

S-a uitat la mine. Ochii ei erau atât de adânciți în orbite, încât era imposibil să spui ce culoare au. Obrajii îi erau roșii și păreau umflați, ca și cum ar fi ținut vată în gură.

— Ne avem una pe cealaltă, Emma, a spus și m-a prins de mână.

Aș fi fost mai puțin surprinsă dacă mi-ar fi spus că urmează să plece pe lună. În ultimii cinci ani ne văzuse-răm de vreo două ori. Ce voia să spună cu „ne avem una pe cealaltă“?

Mama a scos un oftat adânc și și-a șters încă o lacrimă invizibilă, cu mâna liberă, în timp ce cu cealaltă îmi strângea atât de tare mâna, încât aveam senzația că urma să-mi amortească.

— Ții minte, Emma? Ne-am bucurat de viață. Tatăl tău, tu și cu mine. Și apoi, când tata... a dispărut, ne-am con-solat una pe cealaltă. Am crezut că suntem o mică familie puternică, chiar și fără el. Ne-am ajutat una pe cealaltă așa cum am putut. Poate că problemele ne-au făcut să devenim și mai puternice. Se spune că lucrurile de genul ăsta îi unesc pe oameni. Nu-i așa?

Stăteam complet nemișcată pe scaun. Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Când am fost noi o familie fericită? Și ideea că după sinuciderea tatei ne-am apropiat și mai mult e o porcărie cât casa. Singurele ocazii când m-am apropiat de mama — cel puțin fizic — erau momentele când trebuia s-o duc până la pat după ce leșina la cină sau în baie. Singurul lucru cu care o ajutam era să mă duc să-i cumpăr țigări și antiacizi pentru stările ei de

mahmureală. Iar în ceea ce privește ajutorul venit din partea ei, nu țin minte ca ea să mi-l fi acordat vreodată.

— Nu regret nimic, a spus smiorcăindu-se și atunci am văzut lacrimi adevărate. S-au rostogolit asemenea unor mărgele de sticlă pe obraji ei grași. Dar mi-ar fi plăcut să-l avem alături de noi ceva mai mult timp pe tatăl tău. A fost o persoană atât de faină și ne iubeam atât de mult!

A rostit ultimele cuvinte cu o voce abia audibilă.

În fața ochilor mi-au trecut amintiri cu certurile dintre mama și tata, asemenea unor umbre la marginea câmpului vizual. Abia perceptibile, și totuși vii. Fragmente ale unei vieți de demult. Farfurii zburând prin bucătărie. Țipete. Poliția bătând la ușă în mijlocul nopții din cauza reclamațiilor făcute de vecini. Fluturile mort zăcând pe podeaua din bucătărie, printre cioburi de sticlă.

Pentru o secundă, m-am întrebat dacă ar fi cazul să protestez. Să-i aduc aminte mamei cum a fost viața în realitate în acel apartament înghesuit. Dar știam că n-ar fi avut niciun sens, că n-aveam cum să schimb povestea pe care și-o construise cu atâta grijă. Viziunea ei asupra lumii stătea între noi ca un elefant, împiedicându-ne să ajungem la o înțelegere reală a uneia față de cealaltă.

Dintr-odată m-am simțit obosită. Nu voiam decât să mă duc acasă și să mă odihnesc. Să nu trebuiască să mă mai gândesc la femeia grasă de pe patul de spital care se minte pe ea însăși și pe mine și probabil pe oricine altcineva care ar fi dispus să o asculte.

— Cred că ar cam trebui să plec. Vocea mea era doar o șoaptă.

— Deja? A încetat imediat cu smiorcăitul, aproape ca și cum cineva ar fi apăsător pe un buton.

Am dat din cap și m-am ridicat.

— Avem o ședință la lucru, am mințit-o.

În timp ce traversam coridorul, mi-am dat seama că mama nu mă întrebase cum îmi mai merge. Nu arătase nici cea mai mică urmă de interes față de mine.

Tremur de frig. Îl zăresc din când în când pe Jesper, pe femeie sau pe copilă puțin dincolo de colțul unei camere. E mai greu decât mă așteptam să țin casa sub observație fără să-mi pierd concentrarea. Și binoclul e greu. După câteva ore, mă dor brațele, iar degetele mi-au înțepenit din cauza frigului. Am încercat să stau cu mănuși, dar așa nu puteam să țin binoclul, așa că n-am încotro, trebuie să le las în rucsac.

Aproape că ratez momentul în care femeia și fetița părăsesc casa. A început să se lase întunericul. Cerul e în continuare luminos, dar peisajul s-a întunecat și ferestrele încep să strălucească. Femeia și fetița se urcă într-un Volvo roșu și se îndepărtează în direcția orașului.

Mă ridic și simt că picioarele-mi sunt țepe de la atâtea ore de stat în frig. Au plecat. Asta trebuie să însemne că Jesper e singur în casă. Fac câțiva pași spre fereastră și-mi îndrept binoclul către casă. Și brusc mă trece un val de căldură. Îmi simt mâinile moi și calde. Obrajii îmi iau foc și inima începe să-mi bată atât de tare, ca și cum ar vrea să-mi sară din piept.

Stă la o masă cu un laptop în față. Lângă el pe tejghea e un pahar cu vin. Pe o farfurie e un sendviș.

E timpul.

Stau pe scările de la intrare, cu degetul pe sonerie. A sosit timpul. Acum nu mai pot să fac nimic pentru a

opri inevitabilul. Poate că tot ce se întâmplă acum a fost hotărât cu multă vreme în urmă. Poate că e concluzia logică a unui lanț de evenimente declanșate de Jesper în seara când a dispărut. Eram în bucătărie și pregăteam sendvișuri calde pentru cina noastră de logodnă. Atunci a început.

El a început totul.

Gândul acesta îmi dă putere. Apăs soneria și aud un țârâit de partea cealaltă a ușii. Nu e un sunet plăcut. Nu e un ding-dong sau un clopoțel fragil — mai degrabă un mârâit agresiv. Un sunet care te-ar scoate din minți dacă ai fi nevoit să-l asculți suficient de des.

La început am impresia că nu a auzit — nu se întâmplă nimic. Apoi ușa se deschide și iată-l în fața mea.

Regele în persoană. Omul măreț care mi-a distrus viața și a transformat-o în rahat, fără urmă de regret. Acum nu mai arată așa de bine. Părul e mai cărunț decât țineam eu minte, fața scofâlcită și obosită, ca și cum ar suferi de o boală gravă sau n-ar fi dormit de mult timp.

— Bună, îi spun.

Peter

Manfred stă în mijlocul încăperii, neclintit ca un monolit. Ne privește pe fiecare, rând pe rând. Expresia lui are ceva viclean. Ceva primitiv care te duce cu gândul la un prădător aflat pe urmele prăzii.

— N-aș fi crezut, mormăie Bergdahl. Până la urmă nu e vorba de Emma Bohman. Acum ar trebui să ne concentrăm pe cealaltă fată, pe Angelica Wennerlind.

— Nu, spune Manfred. Nu. Ceva nu e în regulă. Femeia a avut o relație cu Orre. Au dispărut amândoi, dar avem o singură victimă. Și chiar acum, Orre se dezgheață la Solna ca un pachet de creveți congelați.

Hanne se ridică în picioare. Se duce încet la tabloul cu probe și arată spre una dintre hârtii. Pare ridicol de mică lângă Manfred, dar când începe să vorbească, vocea ei e adâncă și sonoră:

— Mama Emmei Bohman a murit cu trei luni înainte de uciderea femeii din casa lui Orre. Iar tatăl ei a murit în mai, în urmă cu zece ani, cu patru luni înainte de uciderea lui Miguel Calderón.

Pentru o clipă, în încăpere se așterne o tăcere mormântală. Pe coridor trece un paznic, aruncă o privire în

încăpere și ne salută. Coboară scările și zornăitul cheilor se stinge.

— Unde vrei să ajungi? întreabă Manfred.

— Pentru o persoană fragilă din punct de vedere psihic, moartea cuiva iubit poate declanșa tulburări mintale, uneori chiar psihoză. Și mi se pare ciudat că moartea părinților ei a avut loc la o distanță atât de mică în timp față de crime. Poate că nu e o coincidență.

Sunt izbit de siguranța afișată de Hanne în fața tabloului cu probe. De felul în care întreaga ei ființă emană calm și autoritate. Chiar dacă are probleme de memorie, nimic nu o dă de gol.

— Investigația asta e plină de coincidențe ciudate, spune Manfred și se lasă pe un scaun. De exemplu, atât Emma Bohman, cât și Angelica Wennerlind au avut o relație cu Orre.

— N-avem de unde să știm asta, spune Hanne încet. Ambele au susținut că ieșeau cu el, dar nu avem niciun martor care să confirme relațiile. Prietena Angelicăi Wennerlind a spus că Angelica i-a povestit despre relația ei cu Orre. Iar Emma Bohman a susținut că Orre era logodnicul ei și că i-a cumpărat un inel de logodnă. Dar în înregistrarea video din magazinul de bijuterii apare doar Emma. Nimeni altcineva. Și bineînțeles că el a negat că ar fi avut o relație.

— Acest lucru în sine nu este surprinzător, spune Sánchez. Era foarte secretos în privința fetelor.

— Ar trebui să vorbim din nou cu mătușa Emmei Bohman, intervine Manfred. Cea care a dat-o dispărută. Bergdahl, poți să dai de ea? Și adu-o înapoi dacă e trează.

Bergdahl dă din cap și părăsește încăperea cu mobilul în mână. Manfred se întoarce din nou către Hanne.

— E posibil ca Emma Bohman să fie implicată în crima asta?

Hanne dă din umeri.

— Cred că e posibil. Cu toate că nu există nimic explicit care să o arate, în afara faptului că părinții ei au murit chiar înainte de cele două crime. Știm dacă a existat vreo legătură între Emma și Calderón? Vreau să spun, în afară de sincronizarea crimelor?

Manfred își încrucișează brațele la piept. Închide ochii.

— Nu am căutat astfel de legături.

— Poate că ar fi trebuit s-o facem, spune Hanne.

— Sunt multe lucruri pe care ar fi trebuit să le facem, mormăie Manfred ca pentru sine.

Dinspre scări se aud pași și, câteva secunde mai târziu, Bergdahl intră în încăpere.

— Mătușa era trează. Am trimis o mașină după ea. Ajunge în douăzeci de minute.

În timp ce lumea o așteaptă pe mătușa Emmei Bohman, mă duc până afară împreună cu Manfred să fumez o țigară. O întreabă pe Hanne dacă vrea să vină, iar ea își aruncă geaca peste umeri și-și ia carnetelul cu ea, ca și cum ar urma să ia notițe și afară.

Când s-a interzis fumatul în secția de poliție, ne-a forțat pe noi, dependenții înrăiți de nicotină, să ieșim pe balcon sau pe stradă pentru a ne practica deprinderea nesănătoasă. Mergem pe mica terasă de la primul etaj, care are vedere spre curte. Două ghivece de lut acoperite de zăpadă, ce conțin plante moarte demult, funcționează pe post de scrumieră, dar lângă ele sunt grămezi de chiștoace, ca niște fructe căzute lângă un bătrân pom

fructifer. Deasupra orașului, cerul e negru și lipsit de stele, iar frigul îți înțepă obraji.

— Chestia aia pe care ai spus-o despre Emma Bohman și Angelica Wennerlind, începe Manfred și se întoarce spre Hanne. Că amândouă au susținut că au avut relații cu Jesper Orre. Ce voiai să spui cu asta?

Hanne privește în altă parte, peste clădiri, în direcția orașului. Își face de lucru cu carnetul și spune:

— Voiam să spun exact ce s-a înțeles. Nu putem ști dacă au spus adevărul sau dacă au mințit.

— De ce-ar minți în legătură cu așa ceva?

Hanne dă din umeri, se străduiește să zâmbească.

— De ce mint oamenii? Poate ca să pară mai captivanți sau mai interesați. Sau poate pentru că au ajuns să creadă în ceea ce spun.

— Nu te mai pot urmări, spune Manfred și își aprinde o țigară.

— Poți să suferi de delir. Nu e ceva neobișnuit printre pacienții cu psihoză. Există multe exemple de oameni care au crezut că au o relație cu cineva fără să-i fi cunoscut vreodată pe aceștia în viața reală. Există și un termen medical pentru acest fenomen — erotomanie. Adesea, oamenii care suferă de aceste deliruri se îndrăgostesc lulea de o celebritate sau de o figură autoritară și de multe ori ajung să fie convinși că au trăit împreună timp de mai mulți ani. Uneori ajung să creadă că s-au căsătorit și au făcut copii.

— O celebritate sau o figură autoritară. Cum ar fi directorul executiv al companiei pentru care lucrezi? o întreb.

— Exact, spune Hanne și mă privește în ochi. Și ei sunt de părere că dragostea lor e împărtășită, cu toate că nu e așa.

Am impresia că Hanne mi se adresează direct și în mine se rupe ceva. Cedează ca o frunză uscată sub bocanc. Pentru o secundă, mă întreb dacă nu cumva mi-am imaginat tot ce s-a întâmplat în ultimele câteva zile: convorbirile noastre telefonice, noaptea petrecută la ea acasă, plimbarea prin zăpadă pe Söder Mälarstrand. E posibil ca senzația palpabilă a apropierii să fie doar ceva inventat de creierul meu în lipsa unei relații intime în viața mea sau poate pentru a ușura povara datoriei de care nu mă voi putea achita niciodată.

Manfred își stinge țigara de zid și se uită la ceas.

— E și un sfert. Mătușa va sosi din clipă-n clipă. Ar trebui să intrăm.

Lena Brogren e sexagenară și extrem de grasă. Poartă o tunică florală ca un cort care îi ajunge până la genunchi și o pereche de colanți scămoși. Picioarele ei sunt îndesate în cizme îmblânite, care arată ca doi căței încolăciți în jurul picioarelor ei. Când ne salută, sunt izbit de cât de speriată pare. Își mută privirea de la unul la altul și își ține mâna ocupată cu un pachet de țigări.

— Bănuiesc că aici nu se poate fuma, nu? întreabă ea.

Vocea ei e ciudat de curată și clară — ar fi o achiziție bună în orice cor — și contrastează puternic cu trupul mătăhălos și cu fața sălbatică, plină de sebum.

— Îmi pare rău, spune Manfred.

Femeia dă din cap și se uită la mine.

— Micuța Emma. Acum ce-a mai făcut? întreabă coborându-și vocea și scuturând încet din cap, iar gușa dublă îi tremură.

— Nu suntem siguri că a făcut ceva, spune Manfred și îi explică Lenei Brogren de ce a fost chemată la secție după

zece seara. Anchetăm moartea unei tinere și a fost pus în discuție și numele Emmei.

— Puteți să ne povestiți un pic despre Emma? adaug eu.

— Emma e... o dulce și e binecrescută. Nu prea iese în evidență. De fapt, nu a făcut-o niciodată. Am petrecut mult timp împreună, încă de când era mică, așa că o cunosc bine. Dar cu socializarea... bieteii Emma i-a fost întotdeauna greu. Și, de când a murit Gun — mama Emmei, sora mea — s-a închis foarte mult în sine. Aș putea spune că interacțiunea cu ea a devenit dificilă. Trec adesea pe la ea pe strada Värtavägen, mă asigur că nu-i lipsește nimic — i-am promis lui Gun că o voi face. Dar ultimele două dăți când am fost acolo, nu m-a lăsat să intru. Cu toate că am auzit zgomote din interior. Când am văzut fotografia acelei fete care a murit, am sunat imediat la numărul dumneavoastră de urgență.

Femeia se luptă să nu rămână fără aer și continuă:

— Nu e moartă, nu-i așa?

— Nu, nu, îi spun. Femeia din casa lui Jesper Orre a fost identificată și nu este Emma.

Ușurarea Lenei Brogren e palpabilă. Se cufundă mai adânc în scaun. Dă din cap și-și șterge sudoarea de pe frunte.

— De ce a renunțat Emma la școală? întreabă Hanne.

Femeia pare confuză.

— Nu a renunțat la școală. Nu a început-o niciodată. Întâmplarea aceea teribilă cu profesorul ei de design și tehnologie și asta a tulburat-o.

— Ce s-a întâmplat cu profesorul ei de design și tehnologie? o întreb.

— Profesorul suplinitor. A hărțuit-o pe Emma. Bineînțeles că l-au concediat, dar ce-a avut de câștigat din asta?

Răul fusese deja făcut. Vă puteți închipui cum e să profiți de o fată de cincisprezece ani, față de care ai o anumită responsabilitate? Ce fel de monstru ar face una ca asta? Dar nebănuite sunt căile Domnului, nu-i așa? Până la urmă, omul ăla a murit. A fost omorât. O poveste teribilă, dar nu prea îmi pare rău de ceea ce i s-a întâmplat. În zilele noastre, îi cam menajăm pe delincvenți, nu credeți? Aveți de-a face zi de zi cu astfel de lucruri, probabil că sunteți de părere...

Manfred o întrerupe cu delicatețe:

— Profesorul ei suplinitor. Cum îl chema?

Ezită pentru un moment, pare să-și forțeze memoria.

— I se spunea Woody.

Hanne se apleacă în față și-și pune ușor mâna pe brațul Lenei Brogren. Un gest empatic, dar și anticipativ și curios.

— Woody? Pare să fie o poreclă, Lena. Ții minte care era numele lui real?

Femeia clipește de câteva ori și pentru o clipă am impresia că o să înceapă să plângă.

— Nu, spune ea. Avea un nume străin, desigur. Da, era imigrant. V-am spus asta?

— Miguel Calderón? îi sugerează Hanne.

Fața femeii se înseninează și trupul i se înfioară. Dă încet din cap cu maxilarul încleștat.

— Calderón. Da, așa îl chema.

Emma

Cu o săptămână în urmă

Jesper trage de ușa să o închidă, dar eu sunt mai rapidă, înfigându-mi bocancul ergonomic corect — care rezistă atât la ploaie, cât și la căderile de pietriș — în deschizătură. Scot micul dispozitiv de plastic pe care l-am comandat de pe internet, cel care arată ca un telefon mobil, și îl apăs pe mână, în timp ce apăs pe butonul roșu.

El scoate un țipăt ascuțit, dă drumul la ușa și se prăbușește pe podeaua din hol. Mă uit repede în jur înainte de a mă strecura în holul cald și de a închide ușa în urma mea.

Pistolul cu electroșocuri nu e periculos; scria negru pe alb în manualul de utilizare. Doar îl face pe om inofensiv pentru câteva minute. E neplăcut, dar sub nicio formă primejdios pentru oamenii sănătoși. Iar Jesper e sănătos. E sănătos și plin de succes și, asemenea celor mai mulți oameni sănătoși și plini de succes, habar nu are cât noroc are. Și trebuie ca cineva să-i aducă aminte de asta.

Pun pistolul cu electroșocuri în buzunar și mă las în genunchi lângă el. Scot colierele de plastic și-i leg

măinile la spate. El gâfâie și scuipă și se zbate un pic, dar nu opune prea multă rezistență, ceea ce aproape că mă dezamăgește. E un pic prea ușor. Mi-am făcut nenumărate scenarii în care Jesper și cu mine ne rostogolim pe podeaua din hol, luptându-ne până la moarte. Dar el zace acolo, la fel de neajutorat ca un copil.

Mă izbește faptul că nu mai e sexy sau atrăgător. Doar un bărbat palid, de vârstă mijlocie, ajuns din urmă de propriile iluzii de grandoare.

— Nu e periculos, îi spun. Trebuia s-o fac. Trebuie să stăm de vorbă. Îmi datorezi o explicație.

I se zbat un pic picioarele și-i curg balele, ceea ce mă face să mă simt stânjenită pentru că îmi aduce aminte de un bătrân ținut la pat. Apoi tușește.

— Dă-mi drumul, ce dracu'. Mă doare.

— Îmi pare rău, îi spun, dar vreau să stai cuminte și să mă ascuți. Apoi poți să faci ce vrei.

Nu-mi răspunde. Doar zace acolo în chip jalnic pe podea. Pieptul îi urcă și coboară și ține ochii închiși, ca și cum ar încerca să mă ignore. Îmi scot geaca. O împăturesc, mă aplec și i-o pun sub cap. Apoi mă așez pe podea lângă el și-i mângâi încet părul.

— Ce vrei?

Vocea lui e doar o șoaptă.

— Vreau să știu de ce?

— Cum adică „de ce“?

Pare confuz. Bănuiesc că e din cauza efectului lent al șocului electric.

— De ce m-ai părăsit? De ce mi-ai luat banii și tabloul? De ce m-ai dat afară de la muncă? De ce mi-ai omorât pisica? De ce? De ce? De ce?

— Nu știu despre ce vorbești.

Vocea lui e la fel de aspră și de neprietenoașă ca și pământul înghețat de-afară. Ca și cum n-aș fi iubita lui, ci doar un hoț care intră prin efracție în casa lui. Scot pistolul cu electroșocuri și-i administrez un șoc, mai ales ca să-i arăt că nu e în regulă să vorbească așa cu mine. Se zvârcolește de parcă ar fi primit o lovitură în vintre, geme și apoi se liniștește.

— Să nu îndrăznești să-ți bați joc de mine! Te-ai jucat cu mine atâta timp cât ți-a fost pe plac și apoi m-ai aruncat la gunoi. Și tot ce vreau să știu e de ce. Oare cer prea mult?

Nu răspunde, dar continuă să respire. În zona șoldului a apărut o pată umedă; se întinde de-a lungul holului în direcția ușii.

— L-ai ucis pe copilul nostru, spun cu voce scăzută.

Face un pic de zgomot. Seamănă cu o tuse sau poate cu un mic râset sec și nefericit pe care încearcă să-l mascheze.

— Nu știu despre ce vorbești, repetă el.

Mă gândesc să-i administrez încă un șoc, dar decid că nu e o idee bună. Nu vreau să-i fac rău, vreau doar să-l fac să mă asculte. Și să-mi dea o explicație.

— De ce nu m-ai contactat?

Jesper inspiră adânc și mă privește pentru prima dată de când s-a prăbușit pe podea. Are ochii injectați. Privirea lui anxioasă oscilează între mine și tavan.

— Tu ai scris scrisoarea aceea? mă întreabă el.

— Da.

— M-am gândit că e mai bine să nu te contactez.

Oftează și se strânge pe podea ca un crevet. Face o scurtă pauză, apoi începe din nou să vorbească:

— Cum te cheamă?

— Serios. Doar știi asta. Mă numesc Emma.

— Te rog, Emma...

În timp ce continuă, pe obrajii lui supti se preling câteva lacrimi:

— Ascultă-mă. Poți să faci asta?

— Sigur, îi răspund.

Mă sprijin de perete, îmi încrucșez brațele la piept, curioasă și-n același timp tulburată de această neașteptată inițiativă.

— Știi că ai impresia că ne cunoaștem. Că noi doi... suntem apropiați. Dar nu e adevărat. E prima oară când te văd. Ce-ți aduci tu aminte... nu s-a întâmplat nicio dată. Nu te-am trădat sau înșelat... nici nu ți-am omorât pisica sau mai știu eu ce. Toate astea... sunt în capul tău. Înțelegi? E ceva ce ți-ai imaginat. Noi niciodată nu... eu și cu tine. Nu ne cunoaștem. Nu știu cum să te fac să crezi asta, dar... Emma. Nu cred că ești o persoană rea. Serios, nu cred asta.

Mă întind lângă el pe podea, îmi sprijin obrazul de dalele reci de piatră. Fața lui e la doar câțiva centimetri de a mea. Mă întreb dacă tot ce spune e pur și simplu o minciună sau dacă chiar crede ce spune. Poate că e o formă de reprimare.

— M-ai părăsit în ziua în care ne-am logodit. Nu știu de ce ai dispărut atât de brusc, dar cred că are legătură cu fata aceea cu părul închis la culoare. Ceea ce nu știai e că rămăsesem însărcinată.

Nu răspunde, doar zace acolo, lacrimile continuă să curgă. Spun mai departe:

— Faptul că m-ai părăsit... Asta pot să înțeleg. Oamenii mai fac din astea. Pot să pricep. Ceea ce nu pricep e de ce ai făcut toate celelalte lucruri, de ce a trebuit să... mă distrugi.

Fața lui se strâmbă într-o grimasă și pare atât de nefericit, încât îmi duc mâna spre obrazul lui și zăbovesc acolo.

Pentru o clipă stăm amândoi întinși într-o liniște completă pe podeaua rece. Respirația lui devine mai calmă și lacrimile îi seacă.

— Ascultă, Jesper. Totul va fi din nou în regulă.

Dă din cap și un fir de salivă îi curge din colțul gurii pe podea.

— Totul va fi din nou în regulă, spune el încet.

— Pentru că ne iubim unul pe altul, spun, și îi sărut obrazul mânjit de lacrimi și muci.

— Ne iubim unul pe altul, repetă el.

Dintr-odată, aud că cineva urcă scările de la intrare și apoi zgomotul ușii care se deschide.

Mă întorc și o văd.

Femeia cu părul întunecat își duce mâna la gură, ca și cum ar încerca să-și înăbușe un țipăt.

Se retrage încet spre ușa de la intrare fără un cuvânt, pe când eu sar în picioare și alerg spre ea. În jurul ei plutește miros de parfum și brusc sunt conștientă de felul în care sunt percepută: nespălată, transpirată, cu părul vâlvoi.

O prind de încheietură, iar ea se dezechilibrează. Poartă cizme subțiri de piele neagră, cu toc, mai potrivite pentru cumpărături decât pentru o luptă corp la corp.

— Ce naiba?

Vocea ei e ascuțită și surprinsă și mă gândesc că nu se aștepta deloc să mă găsească aici în hol. Probabil că a presupus că mi-a dejucat deja planurile. Tragem una de alta în direcții contrare, rotindu-ne pe hol. Îi dau drumul la încheietură în momentul potrivit, când e chiar în dreptul

scărilor ce duc la subsol. Zboară asemenea unui copil care sare din leagăn. Țipătul ei, în timp ce rostogolește în jos pe scări, e înfiorător, ca al unui animal pe moarte.

Se oprește la jumătatea scărilor și mă apropii câțiva pași de ea. Părul ei întunecat s-a răsfirat ca un evantai în jurul capului și zăresc o pată roșie care se întinde cu rapiditate. Mă las pe vine lângă ea și mă uit. Nu reușesc să-mi dau seama dacă mai respiră sau nu, dar sângele continuă să-i curgă din cap. Se formează o mare de sânge și din ea s-a desprins deja un mic râu. Curge pe scări ca o cascadă.

Mă ridic. Totul se leagănă încolo și înapoi. Asta nu făcea parte din plan. Nimeni nu trebuia să pățească nimic. Aveam de gând să vorbesc cu Jesper, atâta tot. Închid ochii în efortul de a ține amețea la distanță.

Jesper urlă.

— Oprește-te, ea nu are nimic de-a face cu asta. Mai bine lovește-mă pe mine. Ar fi trebuit să-ți răspund la scrisoare, la mesajele scrise. Fă ce vrei cu mine, dar las-o în pace pe Angelica. Te rog, Emma. Te rog.

Camera se învârte din ce în ce mai repede, și dintr-odată sunt copleșită de o stare de greață. Sunt încolțită de mirosul de sânge și de urină. Arunc încă o privire către femeie. E la fel de nemișcată ca și înainte. La picioarele ei ceva strălucește metalic: un set de chei de mașină. Le ridic și trag corpul femeii până pe podeaua din hol. Îi trag un șut în față să văd dacă mai trăiește. Scoate un scâncet firav.

— Te rog. Dă-mi drumul. Te rog... Îmi pare rău. Ar fi trebuit să te sun. Te rog. Iartă-mă!

Vocea lui Jesper pare să vină de departe, de parcă s-ar auzi din interiorul unei țevi. Nu văd de ce i-aș răspunde și, sincer, nici nu știu ce să-i spun. Lucrurile au luat-o

razna și tot ce vreau e să dispar de-aici. Să scap de imaginea trupului subțire al lui Jesper întins pe podea și de mirosul fricii și al morții.

Dar nu pot. Nu încă.

Trebuie să-i arăt femeii ăsteia, femeii ăsteia care mi l-a luat pe Jesper, că nu a câștigat. Trebuie să vadă pe cine iubește și cui îi aparține Jesper, chiar dacă va trebui să o forțez.

— Privește, îi șoptesc. Privește cu atenție!

Hanne

La cinci dimineața, primesc un mesaj de la Owe. Mă trezește dintr-un somn agitat. Ridic mobilul de pe podea și-l citesc.

Te iubesc.

Asta e tot. Nu mă amenință, nu mă roagă să mă întorc acasă. Mă holbez la ecranul care strălucește în întuneric. Mă minunez cât de banal sună propoziția asta. Ca și cum cuvintele și-ar fi pierdut înțelesul — îmi par false și fade, ca mâncarea procesată.

Mă ridic în capul oaselor. După ce am petrecut nenumărate ore pe o canapea incomodă din sala de așteptare, mă doare spatele. Echipa a lucrat toată noaptea, dar eu am simți nevoia să mă întind un pic. Întotdeauna am fost așa. Lui Owe i se părea ceva amuzant. Mă tachina pentru că eram ca un copil care la anumite ore avea nevoie de mâncare și de somn.

Dar adevărul e că așa stau lucrurile. Nu fac față o perioadă mai îndelungată dacă nu dorm. Nu e vorba că devin arțăgoasă și ursuză — nu, dar îmi pierd capacitatea de a gândi cu claritate, de a face cele mai simple legături.

Și nu-mi permit asta acum.

Oare unde o fi dispărut femeia care l-a omorât pe Jesper Orre și pe prietena lui? Femeia care...

Îmi dau seama cu o senzație din ce în ce mai accentuată de frustrare că, de fapt, nu-mi mai aduc aminte numele ei. Ca și cum s-ar fi șters în timpul somnului, s-ar fi risipit ca fumul în timpul orelor petrecute pe canapea, dizolvându-se în aerul stătut al camerei de așteptare.

Mă ridic în capul oaselor și-mi pun cardiganul. În timp ce mă îndrept spre fereastră, simt pământul rece sub tălpile goale. În întunericul de afară, câțiva fulgi singuratici se rotesc și dispar. Clădirile din jur sunt întunecate, cu doar câteva ferestre luminate, ici și colo, licărind ca niște semnale luminoase în noapte.

În încăperea de la etajul doi e o activitate febrilă. Sunt prezenți Manfred, Sánchez, Bergdahl și vreo alți zece pe care nu-i cunosc. Nici nu intru bine și Peter vine la mine. Își pune cu blândețe mâna pe umărul meu.

— Cum merge?

Trupul lui deșirat, fața lui sinceră, de băiețel. Atingerea lui blândă. Toate astea mă afectează și nu am cum să mă apăr. Mă fac să mă simt vulnerabilă și nerăbdătoare în același timp, ca și cum corpul ar vrea să-mi semnaleze ceva urgent. Urmează să se întâmple ceva important și inevitabil, ceva asemănător unui dezastru natural. O simt în fiecare fibră.

Tremur și, fără să vreau, fac un pas în spate.

— Bine. Un pic obosită. Ați găsit ceva?

Peter face un semn cu capul spre colegii săi.

— Am parcurs extrasul de cont al Emmei Bohman. Cu două zile înainte de moartea Angelicăi Wennerlind, a cheltuit trei mii de coroane într-un magazin cu

articole de camping. Mai mult, a închiriat o mașină pe care n-a mai returnat-o niciodată. Am găsit-o la câteva sute de metri de casa lui Orre. Și, cu câteva săptămâni mai devreme, în noaptea în care a ars garajul lui Orre, a cheltuit o mie cinci sute de coroane într-un magazin de vopsele.

— Benzină?

— Credem că da. Și am emis un buletin de urmărire generală pentru mașina Angelicăi Wennerlind. Un Volvo 740 estate, de culoare roșie. Suntem de părere că e posibil ca Emma Bohman să o fi folosit pentru a părăsi locul crimei.

— Ați fost la... apartamentul Emmei Bohman?

— Da, dar l-am găsit gol. Am primit un mandat de percheziție și l-am cercetat în urmă cu câteva ore. Era o mizerie totală. Plin de ambalaje goale de înghețată și hârtii tăiate în bucăți. Pe podeaua din bucătărie am găsit spaghete uscate și pete de ketchup pe oglindă. Peste tot, perne aruncate pe podea. Experții legiști sunt în continuare acolo. Ai vreo idee unde ar putea să fie acum?

Arunc o privire prin încăpere. Observ concentrarea colegilor noștri.

— Într-un loc în care se simte în siguranță. Dă-mi voie să parcurg încă o dată informațiile pe care le avem despre ea. Poate găsesc ceva.

Pe măsură ce mă uit pe stivele de documente, orele trec. Afară începe să se lumineze, un răsărit rece și tare ca granitul. Coridoarele sunt aglomerate și mirosul cafelei proaspete inundă încăperea. Nivelul de zgomot crește. Cineva îmi pune în față un pahar de cafea și îi mulțumesc dând din cap, fără să ridic privirea.

În jur de ora zece fac o plimbare. Îmi târâi picioarele prin zăpada proaspăt căzută, las vântul înghețat să-mi sufle pulpana gecii, fulgii de zăpadă să mi se topească pe față.

lată-l din nou: sentimentul că am citit ceva important, dar nu am reușit să fac legătura. Albul zăpezii mi se imprimă pe retină și simt cum frigul îmi pișcă obraji. Și, chiar sub suprafață, se însăilează o revelație. Știu asta; doar că nu pot să o apuc. O zbughește, ascunzându-se în cele mai întunecate colțuri ale conștiinței mele, asemenea unui animal.

În timp ce fac cale întoarsă spre clădirea poliției, îmi dau în sfârșit seama ce este. Și, dintr-odată, mi-e atât de teamă că o să uit, încât îmi vine să mă duc la paznic și să-i cer cu împrumut un pix și hârtie. Dar hotărâsc să am încredere că voi ține minte și mă grăbesc spre lifturi. Aproape că parcurg în fugă coridorul care mă duce la colegii mei.

— Kapellgränd, îi spun lui Manfred, care stă în picioare în mijlocul încăperii cu o ceașcă de cafea. Emma Bohman a copilărit pe strada Kapellgränd. Și când a fost întrebată de poliție în legătură cu inelul furat, a spus că Orre locuia pe Kapellgränd.

— Serios?

Manfred pare confuz. Sánchez și Peter ni se alătură. Mă privesc în tăcere.

— Amestecă fantezia cu realitatea și, dintr-un motiv sau altul, apartamentul de pe strada Kapellgränd, unde a copilărit, are un anumit înțeles pentru ea. Căutăm un loc în care ea se simte ca acasă. În siguranță. S-ar putea ca acel loc să fie Kapellgränd.

Sánchez ne face semn cu mâna. Pare obosită, iar sub ochi are cercuri întunecate de la machiajul vechi care i s-a întins.

— Sper că vă dați seama că mai avem încă o problemă? spune ea încet. Nici fiica de cinci ani a Angelicăi Wennerlind nu e de găsit.

Emma

Cu o săptămână în urmă

Strada e liniștită și tăcută. Din cerul care stă să se întunece cad fulgi grei. Volvo-ul roșu e parcat în fața casei. Cobor pe alee spre mașină ținându-l strâns pe Jesper de braț. La tufa de rododendron mă opresc și mă curăț cu zăpadă. Îmi îngrop fața în albul înghețat și mă șterg de sânge. Jesper stă lângă mine. Gâfâie ca un câine.

Scot cheile pe care le-am luat de la femeie. Deschid mașina, îi mai administrez un șoc și-l împing în scaunul din dreapta șoferului. Nu spune nimic. Fața lui e complet golită de emoție și ochii lui seamănă cu două pietre negre și ude.

Interiorul tapițat cu piele neagră e uzat și miroase a grajd. Pentru prima dată în ultimele ore, îmi dau voie să mă relaxez. Doar un pic, până când durerea din piept mai cedează.

— Unde e mami?

Vocea vine dinspre bancheta din spate. Pentru o secundă, frica și neprevăzutul mă fac să îngheț. Apoi mă

întorc și o privesc pe fetiță drept în față. Cât timp ne măsurăm una pe cealaltă, e liniște. Ea arată de parcă tocmai s-ar fi trezit, dar nu pare speriată, doar curioasă. În spatele ei, zăresc valizele din portbagaj.

— Mami a trebuit să se ducă până la doctor, îi spun și pornesc mașina. Jesper și cu mine vom face pe dădaca.

— Wilma, spune Jesper cu o voce groasă.

— Taci din gură! îi spun și-i administrez încă un șoc.

Se zvârcolește și sfârșește prin a sta cu capul aplecat în față și saliva curgându-i din gură.

— Jesper e și el bolnav un pic, spun, uitându-mă în spate. Vom avea grijă de el când ajungem acasă.

În mașină e ciudat de liniște. Mă așteptam ca fata să mă bombardeze cu întrebări și să protesteze, dar e tăcută și are ochii larg deschiși.

— Numele tău e Wilma? Încerc eu să leg o conversație.

Își pune degetul mare în gură fără să-mi răspundă și se uită afară prin fereastra întunecată.

— N-ar trebui să-ți sugi degetul. E plin de murdărie și de bacterii, îi spun, încercând să nu par prea strictă. Ea mă privește în oglinda retrovizoare fără să spună o vorbă.

— În fine, pe mine mă cheamă Emma.

Conduc câteva sute de metri în liniște. Poate că de vină e stresul, cert e că o iau pe unde nu trebuie. Drumul nu mi-e familiar, iar casele lasă loc copacilor acoperiți de zăpadă și câmpurilor întinse. Nici urmă de vreun om.

Habar n-am unde sunt.

— Vreau la mama! țipă brusc fata.

Ezit, dau drumul la radio și mă gândesc. Am de gând să mă întorc spre ea ca să-i spun să stea cuminte. Dar înainte să apuc, Jesper se aruncă peste mine și încearcă

să-mi ia volanul. Trebuie să se fi eliberat cumva, pentru că acum are mâinile libere. Bâjbăie după volan și după frâna de mână.

Apăs din greșeală accelerația și mașina alunecă, apoi zboară peste un hop și se izbește de un mesteacăn. Impactul e asurzitor și mirosul de plastic ars se răspândește în habitacul.

Jesper zace în brațele mele, cu capul sprijinit de geam. Sticla e străbătută de crăpături mari. Arată ca o pânză de păianjen.

Mă întorc în mod reflex.

Fata pare șocată, dar nu a pățit nimic.

Apăs ușor gâtul lui Jesper, căutându-i pulsul, dar nu simt nimic. Din capul lui sângele curge pe bord. Totul e tăcut, în afară de zgomotul făcut de respirația Wilmei.

Îl scutur încet pe Jesper, dar el nu reacționează. Nu respiră.

Mă uit afară în întuneric. Tot ce reușesc să văd sunt tufe și câmpuri acoperite de zăpadă. Încetul cu încetul îmi devine clar că nu pot să continui drumul cu Jesper în mașină. Trebuie să-l las în urmă.

Dar pot oare să-l las pur și simplu acolo, întins în mijlocul drumului?

Mă uit afară în întuneric. În depărtare, zăresc o cutie pătrată cu un text alb pe el.

„NISIP.”

Ea e în pat, dormind liniștită de parcă ar fi uitat deja evenimentele și imaginile zilei de ieri: accidentul; trupul flasc și însângerat al lui Jesper; eu, târându-l afară din mașină și împingându-l, după multe încercări eșuate, în lada cu nisip; continuând apoi să conduc de parcă nu

s-ar fi întâmplat nimic și parcând printre sutele de mașini din garajul de la spitalul Danderyd, unde ninsoarea s-a depus cu repeziciune, asemenea unei păături protectoare, peste geamul spart și partea frontală, bușită a mașinii. M-a întrebat un singur lucru în timpul scurtei călătorii cu metroul: unde l-am dus pe Jesper? I-am răspuns calmă că a trebuit să se ducă la doctor, la fel ca și mami.

Nu știu dacă m-a crezut, dar nu a spus nimic. Doar a dat serioasă din cap. Fața mică și palidă a Wilmei e straniu de armonioasă: obraji rotunzi, gene lungi și negre, și o guriță adorabilă, pe jumătate deschisă. Îi ating cu blândețe obrazul. Pielea ei e moale și caldă.

E atât de frumoasă, mă gândesc. Atât de perfectă, de neatinsă. Chiar e un mic miracol. Există o singură problemă: nu e a mea. Copilul meu e mort și îngropat, a dispărut de pe lume înainte să apucăm să ne cunoaștem.

În timpul nopții dorm lângă ea. Când ea se întoarce și mă lovește cu picioarele ei mici și puternice, mă trezesc. Și asta se întâmplă de mai multe ori. Cu toate astea, ceva a încolțit în mine: sentimentul că fac parte din ceva uimitor și unic. Că acest copil, toți copiii reprezintă sensul vieții mele. Că sensul existenței încapă în acest trupșor durduliu de lângă mine și că în acești ochi de un albastru-deschis, incredibil de rotunzi, se regăsește un fel de adevăr.

Poate că aș putea s-o păstrez, mă gândesc. Poate că am putea să fugim împreună. Să luăm viața de la început undeva unde nu ne cunoaște nimeni.

Poate că ar putea să devină cu adevărat a mea.

Wilma se trezește înaintea mea. Când deschid ochii, se joacă pe noptieră cu unul dintre cerceii mei. Brațele ei sunt palide, aproape ca marmura.

— Ți-e foame?

Nu răspunde.

— Așteaptă aici. Mă duc să iau ceva de mâncare.

Mă duc în bucătărie. Frigiderul e gol, cu excepția unei cepe uscate și un pachet ranced de unt. Caut în cămară. Nici urmă de ceva de ronțăit. Nici cereale. Nimic care să fie pe placul unui copil. Congelatorul e și el aproape gol. Dar pe raftul cel mai de jos, descopăr ceva. Mă aplec în față și scot găleata, deschid un sertar al bufetului și scot o lingură.

Wilma stă cuminte pe podea și mănâncă înghețată. Se murdărește pe haine și murdărește și covorul, dar asta nu mă deranjează. E atât de perfectă... și gândul revine.

Dacă ar fi a mea?

Mă duc în baie și mă uit în oglindă. Părul meu scurt stă ca-n piuneze. Machiajul negru s-a întins pe pielea palidă de sub ochii injectați. Gâtul și brațele îmi sunt acoperite de pete de sânge. Mă frec cu săpunul, intru la duș, las apa fierbinte să-mi curgă pe umeri. Să curețe mizeria.

Din bucătărie aud zăngănitul sertarului cu tacâmuri. Bănuiesc că Wilma a pornit în explorare. Tocmai mă decid că ar trebui să ies să văd ce face, când din bucătărie se aude un țipăt exaltat. Apoi Wilma strigă:

— Am găsit o comoară. Uite!

Mă șterg și mă înfășor într-un prosop. Ies în bucătărie. Wilma pare entuziasmată. Sare în sus și-n jos.

— Ai găsit o comoară? o întreb.

— Uite!

La început nu înțeleg ce-mi arată, dar apoi văd teancurile de bancnote împrăștiate ici-colo pe podea. Mă las în genunchi. Bancnotele sunt ținute laolaltă de mici benzi roșii de cauciuc. Și dintr-odată pricep. Țștia sunt

banii pe care i-am moștenit. Banii care au dispărut fără urmă. Recunosc benzile de cauciuc.

— Unde ai găsit ăștia?

Vocea mea sună dogit, de parcă nu mi-ar aparține.

— Acolo!

Wilma sare în sus și-n jos în timp ce arată spre un dulap îngust aflat în stânga cuptorului, unde păstrez hârtia de copt. Cred că au trecut câteva luni bune de când n-am mai deschis acel dulap. De fapt, știu exact când am făcut-o ultima oară. A fost în seara în care eu și cu Jesper ar fi trebuit să luăm cina cu ocazia logodnei. Iar eu urma să fac gustări calde în cuptor. Mă aplec în față și mă holbez în spațiul întunecat. Durează câteva secunde până când ochii mi se obișnuiesc cu întunericul. Înăuntru mai sunt teancuri. Le scot, le număr și stau în cumpănă pentru un moment. Se pare că, de fapt, toți banii sunt încă aici.

— Cum...? Era deschisă ușa?

Wilma scutură din cap, dându-și importanță. Are pete mari de înghețată pe bărbie și pe tricou.

— Când l-am deschis, am găsit comoara.

Dau din cap, mă prăbușesc pe podeaua rece. Încerc să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Probabil că Jesper a pus banii înapoi. Dar de ce să-i pună în dulapul din bucătărie? Singura explicație la care mă pot gândi e aceea că n-a vrut ca eu să găsesc banii. A făcut-o intenționat.

Ca și cum ar fi vrut să mă scoată din minți.

Chiar când sunt pe punctul de a închide ușa lungă și îngustă, mai zăresc ceva ascuns în întuneric. Arată ca un tablou care stă-n picioare, sprijinit de perete. Orbecăi prin dulap și îl apuc. Îl trag cu grijă afară, îl așez în fața mea pe podea. Încerc să pricep.

E tabloul de Ragnar Sandberg.

Stau din nou în fața oglinzii din baie. Îmi răscolesc memoria. E posibil să fi pus banii și tabloul în bucătărie și să nu-mi aduc aminte? Ceva trece razant. O amintire vagă legată de o bucătărie întunecată. Greutatea tabloului în mâinile mele în timp ce mă ghemuiesc în fața dulapului.

Oare îmi pierd mințile?

Mă așez pe toaletă și fac pipi. Decid că probabil a fost doar un vis. Mai bine mă gândesc la mama.

Mă gândesc la faptul că nu mi-a răspuns niciodată la întrebare.

Femeia în halat verde mi-a pus încurajator mâna pe braț. Era tânără. Foarte tânără. Pe ecusonul ei scria „Soraya”.

— Emma. Mă bucur că ai putut să vii atât de repede! O să te conduc la ea.

Am traversat coridorul în tăcere. Dincolo de ferestre se vedeau vârfurile copacilor. Frunzișul verde, delicat, dansa în vânt. Nori destrămați se alergau pe cerul albastru. Am trecut pe lângă un fel de bucătărie. Pe o masă rotundă din plăci laminate era o vază de plastic cu păpădii scuturate. Mirosul cafelei și al cinei încălzite la cuptorul cu microunde se strecura pe coridor.

Pașii asistentei erau silențioși, dar hotărâți. S-a oprit în fața unei uși și s-a întors spre mine.

— Înainte să intrăm... Trebuie să te previn, mama ta e conectată la un aparat care o ajută să respire. S-ar putea să ți se pară un pic înfricoșător cu toate tuburile și aparatele, dar nu o facem să sufere. I s-a administrat multă morfină,

așa că nu o doare nimic, dar s-ar putea să fie dificil să vorbești cu ea. Nu e tot timpul conștientă.

— Mă va recunoaște?

Asistenta a zâmbit. N-am reușit să-mi dau seama dacă e din cauză că întrebarea mea a fost prostescă sau dacă doar încerca să se arate prietenoasă.

— Dacă se trezește, te va recunoaște fără doar și poate. Nu e nimic în neregulă cu mintea ei, așa cum bine știi. E doar corpul, care...

A lăsat propoziția neterminată.

— Pot s-o ating?

— Absolut. Poți să vorbești cu ea, poți s-o ții de mână. Să o săruți. Nu e periculos și nu-i vei face niciun rău. Dar, așa cum am spus, nu știu în ce măsură va fi conștientă. În ultimele ore, i-au cedat atât ficatul, cât și rinichii, așa că e foarte... fragilă.

Am observat în depărtare un bătrân care a ieșit cu pași nesiguri pe coridor, ajutat de un asistent. Trăgea după el un suport pentru perfuzii. Stația finală a vieții: iată cum arăta. Un coridor alb de spital cu podele acoperite cu linoleum lucios și paturi ajustabile din metal inoxidabil. O tăcere punctată doar de șuierul și respirația aparatelor.

Asistenta a deschis ușa. Am atins-o pe braț, am simțit nevoia s-o întreb.

— Își va mai reveni?

— E greu de spus.

Ochii ei căprui-închis s-au întâlnit cu ai mei. Mi-a aruncat un scurt zâmbet și a dispărut pe coridor în saboții ei silențioși.

La jumătatea drumului, s-a întors spre mine.

— Voi fi în camera de gardă, dacă ai nevoie de ceva.

Am dat din cap și am intrat în salon.

Aproape că nu am recunoscut-o. Arăta de parcă tot corpul i s-ar fi umflat. Mama a fost mereu mătăhăloasă, dar asta era altceva. Trupul ei părea umflat de lichid. Pielea ei era strălucitoare și satinată, aproape transparentă. Brusc, m-am temut că dacă o ating o să fac o gaură în ea. Că tot lichidul se va scurge ca apa dintr-un balon.

Era conectată la tuburi și singurul zgomot din încăpere era șuieratul aparatului care îi pompa sânguincios aer în piept.

Eram pregătită pentru șoc.

Cred că, pe undeva, m-am așteptat să nu fiu afectată, din moment ce relația noastră era cum era. Dar m-am înșelat. Am început să tremur din tot trupul și, când am luat un scaun și m-am așezat lângă ea, am fost năpădită de o transpirație rece. Amintiri stranii, imposibil de alungat, m-au prins cu garda jos: mama, tata și cu mine, decorând pomul de Crăciun pe care-l furaseră din parc. Mama stând întinsă în patul meu, strângându-mă în brațe, într-unul dintre rarele momente de dragoste și apropiere pe care le păstram ca pe niște pietre prețioase. Gura ei mirosind dulce a țigări și a bere și eu neîndrăznind să-mi mișc capul nici măcar un milimetru, în ciuda mirosului, plină fiind de o gratitudine nemărturisită pentru afecțiunea ei. Fluturile albastru, mort și rupt pe podea, înconjurat de cioburi de sticlă și crenguțe uscate, țepoase.

Mi-am pus ușor mâna pe brațul mamei, având grijă să evit urmele mari, purpurii. Nu a reacționat. Fața era la rândul ei umflată, mai ales în jurul ochilor. Era greu să-ți dai seama dacă sunt închiși sau deschiși.

Lacrimile m-au surprins. Au început să-mi coboare pe obraji și le-am lăsat, n-am încercat să le șterg. Inflamarea

rinichilor și insuficiență hepatică, așa au spus. Și când îi întrebasesem dacă era posibil să fie din cauza băuturii, doctorul n-a făcut decât să dea din cap, explicându-mă că nu era exclus. Mi-a spus că multe boli cauzate de alcool au acest rezultat final.

M-am aplecat deasupra ei. Mi-am lipit capul de pieptul ei. Am simțit cum urcă și coboară în ritmul ventilatorului. Și, dintr-odată, am simțit nevoia de a ști. Era ultima mea șansă să-i pun întrebarea care mă chinase atâta timp.

Mi-am șters fața de pătura ei galbenă și mi-am dres vocea. I-am strâns mai tare brațul și i-am studiat îndeaproape fața.

— Mamă, sunt Emma.

Fața ei umflată nici n-a tresărit. I-am strâns mâna atât de tare, încât pielea i s-a albit sub degetele mele și unghiile i-au lăsat mici urme, ca niște seceri pe pielea ei nefiresc de albă. Cu cealaltă mână, am bătut-o ușor pe față. Poate un pic prea tare.

— Mamă, sunt Emma.

Una dintre pleoape a tresărit. Nu știu dacă a fost un reflex sau dacă însemna că până la urmă m-a auzit. M-am aplecat spre ea. Mi-am apropiat gura de urechea ei.

— Mamă! Trebuie să știu...

Aparatul a șuiert, iar mama a tresărit de parcă aș fi ciupit-o de obraz.

— Mamă! Trebuie să-mi spui... Și vreau să fii sinceră. E ceva în neregulă cu mine?

Peter

Câteodată mi-ar plăcea să-i pot cere mamei sfaturi legate de aceste anchete. Mi-o imaginez stând în fața tabloului cu probe cu mâinile în șolduri și cu o expresie încruntată. Complet neimpresionată de polițiștii adunați în jurul ei. A fost o femeie deosebit de receptivă, într-un mod ușor cinic. Putea să identifice o minciună imediat ce era rostită și nu-i era teamă să se exprime atunci când nu era de acord cu ceva. Cu alte cuvinte, știa să facă lucrurile ușor incomode. Și putea să fie un ghimpe în coasta celor aflați la conducere — cel puțin așa îi plăcea să se perceapă pe sine.

Hanne seamănă mult cu ea. Dar îi lipsește cinismul. Ciudat! De ce nu m-am gândit niciodată la asta?

Mă uit la Hanne, care stă la birou și răsfoiește un teanc de documente. Există chiar și o asemănare fizică, ceva ce ține de păr și de sprâncenele negre, fin conturate. Și-n felul în care se mișcă, felul în care-și dă capul pe spate atunci când râde. Ca și cum ar vrea ca tot cerul să o audă.

Să fie oare chiar așa de simplu? M-am îndrăgostit de mama mea?

Îmi trece prin cap că dragostea e un reflex. Ceva ce facem pur și simplu, așa cum dormim și mâncăm. Și poate că ne îndrăgostim de ceea ce ne dă senzația de familiar, de acasă. Ceva care ne aduce aminte de cum era viața înainte de toate dezamăgirile.

Manfred se apropie de mine. Mă lovește ușor în coastă.

— Arăți ca naiba. E vreo problemă?

Încercarea lui stângace de a-și arăta sollicitudinea mă face să zâmbesc.

— Mulțumesc. Când plecăm?

— Echipa specială de investigații și negociatorul vor fi aici în treizeci de minute. Din câte se pare, proprietatea de pe strada Kapellgränd e goală. Urmează să fie demolată, așa că nu trebuie să ne facem griji în privința vecinilor. Vii și tu cu noi?

— Dacă-ți ții gura.

El fornăie zgomotos și mă lovește în spate.

— Ia te uită, Lindgren. Până la urmă se dovedește că ai coaie.

Clădirea de apartamente de pe strada Kapellgränd e întunecată și aparent nelocuită. La parter, ferestrele sunt acoperite cu placaj, bucăți ascuțite de sticlă sunt încă vizibile sub ea Stăm în mașina lui Manfred: Sánchez, Manfred, Hanne și cu mine. Echipa specială de investigații se ascunde undeva acolo, în întuneric. Au verificat deja apartamentul care a fost golit de curând, cu excepția câtorva sticle goale, un teanc de reviste porno vechi și câteva păături murdare, aruncate pe jos. Nici urmă de copil, dar am hotărât să așteptăm o vreme, în cazul în care Emma se arată pe-aici.

Hanne avusese dreptate înainte.

La radio se aude Morrissey, dar e dat atât de încet, încât abia reușesc să recunosc versurile: *You have never been in love, until you've seen the sunlight thrown, over smashed human bone.*¹

Să fie adevărat? mă întreb. Oare a făcut-o din dragoste?

Câțiva pietoni singuratici trec pe strada bătută de vânt. Câteva femei cu vâl se apropie dinspre Götgatan, mergând braț la braț. Poate că sunt în drum spre moschee.

Manfred bate darabana pe volan și se zgâiește pe geam în întuneric. Șterge condensul de pe interiorul parbrizului cu mâneca hainei lui din păr de cămilă și oftează.

— Poate că nu vine. Oare o căutăm în locul greșit?

Niciun răspuns.

Un biciclist singuratic trece smucind de ghidon, când îmi sună telefonul. E Janet.

În mod normal aș lăsa să intre mesageria vocală, dar, cum am deja patru apeluri pierdute de la ea și pentru că în momentul ăsta nu am nimic de făcut, mă hotărâsc să-i răspund.

— Trebuie să vii chiar acum, spune ea cu răsuflarea tăiată.

Dintr-odată înțeleg, dar îmi păstrez vocea calmă.

— S-a întâmplat ceva?

Manfred se întoarce spre mine cu o privire întrebătoare. Înțeleg imediat că nu crede că acum e un moment bun pentru a discuta probleme de familie. Dar lui Janet nu i-a păsat niciodată de astfel de argumente.

— E vorba de Albin, se smiorcăie Janet. L-au luat.

Respir.

¹ N-ai fost îndrăgostit cu adevărat, până când n-ai văzut lumina soarelui pe osul rupt al aproapelui. (N. t.)

— L-au luat?

— Da, l-a luat poliția.

Încerc să gândesc în avans, dar nu reușesc.

— Poliția? De ce?

— El... Ei... au găsit...

— Liniștește-te. Ce s-a întâmplat?

Îngrijorarea mea e amestecată cu rușine. Janet a făcut de nenumărate ori asta — m-a sunat în mijlocul a ceva important, având pretenția să las totul baltă. Nu a arătat niciun pic de înțelegere față de slujba pe care o am. Cu toate că timp de cincisprezece ani l-am trimis bani lunar.

Privirile colegilor mă ard, dar imaginea feței lui Albin îmi dă tărie. Trupul lui subțire de adolescent și urechile care îi ies prin părul subțire. Urechile lui Janet. Și-mi aduc aminte de cuvintele lui din acea seară când a venit la mine acasă în Farsta, cu un skateboard într-o mână și o pungă în cealaltă:

M-am certat cu mama. Pot să rămân la tine peste noapte?

Apoi mă gândesc la ochii lui, la privirea pe care mi-a aruncat-o când Janet l-a condus la mașină și cum m-am ascuns repede după perdea ca să nu mă vadă.

Am fost eu vreodată prezent pentru el?

— L-au găsit canabis în rucsac, Peter. Și acum stă închis cu gașca aia oribilă din Skogås. Trebuie să faci ceva. Ești tatăl lui, până la urmă. Trebuie să...

Vocea ei urcă în falset și-mi îndepărtez instinctiv telefonul de ureche ca să evit sunetele ascuțite.

— Păi... ce? Ce vrei să fac? strig.

Îi aud răcnetele prin telefonul pe care acum îl țin în poală. Toți cei din mașină aud. Țipă la fel ca atunci când

a găsit invitațiile la nuntă la mine în sertar. Un răcnet din abis, plin de aceeași furie și dezgust fără margini. Și dintr-odată am senzația că mă pot vedea prin ochii ei. Văd monstrul drept care mă percepe. Creatura lipsită de coloană vertebrală care a lăsat-o să-l crească singură pe Albin.

Un moment mai târziu, aud vocea mamei mele. Slabă și un pic gravă, de parcă eternitatea ar fi lipsit-o de caracterul ei tăios. *Responsabilitate, Peter. N-ar fi cazul să-ți asumi un pic de responsabilitate?*

— Janet, te sun imediat.

Ea începe să protesteze.

— Nu, îi spun, cu toate că probabil i se pare absurd să audă asta de la mine. Ai încredere în mine. Te sun imediat.

Simt privirea apăsătoare a lui Hanne în timp ce mă dau jos din mașină. Deschide portiera și vine la mine. Își pune mâna pe brațul meu.

— Vreau să rămâi, spune ea repede.

— Nu pot, îi spun și o privesc în ochi.

Ar trebui să-i explic ce s-a întâmplat. Să-i vorbesc despre Albin și despre Janet și despre datoria care, într-o bună zi, va trebui plătită. Să-i explic că ziua aceea a venit, așa cum probabil știam că o să se întâmple.

— Te implor, spune Hanne. Sunt convinsă că trebuie să apară.

— Trebuie să plec, îi spun și plec.

Pe Götgatan trec pe lângă un bar. Reclama roșie de neon pâlpâie în întuneric, strigându-și promisiunea căldurii și a uitării și dintr-odată mi se face poftă de o bere. Doar o sticlă acolo, la căldură, în loc să trebuiască să mă

îndrept direct spre secția de poliție din Farsta sau înapoi la Hanne. Un refugiu din calea alegerilor care fac viața atât de incredibil de greu de cârmuit.

Dar nu de un refugiu am nevoie acum — și cu siguranță, nu asta merit. Am nevoie de un loc liniștit de unde să fac un apel important.

Pășesc înăuntru, cercetez rapid locul: oamenii atârână agățați de băuturile lor, televizorul fără sonor e pe un canal de sport, canapelele sunt acoperite cu vinil și paharele cu bere strălucesc în lumina slabă, gălbuie.

Duc telefonul la ureche.

Emma

Nu o înțeleg pe Wilma. Am petrecut o săptămână întreagă încercând totul pentru a o face să se acomodeze la mine acasă. I-am citit cărți, i-am pregătit clătite și am făcut împreună lucru manual. Am hrănit porumbeii din piața Karlaplan și am privit câinii care se jucau în zăpada din parcul Gärdet. Iar când cineva a sunat la ușă, ne-am ascuns sub pat jucându-ne de-a jocul liniștii. Dar în loc să se apropie de mine, e din ce în ce mai dificil să comunicăm cu ea. S-a închis în sine într-un mod ciudat. A stat ore în șir privindu-și mâinile sau tăind sistematic hârtia în bucăți minuscule, pentru ca apoi să le presare ca pe niște petale de flori pe podea, în jurul ei.

Am trecut de multe ori pe lângă ziare cu imaginea lui Jesper pe ele, dar ea nu le-a văzut sau, dacă da, atunci nu a înțeles. Eu mă uitam în altă parte când vedeam fotografiile deasupra titlului „Un faimos director executiv căutat pentru crimă”. Nu-l puteam privi în ochi, nu voiam să mă gândesc la tot ce mi-a făcut.

În ultimele câteva nopți, Wilma s-a trezit țipând îngrozită, iar când o scutur ușor ca să-și revină după coșmar, vrea la mama ei și mă respinge. Mi-ar plăcea s-o fac

să se simtă în siguranță cu mine, dar nu știu cum. Mi-am dat seama de câteva ori că sunt supărată pe ea pentru că e atât de nerecunoscătoare, și a trebuit să-mi repet că e doar un copil. Nu e vina ei că a ajuns în această situație. E responsabilitatea mea. — datoria mea — ca adult să nu-mi pierd răbdarea.

Suntem în drum spre McDonald's, singurul lucru care pare să o binedispună pe Wilma. Mă ține de mână cu mâna ei mică și lipicioasă și turuie fără oprire despre felul în care a găsit ea comoara săptămâna trecută. Cred că reparația banilor și a tabloului are și o latură pozitivă: problemele mele financiare sunt rezolvate. Cel puțin, pe termen scurt. Și da, sunt bucuroasă că am găsit tabloul. Înseamnă mult pentru mine, nu doar din cauza valorii lui, dar și pentru că în mod ciudat e o legătură cu trecutul, e un pod către copilăria mea. Către o lume care nu mai există. Către mama și mătușile mele și acele vesele petreceri cu ceai. Către chiflele cu scorțișoară excesiv de dulci și ușor arse; mirosul fumului de țigară; senzația de bine când stăteam pe genunchii mătușii Agneta, îngheșuită între sâni ei enormi.

Ninge peste Karlaplan. Fântâna scoasă din uz e acoperită de fulgi mari și pufoși. Copacii mari stau grupați într-un cerc serios și tăcut, ca și cum ar păzi piața și pe toți locuitorii orașului. În fața magazinului de bricolaj sunt aliniați pomi de Crăciun falși și saci cu lemne de foc. Oamenii intră și ies din mallul Fältöversten ducând cu ei pungi cu cadouri pentru Crăciun. Mă izbește faptul că anul ăsta, acum că mama nu mai e, nu am dat și nu am primit niciun cadou. Crăciunul va veni, dar va fi un altfel de Crăciun. La magazinul de la colț observ un titlu:

„Copil de cinci ani, răpit“. Fata din fotografie nu prea seamănă cu Wilma, dar tot mă face să o strâng mai tare de mână. O trag din fața magazinului.

— Pot să primesc un Happy Meal? Te rog, vreau un Happy Meal. Te rog.

— Bine, îi spun fără să mă gândesc cu adevărat la ce spun.

Poate că e o idee proastă s-o las pe Wilma să decidă singură ce vrea să mănânce. Poate că va ajunge să aibă obiceiuri alimentare nesănătoase.

— Și un milkshake? Te rog.

Pentru un moment, ezit. Hotărăsc să-mi fac griji mai târziu pentru dieta ei. E mult mai important să profit de momentele când Wilma e comunicativă și prietenoasă.

— Sigur.

Mâncăm în tăcere într-un restaurant zgomotos.

Petele de înghețată de pe halnele Wilmei sunt completate de pete de ketchup și de grăsime de la cartofii prăjiți. E aglomerat și aerul e umed. Podeaua restaurantului e acoperită de un strat gros de zloată murdară adusă de afară de clienți. Brusc, o femeie alunecă. Una dintre băuturile de pe tava ei alunecă și cade spre Wilma. O prind înainte ca aceasta să o lovească. Femeia, care poartă o geacă de puf și o căciulă de schi, trage după ea doi copii. Își duce îngrozită mâna la gură.

— O, nu! Îmi pare rău. Fiica dumneavoastră e în regulă?

La început nu înțeleg ce vrea să spună. Apoi îi zâmbesc larg.

— Nu vă faceți griji. Nu s-a întâmplat nimic.

Prin trupul meu înghețat se răspândește ceva cald. Mă uit la Wilma, care pare complet nepăsătoare față de mica dramă care tocmai a avut loc. Cu capul aplecat

într-o parte, își linge degetele mici de grăsime și de sare. Părul ei frumos îi cade pe umeri în bucle încâlcite.

Fiica dumneavoastră e în regulă?

În drum spre casă mă gândesc numai la asta. Cum ar fi să fie cu adevărat a mea? Acum că am din nou bani, ar fi posibil. Am putea fugi undeva departe. Poate în Norrland. Ne-am putea ascunde acolo. Ne-am lua o altă pisică sau un câine de talie mică.

Cu siguranță ar dura ceva până când coșmarurile ei vor dispărea, până când va începe să aibă încredere totală în mine, dar sunt sigură că până la urmă s-ar întâmpla. Doar că trebuie să-i acord un pic de timp.

O iau din nou pe Wilma de mână. E la fel de lipicioasă ca și înainte.

— Când o să ne vedem cu mami? mă întrebă.

În mine izbucnește iritarea.

— Nu știu, spun cu sinceritate. Când mămica ta se va face bine.

— Dar când se va face bine mămica?

— Nici asta nu știu încă. Doar doctorul știe.

— Putem să-l întrebăm pe doctor?

Dintr-odată, nu-i mai suport smiorcăitul. I-am răspuns de mii de ori la întrebările astea — oricum, cât o să tot întrebe de maică-sa?

— Nu, nu putem, pentru că...

Mă opresc brusc și mă holbez la intrarea în clădirea de apartamente unde locuiesc. Aproape că îmi cedează picioarele.

Pe stradă, în fața casei mele, sunt parcate mai multe echipaje de poliție. Siluete îmbrăcate în haine negre discută în fața ușii. Doi ciobănești germani adulmecă pavajul.

Ne grăbim să ajungem înapoi în piața Karlaplan. Acum Wilma e bosumflată. Vrea să se ducă acasă și să se uite la comoară, nu vrea să meargă nicăieri altundeva.

— Au, foarfeca doare, se smiorcăie ea în timp ce o trag după mine, încercând să o fac să se grăbească.

— Ce foarfece?

Wilma pescuiește din buzunar foarfeca mare de bucătărie cu care se juca.

— Cea cu care tăiam.

— Ești nebună? Ai pus foarfeca în buzunar? Dacă ai fi căzut? Puteai să te înțepi.

Îi smulg foarfeca din mână și o pun în buzunar. Sunt inundată de un sentiment nefamiliar: teama că Wilma ar putea să se rănească. Deci asta înseamnă să fii părinte, mă gândesc și, dintr-un motiv sau altul, simt un fel de satisfacție.

Înainte să coborâm la metrou, arunc o privire în urmă, dar se pare că nu ne urmărește nimeni. De la distanță, oamenii din fața clădirii în care locuiesc nu par nici pe departe atât de amenințători. Încetinesc ritmul. Expir. Slăbesc brațul Wilmei. Ea nu spune nimic, doar își ciupește buzele.

— Îmi cumperi o înghețată? spune ea în timp ce trecem pe lângă standul cu ziare.

Mă privește cu ochii ei albastru-deschis.

— E foarte frig, încerc eu să mă opun.

— Nu mi-e frig. Mi-e cald. Îmi iei o înghețată? Te rog.

Mă trage de braț.

Oftez. Intru în magazin și-i cumpăr o înghețată.

Am doar trei sute de coroane în buzunar. Asta e tot ce am luat când am plecat din apartament și acum e prea târziu să mă mai întorc. Banii ăștia nu ajung nici măcar să închiriez o mașină pentru o zi, ceea ce e păcat, pentru că dacă aveam mașină puteam cel puțin să plecăm din oraș. Puteam să mergem în altă parte.

Coborâm la metrou. Wilma își mănâncă înghețata de jos în sus și se pătează pe geacă. Pe piept are pete mari de vanilie. Decid să le ignor. Am preocupări mai presante.

Garnitura de metrou intră în stație și urcăm. Stăm față-n față. Wilma și-a terminat înghețata, dar continuă să țină bățul în gură. Îl sugă și-l mușcă până când se rupe în două.

La Östermalmstorg urcă o femeie cu geacă de fâș. Trece prin vagon împărțind niște foi de hârtie laminată pe care scrie: „Vă rog să-mi ajutați fiica. E neputincioasă din cauza unei paralizii cerebrale și la Odessa nu avem bani pentru un scaun cu roțile și nici pentru fizioterapie.” Privesc fotografia. O copilă zâmbăreață de zece ani stă într-un scaun cu roțile. Dinții și ochelarii săi par mult prea mari pentru fețișoara ei. Brațele și mâinile îi sunt încovoiate, de parcă ar suferi de crampe. Picioarele ei sunt ciudat de subțiri ca și cum ar aparține unui alt trup, mai mic. Lângă ea stă un câine.

— Asta e fiica mea.

Acum femeia e lângă mine. Accentul și ochii ei albaștri îmi amintesc de cineva și totul îmi devine clar, știu exact unde trebuie să merg.

Îi dau înapoi femeii fotografia și scutur din cap. Simt cum inima îmi bate puternic în piept.

— Îmi pare rău. Nu am bani.

Când intrăm, Olga împăturește blugi. Nu le zăresc nici pe Mahnoor, nici pe Björne. Poate că sunt în depozit. Sau poate sunt în pauză.

Olga mă îmbrățișează strâns. Mirosul de parfum e atât de puternic în jurul ei, încât aproape că-mi vine să strănut.

— Ce ți-ai făcut?

Ochii ei albastru-deschis se măresc și sunt uimită de asemănarea dintre ea și femeia din metrou. Nu doar accentul seamănă, dar și înfățișarea. Ar putea fi surori.

— Ce vrei să spui?

Își trece mâna prin părul meu scurt.

— Arăți ca un bărbat, Emma. Vrei să arăți ca un bărbat?

Înainte să apuc să răspund, apare și Mahnoor lângă mine. Mă atinge ușor pe umăr. Mă întorc și ea mă îmbrățișează.

— Arăți minunat, îmi șoptește la ureche. N-o asculta. Îmi pare atât de rău! Am înțeles că ai fost concediată. Ce nesimțiti!

Apoi amândouă o observă pe Wilma. Pe fruntea Olgai apare un rid.

— Ea e Wilma, spun eu. Am grijă de ea.

— Deci ți-ai găsit o slujbă? întreabă Olga.

Dau din cap că da.

Mahnoor și Olga se uită din nou la Wilma, dar ea pare să-și fi pierdut interesul față de colegile mele. În schimb, a început să exploreze magazinul. Se bagă mergând de-a bușilea sub etajerele cu haine. Se joacă cu etichetele de siguranță. Sortează cleștii de prins părul și cerceii.

— E doar ceva temporar. Mama ei e bolnavă. Am grijă de ea până se face bine.

Mahnoor și Olga dau din cap. Mă întorc spre Olga.

— I-am promis că o să mergem în parcul acvatic din Södertälje. Știi, chestia aia cu tobogane și valuri. Poți să-mi mai dai mașina ta cu împrumut, Olga? Măine ți-o aduc înapoi.

— Sigur. Oricum te ia cu dureri până găsești un loc de parcare, își dă Olga ochii peste cap.

— Îți mulțumesc mult.

O urmez în camera angajaților. Își ia geanta, încrustată cu zorzoane de aur și diamante false. Cotrobăie prin ea. Până să găsească ce caută, scoate un pachet de țigări, o cutie de tampoane și o perie.

— Uite! Dar să o aduci înapoi până mâine după-amiază. Azi nu am nevoie de ea.

lau cheile și o îmbrățișez repede.

— Mulțumesc. Ești atât de drăguță!

Ea se uită în podea, brusc rușinată.

— Încetează! Nu e mare lucru.

Îleșim din nou în magazin. Wilma stă pe masa cu blugi și o ajută pe Mahnoor la împăturit. Mahnoor zâmbește și Wilma râde. Pare un cadru idilic. Ar putea la fel de bine să fie într-un parc sau într-un loc de joacă.

Mă duc la ele. O mângâi pe Wilma pe obraz.

— Trebuie să mergem, dragă.

— Nu, acum muncesc, protestează ea și reușește să pară foarte hotărâtă.

Olga și Mahnoor râd.

— E o scumpă. Aș putea s-o iau acasă.

În ochii lui Mahnoor se aprinde ceva. Mă calmez, spunându-mi că n-are de unde să știe că exact asta am făcut, că am luat-o pe Wilma acasă cu mine.

Tocmai când plec, un tip cu o parka verde intră în magazin. Vine spre noi și imediat ce privirea lui o întâlnește pe a mea, îl recunosc.

Am senzația că cineva tocmai m-a lovit cu putere în stomac. E Anders Jönsson, jurnalistul cu care m-am întâlnit mai demult. Cel specializat în sabotarea vieții și carierei lui Jesper Orre. Un fel de coleg de-al meu, cum s-ar spune.

Se uită la Wilma și la mine și știu că și-a dat seama.

Mă întorc și scap chelle de mașină pe podea, dar le ignor. În schimb, o iau pe Wilma de mână, ies în fugă din magazin și mă îndrept spre metrou.

Hanne

Peter a plecat. După acel telefon, a coborât din mașină și a plecat, cu toate că l-am rugat să rămână. Asta începe să mă apese.

Atmosfera din mașină e încărcată. Sánchez și Manfred schimbă priviri pline de înțeles, dar nu spun nimic. Mă întreb oare la ce se gândesc, dacă și ei sunt surprinși de ieșirea neașteptată a lui Peter și de viteza cu care s-a făcut nevăzut în întunericul gării de metrou.

— Se mai întâmplă să facă asta uneori, spune Manfred plin de tact, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

Nu-i răspund.

— Bănuiesc că ceva trebuie să se fi întâmplat, spune Sánchez și ochii ei rămân fixați asupra mea.

Oare știu? mă întreb. Bănuiesc oare că relația mea cu Peter e mai mult decât una profesională?

— O să ne descurcăm și fără el, continuă Manfred.

— De ce-l aperi? îl întreb. Dispare, iar ție ți se pare că e ceva perfect normal. Așa să fie oare? Chiar crezi că e-n regulă?

Niciun răspuns.

Stăm așa o vreme. În tăcere. Apoi mobilul lui Manfred începe să sune. Își ridică trupul mătăhălos ca să poată

scoate telefonul din buzunarul de la spate și răspunde. Ascultă îndelung. După ce închide, se întoarce spre mine.

— Un martor le-a văzut în urmă cu o jumătate de oră pe Emma Bohman și pe Wilma la fostul ei loc de muncă. Un jurnalist care scrie articole despre Orre și cu care Emma s-a mai văzut.

— Ce facem? spune Sánchez.

— Ne ducem acolo, spune Manfred, pornind mașina.

— Așteaptă, spun. Mai putem să rămânem puțin? Cred în continuare că o să vină aici.

Manfred îmi aruncă o privire obosită.

— Căutăm în locul greșit. Ar trebui să ne întoarcem acum.

— Nu. Eu rămân.

— Vii cu noi, spune Manfred, vocea lui devenind colțuroasă.

Deschid portiera și cobor. E întuneric, pe suprafața zloatei s-a format o crustă înghețată.

— Eu rămân, spun, întorcându-mă spre Manfred.

El și Sánchez schimbă o privire.

— Faci ce vrei, spune Manfred. Dar cred că ar trebui să profiți de ocazie ca să te duci acasă și să tragi un pui de somn. Oricum, singură n-ai ce să faci aici.

Apoi mașina demarează, lăsând în urmă un nor de gaze de eșapament.

Îngheț. Frigul pătrunde prin geaca umedă de iarnă și-mi dau seama că mi-am uitat atât mănușile, cât și șapca în mașină. Noroc că am carnetelul la mine; stă bine mersi în buzunarul interior al gecii. Gândul că Manfred și Sánchez mi-ar putea citi notițele — numele și descrierea înfățișării membrilor echipei de investigații — și faptul

că îmi dau în sfârșit seama că proporțiile bolii mele mi se par mult mai înspăimântătoare decât frigul. Rușinea a ceea ce e de nerostit e mai puternică decât orice altceva.

Demență.

Un caz de trimis la clinica memoriei.

Pe cale de a deveni o legumă.

Îmi încleștez mâinile în buzunare. Încerc să nu mă gândesc la boală ori la frigul care îmi mușcă obrazul. În schimb, mă concentrez la înuiți. Cum au supraviețuit ei iernii, în gerul necruțător. Pescuind și vânând cu toate că trăiau luni de zile într-un întuneric total. La sacrificiile pe care le făceau zeiței mării, Sedna, ca să le dea voie să prindă creaturile marine fără ca acestea să-i tragă în adâncuri.

Trece o jumătate de oră fără să se întâmple nimic. Îmi pun gluga și-mi bag mâinile în buzunare. Mă învârt pe loc, neștiind ce să fac. Casa de pe Kapellgränd se arată goală și întunecată în fața mea, cioburile de sticlă din spatele placajului strălucesc în lumina lunii asemenea unor dinți ascuțiți.

Poate că Manfred avea dreptate. Poate că ar trebui să mă duc acasă la Gunilla. Să o scot pe Frida la plimbare, să mă bag în pat. Să dorm fără să setez alarma. Să uit de ziua asta — de Peter coborând din mașină, de căciula și mănușile mele uitate pe bancheta din spate.

Pentru o secundă, îmi trece prin cap să-l sun pe Owe. Dar nici măcar aflându-mă aici, singură în frigul mușcător, nu mi se pare o opțiune de luat în seamă. Aș prefera să stau toată noaptea singură în fața casei abandonate de pe Kapellgränd decât să mă întorc în închisoarea de pe Skeppargatan.

Încep să cobor spre luminile scânteietoare de pe Göt-gatan. Mă opresc în fața unui bar, neștiind ce să fac — să mă duc acasă sau să rămân.

Apoi o văd.

Urcă pe strada Höbergsgatan ținând o fetiță de mână. Merge încet, aproape că-și târăște picioarele. Cu privirea-n pământ. Și știu că trebuie să fac o alegere. Ar trebui oare să-mi semnalez prezența și să încerc că vorbesc cu ea sau să o las să plece?

Și pașii fetiței sunt greoi. Își târâie ghetele prin zloată, trăgând de brațul Emmei de parcă ar încerca să se elibereze. Are geaca descheiată și nu are nimic pe cap.

Știu că dacă nu fac nimic, fetiței i s-ar putea întâmpla ceva rău. Ar putea să moară de frig în seara asta sau să fie ascunsă undeva. Și atunci n-o vom găsi niciodată. Dar dacă intru în vorbă cu Emma, îmi risc viața.

Dar oricum, ce fel de viață am eu? Ce-mi mai rămâne de făcut după ce investigația asta se încheie?

Clinica memoriei?

Mă apropiu de Emma și de fetiță.

— Știu ce ți-a făcut Jesper Orre, îi spun.

Emma Bohman îngheață pe loc și-mi aruncă o privire circumspectă. Fata se oprește la rândul ei. Se holbează la mine cu gura deschisă, dar nu spune nimic. Părul ei frumos îi cade în șuvițe pe umeri, de parcă n-ar fi fost periat de câteva săptămâni bune. Geaca e acoperită cu pete în toate culorile curcubeului. Își ține mâna liberă încleștată în pumn și-mi dau seama că-i este frig.

— Poftim? spune Emma.

— Știu că te-a trădat și te-a amăgit. Așa le-a făcut și altora.

Ea clipește și se uită în sus la luna care atârnă mare și grea pe cerul nopții.

— Tu cine ești? întreabă ea.

— Cineva care știe multe lucruri despre Jesper și despre ceea ce a făcut.

— Am înțeles. Și ce cauți aici?

Vocea ei e aspră; simt că e pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Hmmm. Ce cauți aici? spun. Aștept un bărbat. Un bărbat care n-o să vină niciodată...

Mă privește în ochi. Dă ușor din cap.

— Înțeleg perfect, spune ea încet, apăsând flecare cuvânt.

Îmi așez cu blândețe mâna pe brațul ei.

— Haide, vom elucida totul.

Ea se uită nervoasă în jur.

— Trebuie să plecăm.

— Hai să intrăm să ne încălzim un pic, îi propun. Nu poți să fugi la nesfârșit, Emma.

Când îi rostesc numele, privirea ei devine dură și-mi dau seama că am făcut o greșală.

— Cine ești, de fapt? Ești cu poliția?

— Nu. Eu...

— Ia-ți dracului mâinile de pe noi, spune ea și se eliberează din strânsoarea mea cu o forță neașteptată.

Fac un pas spre ea. Dar ea e mai rapidă, mă împinge cu putere și cad într-o parte pe trotuarul înghețat. Falca mea scoate un sunet sec și gura mi se umple imediat de sânge. Simt o durere arzătoare radiind dinspre umeri.

O prind de picioare, mă agăț de ea.

— Lasă-mă-n pace, nenorocito, țipă ea și începe să mă lovească cu piciorul.

Apoi se urcă peste mine. Stă călare pe pieptul meu, privindu-mă în ochi. Ceva îi strălucește în mână. Nu înțeleg ce e, nu pricep ce urmează să se întâmple. Apoi văd: ține în mână o foarfecă mare de bucătărie. În timp ce se repede la mine, viața pare să se oprească și văd totul cu o claritate surprinzătoare. Furia de pe fața Emmei. Wilma, privindu-ne înmărmurită. Cristalele de zăpadă de lângă capul meu, scânteind în lumina felinarelor.

Și încă ceva.

Îl zăresc pe Peter dincolo de fereastra barului, ținând mobilul în mână. Pare să urle în telefon.

Dar în timp ce foarfeca îmi străpunge geaca, el se uită afară și mă vede. Privirea lui exprimă un amestec de oroare și surpriză. Scapă telefonul și acționează.

Asta e tot.

Apoi nu mai sunt conștientă decât de durere și de răceala dură a pavajului. Închid ochii și sunt copleșită imediat de o oboseală amortitoare. Durerea dispare, înlocuită de o senzație moale ca mătasea, ca și cum aș fi întinsă pe zăpada proaspăt căzută sau aș pluti la câțiva centimetri deasupra pământului, imponderabilă și complet indiferentă la ceea ce se întâmplă în jurul meu.

Totul devine încântător de tăcut.

Și, în mijlocul a toate acestea, oricum o simt: prezența lui Peter ca o mână caldă în jurul sufletului meu.

Emma

Patru luni mai târziu

Stau într-o mică încăpere, uitându-mă pe fereastră. De cealaltă parte a sticlei groase zăresc străfulgerările mugurilor verzi de pe crengile copacilor. Pe strada de sub mine trece cu pași legănați o femeie însărcinată. Un bărbat o sprijină de braț. Bănuiala mea: urmează să nască, dar a fost trimisă să se plimbe ca să grăbească travaliul. Maternitatea e situată în clădirea din vecini. Mai încolo, dincolo de clădirile mari de cărămidă roșie, zăresc apa. E de un albastru-cenușiu, iar crestele valurilor sunt înspumate.

Se spune că afară e frig.

Se spune că pare mult mai cald și mai plăcut decât e în realitate. Nu pot să-mi dau seama dacă e adevărat sau nu. Au trecut exact șapte săptămâni de când n-am mai ieșit din clădirea asta de cărămidă. Timp de șapte săptămâni am avut parte de aceeași priveliște, am urmărit cum se umflă mugurii mici și tari și păsările migratoare care se întorc.

Se aude un ciocănit la ușă.

În cadrul ușii apare capul lui Urban.

— Vrei o ceașcă de cafea?

— Ceai, mulțumesc, îi spun și mă minunez cum de nu reușește să învețe odată că eu nu beau cafea.

Cu toate că în ultimele săptămâni am petrecut fiecare zi împreună, el încă mă mai întreabă dacă vreau cafea. Dar așa e Urban. În ciuda inteligenței lui ascuțite și a interesului manifest față de mine, uneori e confuz. Câteodată, mintea pare să-i rățăcească, ca și cum n-ar fi cu adevărat prezent.

Dispare și ușa se închide scoțând un oftat. Se întoarce câteva minute mai târziu. Aduce două cești cu ceai și un carnețel pe care-l ține sub braț.

— Ceaiul tău.

— Mulțumesc frumos.

Se așază pe scaunul din fața mea și-și pune ochelarii cu ramă metalică. Apoi își freacă barba de câteva zile și parcurge notițele.

Toată situația asta e destul de comică. E ca și cum ar încerca să mențină un fel de fațadă. Ca și cum relația noastră s-ar mărgini strict la cea de doctor-pacient. Ca și cum ar nega adevărul. Eu zâmbesc; nu mă pot abține — situația e într-atât de absurdă! Acum câteva zile stăteam întinși în patul meu ca doi iubiți. Și acum se prefăce că trece în revistă dosarul meu medical, ca un medic oarecare.

Mă privește din nou în ochi.

— Ce e așa de amuzant? Îmi scapă ceva?

Dau din cap.

— Nu, doar că...

Las fraza neterminată pentru că știu cum stau lucrurile.

Dacă vrem să facem jocul ăsta, atunci va trebui să o facem după regulile lui. Probabil că se simte vinovat pentru ceea ce a făcut. Dacă se află, e posibil chiar să fie concediat. Dacă e de părere că mai bine să ne prefacem că nu s-a întâmplat, atunci n-am decât să accept asta.

Își scoate ochelarii și-și pune carnetul pe masă. Mă privește în ochi.

— Deci, cum te simți astăzi, Emma?

Îmi împing pieptul către el și-mi las ca din întâmplare bluza să alunece un pic de pe unul dintre umeri.

— Păi, de unde să încep?

Hanne

Așa îmi imaginez eternitatea.

Totul e alb, tăcut și lipsit de contur. Iar frigul, care e atotprezent, nici măcar nu te deranjează. E pur și simplu acolo, ca marea și păsările, și zeița Sedna, plutind în adâncurile de un albastru întunecat.

În fața mea se întinde cimitirul Kulusuk și, dincolo de acele cruci simple de lemn, stăpână e marea. În uniune cu cerul și cu orizontul. În apele calme ale brațului de mare Torsuut Tunoq se reflectă munții și pe suprafața lor plutesc blocuri de gheață turcoaz.

Crucile inuiților sunt anonime.

Când cineva moare, numele lui e dat unui nou-născut și viața își urmează cursul. Îmi place asta. Și eu îmi doresc să am într-o bună zi o cruce albă și anonimă de lemn, în locul unui bloc greoi de granit cu o inscripție de aur. Poate voi fi îngropată aici, pe acest deal, unde permafrostul nu se dezgheață niciodată, iar pământul trebuie scobit ca să te accepte.

Lângă mine stă Peter. Își trece brațul în jurul mijlocului meu și se uită înspre brațul de mare. Simt un tremur de fericire pentru faptul că a venit aici împreună cu mine,

traversând jumătate de glob ca să viziteze locurile la care am visat atâta timp.

Rana adâncă provocată de foarfecă s-a vindecat. Dar medicii spun că am avut noroc. Un noroc inexplicabil. Dacă nu aveam în buzunar carnețelul care a blocat parțial foarfeca, probabil că astăzi n-aș mai fi în viață. Lovitura a fost puternică, iar ficatul, ratat la doar câțiva milimetri, e un organ sensibil.

Am fost salvată de propriul simț al ordinii și de teama de a nu pierde controlul. E aproape comic.

Asta i-a dat suficient timp lui Peter, care a ieșit în fugă din bar, să o imobilizeze pe Emma și să ceară ajutor.

Mai târziu în acea seară, după ce Emma a fost arestată și Wilma dusă într-un loc sigur, Peter s-a dus să-l vadă pe Albin. Dar tot nu vrea să-mi spună de ce relația cu fiul lui este așa cum este. E ceva ce trebuie să accept. Să învăț cum să mă raportez la asta. La fel cum el trebuie să învețe cum să se raporteze la boala mea.

Îi întâlnesc privirea. Văd o urmă de zâmbet, dar nu sunt sigură. Sau poate doar își mijește ochii în lumina intensă.

Știu că speră că mă voi face mai bine. Nu vrea să mă piardă în fața bolii. Dar știu de asemenea că lucrurile nu vor decurge așa. Într-o zi voi aluneca în uitare și voi deveni exact ceea ce îi este teamă că o să devin.

Dar nu astăzi.

Și, serios acum, oare nu e asta singurul lucru care contează?

Mulțumiri

Aș dori să le mulțumesc sincer tuturor celor care m-au ajutat în privința romanului *Gheața de sub picioarele ei*, mai ales editorului meu, Sara; redactorului meu, Katarina; tuturor celor de la Wahlström & Widstrand, respectiv agenților mei, Astri și Christine de la Agenția Ahlander.

De asemenea, sunt etern recunoscătoare tuturor oamenilor care au citit această carte sub formă de manuscris și au contribuit cu experiența lor în diferite moduri importante, cu detalii și intuiții privind orice domeniu, de la expertiza medico-legală și până la procedurile poliției, mai ales Evei von Vogelsang, lui Martin Csatlos, Cinei Jennehov și Kristinei Ohlsson.

În cele din urmă, aș dori să-mi exprim recunoștința față de familie și prieteni pentru înțelegerea pe care mi-au arătat-o și pentru încurajările din perioada cât a durat procesul scrierii acestei cărți. Fără dragostea și răbdarea voastră, această carte n-ar fi existat!

Camilla Grebe

Tiparul executat la:

office@tipografiaeurobusiness.ro
www.tipografiaeurobusiness.ro

Camilla Grebe (n. 1968 la Stockholm, Suedia) a absolvit Școala de Economie din Stockholm și este cofondatoarea Storyside, o editură specializată în cărți audio. Împreună cu sora ei Åsa Träff, a scris cinci romane foarte apreciate avându-l în centru pe psihologul Siri Bergman. Primele două romane din serie au fost nominalizate la Best Swedish Crime Novel de către Academia scriitorilor suedezi de romane polițiste.

Grebe semnează și populara trilogie Moscow Noir (scrisă în colaborare cu Paul Leander-Engström).

Gheața de sub picioarele ei a cunoscut un succes fulminant, fiind publicată în 22 de țări.

Drepturile de ecranizare au fost achiziționate de New Line Cinema, iar producător va fi Andrew Lazar (American Sniper).

De aceeași autoare, Editura Trei a publicat și romanul Ar fi putut fi paradisul (scris împreună cu Åsa Träff).

CAMILLA GREBE

CRIME

„Îmi place să-mi imaginez memoria ca pe o țesătură, iar țesătura mea are găuri în ea, ici și colo. Găuri mici, urâte, care cu timpul vor crește și se vor înmulți. Ca și cum cineva ar fi folosit o țigară ca să facă găuri la întâmplare în țesătura mea. Deocamdată pot să le compensez, să le ascund față de oamenii din jurul meu. Dar până la urmă boala va devora țesătura, până când puținele piese rămase vor fi susținute doar de câteva fire subțiri.”

TREI

CAMILLA GREBE

CRIME

Poliția ajunge la locul unei crime atroce. Trupul unei femei decapitate zace într-o casă elegantă din suburbiile Stockholmului – crima e cu atât mai abominabilă cu cât seamănă în mod straniu cu o alta, săvârșită cu zece ani în urmă și rămasă nerezolvată.

Acum însă există un suspect: charismaticul CEO Jesper Orre, proprietarul casei, care a dispărut.

Ca să descifreze misterul din jurul acestui șarmant om de afaceri, detectivii Lindgren și Olsson apelează la ajutorul lui Hanne Lagerlind-Schön, un strălucit profiler.

Dar pe urmele suspectului se află și Emma Bohman, o tânără angajată la compania acestuia și cu care Orre a avut o scurtă aventură.

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0090-3

TREI